

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Eğer İnanırsan

ROMAN

KRISTIN
HANNAH

ATEŞBÖCEĞİ YOLU'NUN YAZARI

Gerçek özgürlük, yüreğinin sesini dinleyebilmektir...

Yaşadığı elma çiftliğinden bir adım bile uzaklaşamayan güzel ve hüzünlü Mariah ile gittiği hiçbir yerde birkaç günden fazla kalamayan yakışıklı, umursamaz serseri Deli Fişek; birbirlerinden çok farklı iki insanın yollarının kesiştiği yerde doğan bir aşkın hikâyesi...

Mariah küçük yaşta evden ayrılmış, aşkın en acı verici haliyle tanışmış ve ailesinin yanına geri dönmek zorunda kalmıştır. Yüzleşemediği gizli geçmişi onu çiftliğin çitleri arasına hapsetmiş, hayatın renklerinden, duygulardan uzak tutmuştur. Kendine geçici bir iş arayan Deli Fişek çiftliğe geldiğinde ikisinin de aklının ucundan bile geçmeyecek bir şey olur ve aşk mucizevi bir şekilde kalplerini ele geçirir. Mor yıldız çiçeklerinin, kızarıp olgunlaşmış elmaların, sonbahar rüzgârlarının arasında gizli buluşmalarla, kaçamak dokunuşlarla yaşanan tutkulu bir aştır onlarınkı. Ama Deli Fişek gibi gezgin ruhlu bir adam için özgürlüğünden vazgeçmek çok zordur. Bir tarafı kalmak istese de bunu aşk uğruna bile yapabileceğinden emin değildir. Böylece iki sevgili, hüzünlü bir yol ayrımına gelir.

Aşkın insanın hayatına anlam katan güzelliğine, verdiği cesarete ve güce dair yürek burkan, şaşırtıcı bir roman...

“Hannah bu hikâyeyi samimiyetle, şefkatle ve canlı detaylarla yaratmış. Karakterlerini, özellikle de karanlık geçmişine rağmen dimdik ayakta duran, inançlarına tutunan Mariah karakterini sevmemek imkânsız.”

Publishers Weekly

“Karakterlerinin ruh hallerini ve duyguları resmetmekte
Hannah'nın üstüne yok.”

The Washington Post Book World

Pegasus Yayınları: 1736
Bestseller Roman: 748

EĞER İNANIRSAN ✨
KRISTIN HANNAH
Özgün Adı: If You Believe

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Tüvana Zararsız

Düzeltili: Ayten Koçal

Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2017

ISBN: 978-605-299-274-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017

Copyright © Kristin Hannah, 1993

İlk kez Random House Group'un alt yayıncısı Ballantine Books tarafından ABD'de
yayınlanmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı
aracılığıyla Jane Rotrosen Agency, LLC'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus
Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik
ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz,
yayınlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

KRISTIN HANNAH

EĞER İNANIRSAN

İngilizceden Çeviren:
SOLİNA SİLAHLI

PEGASUS YAYINLARI

Özel teşekkür...

Olağanüstü fikri için Lori Adams'a. Belki bir dahaki sefere...

Vicki McClellan'a ve muhteşem Seven Hills Winery'ye.

Jill Marie Landis'e ve ne söyleyeceğini her zaman bilen Jill Barnett'a. Tekrar tekrar teşekkür ederim.

Bana her zaman inanan Elisa Wares, Rob Cohen ve Megan
Chance'e...

Giriş

HAZİRAN 1894
TEKSAS'TA BİR YER

İlk yumruğu Deli Fişek yedi. Tam çenesine isabet eden o sert yumruk onu tökezletip iplere yapışmasına sebep olmuştu. Keskin, metalik kan tadı ağzına doldu.

Kalabalıktan tezahüratlar yükseldi.

Deli Fişek başını iki yana sallayıp gözlerini kırıştırdı ve görüşü berraklaştı. Kalabalık gözlerini dikmiş, ona bakıyordu. Bakışlarını yukarıya kaldırmış yüzlerce surat, soluk, kopkoyu renkli kıyafetler denizinin üzerinde açık pembe halkalar misali duruyordu.

Beklenti içinde fısıldaşıyorlardı. Deli Fişek gözlerini kapatıp dinledi, bundan sonra olabilecekleri beklemeye başladı. Bekliyor, bir an önce başlamasını istiyordu.

Yavaş yavaş, temkinli bir şekilde başladı. Tek bir ses yükseldi ve her şey bir çift elin alkış tutmasıyla oluverdi. Biri ona eşlik etti, sonra biri daha, biri daha, ta ki o sıcak ve kupkuru Teksas havası nefes alan, yaşayan bir coşkulu sesler canavarına dönüşene dek. Tezahüratlar nabız atışı gibi uyum içinde yükselmeye başlamıştı. "*Deli Fişek, Deli Fişek, Deli Fişek...*"

Adrenalin tüm vücudunu sararken Deli Fişek'in nefes alıp verışı hızlandı. Tanrım, bunu seviyordun.

İplerden uzaklaşıp uyduruk ringin ortasına atıldı. Panayır alanına umutlu bir sessizlik çökmüştü.

Deli Fişek ağzından sızan kanı elinin tersiyle sildikten sonra rakibine ağır ve uyuşuk bir ifadeyle sırttı. Daha önce de yüzünde defalarca beliren aynı umursamaz, *canım yanmadı ki*, diyen sırıttı bu. “Elinden bu kadarı mı geldi Sue?”

Karşısındaki iri yarı, kıllı adam gözlerini ona dikti. Jambon büyüklüğündeki ellerini tehlikeli birer yumruğa dönüştürmüştü. “Benim adım Stew, seni pislik.”

“Stew mu? Stewart’ın Stew’u gibi mi yani?” Deli Fişek izleyicilere döndü. Herkes sözleşmişçesine ona doğru eğilip bekledi... bekledi.

“Demek öyle.” Kelimeler ağzından ağır ağır dökülüyordu. “Oysaki o yumruktan sonra ben senin adının Susan olduğunu düşünmüştüm.”

Kalabalık kahkahalara boğuldu.

“Seni küstah piç kurusu...” Stew öne doğru atıldı.

Deli Fişek sola kayıp eğildi ve arkasını döndü.

Stew tökezleyerek durdu, etrafına bakındı. O kaba suratında şaşkın bir ifade belirmişti.

“Ah, Stew...” diye alay etti Deli Fişek.

Stew sesin geldiği yöne döndü.

Ve Deli Fişek o anda yumruğu indirdi. Hem de ne yumruk.

Stew iplere doğru geri geri tökezleyip destek almak için tutundu.

Deli Fişek başını eğip yumruğuna baktı ve başını iki yana salladı. “Lanet olsun, acıdı mı yoksa Sue?”

Alkış sesleri kahkahalara karışmıştı şimdi.

“Sen ne diyorsun?..” Stew ipten uzaklaşıp Deli Fişek’in üzerine atıldı.

Deli Fişek ona karşı koymaya hazırlanırken yüzündeki alaycı gülümseme silindi. Gergin bir halde bekledi ve yumruğunu Stew’un çenesine indirdi. Öğütme sesine benzer, çıtırtılı bir darbe eşliğinde kemiğin kemiğe çarpma sesi duyuldu.

Stew alkol kokan nefesini acıdan sızlanarak dışarı verdi. O tombul yüz hatlarında komik denebilecek, şaşkın bir ifade belirirken toprağın üstüne yüzüstü düştü.

Kalabalıktan yine coşkulu tezahüratlar yükselmeye başlamıştı.

Deli Fişek yerde yatan Stew'un üstünden bakıp iplerin etrafında toplanan terli insan yığınının sırtarak göz gezdirdi. Sağ elini kaldırıp yumruğunu havaya savurdu. Sonra bir havlu alıp yüzünü sildi.

O an bir kol onu omzundan kavrayıp kendine çekti. "Her zamanki gibi iyi iş çıkardın evlat," dedi tütün kokulu bir nefesle çıkan pürüzlü bir ses.

Deli Fişek havluyu yavaşça yüzünden indirdi. Dövüşün organizatörü Sinsi Joe buğulu, gri gözleriyle ona bakıp sırtıttı.

"Teşekkürler Joe." Deli Fişek havlusunu bir köşeye fırlatıp Joe'nun kambur sırtını sıvazladı. "Nerede benim payım?"

"İşte burada." Joe elini yırtık pırtık cebine daldırıp bir tomar banknot çıkardı. "Yüz elli iki dolar. Önümüzdeki sezona kadar sana yeter. Dikkatli olursan tabii."

Deli Fişek parayı saymaya gerek duymadan cebine attı. "Sen benim dikkatli olduğumu ne zaman gördün ki?"

Joe kahkahayı bastı. "Hiç görmedim."

Deli Fişek ringin köşesine gidip Stetson şapkasını, giysi çantasını, çizmelerini ve bir şişe tekilayı, yani bu hayatta sahip olduğu her şeyi aldı.

Mantarı çıkardıktan sonra tekiladan büyük, tatmin edici bir yudum alıp tıraşsız çenesine ve uzun bıyıklarına süzülen damlaları sildi.

Joe biçimsiz vücudunun izin verdiği ölçüde hızlı hareket ederek onun peşinden gitti. "Mayısta Rochester'da görüşür müyüz?"

Deli Fişek içkisinden büyük, ağır bir yudum daha alıp gülümsemi. Rochester'da sezonun ilk dövüşü yapılacaktı ve orası onun en sevdiği yerd. Şehirde çok hoşlandığı dul bir kadın vardı. Deli Fişek on altı yıldır her mayıs ayında Rochester'a giderdi. Bugüne

dek yaşadığı birliktelikler içinde ilişkiye en yakın olanı buydu. “Gelmeme kim engel olabilir ki?”

Joe, Stewart Redman’ın kolları ile bacakları kartal kanatları gibi iki yana açılmış, baygın halde yerde yatan bedenine baktı. “Onun olamayacağı kesin.”

Deli Fişek yavaşladı. “Ne hatırladım, biliyor musun Joe? Dövüşmem için bulduğun şu yetenekli...”

Joe irkildi. “Öyle mi?”

“Muhteşemdi. Böyle devam et.”

Joe sırtıttı. “Rochester’daki şu eski eve bakarım.”

“Anlaştık.” Deli Fişek’in gözleri, dağılmaya başlayan kalabalığa kaydı. Kahverengi, yanık çimlerin üzeri kâğıt ve çer çöple dolmuştu. Sarı sıcak güneş panayır alanına süzülüp gittikçe azalan kalabalığı gölgelerin arasında bırakıyordu. Rengârenk çadırlar yer yer göze çarpıyordu. Bir yerlerden melodik kahkaha sesleri yükseliyordu.

Onu bulması bir saniyesini aldı. Diğer izleyicilerden uzaktaydı, ringe sırtını dönmek yerine yüzünü çevirmişti. Güneş ışınlarının altında dış hatları iyice belirginleşip parlayan uzun, dalgalı, sarı saçları solgun yüzünü çevreleyip kollarını duvak gibi örtmüştü. Açıkta kalan göğsü o muhteşem güzelliğini gözler önüne seriyordu. Deli Fişek’in şehre son geldiğinden beri unutamadığı bir güzellikti bu.

Onu görünce dudaklarının kenarında bir tebessüm belirdi. Dövüşten sonra güzel bir kadının onu beklemesi her zaman hoşuna giderdi, kadının adını hatırlamasa bile. Ona el salladı. Kadın da ona el salladı ve ağır, baştan çıkarıcı adımlarla yanına gelişini izledi.

Deli Fişek çantasını omzuna attı ve çizmelerini giyip şapkasını kafasına geçirdi. “Gitmeliyim Joe. Seneye görüşürüz.”

Joe kıs kıs güldü. “Paranın hepsini bu gece bitireceksin, değil mi?”

Deli Fişek iplerin üzerinden atlayıp kuru otlara adımını attı. Kadın da koşup kollarını onun omuzlarına atarak ona coşkuyla sarıldı.

Deli Fişek gözlerini kapattı. Tanrım, ne kadar güzel kokuyordu. Kuş tüyü bir yatakta geçirilen ateşli, seksi geceler gibi. Tutku gibi.

Deli Fişek kadınları seviyordu, bütün kadınları seviyordu ama en çok da dövüşlerini izlemeye gelen, sakın, kendinden emin kadınları. Bu ona pahalıya patlıyordu belki ama buna değirdi. Bu kadınlar onunla gülüyor, onu öpüyor, onu hemen soyuyorlardı, tabii para da bunu hızlandırıyordu. Giderken onu bir gülücükle uğurluyorlardı. Tam da onun sevdiği gibi.

Deli Fişek, kadının o büyüleyici, umut dolu, mavi gözlerine bakıp gülümsedi. Sonra aniden, kısacık bir an için kadının adını hatırlamış olmayı diledi; Susannah mıydı, yoksa Sunshine mı? S harfiyle başlıyordu sanki ama hatırlaması mümkün değildi. Tabii bunun bir önemi de yoktu. Kadın da hatırlamasını beklemiyordu zaten. Altın paralardan ve kalp atışlarının hızlanmasından başka bir beklentileri yoktu.

“Deli Fişek?” Kadın onun ismini tecrübeli, baştan çıkarıcı bir sesle söylemişti; yaşanmış tüm o güçlü, tutku dolu anları aklına getirmişti. “Bütün gün burada dikilip duracak mısın?”

Deli Fişek kadının pürüzsüz dekoltesine bakıp onu kendine çekti. “Öyle bir ihtimal yok tatlım,” diye fısıldadı küçük, yumuşak kulağına. “Öyle bir ihtimal yok.”

Birinci Bölüm

WASHINGTON
EYLÜL 1894

Deli Fişek yük vagonunun takırdayan arka duvarına yaslandı. Evsizlikle ilgili yazdığı makale şimdilik unutulmuş bir halde yanında öylece duruyordu. Rüzgâr suratına pençesini atıp saçlarını savuruyor, not defterinin ince kenarlarını kıvrıyordu. Demir tekerleklerin takırtıları omurgasını titreştiriyordu.

Trenin gürültüsünü bastıran iki kısa patlama sesi duyuldu. İnsanın içine işleyen bir çılgılık bir anlığına havada asılı kaldı, sonra buhar makinesinin pat patları arasında kayboldu. Tekerlekler acı bir feryatla kilitlendi.

Başka bir kasaba. Bu kelimeler beraberinde tanıdık bir büyü, açılmamış hediyelerin baştan çıkarıcı cazibesini taşıyordu.

Deli Fişek giysi çantasına uzandı. Vagonun bir köşesine bırakılan yamalı, soluk kumaş çanta içine çökmüş bir halde öylece bekliyordu. İçinde neredeyse hiçbir şey yoktu – solup gitmiş yedek kıyafetleri, dürülü yatağı ve birkaç not defteri dışında. Ama Deli Fişek'in sahip olduğu tek şey buydu. İhtiyacı olan her şey oradaydı.

Yiyecek ve para hariç.

Başını iki yana salladı. O son dövüşten kenara *bir şey* ayırmaması kötü olmuştu. En azından Meksika'da kalacağı bir yer,

birkaç şişe tekila ve kışın onu ısıtacak arzulu bir kadın bulmasına yetecek kadarını...

Kış.

Başını kıvrımlı metal duvara yaslayıp gözlerini kapattı. Tanrım, o kelimeden nefret ediyordu. Onu bunalıma sokan birkaç şeyden bir tanesiydi aslında.

Henüz sonbahardı, pastırma yazıydı hatta. Ama dünkü sıcak hava onu aldatamamıştı. Bu topraklarda doğa ananın oyununa gelmeyecek kadar çok gezinmişti o.

Kış geliyordu; dünyanın soğuduğu, tarlaların nadasa bırakıldığı ve iş bulmanın mümkün olmadığı kış. Deli Fişek gibi evsiz barksız, işsiz göçebelerin yol kenarlarında ölü bulunduğu ve ipsiz sapsız gezmenin... ya da yapayalnız, aç ve sersefil halde kalmanın ne demek olduğunu bilmeyen kanun adamlarının onları isimsiz fakirler mezarlarına gömdüğü mevsimdi bu.

Şimdi hasat mevsiminde hâlâ şansı varken bir iş bulmalıydı. İlkbahara kadar panayır olmayacaktı, yani ihtiyacı olan parayı bileğinin gücüyle kazanamayacaktı. Gerçek bir iş bulmaktan başka şansı yoktu.

Lanet olsun...

Tren düdüğü tekrar çaldı; üç kısa, şiddetli patlama halinde.

Deli Fişek yarısı bitmiş makalesini kanvas çantasına tıktırıp ayağa kalktı. Açık kapıda durup donuk kahverengi manzaraya baktı. Rüzgârın sürüklediği tanecikler gözlerine batarken dilinde kumlu, macuna benzer bir tat bırakıyordu. Eski Stetson şapkasını kafasına geçirip trenden atladı.

Sert bir iniş yapmıştı. Bacaklarından yukarıya doğru bir acı yükselip dizlerini sızlattı. Homurdanarak doğruldu ve Levi's pantolonundaki tozu silkeledi.

Lanet olsun, bazen özgürlük de can yakıyordu.

Lonesome Creek denen bir kasabanın sınırına geldi ve durdu. Yemyeşil tarlalar kocaman, yamalı bir örtü misali ufka doğru yayılıyor,

sulama sayesinde elde edilen o kahverengi çayırılar sonsuzluğa doğru yol alıyordu. Uzakta, mavimsi gri tepeler mavinin öyle parlak bir tonundaki göğe doğru yükseliyordu ki insanın gözleri acıyordu.

O soğuk sabah ayazı Deli Fişek'in kirli sakalına çarpıp uzun, bakımsız bıyıklarının arasından süzülüyordu. Ellerini ceplerine soktu ve o delikli cepte az da olsa bir sıcaklık aradı.

Kasaba sabahın bu saatinde neredeyse tamamen boştu ve bu da iyi bir şeydi. Deli Fişek saygın kasabalıların onun gibi göçebelere pek hoşlanmadığını uzun yıllar önce öğrenmişti. Etrafına beyaz çitler örüp kendini o çitlerin içine hapsetmek ya da faturalarını ödemek için düzenli bir işte çalışmak istemeyen bir adamı anlamıyorlardı.

Onlar dünyanın tertemiz, saygın ve öngörülebilir olmasını istiyordu.

Deli Fişek onları suçlamıyor ya da yargılamıyordu. Hatta onları düşünmüyordu bile. Hiçbir şey söylemeden yanlarından geçip gidiyor, kasabanın o insanların varlığını bile inkâr ettiği alkole bulanmış, canlı tarafına yöneliyordu. Gölgelelerin arasında kalmış, kahkahaların yükselip kalitesiz viskide boğulduğu kısmına... Yani insanların eğlendiği kısmına...

Çenesini ince paltosunun yıpranmış yakasına gömüp rastgele adımlarla kasabaya doğru yürüdü. Geniş, kirli yol küçük bir yükselişe doğru açılıp ana caddeye karıştı. Yolum her iki yanına giydirme cepheli ahşap binalar dizilmişti, kapıları geniş ahşap platformlarla birbirine bağlanmıştı. İyi giyimli birkaç kişi kendi aralarında ses-sizce konuşarak bir dükkândan diğerine giriyordu.

Tabelalardan bir tanesi Deli Fişek'in dikkatini diğerlerinden daha çok çekti: MA'NIN LOKANTASI.

Gülümseyerek çantasını tekrar omzuna attı ve ahşap platforma adım atıp lokantanın sunta kapısını açtı. Tarçınlı kurabiye'nin ağız sulandıran kokusu ve jambon kızartması onu karşılayıp midesinin gürültüyle guruldamasına sebep oldu.

Deli Fişek temkinli adımlarla ilerleyip etrafına bir göz attı. Pazar yemeklerine ve aile toplantılarına hitap eden kırmızı beyaz

çizgili masa örtüleri temiz ve ütülüydü. Üzerinde tozun zerresi olmayan yuvarlak lambalar koyu ahşap kirişlerden düzenli aralıklarla sarkıyor, meşe ağacından zemine ışık saçıyordu.

Ma'nın yeri düzenli, saygın ve kazanç sağlanabilecek bir yerdi. Kısacası bir felaketti. Deli Fişek'in dakikalar içinde buradan kovulma ihtimali çok yüksekti ve belki de öylesi daha iyi olurdu. Ama öncelikle iş ilanlarının bulunduğu noktaya ulaşmalıydı.

Restoranın köşesine aceleyle gidip gözlerini kısarak ahşap duvarlara yapıştırılmış sarı kâğıt tomarlarına baktı. İlanlar tam da beklediği gibiydi; on beş yıldır okuyup başvurduğu ilanlar. *Elma toplayıcısı aranıyor, yorucu bir iş ama sürekliliği var. Saman toplayıcısının yardımcısına ihtiyacı var, sarhoşlar ve kadınlar başvuramaz. Sutton Çiftliği'nde sulama çukuru açacak elemana ihtiyaç var, maaş dolgundur.*

Deli Fişek kelimeleri ilgisizce inceledi. Tam gözlerini kapatırken bir şey dikkatini çekti. En sağdaki ilan gözüne ilişmişti. Kâğıt güneşin etkisiyle kıvrılıp sararmıştı, belli ki uzun zamandır orada duruyordu. Deli Fişek dokunduğu anda un ufak olmasından korkuyormuş gibi temkinli bir hareketle kâğıdı düzeltip okumaya başladı.

Küçük meyve bahçemize tecrübeli bir eleman gerekiyor. Ağır bedensel iş karşılığında oda, yemek ve düşük ücret. İyi yemek ve temiz çarşaflar temin edilecektir. Görüşmeler Palouse ve Mesozoic caddelerinin köşesindeki Epoch Çiftliği'nde Profesör Erasmus Throckmorton'la yapılacaktır. Not: İyi konuşma becerisi avantaj sağlar.

Deli Fişek temiz çarşafları düşünüp sırtıttı. Ve iyi yapabildiği bir şey varsa o da konuşmaktı.

Vay canına, bu tam ona göre bir işti.

İş ilanını duvardan alıp cebine tıktırdı, sonra da lokantadan çıktı. Kasabanın dışına doğru uzun, bunaltıcı bir yürüyüş yapmak gerekiyordu ama Deli Fişek bunların farkında bile değildi.

Tek düşünebildiği o lanet olası temiz çarşaflardı.

Jacob Vanderstay, Deli Fişek'in geldiğini görünce paniğe kapıldı. Bu defa çok yakın takipteydi, biliyordu. *Kahretsin!*

Sıska ergen vücudunu Harriman'ın Dükkânı'nın kıymıklı tarafına yasladı ve şapkasını gözlerine indirip görünmemeyi ümit etti. Kanı, yaklaşmakta olan tren misali kulağında pompalanıyordu âdeta. Nefesini tuttu ve çılgınca dua etmeye başladı. *Lütfen beni yakalamasına izin verme. Lütfen...*

Deli Fişek yanından geçip gitti.

Jake eşit derecede rahatlatma ve hayal kırıklığıyla duvara yaslandı.

Deli Fişek onu görmemişti... yine.

İç geçirip duvardan çekildi ve şapkasını tekrar kafasına geçirdi. Terli alnını pislik bulaşmış tırnaklarıyla kaşıyıp bakır rengi saçlarını gözlerinin önünden geriye itti. Tanrım, bu işten çok sıkılmıştı artık. Korkusundan gölgelere gizlenmekten, iğrenç yemekler yemekten, soğuk, sert zeminde uyumaktan yorulmuştu. Hepsi bitsin istiyordu.

Ama Deli Fişek'le yüzleşmeden bitmeyeceği belliydi. Aylar önce onu ilk takip etmeye başladığı günden beri de onunla yüzleşmeye biraz olsun yaklaşmamıştı.

Bir süre olduğu yerde durup Deli Fişek'in biraz ilerlemesini bekleyen Jake daha sonra çuvalını omzuna atıp onun peşinden kasabanın yolunu tuttu.

Mariah Throckmorton biraz geride durup yaptığı işe dikkatle baktı. Babasının meşe ağacından masasının üzerindeki raflar bal mumuyla cilalanmıştı. Süssüz, beyaz kâğıt tomarları o koyu renkli ahşabın üzerinde dama tahtası kadar düzenli görünüyordu. Masanın tam ortasında kristal bir hokka, kalemlik ve Eureka Mürekkep Silicisi duruyordu. Raflarda fosiller diziliydi ve en keskin noktaları yüzlerce minik burun deliği gibi yukarıya bakıyordu. Her şey kusursuz bir düzen içindeydi.

Ama Mariah nedense bundan daha iyisini yapabileceğini, ne yaptığını babasının gerçekten fark edeceği *bir şey* yapabileceğini biliyordu...

İç geçirdi. Öyle bir şey hiç olmayacaktı. Tabii ki babasının umurunda olmayacaktı; koleksiyonunu korumak için ne kadar uğraştığını, tozunu alıp temizlediğini ve kusursuz bir düzene soktuğunu hiç görmeyecekti. Ama bugüne kadar bu işi hep annesi yapmıştı ve artık o öldüğüne göre Rass'ın düzenini koruma işi Mariah'ya kalmıştı. Babasının kaprisli, kibirli doğası düşünüldüncə bunun gerçekten de önemli bir görev olduğu ortaya çıkıyordu.

Mariah, babası Rass'ın onun çabasını görüp görmemesinin çok da önemli olmadığını söylemeye çalışıyordu kendine. Önemli olmamalıydı. Otuz dört yaşındaydı. Etkilenmek istemeyen bir babayı nasıl etkilemeye çalışabilirdi ki?

Mariah masaya döndü ve uzun çekmeceyi açtı. Pütür pütür olmuş bir sürü silgi yığın halinde duruyordu. Mariah silgilerin her birini alıp dikkatlice sol köşeye tekrar dizmeye başladı.

Son silgiyi de yerine koyarken uzaktan gelen hafif bir hışırtı duydu. Yaşlı bir adamın eklemlerinin çatırtısına benzeyen bir sestir bu. Açık pencereden geliyordu.

Silgi parmaklarının arasından kayıp boğuk bir sesle düştü. Mariah çekmeceyi kalçasıyla itip pencereye doğru yürüdü ve beyaz perdeyi çekti.

İlk bakışta her şey gözüne olması gerektiği gibi göründü. Sebze bahçesi, soğutucu niyetine kullanılan binanın yanında, kahverengi toprak üzerindeki küçük, yeşil bir alandı. Meyve ağaçları çimlerin üzerinde düzinelerce kusursuz sıra halinde dikenli tellere doğru ilerliyordu, simetrik görüntülerini bozan tek şey köhne durumdaki ahşap kulübe ile birkaç binaydı. Düzgün, beyaz çitler bakımlı çimenlikler ve çiçeklerle dolu avluyu çevrelemişti. Kapının hemen iç tarafında babası çökmüş, fosil bulmak için toprağı kazıyordu.

Aniden bir adam bir elma ağacının yapraklardan şemsiyesinin altından çıkıp babasına doğru yürüdü.

Mariah'nın nefesi kesilmişti. Elini kaldırıp cama yasladı. Boğazından boğuk bir ses yükseldi.

Pencereden uzaklaştı ve kendi mülkünde garip bir adamla karşı karşıya kalan, kendine saygısı olan bekâr bir kadının yapması gereken şeyi yaptı: Silahını almaya gitti.

Deli Fişek hoş kokulu elma ağacının dibinde, alçak dalların gölgesinde durdu. Arada bir hafif bir rüzgâr çıkıp yaprakları hışırdatarak meyvelerin o mis kokusunu etrafa yayıyordu. Deli Fişek eski püskü Stetson şapkasını biraz kaldırıp yaprakların arasından etrafına baktı.

Sessiz, bakımlı bir çiftlikti burası. Tam ortasında, çiçeklerle dolu çakıl taşlı yolun sonunda eve hoş bir hava veren verandasıyla küçük, iki katlı, beyaz bir çiftlik evi vardı. Birbirine eşit aralıklarla duran sütunlara kuru asmalar dolanmıştı, çatıyı verandanın zeminine bağlıyorlardı. Beyaz parmaklıklardansa kurumaya yüz tutmuş çiçekler sarkıyordu. Akşam rüzgârının görünmez elinin dokunuşuyla bir salıncak ağır ağır sallanıyordu. Bu ev her şeyiyle gerçek bir yuva olduğunu kanıtlıyordu.

Deli Fişek içinde aniden bir sıkıntı hissetti. Burası hiç onun tarzı bir yer değildi. Bu toz toprak içindeki kasabanın bazı yerleri onun ait olduğu türden yerlerdendi. Onun gibi çok içen, iyi dövüşen evsiz adamlarla dolu bir oda gibi... Hangi kasabaya giderse gitsin Deli Fişek o odayı her zaman bulurdu. Kasabanın girişindeki eski bir çiftlik evi, çukur kazan ayaktakımı, ot toplayan işçiler... O küçük kasaba hayatının dışındaki pis oluklarda toplanan bu insanlar her nasılsa birbirlerini hep bulurlardı.

Deli Fişek'in kendini rahat hissettiği, genelde işe başvurduğu yerler böyle yerlerdi.

Ama temiz çarşafları yoktu.

Bunu düşünmek bile yüzünü güldürmeye yetmişti.

"Ne dedin Greta?"

Deli Fişek yaprakların arasından tekrar çıktı. Bu kez on metre ötede çukur kazan yaşlı bir adam gördü. Adam kamburunu çıkarmıştı, pençeye benzeyen iri parmaklı ellerinde küçük bir kürek vardı. Seyrek, pamuksu saçları lekelerle kaplı kafatasının üzerinde

kıvrılmıştı. Eski püskü muslin gömleği dar omuzlarından düşmüş, çökük göğsünü sarmıştı. Açık yakasından fıskıran seyrek beyaz kıllarında ter damlaları ışıldıyordu.

“Kuşa benziyor,” diye mırıldandı yaşlı adam. “Sen ne dersin Greta?”

Deli Fişek etrafına bakındı. Özenle düzenlenmiş bahçede yaşlı adamdan başka kimse yoktu. “Birini mi arıyorsunuz?” diye sordu.

Yaşlı adam aniden başını çevirdi. Deli Fişek’i görür görmez şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırdı. “Sen de kimsin?”

Deli Fişek yaşlı adama doğru yürüyüp tokalaşmak üzere elini uzattı. “Arkadaşlarım bana Deli Fişek der.”

Adam gözlerini kısarak ona baktı. “Kızılderili misin?”

Deli Fişek gülmek için kendini zor tuttu. *Evet, ben sarışın, gri gözlü bir Kızılderiliyim. Bizden milyonlarca var.* “Dövüşçüyüm.”

Adam onu anlamış gibi başını salladı ama Deli Fişek anlaşılmadığından emindi. Adam küreğini bırakıp ayağa kalktı. Yorgun eklemeleri ona karşı koyarcasına çatırdadı. “Ben Profesör Erasmus Throckmorton.” Deli Fişek’in elini sıktı. “Bana Rass diyebilirsin. Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Ben işçi olarak çalışmak istiyorum.”

Rass kaşlarını çatı. O ürkütücü mavi gözlerinin üzerindeki gür, beyaz kaşları ona baykuş ifadesi vermişti. “Gerçekten mi? O işi istiyor musun?”

Deli Fişek omuz silkti. “Bir süreliğine çalışabilirim.”

Rass hafifçe başını sallayıp Deli Fişek’e yıldırıcı bir şekilde baktı. “Buna şaşırdım... Benim pek...”

“İlan bırakmıştın, değil mi?”

Yaşlı adam gözlerini kırıştıtarak Deli Fişek’e baktı. “Ah, hımmm.”

Deli Fişek bundan biraz olsun rahatsızlık duymadı. İşverenlerin onu süzmesine alışmıştı. Verdikleri ücret de çaresizlikleriyle doğru orantılı değişirdi. Yalnızca çaresiz durumdaki adamlar Deli Fişek Stone’u işe alırdı.

“Karın var mı?”

Deli Fişek güldü. “Yok.”

Rass’ın kaşları hâlâ çatıktı. “Haftada sekiz dolar, artı oda ve yemek. Eminim bu kadarı yetmez...”

Deli Fişek sırtıttı. “Bence gayet uygun.”

“Öyle mi?” Adam neredeyse isteksiz bir tavırla eve doğru döndü. “Gel benimle.”

Düzenli yolda yan yana yürüdüler. Eve varmak üzereyken Rass küreğini toprağa düşürdü.

Deli Fişek onu almak için eğildi.

Ama Rass ona engel oldu. “Alma. Ben her şeyi böyle ortada bırakırım. Böylece kızıma yapacak iş çıkıyor.”

Deli Fişek duraksadı. “Kızına mı?”

Evin içinden bir yerden, “Rass!” diye bir çığlık yükseldi. Ardından da gürültülü ayak sesleri.

Rass iç geçirdi. “İşte, beni kurtarmaya geliyor.”

“Neden?..”

Ön kapı ardına kadar açılıp duvara çarptı. Uzun boylu, kahverengi bir şey açık kapıda belirdi, tiz bir çığlık koptu ve gümüş rengi bir ışıltı görüldü.

Deli Fişek, Rass’e uzanıp onu korumaya çalıştı.

“Sakın ona dokunma!” diye haykırdı o kahverengi şey.

Deli Fişek yanıt veremeden kafasının yan tarafına bir şey sertçe çarptı. Bugüne dek aldığı en sert darbeydi bu. Gözlerinin arkasında bir acı hissetti. Bir an dengesini kaybetti, sonra yere düştü.

Islak çimlere yığılmıştı. Şiddetli bir acı duydu, ardından kendini yatıştırıcı karanlığın kollarına bıraktı.

Kendine geldiğinde yalnızdı.

İkinci Bölüm

“Sen çıldırdın mı?”

Rass yamru yumru ellerini kaldırdı. “Bak Mariah...”

Mariah ona döndü. “Tüm soğukkanlılığıyla içeri girip bana o adamı işe aldığını söyledin...” Açık kapıdan baktığında hâlâ onun mor yıldız çiçeklerinin arasında yerde yatmakta olan adamı gördü. Şimdi dirseklerinin üzerine kalkmış, yağlı saç tutamlarını gözlerinin önünden çekmeye çalışıyordu. Gözleri donuk ve cansız görünüyordu ama birazdan tamamen kendine gelecek, onların bulunduğu yöne bakacaktı. Bunu düşünmek bile Mariah’yı ürpertmeye yetmişti.

Soğukkanlılığını korumaya çalıştı. “Sen bu adamı... çiftlikteki işlerime yardım etsin diye işe aldın ve benim de buna *sevinmemi* mi bekliyorsun?”

Rass bitkinlikle iç geçirdi. “Sevinmeni beklemekten uzun zaman önce vazgeçtim ben Mariah.”

Mariah o an kalbinin teklediğini hissederek anlık bir hüzne kapıldı. *Neden*, diye düşünmüştü kim bilir kaç milyoncu kez. Neden babasının her sözü onu böylesine derinden yaralıyordu?

Lanet olsun, oysa bu çiftliği ayakta tutmak için nasıl da çalışıyordu. Erkek gibi çalışmış, iyi işler çıkarmıştı. Ama bu bile Rass için yeterli olmuyordu. Arkasından işler çevirip onun yerine birini işe almıştı.

Mariah'nın babasına sunabileceği, gerçekten iyi yapabildiği tek şey buydu. Ama babası onu bile elinden alıyor, bir anlamda ona yeterince iyi olmadığını söylüyordu.

"Burada kalmasına izin vermeyeceğim," dedi.

Rass kızının yanına gitti, o mavi gözleri âdeta bir hüznü denizine dönüşmüştü. "Ben yıllardır burada yalnızım Mariah."

Mariah babasıyla göz göze gelme korkusuyla geri çekildi. Şimdi ne söyleyeceğini biliyordu ve bunu duymak istemiyordu. "O kadar fazla olmadı..."

"Annen öldü. Sen de kendi hayatına bakmalısın."

Babasının sözleri Mariah'nın yüzüne tokat gibi inmişti. "Öyle bir şey olmayacak," dedi ellerini yumruk yaparak. "O yabancıyı evime sokmana izin vermeyeceğim."

"Burası benim evim."

Mariah sessizce söylenmiş bu sözler karşısında irkildi. Kaybetmişti. Rass o adamı işe almıştı ve kararını değiştirmeyecekti. Bazen Mariah her nasılsa bazı şeyleri yanlış yapıyor, Rass'ın onun o evin bakımını üstlenemeyeceğini düşünmesine sebep oluyordu. O farkındalık Mariah'nın içinin tanıdık bir duyguyla kaplanmasına neden oluyor, midesine taş gibi oturuyordu.

Tanrım, Rass'ın onunla gurur duyması için, geçmişte yaşattığı utancı telafi etmek için ne kadar da uğraşmıştı oysa. Neden işe yaramamıştı?

"Ona bir bak."

Mariah kaskatı kesildi. "Asla."

"Ona bak lütfen," diye rica etti Rass.

Mariah açık mutfak kapısından içeriye isteksizce dönüp dışarıdaki adama baktı. Yabancı şimdi oturmuş, belli ki odaklanmaya çalışıyordu. Kıyafetleri eskidi, yıpranmıştı ve pis kokuyordu. Mariah o kokuyu buradan bile alabiliyordu.

Adam onun başta düşündüğünden daha genç görünüyordu; otuz beş otuz altı yaşlarındaydı ama yıllar onu yıpratmıştı. Uzun, yalnız yolculuklara ve fazla alkole işaret eden dinç bir yalınlık vardı

yüzünde. Ağzını gizleyen gür, sarkık, kahverengi bıyığı boynuna kadar inip yeni çıkmış sakalına karışmıştı. Belli ki günlerdir tıraş olmamıştı.

Saçları darmadağın ve çok uzundu, sıcak güneşin altında yer yer buğday rengine dönmüştü. Gömleğinin bir zamanlar beyaz olan yıpranmış yakası sarkmış, siyah kıllarla kaplı göğsünü gözler önüne sermişti.

Bu görüntü yüzlerce yasak düşünceyi, Mariah'nın zihninin derinliklerine gömdüğü binlerce özlemi canlandırmıştı. Genç kadının ağzı kurudu ve boğazının altındaki küçük bir damar zonkladı.

“Gördüğün şey hoşuna gitti mi hanımefendi?”

Mariah'nın gözleri tekrar Deli Fişek'in yüzüne kaydı ve bakışları kurşun gibi delici bir çift gri göze saplanıp kaldı. Adam da gözlerini ona dikince Mariah bakışlarını başka tarafa çevirmek istedi. Adamın bakışları ona sabitlenmişti ve sertti, Mariah'nın kontrolü kaybetmesine sebep olacak kadar yoğun bir bakıştı bu. Stephen'in gözleriyle bunlar.

Mariah'nın nefesi kesildi. Başka tarafa bakmak istiyordu, bunu yapmak için can atıyordu. Ama adamın gözleri inatla onda sabitlenmiş, kadifemsi bir dokunuşla onu kendine hapsedmişti. Mariah'nın içi korkuyla doldu.

Sakin ol Mariah. Bunu sana yapmasına izin verme.

Nefesini düzenli bir şekilde serbest bıraktı ve gözlerini kapatıp içinden beşe kadar saydı. Kendini daha iyi hissettiğinde ona tekrar bakma cesaretini gösterdi.

Yanılmıştı. O gözler hiç de tanıdık değildi. Stephen'in gözleri sıcacıktı, kahverengiydi ve yüzü içten bir kahkaha atmaya her an hazır gibi görünürdü; bu yabancıнын gözleriyse soğuk ve griydi. O gözlerdeki ifade tanıdık gelmişti ona yalnızca.

Çekimser. Yalnız. Aynı yerde uzun süre kalmayan bir adamın gözleriyle bunlar.

Mariah'nın mantıksız korkusu tiksintiye dönüştü. Bu adam, Mariah'nın bir erkekte en nefret ettiği tüm özellikleri taşıyordu.

Amaçsız, tembel bir serseriydi o. Bir zamanlar, yani romantik bir genç kızken Mariah'yı etkileyen adamlardandı ama Mariah o oyuna bir daha asla gelmeyecekti.

"Bana güven," dedi Rass alçak sesle.

"Olur Rass. Sana güvenirim." Mariah o sözleri tükürür gibi söyledikten sonra yabancıya son bir bakış attı. "Ama ona güvenmem."

Deli Fişek çenesindeki yaraya dokundu. *Tanrım, o mürebbiye kılıklı kadın ona neyle vurmuştu öyle? Kazmayla falan mı?* Sonra hatırladı; o belli belirsiz kahverengi şey elindeki silahın kabzasıyla onun tam çenesine vurmuştu.

Deli Fişek kendine gelmek için başını iki yana sallayıp ayağa kalkmaya çalıştı ama ilk girişimi başarısızlıkla sonuçlandı. Tekrar bitkilerin arasına gömülüp o mor çiçeklerin bir kısmını daha ezdi. Çiçeklerin bayıltıcı derecede tatlı kokusu burun deliklerine dolarken bir anda midesi bulanmaya başladı.

Kusacaktı. Lanet olsun...

Gözlerini şımsıkı kapatıp midesini tuttu ve bulantının geçmesini bekledi.

"İyi misin?"

Deli Fişek gözlerini açtı. Rass yanında durmuş, kırıksıklıklarla dolu yüzünde babacan bir ifadeyle ona bakıyordu.

Deli Fişek kendini gülümsemeye zorladı. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Rass diz çöküp ona bir mendil uzattı. "Al bunu."

Deli Fişek o işlemeli kumaş parçasına baktı. Kartpostal büyüklüğünde bir şeydi bu. Belli ki Rass hiç saldırıya uğramamıştı.

"Belki faydası olur," dedi yaşlı adam. Bir an kaşlarını çattı ve aniden ilham gelmiş gibi yüzü aydınlandı. "Adama biftek getir Mariah."

"Getirmeyeceğim. Yemek saatini bekleyebilir."

"Yemesi için değil," diye karşılık verdi yaşlı adam. "Yüzündeki şişlik için."

Kapıdaki genç kadın yerinden kıpırdamadı. Deli Fişek onu daha iyi görebilmek için dirseklerinin üzerinde doğruldu. Hâlâ biraz bulanık görüyordu ama gördüğü kadarı da pek iç açıcı değildi. Mariah karşısındakini hor gören, uzun boylu bir baykuşa benziyordu. Özenle toplanmış saçının ucundan özenle seçilmiş ayakkabılarının sivri ucuna kadar kahverengiler içindeydi. Kahverengi saçlar, kahverengi gözler, kahverengi ayakkabılar, kahverengi önlük.

Bir heykel kadar hareketsiz ve bağışlamaz bir ifadesi vardı. Başını kaldırmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudaklarını büzmüş, Deli Fişek'in bakışlarını izliyordu. Taştan oyulmuş gibi görünen bir yüzü vardı. Göz çevresinde ya da büzülmüş dudaklarının kenarında gülme çizgileri yoktu. Bakışları nihayet Mariah'nın gözlerine ulaştığında hissettiği o sıcak duygu Deli Fişek'i şaşkına çevirdi. "Karşındakine öyle gözlerini dikip bakman kaba bir davranış," dedi Mariah sertçe. "Davranışların da kıyafetlerin kadar ibret verici."

Deli Fişek omuz silkti. "Senin de öyle."

"Mariah," dedi Rass sertçe. "Adama bir parça biftek getir. Onu bu hale getirdikten sonra en azından bu kadarını yapabilirsin."

Mariah homurdandı. Deli Fişek bir an için genç kadının Rass'i duymazlıktan geleceğini sandı. Ama sonra Mariah o soluk kahverengi eteğini küstahça kaldırıp döndü ve eve girdi.

Rass, Deli Fişek'e af dilercesine bakıp omuz silkti. "O aslında..."

Kaba mı diyecekti? Beyinsiz mi, yoksa kaugacı mı?

Rass sözlerini, "Dikkafalı biri," diye tamamladı. Sonra yavaşça ayağa kalktı. "Sana bir ağrı kesici getireyim. Başın fena ağrıyacak birazdan."

Deli Fişek başını salladı. "Teşekkürler Rass."

"Teşekküre gerek yok evlat. Hemen gelirim." Yaşlı adam elini şöyle bir savurup eve girdi ve gözden kayboldu.

Mariah bir dakika sonra bir sokak köpeğine ölü bir fare veriyormuş gibi başparmağı ile işaret parmağının arasında tuttuğu küçük et parçasıyla geri geldi. Eteğini iki santim kadar kaldırıp

verandanın basamağından indi ve Deli Fişek'in ayaklarının dibinde durdu.

Genç kadının bakışları yerde uzana* Deli Fişek'in üstünde şöyle bir gezindikten sonra kovboy çizmelerinin delikli tabanında durdu. Yüzünü buruşturup eti ona uzattı. "Al."

O onaylamaz bakışları nedense Deli Fişek'e komik gelmişti. Bu kadın, Deli Fişek'in onun düşüncelerini önemsemesini bekliyordu. Ama Deli Fişek'in asla umursamayacağı bir şey varsa o da yargılayıcı, eski kafalı kız kurularıydı. Doğrulup kadına kibirli bir bakış attı. "Bu et parçası küçücük."

"Yaran da küçücük."

Deli Fişek bir kahkaha attı. "Çalikuşumuz kızdı demek."

Ardından yavaş yavaş ayağa kalktı.

Mariah geri adım attı ama sonra durdu. Verandanın en alt basamağında kalakaldı. Omuzlarını kaldırıp doğruca Deli Fişek'in gözlerinin içine baktı.

Bir kadına göre fazla uzundu, dimdik durması daha da uzun görünmesine sebep oluyordu. Başının üstü Deli Fişek'in çenesine geliyordu ki kendisi bir seksen iki boyundaydı. Kabarık, dalgalı saçları çenesini gıdıklarken Deli Fişek kadının o kıvrıkcık saçlarından da nefret ettiğini hemen anladı.

Deli Fişek onu kahverengi bir çalikuşu olarak nitelendirmekle hata yaptığını fark etti. Çok daha... fazlasıydı çünkü.

O özenle şekil verilmiş gibi görünen yüz hatlarından çenesinin kibirli duruşuna kadar bu kadına dair her şey özel sipariş edilmişti sanki. Yüzü biçimli, hatlarıysa yumuşaklıktan hiç eser olmayacak kadar keskindi. Çukur yanaklarının üzerindeki çıkık elmacık kemikleri güçlüydü; solgun, renksiz dudakları ince ve sert bir çizgi halindeydi. Hiç güzel bir kadın değildi, sevimli bile denemezdi. Ama yüzünde ilginç bir şey vardı; o haşın ve çilli yüzüne rağmen çekici görünmesini sağlayan bir şey. Aslında gülümserse sevimli bile olabilirdi.

Sebebi gözleriydi. Deli Fişek ona ilk bakışta diğer her şeyi gibi gözlerinin de kahverengi olduğunu sanmıştı ama yakından bakınca akçaagaç şurubunun sıra dışı bir tonu olduğunu ve kalın, kopkoyu kirpiklerle çevrelendiklerini gördü. O süt beyazı teninde kocaman ve capcanlı görünüyordı.

“Bütün gün bana bakıp duracak mısın?”

Deli Fişek omuz silkti. “Güzel kadınlara uzun uzun bakarım.”

Mariah kendini zaten yeterince sıkıymıyormuş gibi daha da kasıldı. “Ona ne şüphe! Neden gidip kendine güzel bir kadın bulmuyorsun o halde? Eminim Walla Walla’daki Sapphire Lil’de senin tarzında kadınlar vardır.”

Deli Fişek sırtıtarak ona elini uzattı. “Bana Deli Fişek derler.”

Mariah onun pislik içindeki eline sümüklü böcek görmüş gibi baktı. “Sana böyle demelerine izin mi veriyorsun?”

Deli Fişek güldü. “Daha da kötüsü. Hoşuma bile gidiyor.”

“Soyadın nedir peki? Isırır gibi bir şey mi?”

“Stone.”

Mariah nedense böyle bir şey de mümkün değilmiş gibi bir ifadeye büründü. Burnunu çekip çenesini çevirdi. “İlanda ne diyordu?”

“Becerikli işçi aranıyor. *Hafif* iş karşılığında oda ve yemek.”

“Babam o ilan oraya benim bilgim ve onayım dışında bırakmış. Ama başvurduğuna göre sana iş vermekten başka seçeneğim yok.”

“Tanrım, çok teşekkürler.”

“Alaycı yorumlarını kendine saklayabilirsin Bay Stone.”

Deli Fişek sırtıttı. “Sen saklarsan ben de saklarım.”

Mariah o anda ona bakıp tek ve onaylamaz bir bakışla onu inceledi. “Baraka darmadağınık halde ama zaten temizlik meraklısı birine benzemiyorsun.”

Deli Fişek abartılı bir ifadeyle kaşlarını çatı. “Bu bir... hakaret mi? Üstelik senin gibi saygıdeğer bir kadından.”

Mariah onun bu sözlerini tümüyle duymazlıktan geldi. “Baraka cumartesi günü temizlenecek ve çarşafklar değişecek. Her zamanki gibi.”

Deli Fişek bir an hayal kırıklığına uğramış gibi görünse de omuz silkti. "Kendi yatağında yatarım o halde."

Mariah ilk kez gülümsedi. Dudaklarını kibirle büzmesi ona daha da soğuk bir ifade vermişti. "Ama zaten burada cumartesi gününe kadar kalacağını sanmıyorum Bay Stone."

"Kalmamamı ümit ediyorsun yani."

"Aynen öyle." Ön kapının yanındaki binayı işaret etti. "Baraka orası. Eşyalarını oraya bırakıp çalışmak için on dakika içinde buraya dönebilirsin."

Deli Fişek kaşlarını çatı. "Hemen mi işe başlamamı istiyorsun?"

"Elbette Bay Stone. Çalışmayı sen istedin..." Mariah sözleri etkili olsun diye duraksadı. "Ve çalışacaksın."

Deli Fişek beyaz barakaya baktı. Dudaklarında hafif, onaylayan bir tebessüm belirdi. Mandalı açıp dar kapıyı araladı ve içeri girdi. Kapı gürültüyle gıcırdayıp açıldıktan sonra duvara çarparak tüm yapıyı sarstı ve açık kirişlerden aşağıya toz yağdı. Güneş ışığı içeriye süzülürken altın sarısı parlaltısı dans eden toz zerreciklerince bozuldu.

Deli Fişek öksürüp gözlerini kırıştırdı.

O küçük, sıkış tıkış oda kullanılmamanın ve karanlığın etkisiyle gelişigüzel bir belirsizliğe boğulmuştu. Eskiden cilalı olan bazı yerler göze çarpıyordu. Ortadaki duvarın dibinde dar bir çocuk karyolası duruyordu. Üzerinde neredeyse yere değen kalın, mavi, yün bir battaniye vardı. Rengi solmuş yastıklar metal yatak başına yaslanmıştı. Komodin dik duran bir sandıktan ibaretti ve üzerinde tozlu bir fanus ile küçük bir kibrit kutusu duruyordu.

Sol duvara meşe ağacından eski bir şifonyer garip bir şekilde yaslanmıştı, soyulmaya yüz tutan duvara oval bir ayna asılmıştı. Bir pencere vardı. Belli belirsiz güneş ışınları eskimiş çizgili perdelerden içeri süzülüyordu. Zemin kalın ahşaptı ve yıllarca kullanılmaktan lekelenmişti. Bodur, göbekli bir soba tam köşede duruyordu.

Lanet olsun, gerçekten çok iyiydi. Üstelik Deli Fişek yalnızdı.

Burada meraklı gözler onu sıkmayacak, hiçbir görevli onu gecenin bir yarısı uyandırıp kovmayacak, hiçbir bekçi ondan ödeme beklemeyecekti. Çantasını yere koyabilir, içindeki şeylerin bozulmadan kalacağını bilinciyle sabah aynı yerde bulabilirdi.

Deli Fişek çantasını odanın bir köşesine atıp yatağa oturdu ve oturur oturmaz yatak onun ağırlığı altında gıcırdayıp inledi. Genç adam kollarını ensesinde birleştirip arkasına yaslandı ve eğimli ahşap tavana baktı.

Hiçbir sebep yokken düşünceleri Mariah Throckmorton'a kaydı. Ciddi, kuralcı, herkese tepeden bakan Mariah'ya.

Deli Fişek'in ürktüğü tipte kadınlardandı o. Böyle kadınlar adı Deli Fişek olan biriyle zaten muhatap olmak istemezlerdi. O yolda yürürken yanından hemen geçip giden, böylesi bir serseriye yan gözle bile bakmayan kadınlardandı.

Ensesindeki topuzundan ve o dik, ulaşılmasız yürüyüşünden bile öyle bir kadın olduğu anlaşılıyordu. Ve o kahverengi... Tanrım, bu kadın aynaya da mı bakmıyordu? O iğrenç renk onun ceset gibi görünmesine sebep oluyordu.

Deli Fişek ona acıdı. Mariah saçlarını öyle sıkı toplamıştı ki büyük ihtimalle sürekli başı ağrıyordu. Hayat kendini bu kadar sıkıya değmeyecek kadar kısaydı.

Ve çalışarak harcanamayacak kadar.

Deli Fişek iç geçirip dirseklerinin üzerinde doğruldu. Çizmelerindeki tozu silkeleyip yavaşça ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

Tanrım, çiftlik işlerinden nasıl da nefret ediyordu.

Üçüncü Bölüm

Mariah verandada durmuş, o adamın kendisine doğru yaklaşmasını izliyordu. Onaylamaz bir ifadeyle dudaklarını büzdü.

Deli Fişek'in kovboy çizmelerinin aşınmış burunlarından eski püskü siyah şapkasının eğimli duruşuna kadar her şeyi iticiydi. Ellerini ceplerine sokmuş, ağır ağır, gelişigüzel adımlar atıyordu. Bir yere vaktinde gelip gelmediğini umursamayan bir hali vardı, hatta oraya gelip gelmediğini bile umursamadığını söylemek daha yerinde olurdu. Üstelik Mariah'ya kaba bir ifadeyle bakıyordu. Mariah onun bakışlarını yüzüne çarpan sıcak bir karıncalanma halinde hissediyordu.

Bu adam bu tavrıyla çalışkan insanlara bir hakaretti.

Mariah kollarını göğsünde kavuşturup Deli Fişek'i hızlandırmak istercesine gözlerini ona dikti.

Deli Fişek yavaşladı. Şapkasının altından görünen ağzı beyaz bir kavis oluşturmuştu. "Biraz gergin görünüyorsun Bayan Throckmorton," dedi evin tam önünde durarak. Çizmesini gelişigüzel bir hareketle en alt basamağa yasladı. Ama o sert *tak* sesi Mariah'nın omurgasında yankılanıp kafatasının dibine migrene benzer bir ağrı olarak yerleşti.

Mariah çenesini kenetledi ve gözlerini ona dikti. "*Gerilmek* kelimesini bilmene bile şaşırdım Bay Stone."

Deli Fişek şapkasını eğip ona sırıttı. "Kızılderililer öyle bir ortamda yaşamıyor mu?"

Mariah bıkkın bir ifadeyle nefesini serbest bıraktı. Bu adamla konuştuğu için böyle bir tepkiyi hak etmişti. Burnunu çekip eğildi ve sepeti ile çekicini yerden aldı. Sonra çenesini kaldırıp merdivenlere doğru yürüdü ve ona bakmadan yanından geçip gitti. “Beni izle.”

Deli Fişek tam on saniye bekledikten sonra onu takip etti.

Mariah onun peşinden geldiğini, botlarının kurumuş sonbahar yapraklarını çıtırdattığını duyuyordu. Her bir dalın kırılma sesini ya da kuru bir yaprağın çıtırtısını Mariah suratına tokat yemiş gibi hissediyordu.

Babasının bu... serseriye hayatlarına, evlerine aldığına inanmıyordu.

Mariah dışlerini gıcırdattı. *Lanet, lanet, lanet olsun.* İçinden ettiği küfürler her adımına eşlik ediyor, kalp atışlarıyla yankılanıyordu.

Bu adamdan kurtulmalıydı. Hem de hemen. Ve amacına ulaşmasını sağlayacak kusursuz bir planı vardı zaten. Bu adamın sorumluluk almaya, bir yerde uzun süre kalmaya yatkın olmadığı belliydi. Çok çalışmayı da sevmiyordu.

Mariah’nın tek yapması gereken onu çok çalıştırmaktı, hem de vahşice. Böylece Deli Fişek güneşin doğuşuyla birlikte gitmiş olacaktı.

Mariah çamaşırvhanenin arkasındaki iri ceviz ağacına vardığında durup savaşımaya hazır bir halde ona döndü.

Ama aynı anda ileriye adım atan Deli Fişek’le çarpıştı.

Mariah şaşkınlık içinde homurdandı ve sepetini elinden bıraktı. Kolları geriye doğru savrulurken düşeceğini sandı.

Deli Fişek ise kollarını anında onun beline dolayıp onu sıkıca sardı. Mariah’yı kendine çekerek, “Dur, düşme,” diye mırıldandı.

Gözleri Mariah’nın gözlerine takıldı ve bakışlarını ondan kaçırmadı. Mariah’nınsa nefesi kesilmişti. Gözlerini kırıştırdı. Yakından bakınca adamın yüzünden kahkaha ve sıcaklık yayılıyordu. Bir kadını kendine çeken bir yüzü, güvenini sessizce yerle bir eden türden gözleri vardı. Mariah’nın daha önce âşık olduğu gözlerdi bunlar.

Geriye çekilip ondan uzak durmaya çalışırken tökezledi. "Bana bir daha sakın dokunma."

"O halde aradaki mesafeyi koru. Bir kadın kendini bana bıraktığında onu tutarım."

Mariah'nın boğazından yukarıya doğru sıcaklık yükseliyordu. "Ben kendimi sana bırakmadım."

"Tamam, savurdun."

Mariah kontrolün ellerinden kayıp gittiğini hissetti. Midesinde küçük, belli belirsiz bir korku hissetti. Bu Bay Stone denen adama çok yanlış tepkiler veriyordu. Onu görmezlikten gelmek istiyordu aslında, onunla laf dalaşına girmek değil.

Alt dudağını ısırp döndü ve ayağının dibindeki kahverengi otların arasında duran yeşil şeylere odaklanmaya çalıştı. Kendini toparladığında eğilip yerden bir ceviz aldı. Yavaşça, düzenli bir şekilde nefes alıp vererek arkasına döndü. "Bunlar ceviz."

"Ne kadar büyüleyici."

Mariah onu duymadı bile. "Dalları sallamanı ve mümkün olduğunca fazla ceviz toplamanı istiyorum. Sonra yumuşak kabuklarını çıkarıp cevizleri ayıkla ve sepete doldur."

Deli Fişek omuz silkti. "Çocuk oynucağı."

"Senin gibi... becerikli bir adam için öyledir eminim." Mariah başını sertçe salladıktan sonra eteğini toplayıp eve yöneldi. Her adımında arkasını dönüp adamın ne yaptığına bakmamak için kendini zor tuttu.

Şimdi on saat ceviz kır da sabah seni yine burada göreyim bakalım, diye düşündü.

"İyi uyudun mu Bay Stone?"

Bu keskin sözler Deli Fişek'in uykusunun o iç rahatlatıcı huzurunu delip geçmişti.

İrkildi. *Lanet olsun.*

Göz kapaklarını araladı. O düğme gibi kahverengi gözler ona bakıyordu. Üstelik memnun da görünmüyorlardı. Ama zaten

Deli Fişek de Mariah'nın herhangi bir şeyden memnun olacağını düşünmüyordu.

"Selam Bayan Throckmorton." Deli Fişek doğruldu ve gözlerini iyice açtı.

Mariah o soluk renkli eteğini hışırdatarak sepetin yanına gidip bir avuç dolusu soyulmuş ceviz aldı. Sonra o solgun suratında belirgen onaylamaz ifadeyle Deli Fişek'e döndü. "Sen bunlara soyulmuş mu diyorsun?"

Deli Fişek omuz silkti. "Hiçbir şey demiyorum."

Mariah elini ona doğru uzattı. Avucunda tek bir ceviz duruyordu, kahverengi iç kısmında yeşil kabuk parçacıkları kalmıştı. "Burada hâlâ yeşil kısımlar var."

Deli Fişek başını kaldırıp ona baktı. "Ne yapmam gerekiyordu? Emeyim mi?"

Mariah'nın tüyleri diken diken olmuştu, avucunu kapattı. "Benim yanımda böyle kaba konuşma."

Deli Fişek kakhaha attı. "Emeyim mi dedim, seveyim mi demedim..."

"Bay Stone!"

Deli Fişek elinde olmadan kakhahalarla güldü. "Elimden geleni yaptım. Saatlerce uyumadım." Sonra yaralı ellerini gösterdi. "Ayrıca yaralarımı görüyorsun."

Mariah'nın bakışları umarsızca Deli Fişek'in eline, sonra tekrar yüzüne çevrildi. "Yani gidiyor musun?"

Deli Fişek'in dudakları seğirdi. O an her şey kafasına dank etti. Bu geri kafalı kadın bunu bilinçli olarak yapmıştı. Ceviz kırmanın zor bir iş olduğunu biliyordu ve onun çalışmayı sevmeyen biri olduğu kanısına varmıştı.

Aslında öfkelenmeliydi ama onun yerine kadına saygı duydu. Bu gerçekten harika bir fikirdi ve çok da işe yaramıştı. Deli Fişek yaşadıklarından sonra yaşlı adamdan birkaç dolar alıp bu lanet yerden kaçmak için sabırsızlanıyordu.

O temiz çarşafılar bile bu saçmalığa değmezdi. Başparmağının üzerinden at arabası geçmiş gibi hissediyordu. Koluysa omzundan bileğine kadar acı içindeydi. Evet, gidiyordu, kesinlikle gidiyordu.

Ama önce bu mürebbiye kılıkli kadınla biraz dalga geçmeliydi. "Hayır. Nereye gideyim?"

"Neresi olursa."

Deli Fişek ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. Mariah yerinden kıımıldamadı, geri çekilmedi ama çekilmek istiyordu. Deli Fişek bunu onun korkuyla açılan burun deliklerinden ve hafifçe geriye kaykılmasından anlamıştı.

Mariah'nın korkusunu hissetmiş, bu da onu kamçılarmıştı. Ringde de hep böyle olurdu. Aniden yorgunluğunun hafıflediğini hissetti. "Ya burayı sevdiysem?"

"Sana... ödeme yaparım."

Deli Fişek şapkasını tekrar önüne eğip ona ağır ağır, gizli bir bakış attı. Mariah'nın solgun, sade yüzünden başlayıp sakın sakın aşağılara, o bol, kahverengi elbisesinin altına gizlemeye çalıştığı kıvrımlarına kadar onu süzdü. Deli Fişek'in anlayabildiği tek bir şey varsa o da bunun bir kadının kıvrımları olduğuydu; doğrusu bu çalıkuşunun vücudu hiç de fena değildi. Gülümsememek için kendini zor tutup bakışlarını yeniden onun yüzüne kaydırıldı. "Ne şekilde?"

Mariah ona saf öfkeyle dolu bir bakış attı. "Parayla."

Deli Fişek tek kaşını kaldırdı. "Fırsatçıları başından savmak için bir kenara ayırdığın harçlığını mı vereceksin?"

"On altı dolar," dedi Mariah. "Nakit."

Deli Fişek sırtıttı. Bu hiç beklemediği bir miktardı doğrusu. Neredeyse hiçbir şey yapmadan on altı dolar kazanmak gayet iyiydi. O parayla bir süre kimselere bulaşmadan geçinebilirdi.

Mariah onun ilgilendiğini görünce sinsi sinsi güldü. "İlgini çekeceğini biliyordum."

Ah, lanet olsun, diye düşündü Deli Fişek, bunu yapma işte. Böbürlenme.

“Senin gibi bir adam çiftlikte barınamaz.”

Deli Fişek gözlerini devirdi. *Ah, işte bu. Mariah ona meydan okuyordu.* “Lanet olsun.” Bu sözleri derin bir nefes alır gibi söylemişti. Gitmek istiyordu, hem de çok istiyordu. Ama Mariah bu tavrıyla onun gitmesini engelliyordu.

Deli Fişek’in kendisiyle gurur duyduğu iki şey vardı: Kavgadan asla kaçmazdı ve hiç kimse ona nereye gideceğini söyleyemezdi. Şimdi bu kendini beğenmiş hanımefendi aynı anda hem kavgayı başlatmış hem de ona nereye gideceğini söylemişti.

“Hayır,” dedi Deli Fişek usulca, “ben paramı hakkımla kazanacağım.”

Mariah’nın yüzündeki gülümseme silindi. “Ama...”

“Aması falan yok. Kalıyorum.”

“Ne şans ama! Hakkınla para kazanmak için *burayı* mı seçtin?”

“Bir yer seçmeliydim.”

Mariah eğilip sepeti aldı, çekici cevizlerin yanına fırlatıp Deli Fişek’e sütü bile kesmeye yetecek kadar ekşi bir bakış attı. “Akşam yemeği bir saat sonra. Seninkini verandaya bırakırım.”

“Ne? Masaya davetli değil miyim?”

Mariah kaşlarını çatarak ona baktı. “Hayır.”

“Ama bu hiç dostça bir davranış değil tatlım. Artık düpedüz istenmediğimi düşünüyorum.”

Mariah sepetini alıp karnına bastırdı. Sonra çenesini kaldırıp Deli Fişek’in yanından geçerek eve yöneldi. “Ben de senin aptalın teki olduğumu düşünüyorum.”

Sözleri, eteğinin hışırtısıyla birlikte Deli Fişek’in kulağına ulaştığında adam kahkahalarla güldü.

Mariah, *Knoigsberger Klopse*’lara¹ bakarken o dökme demir tencereyi alıp mutfağa fırlatmamak için kendini zor tuttu.

1 Bir çeşit Alman köftesi. (ç. n.)

Abartılı bir soğukkanlılıkla kevgiri alıp köfteleri et suyunun içinden çıkarmaya başladı. İşi bittiğinde un ve su karışımını fokurdayan sıvının içine döktü ve kıvamlı hale gelene kadar karıştırdı.

Rass'ın o düzenli tak tak seslerini çıkararak merdivenlerden indiğini duyunca doğruldu.

"İyi akşamlar Mariah."

Mariah köfteleri tekrar et suyunun içine atıp yemeği tabaklara doldurdu. Elinde iki tabakla babasına döndü. "Selam Rass."

Rass masanın başına geçip oturdu. "Burnuma inanılmaz güzel kokular geldi."

"Knoigsberger Klopse pişirdim."

Babası sırtıttı. "Ah, demek o yüzden." Sonra masaya bakıp kaşlarını çatı. "Genç Bay Stone'a yer yok."

Mariah ona, *Bay Stone benden genç değil*, demek istedi ama onun yerine dilini ısırp gülümsemeye çalıştı. "O bizimle birlikte yemeyecek. Akşam yemeği olarak sepete onun için soğuk tavuk koydum. Verandada."

"Neden yalnız yemek istiyor ki?"

Mariah masaya yürüyüp iki bardak süt doldurdu. "Sanırım öncelikle çatalla yemeyi öğrenmek istiyor."

Rass gıdıklamaya benzer yumuşak bir ses çıkardı. "Bak Mariah, bu pek misafirperverce bir davranış değil."

Mariah çatalını bir köfteye batırdı. "Sen ikimiz adına yeterince misafirperver oldun."

Rass çatal bıçağını bıraktığında çıkan hafif çınlama sesi o sessiz odada fazla gürültülü gelmişti.

Babasının bakışlarını üzerinde hisseden Mariah gerildi. *Hemen duygusallaşmak yok Mariah. Hem de hiç.*

"Değişim hayatın bir parçasıdır Mariah."

"Doğal afetler de öyle."

Rass kakhaha attı. "Deli Fişek doğal afet sayılmaz pek."

"O cevizleri nasıl kırdığını görmedin sen."

"Adama bir şans ver Mariah," dedi Rass usulca.

O an Mariah babasına döndü. Öfkeden gözleri kısıldı. “Böyle bir öneride bulunmanın bile ne büyük bir saçmalık olduğunu biliyorsun. Ben o hataya daha önce düştüm.”

Rass’in buruşuk, yaşlı yüzü asıldı. O çapaklı gözleri hüzne boğuldu. “Ah, Mariah...”

Mariah bir an kendini iyice zayıf düşmüş hissetti. Bakışlarını kaçırdı. “Bana öyle bakma.”

“Artık on altı yaşında değilsin.”

İç i panik duygusuyla dolan Mariah kendini kontrol etmeye çalıştı. Ayağa fırlayıp ellerinin titremesini önlemek için onları kenetledi. “Şu an bu konuyu konuşmak istemiyorum.”

“Elbette istemezsin. Hiç istemedin ki.”

Mariah’nın gözleri annesinin gurur kaynağı olan altı gözlü Windsor ocağı takıldı. “Ve asla istemeyeceğim.” Kelimelerin güçlü ve cüretkâr çıkması için çabalasa da bunu zayıf bir rica şeklinde dile getirmekten fazlasını yapamadı.

“Tamam, o halde tekrar masaya gel.”

Mariah kendini toparlayıp arkasına döndü ve sandalyesine oturdu. “Lütfen Bay Stone’dan bir daha bahsetme. Yemeğimi kusmadan yemek istiyorum.”

Ardından Rass’in hırıltılı nefesi ve tabaklarına çarpan gümüş takımların hafif yankısı dışındaki o tanıdık sessizliğ e daldılar.

Sonunda Mariah yarısı dolu tabağını itip arkasına yaslandı.

“Güzel yemekti,” dedi Rass alçak sesle.

Mariah babasının sesindeki o gergin tona hayret ederek başını ona doğru çevirdi. Ama anında pişman oldu.

Babası bu akşam korkunç derecede üzgün görünüyordu; bir zamanlar ısı l ısı l parlayan gözleri şimdi nemli ve donuk bakıyordu. Yaş lı adam yemeğinin de büyük bir kısmını yememişti. Belli ki yine Mariah’nın annesini düşünüyordu.

Mariah şu an ona dokunabilmeyi, kederini anladığını söylebilmeyi istiyordu. Ama böyle bir şey yapmayalı yıllar olmuştu. Artık ona ne söyleyebileceğini bile bilmiyordu. Ve her nasılsa ona

ne zaman yaklaşmak istese yanlış bir şey yapıyor ya da söylüyor, konuşması gerektiğinde susuyordu. Annesi ölene kadar bunun ne kadar kötü olduğunu fark etmemişti. Ama onun ölümünün ardından Mariah ve Rass bir bakıma birbirlerinden uzaklaşmışlardı.

Mariah böyle olmasını istememişti. Daha... fazlasıydı onun istediği.

Babası masadan kalktı. "Şey, sanırım ben üst kata çıkıp biraz okuyacağım. Profesör Mittlebaum'un tezinin yarısına geldim."

"Gerçekten mi? İyi mi?"

Rass gülümsedi ama o bile eski günlerdeki gibi kötü bir taklidiydi. "Elindeki kanıtlar, kazmaya Pike's Peak'ten başlanması gerektiğine dair teorimi destekliyor."

Hüzün Mariah'yı bütünüyle ele geçirmeye çalışıyordu ama genç kadın onu görmezlikten geldi. "Bu harika."

"Evet." Rass dalgınlıkla iç geçirdi. "Belki bir gün oraya birlikte gideriz." Bu sözleri öyle yumuşak bir dille söylemişti ki Mariah onun iyimser görünmeye çalıştığını anlamıştı. Çalışmış ama başarısız olmuştu. Sebebiyse belliydi. Bu onun daha önce de kurduğu bir cümleydi, hatta sıkça kurduğu. Kelimeler Mariah'nın kırılğan zırlığını delip kalbini parçalara ayırmıştı. Bu da bir başka hayal kırıklığı, Mariah'nın babasını yüzüstü bırakmasının bir başka yoluydu.

Onunla birlikte Colorado'ya gitmeyeceğini ikisi de biliyordu. Çiftlikten ayrılmayı yıllar olmuştu.

Rass yavaşça ayağa kalktı. "Evet, sabah görüşürüz."

Mariah gülümsemeye çalıştı. "Tamam. Yarın Bay Stone'a yaptıracağım bir sürü iş var. Tabii hâlâ burada olursa."

"Kalır."

"Ben şüpheliyim ama kalırsa ona ödeyeceğimiz paranın karşılığını vermeli. Ne kadar kalacağını bilemeyiz."

"Yarın nereden başlamayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Verandanın beyazlatılması gerek... Elmalar da hazırlanmalı."

"Elmalar mı? Senin tarzında mı?"

Mariah babasının eleştirisi karşısında kaskatı kesildi. “Elmaları hasat etme yöntemimde yanlış bir şey yok.”

“Elbette yok.” Babası yorgun bir ifadeyle ona gülümsedi. “İyi geceler.”

“İyi geceler Rass. Saat beşi yirmi geçe görüşürüz.”

“Görüşürüz.” Rass ürperdi. “Tanrım, çiftçilerin kalkma saatinden nefret ediyorum.”

Mariah o çok iyi bildiği şikâyet karşısında gülümseyip ayağa kalktı. Babası odadan çıkar çıkmaz masayı toplayıp bulaşıkları lavaboya yıgıdı.

Belki bir gün birlikte gideriz.

Mariah canının yandığını düşünmemeye çalışarak pencereden dışarı baktı. Çiftliğin gölgeli, ay ışığının aydınlattığı karanlığında o şeyi gördü; dümdüz, ok gibi uçlarıyla sıra sıra dizilerek binayı çevreleyen çitleri...

Daha fazla bakamayacağını düşünerek gözlerini kapattı. Ama karanlığın faydası yoktu, geçmişin verdiği o utanç dolu acı yok olmuyordu. Ya da korkusunun anlamsızlığı.

Eskiden, uzun zaman önce çiftlikten ayrılmak onu korkutmazdı. O kapıdan kolayca çıkar, güle oynaya trene giderdi. On altı yaşında, yaşam dolu, ateşli ve hayalleri olan bir genç kızdı. Korkusuzdu...

Mariah'nın gülümsemesi silindi. Şimdi neden bunu düşünmeye başlamıştı ki? O günleri, o anıları düşünmeyeli yıllar olmuştu. Neden şimdi hatırlamıştı onları?

Ama biliyordu. *Onun* yüzündendi. Bu adam ona unutmaya çalıştığı geçmişini hatırlatıyordu.

Lavabonun soğuk porselenini sıkıca kavrayıp pencereden dışarı baktı. Bu adam ona hissetmek istemediği şeyleri hissettiriyor, unutmak istediği şeyleri hatırlatıyordu.

“Lanet olası adam,” diye mırıldandı. Hayatını güvenceye alıp kendini koruma altına almak, kalbini ve ruhunu dokunulmaz kılabilmek için on beş yıl uğraşmıştı. Ama şimdi Bay Sünepe aylak aylak gelip bütün bu çabasını ziyan etmek istiyordu.

Mariah bunu yapmayacaktı. Yaşadıklarını unutmak için o kadar çaba harcamıştı ki şimdi serserinin tekinin ona geçmişî tekrar hatırlatmasına izin veremezdi.

Ondan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı.

Deli Fişek tabağını bırakıp ayağa kalktı ve kollarını gerdi. Serin sonbahar akşamı, olgunlaşmaya başlayan meyveler ve kurumuş yaprakların keskin kokusuyla onu sarıp sarmalamıştı. Milyonlarca yıldız kadife gökyüzünde âdeta göz kırpyordu.

Ah, kendini öyle iyi hissediyordu ki. Uyuyacak bir yeri vardı, saçları temizdi, karnı toktu. Daha fazlasını isteyemezdi.

Göz ucuyla bir şeyin kıınıldadığını gördü. Kollarını yavaşça iki yanına indirdi. Uzakta ahır, karanlık gökyüzüne karşı sivri tepeli kapkara bir yığın gibi görünüyordu. Yapraklı dalları yıldızlı göğe doğru silüet gibi yükselen koca bir ağaç ona gözcülük ediyordu sanki.

Bir hareket daha oldu. Deli Fişek bunu görmemiş, daha çok hissetmişti. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Gözlerini kıstı.

Hiçbir şey kıınıldamıyordu şimdi. O sessiz arazide azıcık esinti bile yoktu.

Deli Fişek rahatladı. Yumruğunu gevşetti.

Yollarda gecelerini geçirmiş, hep tehlikenin ilk işaretini duymaya çalışmıştı. Şimdi huzur ve hareketsizlikten başka bir şey olmayan bir yerde de tehdit arıyordu.

Eğilip boş tabağını aldı ve kapıya doğru yürüdü. Kulpu sessizce çevirip kapıyı açtı. O aralıktan süzülen ışık bir anda içini ısıttı.

Mariah lavabonun başında durmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Ağlamıyordu ama nedense Deli Fişek onun her an ağlayabilecek halde olduğunu düşündü. Kapının açıldığını bile fark etmemişti.

Pencerenin dışına, Mariah'nın baktığı yere baktı. Sonra kaşlarını çattı. Karanlığa gömülmüş tarlalar ve çitler dışında hiçbir şey yoktu.

Nereye bakıyordu ki?

Deli Fişek onu inceledi. Mariah'nın normalde dimdik duran vücudu şimdi her nasılsa yumuşayıp kıvrılmıştı. Rüzgârın savurduğu kahverengi bukleleri ensesinden aşağı dökülmüş, o solgun yanaklarında dalgalı bir perdeye dönüşmüştü. Lavabonun kenarına sımsıkı tutunan parmaklarının eklem yerleri bembeyaz olmuştu.

Mariah, Deli Fişek'e gençliğinde tanıdığı bir kadını hatırlatmıştı. Etta Barnes'ı. Etta kocasını savaşta kaybetmişti ve ondan sonra bir daha asla eskisi gibi olmamıştı. Teninin rengi solmuş, gözlerinin ışıltısı kaybolmuştu. Ve bazen Deli Fişek onu sebepsiz yere ağlarken bulurdu.

Ama bu saçmalıktı. Mariah Throckmorton sakıngan, herkesi yargılayan bir kız kurusuydu. Hayatını böylesi güvenli bir çiftlikte geçiren biri nasıl bir kayıp yaşamış olabilirdi ki? Deli Fişek onun yüzündeki kederi gözünde canlandırabiliyordu. Mariah böylesine düzenli, temkinli bir yaşam tarzında nasıl bir sıkıntı yaşamış olabilirdi?

Belki de gül bahçesindeki petunyalar yüzünden bu haldeydi.

Deli Fişek boğazını temizledi ve Mariah irkilerek arkasına döndü. "Bay Stone!"

"Affedersin," dedi Deli Fişek yumuşak bir dille. "Seni korutmak istemedim."

"So... sorun değil." Mariah gergin bir ifadeyle saçını yüzünden geriye itti. "Dalmışım işte." Hafifçe gülümsedi. "Boş zamanını geçirmek için pek faydalı bir şey değil."

"Bilmiyorum. Ben hep hayal kurarım."

Mariah bu sözlerin ardından duruşunu değiştirdi. Kaskatı kesildi. Deli Fişek bir anda odanın sıcaklığı yirmi derece birden düşmüş gibi hissetti. "Ben de öyle diyorum."

Sessizliğin içinde bakiştılar. Deli Fişek ona ne söyleyeceğini bilemiyordu şimdi. Mariah'nın gözlerindeki o yumuşama kaybolmuştu ama anısı Deli Fişek'in zihninde asılı kalmış, onu çağırıyordu. Ve birdenbire bu kadın onun ilgisini çekmeye başladı. *Öylesine garip bir kahverengi kumaşın altına hangi kadın gizlerir*, diye düşündü.

“Kahvaltı saat beşi yirmi geçe,” dedi Mariah sonunda. “Geç kalma.”

Deli Fişek sırtıttı. “Beşi yirmi geçe, öyle mi? Çeyrek geçe ya da beş buçukta değil, yirmi geçe. Fazla sistematik değil mi?”

“Ben böyle istiyorum. Hoşuna gitmediyse...” Mariah duraksayıp ümitle ona baktı. “Kapının yerini biliyorsun.”

“Ben yalnızca dostça davranmaya çalışıyordum.”

Mariah yine sert bir ifadeye büründü ve burnunu havaya dikti. “Senin gibi birinin dostluğuna ihtiyacım yok benim.”

“Bilemiyorum,” dedi Deli Fişek gözlerini ondan ayırmadan. “Belki de tam ihtiyacın olan kişiyimdir ben.”

“Git de uyu artık Bay Stone. Yarın uzun bir gün olacak.” Mariah’nın sesi soğuk ve sertti ama altında, Deli Fişek’in ilgisini daha fazla çeken bir kaygı vardı. Soğuk görünmek için çok çaba-lıyordu sanki. Bir şey gizliyormuş gibi.

“İyi geceler Bayan Throckmorton. Saat beşi on dokuz geçe görüşürüz.”

“İyi geceler Bay Stone. Umarım bir daha hiç görüşmeyiz.”

Jake çitlerde durmuş, karanlık tarlalara bakıyordu. Çiftlik gölge-lerin arasından, kahverengi yün bir kumaşın üzerinde yükselen bembeyaz bir taş gibiydi. Bacasından dumanlar yükseliyor, buruk kokusu gecenin karanlığına yayılıyordu. Kırmızı altın sarısı ışık pencereleri aydınlatıyor, o bembeyaz duvarlara karşı buğulu, kare şeklinde, hoş bir görüntü sunuyordu.

Jake’in göğsüne derin bir acı yerleşti. Bu ev ona başka bir yeri, başka bir zamanı hatırlatıyordu. Hiç aç kalmadığı, yalnız olmadığı, üşümediği, kapıların yüzüne kapanmadığı bir zamanı...

Gözlerini kapattı. O melodik kahkaha sesleri zihninde yan-kılanıp göz kapaklarının ardında keskin bir acıya sebep oldu.

Onu bu halde görse kesin ondan nefret eder, yaptığı şeyden iğrenirdi.

Boşa zaman kaybı bu Jacob. Kimseyi zorla...

İstediği şeyin, burada olma sebebinin bu olmadığını ona söyleyebilseydi keşke ama kendine yalan söyleyemezdi ki. Yollarda geçen o uzun, soğuk, yapayalnız gecelerde bunu yapamazdı. Deli Fişek'in peşine neden takıldığını ve bunun asla gerçekleşmeyecek bir hayalden başka bir şey olmadığını biliyordu.

Yine canı yanacaktı; bunu biliyordu, midesini bulandırıp içini titreten bir kesinlikle biliyordu. Bunu umursamamak, mucizelere ve mutlu sonlara inanmamak için yıllarca uğraşmıştı ama yapamamıştı. İçinde bir yerlerde bir ses hiç susmuyor, yüreği asla pes etmiyordu. Annesi ile büyükbabası binlerce kez ona gerçeği göstermek istemişti. Ama binlerce kez başarısız olmuşlardı. Onun o gizli yanı hayal kurmayı sürdürüyordu.

Ama sayısız dondurucu gece, bunaltıcı sıcak ve hissettiği yalnızlık yüzünden artık hayali solup sönük bir hal alıyordu.

Jake tekrar çiftlik evine baktı. O evi, o sıcak, iç açıcı ve rahat yeri görünce yüreği burkuldu. Yine böyle bir yere ait olmayı arzuluyor, biri onu içtenlikle karşılсын istiyordu.

İçtenlik. O kelime içini ürpertmişti nedense.

Jake gözlerini sıkıca kapatıp bir yetişkin olmaya çalıştı. Ama çok açtı, yalnızdı ve korkmuştu. Yollarda geçen hayat onu yavaş yavaş öldürüyordu. Hastalanıp yalnız öleceğine ya da bir trenin altında kalacağına, kışın soğukta açlıktan öleceğine dair kaygılanmak istemiyordu. Biri yanında otursun, uzun saçlarını gözlerinin önünden çeksin ya da hastalandığında alnına dokunsun istiyordu.

Annesini istiyordu...

Sıcak gözyaşları gözlerinden akıp yanaklarına süzüldü. Jake bunun neredeyse farkına bile varmadı. O gözyaşları çok tanıdıktı, onu peşinden sürükleyen ama asla harekete geçmeyen o korkak kadar tanıdıktı. Jake güçlü olmaya çalışmaktan yorulmuştu...

Başını eğip çiftliğe sırtını döndü ve anıların içinde kayboldu. Uzaktan bir hayvanın uluma sesi geldi. O ses tatlı esintinin arasında yankılandı, ardından hiçliğe doğru yol aldı.

Jake karanlıkta ahıra doğru yürüdü. Ağaç dalları topuklarının altında ezilirken yapraklar çıtırdadı ama otlaktaki atın kişnemesi dışında dünya sakın ve sessizdi.

Bir elma ağacına gidip olgunlaşmış birkaç elmayı heybesine attı. Sonra çiftliği koşarak geçip ahıra gizlendi.

Arkasındaki kocaman, çapraz kirişli kapı gürültüyle kapandı. Bir yerlerde bir inek böğürdü. O anlamsız karanlık onu kalın, boğucu kollarıyla sarmaladı. Jake çantasına sıkıca tutunup temkinli bir şekilde toprağın üzerinden geçti ve çatı katına çıkan merdiveni aradı. Onu bulduğunda gıcırdayan basamaklardan yukarı çıkıp kendini yumuşacık samanların arasına attı.

Gözlerini kapatıp gülümsedi ve o tanıdık kokuyu içine çekti. Burası cennetti. Deli Fişek'in peşine takıldığı dört aydan beri böylesine yumuşak bir şeyin üstünde uyumamıştı.

Uzun süre orada uzanırken neredeyse uykuya dalıyordu. Sonra acıktığını hissetti. Oturup heybesini karıştırdı ve elmaları aldı. İştahla üç tanesini yiyip tekrar uzandı ve uyumaya çalıştı.

Spazmlar aniden gelip midesini burktu. Jake çatı penceresine gidip camı açtı ve başını o serin karanlığa uzattı. Midesindeki her şey çıkana kadar kustu. Çıkardıkları karanlık zemine sırıyordu.

Jake titreyerek camı kapattı ve bir köşeye uzanıp gergin, çaresiz bir top gibi kıvrıldı. Gözyaşları gözlerini acıtıyor, yüzündeki yapış yapış tere karışıyordu. Saman sapları ıslak yanaklarına yapışmıştı. Kusmuğunun ekşi kokusu o tozlu havaya sinmişti.

Tanrı aşkına, bu işten çok sıkılmıştı...

Gözlerini kapatıp kâbussuz bir gece geçirmek için dua etti. Uyumaya ihtiyacı vardı, hem de çok vardı çünkü yarın her şeye baştan başlayacaktı. Deli Fişek bu küçük, muhteşem çiftliği terk edip kasabanın en sefil noktasındaki duman altı bir cehennem deliğine doğru yol alacaktı. Jake onun peşinden gidecekti.

Gidecek başka yeri yoktu ki.

Dördüncü Bölüm

Rass masasının üzerindeki raf boyunca askerî bir hassasiyetle dizilmiş değerli antikalarına baktı. Mariah yine bu işe girişmişti.

Rass yavaşça başını iki yana salladı ve pencereye doğru yürüdü. Dantelli perdeyi çekip dışarı baktı. Arazî, onun arazisi yine sonbaharın o ilk kısa akşamlarında olduğu gibi görünüyordu. Gece karanlığı çökmek üzereydi. Gökyüzü pırlantayı andıran yıldızlarla birlikte gece mavisî renginde uçsuz bucaksız bir gölü andırıyordu. Greta'nın mezarı, çimlerin kadifemsi gölgesine karşı açık gri bir ışıltıya benziyordu. Barakaysa gittikçe yaklaşan geceye karşı belli belirsiz, beyaz bir kutu gibi görünüyordu.

Rass o küçük binaya bakıp içindeki adamı düşündü. Bunu Mariah'ya itiraf edemese de onu endişelendiren, kuşkulandıran bir şey vardı.

Ma'nın Lokantası'na o iş ilanını astığında aklında ne vardı, biliyordu ama ne beklediğini biliyordu.

Mariah'ya bir koca. Kendisi öldükten sonra ona göz kulak olacak biri...

Fakat yerinde duramayan, içten gülüşlü, sorumsuz bir serse-riden, sürekli yollarda olan ama asla yerleşik hayata geçemeyen birinden başkası çıkmamıştı karşısına. Aslında başta Deli Fişek'e o pozisyonun dolduğunu söylemeyi düşünmüştü. O kelimeleri dile getirmek üzere ağzını açmış, ardından adamın gözlerine bakmıştı. Gerçekten bakmıştı, tıpkı Greta'nın ona öğrettiği şekilde. Ve orada,

o kibirli sırtışın, o rahat tavırların altında tıpkı kızının gözlerinde, son zamanlarda da kendi gözlerinde gördüğü yalnızlığı görmüştü.

Her nasılsa aynı bakıştı üçününkü de. O şaşırtıcı fikir bir anda aklına gelmişti. Sonra hafif bir rüzgâr okşarcasına alnına dokunmuş, ölmüş karısının lavanta kadar hoş kokusunu beraberinde getirmişti. Böylece Rass hiç düşünmeden Deli Fişek'i evine davet etmişti.

Ama şimdi o esintiye hissetmezken yaptığı şeyin doğruluğundan pek emin olamıyordu.

İç geçirip alnını soğuk pencereye yasladı. "Ne yapacağım Greta? Ona göz kulak olmalıyım..."

Bir an karısından gerçekten yanıt beklerken buldu kendini. Ama tabii hiçbir şey gelmedi; kendi nefesinin fısıltıyı andıran sesi dışında o boş odada hiç ses yoktu. Greta'nın ölümünden beri geçen sekiz ayda kendine kim bilir kaç milyonuncu kez hatırlattığı üzere yalnız bir adamdı o. Fikirlerini paylaşacağı, deli gibi ihtiyaç duyduğu tavsiyeyi ona verecek kimse yoktu.

Rass pencereden çekilip perdenin eski haline dönmesine izin verdi. Ev kasvetli denebilecek kadar sessizdi, bir zamanlar duvarları dolduran kahkahaların yankısı bile yoktu artık. Greta'nın yokluğunda burası sıcak bir yuvadan sıradan bir eve dönüşmüştü ve Rass'ın bu değişimin nasıl gerçekleştiğine dair hiçbir fikri olmamıştı. Tek bildiği bu evin eski halini çok özlediği, çaresizce özlediği idi. Greta'nın ona yol gösteren eli olmadan o ve Mariah birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Artık birbirlerini dinlemeden yalnızca duyuyor, gerçek bir iletişim kurmadan konuşuyorlardı.

Nedense kızına söylediği her şey yanlış oluyordu ya da kızının tepkisi yanlış bir şey söylemiş gibi hissetmesine sebep oluyordu. Rass bunu biliyordu, kızının birdenbire kasılmasından ya da gözlerinin kısılmasından, sesinin tiz, savunmacı tonundan anlıyordu. Yanlış bir şey söylediğini hemen hissediyordu ama nasıl düzelteceğini bilmiyordu. Kızı zaman zaman çok... mesafeli oluyordu. Üstelik kolayca kırılıyordu.

Ah, Mariah, diye düşündü o tanıdık suçluluk duygusunu hissederek. Şimdi bir aradaydılar ama günün birinde Mariah tek başına kalacak, bu koca evde konuşacak birini bulamadan yapayalnız yaşayacaktı.

Rass yaşlı bir adamdı ve yaşlı adamlar ölürdü.

O zaman Mariah ne yapacaktı? İşte o ilanı lokantanın duvarına asmaya onu iten de bu olmuştu.

Rass onu yalnız ve kendini dünyaya kapatmış halde öylece bırakamazdı. Burada onunla birlikte gizlenmesine yeterince izin vermişti. Yıllar önce Mariah küçük düşmüş ve duygusal olarak yıpranmış halde geri döndüğünde Rass onu kabul etmemeliydi. Yaralarını burada sarmasına izin vermeyip onu yeniden dış dünyaya açılmaya teşvik etmeliydi. Çünkü o ve Greta çok yumuşak başlı ve bağışlayıcı olduğundan Mariah hiç iyileşememişti.

Bir süre ilerleme kaydettiğini düşünmüşlerdi. Yeniden gülümsemeye başlamış, kararlı adımları geri gelmişti. O eski coşkulu, tutkulu kıza dönüşmese de en azından halinden memnun görünüyordu. Sonra onun çiftlikten ayrılmak istemediğini fark ettiler. Başta aile arasında bir espriye dönüşmüştü bu. Mariah kapıyı açamazdı. Mariah kasabaya gidemezdi. Greta ve Rass önce yüksek sesle, sonra sessiz kahkahalar attılar ama sonra kahkahaları tümüyle kesildi.

O ve Greta bu işi idare edememişti. Rass bunu şimdi görüyordu. Onun o beyaz çitlerin arkasındaki güvenli yerde kalmasına izin vermemeliydiler. Onu dışarı çıkmaya teşvik etmeliydiler.

Çok iyi öğrendikleri bir ders olmuştu bu. Mariah acı çektiği için kendi yolunu bulmasına izin vermişlerdi çünkü çok şey kaybetmişti.

Ama daha fazlasını kaybetmeyecek, diye yemin etti Rass sessizce. Artık sonucu daha ağır olabilirdi. Rass ne kadar sert veya soğuk olursa olsun Mariah'yı duvarlarını kırmaya teşvik edecekti. Kızı yeterince yas tutmuştu, belki de hiç tutmamıştı. Rass hangisinin doğru olduğundan çok da emin değildi. Ama hangisi olursa olsun değişmenin vakti gelmişti. Artık kızı onu çitlerin arkasına hapseden korkularıyla yüzleşmek zorundaydı.

Belki de şu Deli Fişek yanlış bir seçimdi. Ama buradaydı ve Mariah'nın o düzenli hayatını sekteye uğratacak bir unsurdu. Mariah onu görmezlikten gelemezdi. Bu adam onu belki güldürecek, belki ağlatacak, belki öfkeden çıldırtacak, belki de ona korkudan çığlık attıracaktı ama Rass'ın umurunda değildi bu. Mariah'ya bir şey hissettirmesi yeterliydi onun için.

Bir defalığına da olsa babasının onu gözetmesi gerekmeyecekti. Ne olursa olsun, Deli Fişek ona ne söylerse söylesin, Mariah ne kadar kızarsa kızsın Rass araya girip onu korumayacaktı.

Bu kez Mariah tek başına hareket edecekti.

Saat tam beşte alarm çalmaya başladı. Mariah çoktan uyanmış, kaskatı bir halde oturup yanan gözlerini boşluğa dikmişti. Dalgın bir ifadeyle saate vurdu.

Yalnızca o düzensiz ve gergin nefesinin sesiyle bölünen koyu bir sessizlik etrafını sarmıştı.

Deli Fişek Stone'la geçireceği ikinci gündü bu.

Tedirgin bir şekilde iç geçirip ayağa kalktı, terliklerini giydi ve tuvalete gitti. Lavaboya bolca su doldurdu ve çabucak yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladı. Parmaklarını dağınık buklelerinin arasından geçirip saçlarını ensesinde basit bir topuz yaptı. O hünerli ellerinden ancak en ince saç telleri kaçabilirdi.

Dün bir hata yapmıştı ve bunu tekrarlamaya hiç niyeti yoktu. Deli Fişek'in ona bir adım yaklaşmasına izin vermişti. O anı hatırladıkça ürperiyordu. Bu affedilemez, saçma sapan bir davranıştı.

Onu böyle korkutmasına nasıl izin vermişti? Stephen'a karşı hissettiği o çocukça kara sevdadan kurtulmuş, yetişkin bir kadın olmuştu. Bir daha kimse onu öyle üzemeyecekti, özellikle de Deli Fişek gibi sorumsuz, yalancı biri. Tutku o sinsi ve baştan çıkarıcı sesiyle ona yaklaşamayacaktı artık. Mariah burada hayatından memnundu ve güvendeydi. Hiçbir içten gülümseme onu kandıramazdı artık.

Deli Fişek'ten korkmuyordu. Bunu kendine hatırlatıp duruyordu. O adamın varlığı bile öfkelenmesine yetiyordu. O buraya ait değildi ve Mariah onun gitmesini istiyordu. Her şeyin eski haline dönmesini istiyordu. Sessiz, güvenli, rahat.

Cevizler işe yaramamıştı. O yüzden şimdi başka bir şey deneyecekti. Bambaşka bir şey. Denemeye devam edecekti, tekrar tekrar... O adam arkasına bakmadan kaçıp gidene kadar denemekten vazgeçmeyecekti.

Üstelik şimdi neyi deneyeceğini de biliyordu.

Bu fikirle gülümseyip dolaba doğru yürüdü ve aynalı kapakları açıp karanlıkta aradığı şeyi bulmaya çalıştı. Aslında hangi elbiseyi seçtiğinin bir önemi yoktu, hiç olmamıştı. Eve döndüğü günden beri kahverengi elbiseler dışında bir şey giymemişti çünkü. O cansız renk onun dikkat çekmemesini, güvende olmasını sağlıyordu. Kahverengiler içindeki bir kadını kimse fark etmezdi.

Kaba kumaştan, koyu kahverengi bir elbiseyi üzerine geçirip önüne rengi solmuş bir önlük taktı. Kahverengi beyaz bir boneyi boynunun altından bağlayıp odasından çıktı. Babasının kapısını hafifçe çalıp onu uyandırdı ve merdivenlere yöneldi.

Birkaç dakika içinde sobayı yakmış, kahve koymuştu. Ağır, dökme demir kızartma tavaını alıp ocağın üstüne yerleştirdi. Tava ısınırken Mariah önceden kalma mısır ekmeğini ve metal rafta duran haşlanmış yumurtaları aldı. Onları turşu ve elma suyuyla birlikte bir tülbente sarıp hasır bir sepete doldurdu ve dışarı çıktı.

Verandaya çıktığında Deli Fişek'le neredeyse çarpışıyordu.

Genç adamın çıplak, kıllı gövdesi gözlerinin önüne serilmişti. Mariah bakışlarını kaçırmaya çalıştı, gözlerini yere indirip adamın sarkık pantolonunun bel kısmına baktı. Yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissedince yanaklarını serinletmeye çalıştı.

"Bayan Throckmorton," dedi Deli Fişek çıplak karnını kaşıyarak. "Bu ne hoş bir sürpriz."

Mariah çenesini kaldırdı, genç adamın vücuduna bakmamak için gereken her şeyi yaptı ve bu kez kendini onun o davetkâr

gri gözlerine bakarken buldu. Deli Fişek ona gülümsüyordu. Göz çevresi davetkâr bir şekilde kırışmış, gür bıyıkları birbirine girmişti. Mariah derin bir nefes alırken gerildi ve sepeti ona uzattı. "Kahvaltın burada."

"Teşekkürler."

Tek söylediği bu olmuştu: Teşekkürler. Ama sonbahar sabahlarının karanlık ve soğuk başlangıçlarında Deli Fişek'in sesi sıcak, nükteli ve... ayartıcı gelmişti. Mariah buna verdiği tepkinin yoğunluğu karşısında ürperdi.

"Üşüdün mü?"

Deli Fişek'in anlayışı Mariah'yı ürpertti ve genç kadın aniden savunmasız kaldığını hissetti. "Hayır," diye atıldı. "Üşümedim. Hem üşüsem de seni ilgilendirmez." Kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini ona dikti. "Git, giyin ve bir saat sonra burada ol. Çiftlik işleri erken başlar."

"İşin en nefret ettiğim yanlarından biri de bu," dedi Deli Fişek boğuk, titrek bir kahkahayla. "Eminim bu sabah benim için yine müthiş bir çalışma programı hazırlamışsındır."

Mariah bu sözlerden az da olsa tatmin olmuştu. "Evet."

Deli Fişek'in o ukala sırtışı kayboldu. "Ne?"

Mariah gülümsedi. "Domuz ağılı."

O öğleden sonra saat dörtte Deli Fişek kendisine yalan söylendiğini fark etti. Hayatı boyunca domuzların akıllı hayvanlar olduğunu duymuştu. Ama şimdi pisliklerini temizlemeye çalıştığı altı saattir bunun bir kandırmacadan başka bir şey olmadığını anlıyordu. Domuzlar bu dünya üzerinde karşılaştığı en aptal, en pis hayvanlardı.

Küreği o yoğun, sulu çamurun içine saplayıp tahta kulpuna yaslandı.

Bu kadın yine aynı şeyi yapıyordu; onu öldürmeye çalışıyordu.

Deli Fişek gözlerini hafifçe kapatıp bir zamanlar rahatlatıcı, şimdiyse vahşi gelen güneşin sıcaklığını yüzünde hissetti. Şap-

kasını gözlerine kadar indirip ayakta uyunup uyunamayacağını düşünmeye başladı.

Bir domuz bacaklarına çarptı ve kasıklarına yapıştı.

Deli Fişek kenara çekildi ama çizmesi o yoğun çamurun içine gömülünce pisliğin içine yüzüstü düştü. Kafasını kaldırıp baktığında bir çift resmî, bağcıklı, kanvas çizmeyle karşılaştı.

“Yardıma ihtiyacın var mı Bay Stone?”

Deli Fişek dişlerini sıktı ve çıplak ellerini çamura gömüp ayağa kalktı. Can sıkıcı bir bulanıklığın arasında Bayan Mürebbiye’nin kahverengi, vahşi bir kuş misali etrafında dolandığını gördü.

Alçak çitlerin arkasında durmuş, ayaklarını bileklerinden birleştirip solgun ellerini iki yanına sarkıtmıştı. Soluk, kahverengi, çizgili bir güneş şapkası yüzünü gölgelemişti ama yüzündeki kibirli gülümsemeyi hiçbir şeyin kapatması mümkün değildi. Güneş kadar parlaktı ve gözleri ışıltı ışıltıydı.

Bu durumdan şeytanca zevk aldığı belliydi.

Deli Fişek hızlı hareket ediyordu. Kendini öne atıp yağlı, çamurlu eliyle onu kavradı ve ayağa kalktı. “Çok teşekkürler Bayan Throckmorton,” dedi tam karşısında durarak. “Gerçekten de yardıma ihtiyacım vardı.”

Mariah’nın yüzünde saf, dehşet dolu bir ifade belirdi. Çamurlu elleri ile eteğine baktı. Sonra bakışlarını Deli Fişek’e kaydırdı ama bu defa yüzünde öyle kibirli, ona yukarıdan bakan bir ifade yoktu. İçini alev alev yakan bir öfkenin dışa yansımaları vardı yalnızca. “Bunu tahmin etmeliydin...”

Deli Fişek sırtıp pislik içindeki şapkasını geriye itti. “Elbette etmeliydin.”

“Bitirdin mi peki?”

Deli Fişek başını sallayıp elini bir kaleme uzattı. “Konteynerler temiz, su yalağı onarıldı, yataklar tırmıklandı, gübre kenara yığıldı, çamur temizlendi ve o lanet olası domuzlar da bebek poposu kadar pembe bir görünüme büründü.”

Mariah ona keskin, onaylamayan bir bakış attı. “Güzel.”

"Hepsinden iyisi ben hâlâ buradayım." Deli Fişek ellerini çırpıp ve o hareketiyle ellerine bulaşmış olan çamur etrafa sıçradı. "Şimdi..."

Mariah geri çekildi ama geç kalmıştı. Koyu renkli, küçük damlalar elbisesine sıçradı.

"Affedersin." Deli Fişek'in yüzünde kocaman bir tebessüm belirdi. "Sanırım çalışma sahasından uzak durmalısın."

"Öyle bir saha olduğunu bilmiyordum."

"Sanırım sana hatalarını göstermeyi alışkanlık haline getiriyorum."

Mariah gözlerini ona dikmekten başka bir şey yapmadı.

Deli Fişek pantolonundaki pisliği temizlemeye çalıştı ama çamur iyice içine işlemişti. "Tanrım, tıpkı..." bir an durup Mariah'ya baktı ve "...bok gibi kokuyorum," dedi.

"Merak etme, aradaki fark anlaşılmıyor. Akşam yemeği yarım saat sonra. Yemeğini verandadan almayı unutma."

Sonrasında Mariah yanıt almayı bile beklemeden gözden kayboldu.

Deli Fişek onun arkasından bakakaldı. Mariah'nın sırtı kalas gibi dikti ve ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. O sinirli, öfke dolu halini görmek için yüzüne bakmaya gerek yoktu. Dolgun dudakları da büyük ihtimalle solgun, beyaz bir çizgiye dönüşmüştü.

Deli Fişek gülümsedi. Mariah uzun boylu, acımasız bir kuş gibi görünüyor olabilirdi ama bu, kalçalarının o soluk, kahverengi eteğin altında hoş bir şekilde kıvrıldığını görmesini engellemiyordu...

Deli Fişek şapkasını silkeleyip tulum baya doğru yürüdü ve buz gibi suyla yıkanıp saçlarına, kıyafetine bulaşan çamuru temizledi. Tıraş bıçağını Abilene'de unuttuğu için kendine kızdı. En azından tıraş olabilirdi.

Islak gömleğini sıkıp özenle düzenlenmiş çiftlik evine baktı. O uzun bıyığına dalgın dalgın yapıştı. Aslında neden hâlâ burada kaldığına bir anlam veremiyordu. Kendi doğasına tamamen aykırıydı bu; sıradan bir işçi gibi çalışıyor, Bayan Mürebbiye'den azar yiyordu, hatta pisliğe batıyordu.

Oysa şimdiye kadar çoktan Sonora'ya doğru yola çıkmış olmalıydı.

Ama Sonora'da bir mürebbiyeyle uğraşmaktan daha eğlenceli bir şey yoktu ki.

Mariah'ya meydan okuyup azmini test etmek gerçekten de çok eğlenceliydi. Şaşırtıcı derecede eğlenceli bir düşmandı bu kadın. Lanet olası bir buldog kadar azimliydi.

Deli Fişek veranda basamaklarından çıkıp ön kapıda durdu. Kapıyı çalmasına fırsat kalmadan kapı ardına kadar açıldı.

Rass yüzünde kocaman bir tebessümle kapıda durmuştu. "Demek geldin evlat. Ben de seni almaya geliyordum."

Deli Fişek gömleğini iyice sıktıktan sonra giydi. Islak kumaş tenine yapışmıştı. "Buna gerek yok profesör. Ben buraya yemeğimi almaya geldim."

Rass tekrar kapı eşiğine adımını attı. "Almaya mı? Buna hiç gerek yok evlat. İçeride yiyebilirsin. Mariah seni davet ediyor..."

Deli Fişek sıırttı. Mariah'nın şu anda dişlerini sıktığını *duyabiliyordu*. "Bana söylemeyi unutmuş olabilir tabii."

"Haydi, içeri gel."

Deli Fişek yaşlı adamın peşinden sıcak eve girdi. Karanlık, panelli giriş onu çepeçevre sarmış, çok güzel, işlemeli bir koltuğu gözler önüne sermişti. Gaz lambasıyla aydınlatılan koridorda iki kapalı kapı vardı. Sağında ise salon vardı; yaz güllerinin renginde, süslü, kızıl kahve mobilyalarla döşenmiş bir odaydı burası. Aile fotoğrafları duvar kâğıtlarıyla kaplı duvarları ve masaların üzerini kaplamıştı.

Rass sola dönüp mutfığa girdi. Parlak ahşap zemini ve oval yemek masasıyla burası geniş, kare şeklinde bir odaydı. Kocaman, altı gözlü ocağı ve ayaklı lavabosu sol duvarı kaplamıştı. Lavabonun yukarısındaki açık sarı bir perdeyle örtülü küçük pencere verandaya ve çiftliğe bakıyordu. Düzinelerce açık sarı tabak, sürahi ve kâse, cilalı meşe dolaba düzenli bir şekilde dizilmişti. Küçük bir buzluk

lavabonun yanındaki köşeye konmuştu. Duvarlar ağır bir havası olan sarı ve gül rengi çizgilerle süslüydü.

Mariah ona baktı, yüzünde hafifçe öfkeli bir ifade vardı.

Deli Fişek ona sırtıp şapkasının kenarına dokundu. "İyi akşamlar."

Mariah yerinden kımıldamadan ona baktı.

Rass kızına gülümsedi. "Dün gece onu akşam yemeğine davet etmeyi unutmuştun ama ben hatırladım."

Mariah gülümsemeye çalıştı. "Çok sevindim."

"Evet..." Rass'ın bakışları Mariah'dan Deli Fişek'e, sonra tekrar Mariah'ya döndü. Aralarındaki sessizlik uzayıp gitti ve rahatsız edici bir hal aldı.

Mariah sonunda, "Otur lütfen," dedi ve tekrar ocağa döndü.

Deli Fişek, Rass'ın peşinden masaya doğru yürüyüp bir sandalye çekti. Mariah da akşam yemeğini tabaklara paylaştırıp onun karşısına oturdu.

Deli Fişek tabağındaki yemeğe baktı ve bir an için kendini garip hissetti. Mariah'nın gözlerini üzerinde hissediyordu. Belli ki yemeğini vahşi hayvanlar gibi yemesini bekliyordu ve Deli Fişek de büyük ihtimalle o şekilde yiyecekti. Sofra adabına dair hiçbir şey bilmezdi.

Çocukluğunda hiç masası olmamıştı, ona sofranın kurallarını öğreten bir annesi olmamıştı. Yanından geçen el arabalarından ekmek alır, midesine indirirdi. Son zamanlarda da tren hattında benzerini yapıyordu. En son ne zaman masa başında oturup yemek yediğini hatırlamıyordu.

Başını kaldırmadı ve kimseyle göz göze gelmedi. Yavaşça, yanlış bir şey yapmamayı dileyerek çatalını eline aldı.

Etrafına aceleci, şüpheli bir bakış attı. O sırada Mariah bir patatesi çatalıyla sessizce ağzına götürdü. Rass de kaşığıyla yemeğini tek ve iştahsız bir lokmayla ağzına attı.

Deli Fişek rahat bir iç geçirmeyle nefesini serbest bıraktı. Artık onu kimse izlemiyor, kimse nasıl yediğine dikkat etmiyordu.

Hissettiği rahatsızlık da artık kaybolmuştu. Gülümseyerek çatalını aldı ve jambonunu kesmeye çalıştı.

“Evet, evlat,” dedi Rass dolu ağzıyla. “Nerelisin?”

Deli Fişek patatesin o tatmin edici lezzetinin tadını çıkarırken, “Şikago,” diye karşılık verdi.

“Orada ailen var mı?”

“Hayır.”

“Kardeşin de mi yok?”

Deli Fişek gülümsedi. Bir an için yumuşadı ve hatırladı. “An-nem ben küçükken öldü.”

Rass şefkat dolu bir ifadeyle gözlerini kapatıp usulca, “Çok üzüldüm,” dedi. “Peki ya baban?”

“Bir gün sigara almaya gitti ve bir daha hiç gelmedi. Öldüğünü duydum.”

Deli Fişek’in bakışları masanın karşısındaki Mariah’ya kaydı ve Mariah bakışlarını hemen önüne indirdi. “Ben... ben çok üzüldüm.”

“Üzülme. Elinden hiçbir iş gelmeyen alkoliğin tekiydi.”

Mariah çenesini kaldırdı. Tekrar göz göze geldiler ama ikisi de bir şey söylemedi. Deli Fişek nedense bir an için aynı duyguyu paylaşmışlar gibi hissetti ama bu çok garipti çünkü bu kadın terk edilmenin ne demek olduğunu bilemezdi.

Yemeğin geri kalanı huzurlu bir sessizlik içinde geçti. Bittiğinde Mariah ayağa kalktı ve sofrayı toplamaya başladı. Tabakları lavaboya yığıldıktan sonra musluğu açtı. Su borulardan fışkırarak aktı ve lavabodaki metal kovanın içine doldu. “Bay Stone,” dedi omzunun üzerinden Mariah, “yarın çamaşır günü. Kirli çamaşır-larını verandaya bırakabilirsin.”

“Yıkanacak bir şeyim yoksa peki?”

Mariah ellerini önlüğüne silip yüzünü ona çevirdi. Gözlerini kısıp onu baştan ayağa süzdü ve kolları ile gömleğine işleyen pislği fark etti. “Ama var.”

“O halde kendim yıkarım.”

Mariah ona kibirli bir tebessümle baktı. “Ondan eminim... en azından günün birinde yıkarsın. Ama ben bir an önce yıkanmasını tercih ediyorum,” dedi nazikçe burnunu çekerek.

Deli Fişek omuz silkti. “Tamam. Donumu yıkamayınca kadar çok istiyorsan...”

Mariah’nın nefesi kesildi. Utançtan mı, öfkeden mi, bilinmez ama yanakları kızardı. Ağzını açtı, belli ki iğneleyici bir şeyler söyleyecekti.

Deli Fişek sıırttı. “Evet, Bayan Throckmorton?”

Mariah’nın dişleri birbirine çarpınca ses çıkardı. Kendini toparlamaya çalıştığı çok belliydi. “Bay Stone, sanırım yarın elmaları toplamana izin vereceğim.”

Deli Fişek kaşlarını çatı. *Elmaları toplamama izin vermek mi?* Mariah ona hiç hak etmediği, az bulunur bir ödül vermişti sanki.

“Tabii bu çok zor bir görev ama eğer odaklanırsan gerçekten makul bir iş çıkarabilirsin. Bahçedeki bütün elmaların toplanması bir hafta kadar sürer. Sen buradayken başlayabiliriz.”

Deli Fişek şimdi anlıyordu. Bu kadın onun akılsızın teki olduğunu sanıyordu. “Meyve toplamak... zor bir iş mi?”

Mariah ona buz gibi bir bakış attı. “Sandığın kadar kolay bir iş olmadığı kesin Bay Stone. Yarın sabah ilk iş kilere git. Orada beş varil bulacaksın. Hepsinin üzerinde işaret var: kırmızı, kısmen kırmızı, sarı, yeşil ve çürük. Sonra elma bahçesine git, sol taraftaki otlakta, nehir kıyısında. Sonra elmaları toplamaya başla ve olgun olanları ayır. Ne kadar ilerleme kaydettiğini saat başı kontrol edeceğim. Anladın mı?”

“Elmaları toplamamı, renklerine göre ayırmamı ve ait oldukları varile koymamı mı istiyorsun?”

Mariah yüzünde olumlu bir ifadeyle ona gülümsedi. Deli Fişek’in onu anlamasını beklemiyormuş gibi bir hali vardı. “Kesinlikle.”

“Renklerine göre mi saklıyorsunuz onları?” diye sordu Deli Fişek.

Bu soru Mariah'yı korkutmuş gibiydi. Gülümsemesi silindi. "Hayır."

"Renklerine göre mi satıyorsunuz?"

"Hayır."

"O halde neden ayırıyoruz? Bugüne dek birlikte çalıştığım hiçbir çiftçi böyle bir şey yapmadı ki ben ülkenin her yerinde elma topladım."

Mariah bu soruyla kaskatı kesildi. Öfkeden dudakları incecik oldu. "Diğer çiftçilerin ne yaptığı umurumda değil Bay Stone. Ben burada elma topluyorum ve benim yöntemim bu. Bunun sorun olacağını düşünüyorsan..."

Deli Fişek kahkaha atıp ayağa kalktı. "Hayır, yaparım. Yalnızca sebebini öğrenmek istedim ve cevabımı aldım."

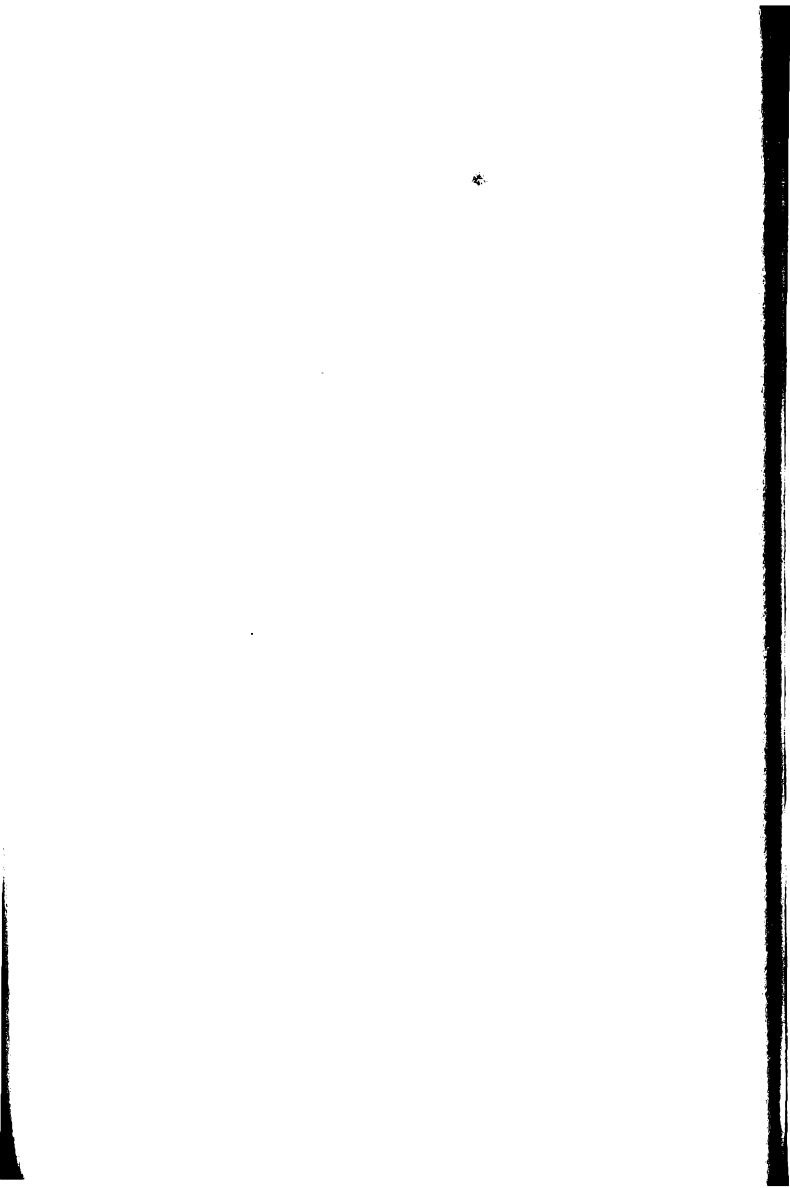
Mariah ona ihtiyatlı bir bakış attı. "Öyle mi?"

"Elbette. Çünkü her şeyi düzenli ve düzgün görmek istiyorsun." Deli Fişek başparmaklarını kot pantolonunun bol kemer kısmına geçirip ona döndü. Tam önünde durup ona kocaman bir tebessümle baktı. "Benimle neden sorun yaşadığın anlaşıldı."

Mariah geri çekilmeye çalıştı ama lavabo ona engel oldu. "İnan bana, seninle bir sorunum yok benim Bay Stone."

Deli Fişek gülümseyip ona biraz daha yaklaştı. O kadar ki Mariah'nın burnunun üzerine tarçın gibi serpilmiş çilleri görebiliyordu. O kahverengi gözlerini aydınlatan kırmızısı altın sarısı lekeleri de. "Güzel, o halde iyi anlaşacağız."

Mariah yerinden kımıldamadı, orada onunla burun buruna durdu. "İşte burada yanılıyorsun Bay Stone. Biz hiç anlaşamayacağız."

Beşinci Bölüm

Ağaç sabahın o ilk ve sıcak güneş ışınlarını engelliyordu. Işık, rüzgârda çırpınan yaprakların arasından süzülüp elmalarla kaplı çimenlerin üzerine düşüyordu.

Deli Fişek, Mariah'nın çalışmasını izledi. Mariah ahşap bir merdivenin en alt basamağında durmuş, cephedeki bir generalin dikkatiyle olgunlaşmış elmaları kontrol ediyordu.

Deli Fişek'in ilgisini çeken bir şey vardı onda. Mariah o aptal, oynak merdivende bile mermer bir heykel kadar hareketsiz durmuş, çenesini doksan derecelik bir açıyla kaldırmıştı.

Kendini sıkıyor, diye düşündü Deli Fişek. Dikkatini çeken de bu olmuştu. Bugüne dek kendini bu kadar sıkın birini görmemişti. Kadın olsun erkek olsun onun tanıdığı herkes çok içer, oradan oraya göç eder, genç yaşta ölürdü.

Ama Mariah Throckmorton onlardan değildi. O büyük ihtimalle hayatı boyunca hiç dans etmemiş, içki içmemişti ya da kimseyle sevişmemişti. Üstelik genç de değildi. Kendini lanetlemiş, etrafına çitler örmüştü. Fazlasıyla kontrollüydü. Yine de o kontrollü halinin altında bile Deli Fişek'i şaşırtan ve ilgisini çeken yumuşak bir yanı da oluyordu bazen. Geçen gece onu mutfak penceresinden karanlık çiftliği izlerken gördüğü gibi. O an... gözüne çok farklı görünmüştü mesela. Deli Fişek onu merak etmiş, *hangi kadın kendini donuk, kahverengi bir elbisenin arkasına gizler,* diye düşünmüştü. Garip bir şekilde başından kötü şeyler geçmiş bir kadın gibi görünüyordu.

Deli Fişek onun gerçekte nasıl biri olduğunu merak ederek Mariah'yı dikkatle inceledi. Sırlarla dolu bir geçmişe sahip bir kadın olabilir miydi? Yoksa tam da görüldüğü gibi miydi? Hayatından memnun olmayan, yargılayıcı, taş kalpli bir kız kurusu muydu?

Bu soru bile yeterince ilgisini çekmişti. Garip, mantıksız bir sebepten Mariah onu kendine çekiyordu. Tanıdığı çoğu kadının göğüslerini dışarı çıkarıp davetkâr bir bakışla ilgi çekme çabasına benzemiyordu bu; çok daha zekice... ve kesinlikle daha ilgi çekici bir tarzdı onunki. Bu kadın hem gizem doluydu hem de ona kafa tutuyordu.

Deli Fişek elinde olmadan bir defalığına da olsa o kalkanı kırmak ve altında nasıl bir kadın olduğunu görmek istiyordu. En azından bunu yapıp yapamayacağını öğrenmek istiyordu.

Bayan Beni İzle Throckmorton'un ne kadar kızacağıının bilinciyle alçak sesli bir kahkaha attı.

Mariah ona dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seni bu kadar eğlendiren nedir Bay Stone?"

"Bir kadını çalışırken izlemek hoşuma gidiyor yalnızca Bayan Throckmorton."

Mariah kibirle burnunu çekti. "Eminim çalışan birini izlemek senin için yenilik sayılmaz Bay Stone."

Deli Fişek ona tembel bir şekilde ağır ağır gülümsedi. Mariah açıkça tuzağa düşüyordu. Bunu istemediği belliydi; Deli Fişek bunu onun kendini kasmaından, ondan bir nebze uzağa eğilmesinden anlamıştı. Ama her şeye rağmen bu da bir tepkiydi. "Sanırım haklısın," dedi.

"Şimdi, daha önce de dediğim gibi bu ağaçtaki elmalar toplanmaya hazır." Mariah hafifçe kaşlarını çatı. "Depolamak için elbette."

"Elbette."

Mariah bilmiş bir ifadeyle başını sallayıp döndü. "Bazı elmalar bir süre bekletilince daha iyi oluyor."

Deli Fişek ona keskin bir bakış attı. "Bu dediğin, kadınlar için de geçerli."

Mariah irkilmedi ama bakışları sertleşti. "Etkileyici bir gözlem Bay Stone. Şimdi dikkatini elindeki işe vermelisin." Merdiven basamağındaki yükseltilmiş konumundan ona bir bakış attı. "O kelimeyi de duydun, değil mi? İŞ. Akşam yemeği istiyorsan bugün biraz iş yapmalısın. Yoksa gitme vaktin gelmiş demektir..."

"Evet, Bayan Throckmorton, seni hayal kırıklığına uğratmak istemem."

"İnan bana, Bay Stone, öyle bir şey mümkün değil zaten."

Deli Fişek aralarındaki küçük çimenliği geçip onun yanına geldi. Mariah merdivendeyken boyları eşitlenmişti. Deli Fişek'in yaklaşmasıyla Mariah kaskatı kesildi ama geri çekilmedi, kaldı ki bunu yapmak istediği çok belliydi. "İşe başlamaya hazır mısınız?" diye sordu Deli Fişek'le göz temasından kaçınarak.

"Evet, hazırım." Genç adam iç geçirdi ve gömleğini çıkarıp yere bıraktı.

Mariah'nın gözleri kocaman olmuştu. Bir, belki de iki saniye Deli Fişek'in vücuduna baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. "Gö... gömleğini giy Bay Stone."

Deli Fişek o kadar yakınında duruyordu ki Mariah onun nabzının çılginca attığını boynundaki küçük bir damardan görebiliyordu. Korkmuştu. Gözlerinden, burun deliklerinin genişlemesinden belliydi bu. Ama kımıldamayı denemedi, geri çekilmedi. Deli Fişek'in gözlerine bakmaya devam etti.

Kendisinden... korkuyordu. Deli Fişek o an içinde garip bir utanç hissetti. Aralarındaki sessizlik uzayıp gitti. Bir yerlerden küçük bir kuşun ahenkli cıvıltısı duyuldu. Hafif bir rüzgâr esti ve Mariah'nın eteğini havalandırdı.

Deli Fişek ondan özür dilemek istedi ama kelimeler boğazında düğümlendi. Onun yerine gömleğini alıp tekrar giydi.

O an Mariah'nın rahat bir nefes aldığını duydu.

"Evet," dedi, "şimdi ne yapmamı istiyorsun?"

Mariah ona bir kalp atımından belki biraz daha uzun bir süre baktı ve dudaklarının kenarında küçük, ürkütücü bir ifade belirdi. Sonra çenesini kaldırıp merdivene döndü. “Elmaya şu şekilde uzanacaksın ve onu başparmağın ile orta parmağının arasında şöyle tutacaksın. Nazikçe büküğünde dalından kopar. Olgun meyve sapından kolayca ayrılır. Gereğinden fazla uğraşmayı gerektiriyorsa bırak. Olgunlaşmamış demektir.”

“Seks gibi yani,” dedi Deli Fişek hiç düşünmeden.

Mariah bir darbe yemiş gibi geriledi.

Deli Fişek irkildi. “Amacım bu değildi...”

Mariah yavaşça ona döndü. Yüzü oyulmuş mermer gibi soğuktu ve gözlerinde duygudan eser yoktu. “Eminim sen kendini çok eğlenceli buluyorsundur Bay Stone. Abilene’deki fahişelerin seni tanırlar gibi görmesine şaşmamak gerek. Ama burada, yani Lonesome Creek’te her şey farklı.”

“Gerçekten mi? Nasılmış?”

Mariah onu duymazlıktan gelip elmayı kopardı. Elmanın tadına bakarken başını salladı. “Bunlar olmuş Bay Stone. Ağaçtaki tüm elmaları koparabilirsin.”

Bir saat sonra Mariah çamaşırları yıkamaya hazırды. Kaynar su dolu son kovayı da metal leğene boşalttı. Suya sabunu eklerken buhar spiral halinde yükselerek yüzüne çarpıyordu. Suyun yüzeyinde bir tabaka oluştu ve rengi yavaş yavaş donuk, mat bir griye dönüştü.

Mariah ayağının dibindeki hasır sepetten jüpon, iç çamaşırı ve gömleklerden oluşan bir yığını kendine çekti. Her bir kıyafeti teker teker sabunlu suyun içine attı.

Beyazların suya iyice batmasını beklerken elma bahçesine baktı. Deli Fişek yaklaşık yirmi metre kadar ötesinde, büyük bir elma ağacının arkasına yarı saklanmış haldeydi. Son iki saattir ara vermeden çalışıyordu.

Mariah ilk kez onu çalışırken izliyordu ve itiraf etmeliydi ki buna şaşırmıştı.

Ama zaten bu adamın yaptığı her şey onu şaşırtmıyor muydu? Buraya gelmiş olması bile yeterince şaşırtıcıyken inatla kalmaya devam etmesi onu şoke etmişti. Onun gibi bir adam böyle ıssız, küçük bir çiftlikte *asla* kalmazdı. Mariah bunu zor yoldan öğrenmemiş miydi?

Deli Fişek ağaçtan uzaklaştığı sırada Mariah'nın onu izlediğini fark edince ona el salladı.

Mariah da hiç düşünmeden ona karşılık verdi.

Ne yaptığını fark ettiğinde eli havada kaldı. Hemen elini indirip önlüğünün cebine soktu.

Lanet olsun.

Bu Deli Fişek denen adamda ne vardı da onu bu kadar savunmasız bırakıp tepkilerine karşılık vermesini sağlıyordu?

Elma bahçesinde olanları hatırlayarak ürperdi. *Her şey iyi gidiyordu*, diye düşündü. Ondan ne beklendiğini açıkça belirtip mesafesini korumuş, alaycı sözlerini duymazlıktan gelmişti. Sonuç olarak kararını gayet güzel bir şekilde uyguluyordu.

Sonra Deli Fişek denen o adam gömleğini çıkarmıştı.

Mariah'nın nefesi kesilmişti, şimdi bile o anı hatırlayınca biraz ürpermişti.

Onun çıplak tenine bakmamalı, bakışlarını başka tarafa çevirmeliydi.

Ama yerinden kıınılayamamıştı. Donup kalmış, bir şahinin delici, yanılmaz bakışlarına hapsolmuş bir tavşan gibi hissetmişti kendini. Nefes alıp veriş hızlanmış, kulaklarında acı verici darbeler dönmüştü.

Tanrı biliyordu ki o an, o dakika ona dokunmak, saçının yumuşaklığını, teninin bronz pürüzsüzlüğünü hissetmek istemişti.

Mariah o görüntüyü gözünün önünden uzaklaştırıp küreği eline aldı. Parmaklarının titremesini durdurmak için onu sıkıca kavrarken juponunun üzerindeki kabarcıkları suyun altına itti.

Nasıl olduysa Deli Fişek onun eski benliğini, yok etmek için yıllarca uğraştığı benliğini yeniden ortaya çıkarmıştı.

Bu farkındalık Mariah'nın içinde bunaltıcı bir çaresizlik dalgası yaratmıştı. Haksızlıktı bu. O tutkulu tarafını bastırmak, ateşli duygularını yok etmek için o kadar uğraşmıştı ki varlıklarını bile unutmuştu.

Deli Fişek elini hafifçe sallayana ya da sıradan bir söz sarf edene, hatta çıplak göğsünü gözler önüne serene kadar...

Neden, diye düşündü Mariah ama bu çok zayıf, içi boş bir soruydu. Nedenini biliyordu.

Gerçekler acı verici bir şekilde ortadaydı, o bile bunu görüyordu. Ne de olsa o tutkulu doğasını gerçek anlamda baskı altına almamıştı. Bu huzurlu çiftlikte uyku halindeydi, onu su yüzüne çıkaracak dürtüyü bekliyordu. Ve Deli Fişek, o serseri, işe yaramaz göçebe ona meydan okuyordu.

Mariah yorgun bir şekilde iç geçirerek sepetteki son kirli çamaşırı aldı. Kirli, gri bir gömlek sepetin dibinde tek başına duruyordu.

Onun gömleğiymişti bu.

Mariah onu isteksizce aldı. O kaba kumaşın pürüzlerini parmaklarının arasında hissetti. Terli, erkeksi kokusu buharın kokusuyla birleşerek tüm yoğunluğu ve ağırlığıyla onu çepeçevre sardı. Mariah kendine engel olamadı. Gözlerini kapatıp gömleği yüzüne yaklaştırdı ve o keskin, yabancı kokusunu içine çekti. Böylesine yabancı, böylesine beklenmedik bir şey hayatına girmeyeli uzun zaman olmuştu ve üzerinde yarattığı etkiyi tümüyle görmezlikten gelmesi mümkün değildi.

Belli belirsiz, gerçeklerden uzaklaştığı bir an kısmen rüya gördüğünü düşündü. Arazisinde çalışan adam *onundu* sanki. Bir an, yalnızca bir an için geçmişte yaşadığı acıyı, aşılanmayı unutmuş, bu zamana dek düşünmeyi kendine yasakladığı bir geleceğin hayalini kurmaya başlamıştı. Kendini skandallardan korumaya çalışan deli, yaşlı bir kız kurusu olarak görmediği bir gelecekti bu.

"Bütün kirli çamaşırlarımı koklayacak mısın?"

Mariah olduğu yerde donup kaldı. Boynundan yukarıya, oradan da yanaklarına kadar kızardığını hissetti. Utanç duygusu midесinin tam ortasına oturdu.

Yavaş yavaş nefesini dışarı verdi ve kendini ona bakmaya zorladı. "Buraya bir amaç için mi geldin?"

"Felsefi bir soru mu bu?"

Mariah'nın kaşları yukarı kalktı. "Bu soruyla kendini aştın Bay Stone."

Deli Fişek sırtıttı. "Ben sürprizlerle dolu bir adamım."

Onu duyma. "Bundan eminim. Evet, ne istiyorsun?"

Deli Fişek ona bir elma uzattı. "Bu kırmızı mı, yoksa kırmızımsı mı?"

Mariah elmayı deneyimli gözlerle inceledi. "Kırmızı."

"Peki ya bu?"

O an Mariah durumu anladı ve gözlerini kıstı. "Bay Stone, benimle oyun mu oynuyorsun?"

Deli Fişek'in dudakları kıvrıldı. Hafifçe gülümsedi. "Bayan Throckmorton, seninle oynadığım zaman eminim bunu anlarsın."

O yasak, uygunsuz sözlerle Mariah kıpkırmızı bir suratla yanıttı. Kaskatı omurgası ürperdi ve Mariah soğuk bir ifadeyle yutkundu. "Umarım gelecekte benimle oynayabileceğini ima etmiyoursundur."

"Bunu söyleyebilecek kadar tanımiyorum seni."

Mariah yüzüne düşen ıslak saç tutamını geriye itip gülümsemeye çalıştı. "Dürüstlük. Ne alışılmadık bir yaklaşım."

"Ben her zaman dürüstümdür."

Mariah homurdandı. Bu sözleri daha önce de duymuştu, üstelik şimdi tam karşısında duran adam gibi birinden. "Elbette."

Deli Fişek, Mariah'nın ona inanıp inanmamasını zerre umursamıyormuş gibi omuz silkti ve bu da her nasılsa Mariah'nın ona inanmasını sağladı.

İçinde bulunduğu ruh haline rağmen Mariah onu ilgiyle inceledi. "Her zaman doğruları mı söylersin? İnsanlara acı verse ya da senin hakkında kötü şeyler düşünseler bile mi?"

"Bazen gerçekler can yakar. Hayat böyle."

"Bu seni tehlikeli bir adam yapıyor Bay Stone."

Deli Fişek başını iki yana salladı. "Yalnızca benden bir şey bekliyorsan. Neyse ki kimse beklemiyor. Peki ya sen Bayan Throckmorton? Sen dürüst müsün?"

Mariah tam yanıt verecekken vazgeçti. Beyaz çitlerin arkasına gizlenen, kahverengilere bürünmüş o kılıksız kız kurusunu düşündü aniden. "Hayır," dedi ve bu itiraf onu bile şaşırttı. "Sanırım değilim."

Deli Fişek gülümseyerek oradan uzaklaştı. Tulumbanın yanına vardığında durup arkasına döndü. "Mariah?"

"Efendim?"

"Gerçek bir yalancı 'evet' derdi."

Mariah elinde olmadan gülümsedi.

Deli Fişek de sırtarak şapkasını aşağı indirdi ve tek kelime etmeden oradan uzaklaştı. Mariah onun gidişini izledi.

Mariah sonra, ancak çok sonra genç adamın ona ismiyle hitap ettiğini fark etti.

Rass garip bir şekilde diz çökmüş, elini Greta'nın mezar taşına uzatmıştı. Taş pürüzsüz, soğuk ve yatıştırıcıydı.

Rass iç geçirerek karısının mezarını yakıcı güneşten koruyan dev meşe ağacına yaslandı. Tam tepesindeki rengârenk yapraklar öğleden sonrasının rüzgârıyla hışırdadı. Arada bir yaprak dalından kopup yere süzülüyordu. Güneş ışınları dalların arasından geçip çimli toprağa düşüyor, sürekli oynayıp dans ederek altın sarısı desenler oluşturunuyordu.

Merhaba Greta.

Rüzgâr esiyor, Rass'in saçlarını dağıtıyordu. Rass o esintide karısının varlığını hissediyordu. Güneşte, yağmurda ve sessizlikte bile. O buradaydı, görünmez olsa da onun yanında oturuyordu.

Rass gözlerini sıkıca kapatıp onun elini tuttu. Avucundaki boşlukta onun sıcaklığını hissetti ve bu da onu rahatlattı.

Otlarla kaplı bir çıkıntıda oturuyordu. Oturduğu yerden çiftliğe baktı. Mariah çamaşırhanenin önünde durmuş, çamaşır yıkıyordu. Ayağının dibinde bir sepet vardı, sol tarafındaki çamaşır ipi boştu. Çok geçmeden yıkadığı çamaşırlar rüzgârda dalgalanacaktı.

Bu düşünceyle Rass'ın içini derin bir hüznün kapladı. Mariah on altı yıldır her cumartesi aynı şeyi yapıyordu...

Ah, Greta, onunla ne yapacağız?

Rass şiddetle öksürdü. Öksürüğü geçtiğindeyse geriye doğru çöktü. Tanrı aşkına, çok yorulmuştu ve sol omzunda inatçı, hiç geçmeyen bir ağrı vardı.

Yaşlanmak çok kötü bir şeydi.

Son zamanlarda çabuk yoruluyor, acı çekiyor, öksürüyordu. Uyandığında bile yorgun hissediyordu.

Tepenin aşağısında bir hareketlenme dikkatini çekti.

Gözleri o tarafa kaydı. Deli Fişek, Mariah'nın yanına doğru yürüyordu. Çamaşır leğeninin yanında durup ona bir elma uzattı.

Sonra bir tane daha. Birkaç dakika sonra Mariah'nın o çok iyi bildiği, inanılmaz kahkahasını duydu.

Rass tamamen doğruldu. "Duydun mu *liebchen*?? O güldü." Başını iki yana salladı. "Küçük kızımız güldü."

O ses, Mariah'nın çocukluğuna dair bulanık, değerli anıları da beraberinde getirdi. Mariah eskiden sürekli gülerdi. Hayata tutkuyla bağlıydı ve canlıydı. Greta inatçı kızıyla baş edebilmek için çok uğraşırdı.

Ve Mariah şimdi yine gülmüştü. Yıllardır ilk kez.

Rass usulca ısıklık çaldı. Belki de sonunda doğru bir şey yapmıştı. Belki de Deli Fişek Stone tam da Mariah'nın ihtiyacı olan kişiydi.

O güldü.

Rass başını iki yana salladı. Ortalığı inletecek bir kahkaha değildi belki, düğün çanları da çalmıyordu ama Tanrı'nın da izniyle bu bir başlangıçtı.

Altıncı Bölüm

Mariah, Deli Fişek'in şimdi bembeyaz olan gömleğini sıkıp tahta çamaşır askısının en üstteki ipine astı. Kocaman, berak su damlaları gömleğin kollarından süzülüp altın sarısı otların üzerine düştü. Gömleğin yanında ve altında juponlar, gömlekler, içlikler ve çarşaflar serin rüzgârda dalgalanıyordu.

Mariah bir adım geri çekildi ve göz kamaştıran bembeyaz çamaşır tarlasına bakarak gözlerini kırıştırdı. Acı içindeki çatlamış parmaklarını gererken dudaklarının arasından yorgun bir iç geçiriş yükseldi.

Ah, nasıl da yorulmuştu. Cumartesi günleri onun için haftanın en kötü günüydü. Ocaktan çamaşır leğenine kova kova kaynar su taşıyor, leğenin tahta kulplu levyesini sırt ağırları içinde sonsuza dek çeviriyor, o ağır çarşafların her birini sıkıp kolalıyordu. Üstelik işi henüz bitmemişti. Pazartesi günleri de saatlerini sıcak ütünün başında eğilerek geçiriyordu.

Ütü yapma düşüncesi bile onu yeterince zayıf düşürüyordu. Sıcaklanmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

Bir de yüzmeye hazır hissetmesine.

İç geçirip ellerini şimdi biraz soğumuş olan suya daldırdı ve yüzüne su çarptı.

Gözlerini açtığında Deli Fişek Stone tam karşısında duruyordu. O da kendisi kadar yorgundu.

Deli Fişek alnını koluyla silerek, "Tanrım," dedi, "ne gündü ama. Sonbahara göre bok gibi bir hava."

Mariah'nın yüzünde zayıf bir tebessüm belirdi. Deli Fişek'in kullandığı kaba dil ya da herhangi bir konu yüzünden onunla tartışacak hali yoktu. "Elma toplamak zor iş," dedi.

"Çamaşır yıkamak da öyle."

Mariah yorgunluktan titreyen parmaklarıyla yüzüne düşen ıslak saçlarını geriye itti. Deli Fişek'in bir yanıt beklediğini biliyordu ama çaba harcamayacak kadar yorgundu. Cansız bir şekilde başını sallamak bile şu anda onu aşan bir şeydi.

Tanrım, bugün yüzsem ne kadar güzel olurdu...

"Evet, benimle işin bittiyse biraz uzanacağım."

Mariah başını hafifçe kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Deli Fişek alnını tekrar koluna sildi. "Evet. Tabii eğer..."

"Eğer ne?"

Deli Fişek kayıtsız görünmeye çalıştı ama bunu başarabildiği söylenemezdi. "Eğer gerçek bir banyo yapmama izin vermezsen."

Mariah o an rahatladığını hissetti. Daha iyi bir plan yapamazdı. "Elbette Bay Stone. Duş alıp dinlenmek sana iyi gelecektir." Gücünü yeniden toplamış halde arkasını dönüp eve girdi ve banyoya giden karanlık koridorda hızla ilerledi.

Bir an orada yalnız kaldı. İki kalın Türk havlusunu banyo dolabından aldı. Sabuna uzanırken Deli Fişek'in onun peşinden geldiğini fark etti. Genç adam bir şey söylemedi ama Mariah onun o ateşli, dik bakışlarını sırtında hissedebiliyordu. İkinci havlu için bir bahane bulması gerektiğini anlayarak olduğu yerde kaldı.

Ama aklına hiçbir şey gelmedi.

Deli Fişek, Bayan Pimpirik'e bir bakış attı. Mariah saray mücevherlerini orada saklıyormuş gibi havlu dolabını karıştırıyor, bir yandan da homurdanıyordu.

Deli Fişek şu ana dek en azından bir şey öğrenmişti: Mariah Throckmorton'ın öyle sürekli homurdanan biri olmadığını.

“Bir sorun mu var Bayan Throckmorton?”

Mariah ayağa kalktı ve yavaşça ona doğru döndü. “Ba... banyo hakkında ne düşünüyorsun?”

Deli Fişek ilk kez etrafına baktı. “Vay anasını...”

Mariah onun kullandığı argo sözler karşısında irkildi. “Ne kadar da... etkileyici sözler sarf ediyorsun Bay Stone.”

Deli Fişek yanıt vermedi. Veremezdi. Banyonun genişliği karşısında şaşkına dönmüştü. Elbette böyle banyoları olan evlerin varlığını duymuştu ama onlar Doğu'daydı ve Deli Fişek hiçbirini kendi gözleriyle görmemişti.

Burası bir yatak odası kadar büyüktü, kocamandı. Duvarın üst yarısını kapatan orman yeşili duvar kâğıdı, cesurca oyulmuş maun rengi ahşap kaplamaya kadar iniyordu. Şarap rengi seramik döşeme kocaman, tek bir yakutun düz yüzeyi gibi parlıyordu. Yere üzerinde altın sarısı püskülleriyle Doğu'ya özgü, yeşil, şarap rengi ve siyah bir halı serilmişti. Duvar boyunca uzanan pirinç başlı armatürlerden belli belirsiz bir gaz kokusu yayılıyordu. Oval titrek lambalardan yayılan ışık karanlık duvarlar boyunca süzülüp o gösterişli zeminde birikiyordu.

Ve küvet. Deli Fişek yumuşak, minnet dolu bir ısıklık çaldı. Kasabalardaki genelde kullandığı tulumbalardan çok farklıydı bu.

Duş ve küvet kombinasyonu tümüyle oyma maunla kaplıydı. O koyu renkli ahşabın içinde porselen, açık bir istiridyenin kabuğu gibi temiz, pürüzsüz ve davetkâr bir şekilde ışıldıyordu. O kusursuz ahşabın üzerindeki tek süs, yan yana dizilmiş altı pirinç kulptu.

“Biraz abartılı olduğunu biliyorum... ama annem banyolara önem verirdi.” Mariah'nın sesi yumuşak ve özlem doluydu. Deli Fişek şimdi konuyla daha çok ilgilenmişti, devamını dinlemek istiyordu.

Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. “Peki o?..”

“Onu geçen kış kaybettik,” dedi Mariah usulca.

“Çok üzüldüm...” Deli Fişek bunu söyler söylemez pişman oldu.

Mariah başını iki yana sallayıp ona baktı. Gizlemeye çalışsa da hüzünlenmiş, gözlerinin buğusu bakışlarını yumuşatmıştı. "Babamın tıraş bıçakları dolabın en üst çekmecesinde. Onları kullanmanı isterdim... ama sen bilirsin tabii."

Deli Fişek onu inceledi. Mariah ondan bir iyilik istiyordu, tıraş olmasını emretmiyor, onu eleştirip yargılamıyordu. Yalnızca rica ediyordu. İçinde bulundukları an, aniden korunmaya değer, kırılğan bir ana dönüşmüştü. "Teşekkürler, kullanırım."

Mariah ona bir havlu ile bir kalıp sabun verdi. "Evet, şimdi seni yalnız bıraksam iyi olacak."

Mariah arkasını döndü.

Deli Fişek nedense gitmesini istemedi. "Dur..."

Mariah yavaşça arkasını döndü. "Ne oldu?"

Deli Fişek'in ona söyleyeceği bir şey yoktu, düşünmeden hareket etmişti. Gövdesine yasladığı havluya baktı ve aklına ilk gelen şeyi söyledi: "Önce sen duş almak ister misin?"

"Hayır!" O kelime Mariah'nın ağzından bir anda çıkmıştı. Ardından genç kadın titrek bir kahkaha attı. "Hayır, teşekkür ederim. Sen işine bak. Ben beklerim."

Mariah onun o keskin, delici bakışlarını üzerinde hissetti. Rahatsız bir şekilde kımıldandı. "Evet, artık gitsem iyi olacak." Deli Fişek'in yanıt vermesine fırsat vermeden dönüp aceleyle banyodan çıktı ve kapıyı arkasından çekti.

Boş koridora çıktığında soluklanmak için kapalı bir kapıya yaslandı. Sonra gülümsedi. Sonunda yapmıştı.

Sıcak havluya sarılıp evden çıktı. Dışarıda sıcak güneş yüzüne çarptı ama Mariah bu defa o sıcaklığı memnuniyetle karşıladı. Koşmak için can atsa da avluyu yürüyerek geçti. Ahırda durup arkasına baktı. Deli Fişek onun görebileceği bir noktada değildi.

Gülümseyerek ahırın etrafından mis kokulu meyve bahçesine doğru koştu. Arka otlağın derinliklerinde durağan, yeşil bir göl oluşturan nehre eğildi.

Mariah kendini bildi bileli burası onun sığınağıydı. Enerji dolu olduğu çocukluk günlerinde burada oynamaya, yaramazlık yapmaya, etrafa su sıçratmaya, kahkahalar atıp bağırmaya, özgürlüğe gelirdi. Şimdi bir yetişkin olduğu bugünlerdeyse sıkıcı, sıradan bir hayattan kaçmaya geliyordu buraya. Duygusuz, mesafeli bir kadın olma çabasından kaçmaya...

Orada uzunca bir süre kalıp dinlendi, vücudunda hissettiği rüzgârın ve yüzüne vuran güneşin tadını çıkardı. Bu tıpkı bir dokunuş gibiydi ve Mariah o dokunuşa tepki olarak ürperdi. Biri ona dokunmayalı, gerçek anlamda *dokunmayalı* uzun zaman olmuştu. Yıllar...

Mariah gözlerini kapatıp düşünmemeye çalışırken o düşünceye eşlik eden hüznün dalgasıyla mücadele etti. Güvende olmanın bedeliydi bu, biliyordu. İzolasyon güvende olmak anlamına geliyordu ama güvende olmak da yalnızlık anlamına geliyordu. Bu onun bildiği ve yıllar önce kabullenmeye çalıştığı bir gerçektir. Ama şimdiki gibi zamanlarda yalnızlığını, dünyadan kopuk olma halini öylesine şiddetli bir şekilde, öylesine derinden hissediyordu ki ağlamak geliyordu içinden.

Dokunulmak çok basit ama bir o kadar da anlamlı bir şeydi...

Mariah o sinir bozucu düşünceleri basitçe bir kenara itti. Nehrin sığ tarafından her zamanki noktasına ilerledi. Gür saçlarındaki tokaları çıkarıp başını salladı ve dağınık, özgür buklelerini hissetti. Sonunda o çirkin kahverengi elbiseyi de çıkarıp bir kenara fırlattı. Hafif rüzgâr ince iç çamaşırlarını vücuduna yapıştırmıştı.

Mariah rüzgârın şefkatli dokunuşuyla ürperdi. İç çamaşırının dantelli kopçası tenine sürtünüyordu. Kanvas çizmelerinin bağcıklarını çözüp onları da bir kenara attı. Çizmeler çorapları ve elbisesiyle birlikte bir yığın halindeydi şimdi.

Mariah sakın bir şekilde kollarını iki yanına indirip o disiplinli hayatında kendine şehvet dolu küçük bir keyif sunmak için nehre girdi. Soğuk su iç çamaşırının ince kumaşından içeri süzülürdü. Kumaş, tüyleri diken diken olmuş tenine yapıştı.

Mariah suda ilerledi. Derine, biraz daha derine gitti.

Su dizlerine, beline, göğüslerine kadar yükselerek bir âşığın nazik dokunuşu gibi onu sarmaladı. Hafif rüzgârın etkisiyle su sürekli genişleyen daireler halinde etrafını sardı. Mariah başını suya doğru geriye yatırdı. Su damlaları alnından kayıp dudaklarının üzerinde birikti. Mariah o tertemiz, saf, berrak suyun tadını aldı ve bir an, küçücük bir an için biriyle öpüştüğünü hayal etti. Dilini dolgun alt dudağında gezdirip suyun o tatlı tadının keyfine vardı.

Arkasındaki ip yıllardır her cumartesi günü olduğu gibi hâzırda bekliyordu. Mariah onu tutup kaygan avuçlarındaki düğümlü kenevirin kaba dokusunu hissetti. Ayaklarının kayıp gitmesine izin verdi, şimdi ayakları yukarıya doğru yükselip göletin yüzeyine doğru tüm hafifliğiyle yüzüyordu.

Mariah gözlerini kapatıp hareketsiz bir şekilde suyun üzerinde kaldı ve suyun o tatlı dokunuşunu teninde, rüzgârın heyecan verici temasını ıslak yüzünde hissetti. Tüm duyuları bir anda harekete geçmişti. Hava açmış, serinlemişti. Kıyının o topraksı, verimli kokusu burun deliklerini doldurdu.

Mariah nefesini derin, mutlu bir iç geçirişle serbest bıraktı. Ah, bu çok iyi gelmişti.

Deli Fişek, Mariah'nın arkasından meyve bahçesinde ilerliyordu. Onu takip etmemesi gerektiğini biliyordu, buna hakkı yoktu ama elinde değildi. Mariah banyoda çok garip davranmıştı, her zamankinden çok farklıydı. Deli Fişek onun bir şey gizlediğini hissetmişti ve Mariah Throckmorton gibi bir kadının ne gizlemiş olabileceğini öğrenmek istiyordu.

Nehirden gelen telaşlı uğultular gittikçe yükseliyordu. Deli Fişek son elma ağacının yanına geldiğinde durup etrafına bakındı.

Mariah toprağın kıvrımlı bir noktasının düz, yemyeşil bir havuz oluşturduğu nehir kenarında durmuştu. Yanındaki rüzgârla yontulmuş kocaman meşe ağacı ona bekçilik ediyor, altın sarısı ve kırmızı yaprakları rüzgârda nazikçe sallanıyordu.

Mariah gözlerini kapatıp kolunu kaldırdı. Saçındaki tokaları teker teker çıkardı. Tokaların hepsini çıkardığında serbest kalan saçları gür, kahverengi bir yığın halinde yüzünü çevreledi. Gün ışığı düzinelerce kırmızımsı şerit yayıp onun o soluk, hiçbir özelliği olmayan kahverengi saçlarını bukle bukle dönen kızıl kahve ateş toplarına dönüştürmüştü.

Mariah başını bir an için sallayıp gülümsedi ve tekrar arkasına uzandı.

Deli Fişek güçlükle yutkundu. Boğazı kurumuştı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki göğüs kafesinden fırlayıp çıkabilirdi. Geri adım atmaya başladı. Burada olmamalı, Mariah'nın mahremiyetini ihlal etmemeliydi...

O kahverengi, bol elbise Mariah'nın vücudundan kayıp giderek ayaklarının dibine yığıldı. Genç kadın onu bir kenara savurdu.

Deli Fişek olduğu yerde kalakalmıştı, hareket edemiyordu. *Lanet olsun.* Nefes nefese kalırken iç geçirdi. Elleri titriyordu. Onları ceplerine soktu.

Mariah gözlerini açtı.

Deli Fişek bir ağacın arkasına geçerek Mariah'nın gelip suratına tokadı yapıştırmasını sessizce bekledi.

Sonunda daha fazla dayanamayacağını anladı.

Kalp atışlarını kulaklarında hissederken ağacın arkasından ona baktı. Başta onu göremedi.

Ağaçtan biraz daha uzaklaştı. Onu izleyebilecek kadar.

Mariah şu an suyun içindeydi, titriyordu. Üzerinde krem rengi, yuvarlak yaka bir kombinezon ve ona uygun bir iç çamaşırından başka bir şey kalmamıştı. İnce kumaş, kıvrımlarına yapışıp onun uzun, esnek vücudunun şeklini almıştı.

Deli Fişek onu gördüğünde ani ve şiddetli bir tepki verdi. Nefesini yavaşça serbest bıraktı. Tanrım, bu değişime inanamıyordu. Mariah yüzünde o korkunç ifade olmadan rahatlamış göründüğünde güzel bir kadın olmuştu. O sert, haşın ifadesi yontulup yumuşamıştı sanki.

Sonra suya girdi. O açık tenli boynu ve yüzünden başka bir şey görünmüyordu şimdi. Yelpaze gibi yayılan saçları yeşil suda yüzüyordu. Mariah başını geriye atıp saçlarını tamamen ıslattı ve başını tekrar kaldırdı.

Su damlacıkları yüzünün iki yanından süzülüyordu. Mariah birini yalayıp tadına baktı. Islak saçları yoğun kahverengiydi, bu da tenine inanılmaz açık, dudaklarındaysa pembe bir renk vermişti. Ve gözleri... Tanrım, gözleri teninin o kremi yumuşaklığında ıslıl ıslıl parlayan topazlar gibiydi.

Mariah arkasına uzanıp bir şeyi kavradı. Şimdi vücudu yukarı kalkmış, suyun üstünde yüzüyordu. Peri masallarındaki prensesler gibi hareketsizce yatarken vücudu dalgaların ritmine ayak uyduruyordu. Küçük göğüsleri nazik, düzenli nefes alıp verişiyile yükselip alçalıyor, ıslak kumaşın altında geriliyordu.

Deli Fişek ona baktı. Başka tarafa bakması mümkün değildi ki. Şu an suda sakince yüzen kadında o kuralcı, dediğim dedik kız kurusundan eser yoktu. Bu kadın doğanın kendisi kadar güçlü ve şehvetliydi.

Geçmişinde büyük bir sır olan, arkasında bir yığın bela bırakan bir kadındı bu.

Deli Fişek arzudan sertleştiğini hissetti. Cinsel organı resmen zonklıyor, kot pantolonunun gerilmesine sebep oluyordu.

Bir an, çılgınca bir an için onun yanına gittiğini hayal etti. Gözlerini kapatıp o kremi teninin yumuşaklığını, göğüs uçlarının pembeliğini düşündü.

Hafifçe inledi. Tanrım, onu şu an kollarına almayı, kendine çekip öpmeyi nasıl da istiyordu. Tadı masumiyet, tazelik ve teslimiyet gibi olmalıydı.

Deli Fişek aniden onu daha iyi tanımayı istedi; asıl halini, Rass'e ve dünyanın geri kalanına gösterdiği maskeli halini değil. O kız kurusunu tanımak istemiyordu; şu an o gölette tek başına yarı çıplak halde yüzen periyi tanımak istiyordu. Hayatında "sıkıntılar" yaşamış, gizemlerle dolu kadını.

Deli Fişek gülümsedi. Böylesine güzel, sessiz, küçük bir çiftliğin böyle bir gizem barındıracağı kimin aklına gelirdi?

Lanet olsun, bu gerçekten de merak uyandırıcıydı. Ve Deli Fişek ona baktıkça gerçeği öğrenmeyi daha çok istiyordu.

O sönük, kahverengi kumaşın ve kolalı bluzların altında ateşli ve tutkulu bir kadın vardı. Deli Fişek'in tanımayı çok istediği, hatta buna ihtiyaç duyduğu bir kadın.

Deli Fişek ağaçtan uzaklaştı. Arkasını dönüp çiftliğe gitti. Her adımında onu düşünüyor, onu arzuluyordu. Eve girdiğinde müthiş bir planı vardı. Mariah Throckmorton'ın o aldatıcı görünümünün altındaki gerçek kadını ortaya çıkaracaktı.

İçini saran heyecanla sıırttı. Çok eğlenceli olacaktı bu iş.

Jake, Deli Fişek'in o sert görümlü kadının peşinden meyve bahçesine gittiğini görmüştü. Uzun süre bekledi, hatta çok uzun. Deli Fişek nehir kenarında gözden kaybolana dek.

Bu Jake için bir fırsattı. Her iki yöne aceleyle bakıp avluyu geçti ve merdivenlerden koşarak çıktı.

Kapıda durup etrafına bakındı ve onu temkinli bir şekilde itti. Kapı gıcırdadı.

Jake derin bir nefes aldı.

Kimse ona bağırmadı ya da koşarak yanına gelmedi.

Nefesini dışarı verip eve girdi. Kaynamakta olan yahninin ağız sulandırıcı kokusu onu mutfığa çağırırdı. Midesi gurulduyordu. Ağzı sulandı.

Buz kutusuna gidip dizlerinin üzerine çöktü. Kutunun içinde biraz jambon ve soğuk patates vardı. Yiyecekleri koltuğunun altına sıkıştırıp kutunun kapağını kapattı.

Tam ayağa kalkıyordu ki ön kapının açıldığını duydu.

Bir an olduğu yerde kaldı, sonra masanın altına gizlendi.

"Rass, evde misin?" Deli Fişek'in sesi diğer odadan geliyordu.

Jake masanın bacağına kavrayınca o çok değerli yiyecekler de gövdesi ile masa arasında ezildi.

Ön kapı gıcırdadı, sonra kapandı. Ağır ayak sesleri koridor boyunca yankılandı. Başka bir kapı daha açılıp kapandı.

Jake orada oturup bekledi. Tüm duyuları kırılma noktasına gelmişti.

Gözlerini kapatıp başını o sağlam masanın bacağına vurdu. Bu durumdan iyice sıkılmıştı, koşmaktan, gizlice içeri girmekten, çalmaktan, saklanmaktan yorulmuştu. *İstemekten* yorulmuştu.

Böyle bir eve ait olmayı, gerçek bir yatakta uyuyup geceleri kendini güvende hissetmeyi istiyordu.

Başını iki yana salladı. Bunu şimdi yapmalıydı, Deli Fişek tekrar kaçmaya vakit bulamadan. Jake gözlerini kapatıp nasıl olacağını kim bilir kaç milyonuncu kez gözünde canlandırdı. Deli Fişek'in yanına gidecek ve isteyecekti...

Ama ne isteyecekti? O tanıdık soru içini kızgın bir öfkeyle doldurdu. Deli Fişek'ten ne istediğini bile bilmiyordu, nasıl alacaktı ki?

Belki yarın, diye düşündü aptal gibi. Ama her zamanki gibi kelimelerin iğnesi yoktu, onu ısıramazlardı. Bu düşündüğü şeye bir saniye bile inanmamıştı. Yarın da bugünden ya da dünden, hatta bir önceki günden farklı olmayacaktı.

Akan suyun sesi düşüncelerinin arasına sızdı.

Masanın altından çıkıp duraksadı ve etrafına bakındı. Sonra ayağa kalktı ve ön kapıya koştu.

Kapıyı nazikçe açıp dışarı baktı.

Her yer boştu. Çaldığı yiyeceği karnının önünde tutup evden koşarak çıktı.

Kafasına koyduğu şeyi yapmaya dair hissettiği acı, başarısızlık duygusu onu öylesine esir almıştı ki ahıra doğru koşarken bir çift gözün onu izlediğini fark etmedi bile.

Yedinci Bölüm

Mariah ocağın başında durmuş, akşam yemeği yapıyordu. *Sauerbraten*'in³ o ekşi ve tatlı kokusu sıcak mutfığa hâkim olmuştu. Kocaman, siyah tencereden üzerine kaynar su sıçradı. *Spätzle*⁴ topakları suyun bulanık yüzeyinde âdeta yüzüyordu. Yanında, küçük dökme demir bir tavanın içinde tereyağı ileri geri kayıyor, ardında altın sarısı, kalın ve kaynar halde izler bırakıyordu. Ocağın üstündeki rafta ekmek kırıntılarıyla dolu bir kap duruyordu. Her şey planlandığı gibiydi.

Mariah gülümsedi. Bu organizasyon kendini iyi hissetmesini sağlamış, öğleden beri hissettiği mutluluğa mutluluk katmıştı.

Bay Stone'un varlığı yüzünden yüzmekten vazgeçmediği için kendisiyle gurur duyuyordu. Bu onun için önemli, hatta gerekliydi. Bunu yapmayınca hafta boyunca gergin oluyordu.

Gerginliği pazar sabahı mezarlığa doğru isteksiz bir bakış attığında başlayıp her gün biraz daha büyümüş, cumartesi öğleden sonrası çığlık atmayı istemesine neden olacak boyuta erişmişti.

Yüzmek tüm o gerginliği alıp götürmüştü. Şimdi dünyaya, en azından bezgin, kaba bir serseriye karşı koyacak kadar güçlü hissediyordu kendini. Hiddet dolu tepkilerini artık kendine saklayabileceğini biliyordu; Deli Fişek'in alaycı tavırlarına karşılık vermeyecekti.

3 Rostoya benzeyen geleneksel Alman yemeği. (ç. n.)

4 Bir çeşit makarna. (ç. n.)

“Haydi bakalım,” diye mırıldandı gülümseyerek, “elinden geleni yap şimdi. Ben hazırım.”

“Ben de hazırım.” Deli Fişek’in sakın sesi kapıdan yükseldi.

Mariah irkildi. *Onun böyle gizli gizli yanaşmasından nefret ediyordu.* Kaskatı kesildi ve isteksizce ona baktı.

Deli Fişek hafifçe yana eğilmiş, bir omzunu kapıya yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturmuş, şapkasını gözlerine kadar indirmiş halde öylece duruyordu. Nedense bu hali Mariah’ya gölgelerin arasında avını bekleyen bir aslanı hatırlatmıştı.

Deli Fişek karanlıktan çıkarken Mariah’nın nefesi kesildi. Ona bakıyor, gözlerini bir an olsun ondan alamıyordu. Deli Fişek tıraş olup kıyafetini değiştirmişti. Uzun ve gür bıyıkları, yanaklarını kaplayan kahverengi sakalları gitmişti. Köşeli çenesi ve göz alıcı beyazlıktaki dişlerini ortaya çıkaran gülüşüyle kıvrılmış inanılmaz derecede şehvetli ağzı ona güçlü bir ifade vermişti. Geniş omuzlarından gevşekçe sarkan ve boynunu ortaya çıkaran tertemiz, beyaz bir gömlek giymişti. Solup köpük rengini almış eski kot pantolonu uzun bacaklarını sarıyordu. Kıvrımlı, gür ve yumuşacık görünen sarı saçları gömleğinin gevşek yakasına değişiyordu.

Tanrı aşkına, gerçekten de çok yakışıklı bir adamdı bu.

Hiçbir şey Mariah’yı bundan daha fazla kızdıramazdı. “İnsanlara sinsi sinsi yaklaşmak hiç de kibarca değil,” dedi sertçe.

“Benden ciddi ciddi kibarlık mı bekliyorsun?”

Mariah’nın ağzının kenarında haince bir tebessüm belirdi ve genç kadın onu da hemen silmeye çalıştı. *Onun beni gülümsetmesine de lanet olsun.* “Hayır.”

Deli Fişek şapkasını geriye atıp yavaşça ona doğru yürüdü. Çizmelerinin topukları ahşap zeminde takırdıyor, düzenli ve nazik nefes alıp verişleri aralarındaki boşluğu dolduruyordu. Gözleri bir şey arıyormuş gibi Mariah’ya odaklanmıştı.

Mariah önlüğünde aslında olmayan bir buruşukluğu düzeltip ona sırtını döndü. “Oturabilirsin Bay Stone. Akşam yemeği birkaç dakika içinde hazır olur.”

Deli Fişek tencereye baktı. "Larvaya benziyor."

"Ne hoş bir benzetme. Larvanın neye benzediğini anlayacak biri varsa o da sensin Bay Stone."

Deli Fişek kahkaha attı.

O tok, gürleyen ses Mariah'nın sinirlerini iyice gerdi. Oysa amacı bu adamı aşağılamaktı. Neredeyse isteksiz bir ifadeyle başını kaldırıp ona baktı.

Deli Fişek yanında duruyordu. Yanı başında. Öyle ki Mariah onun teninin o temiz, erkeksi kokusunu alıyor, kıyafetlerinin yeni yıkanmış olduğunu hissediyordu. Yüzü Mariah'nın görüş alanını tümüyle doldurmuştu. Çarpıcı, etkileyici gri gözleri doğruca ona bakıyordu. Mariah nedense o bakışların onu istila ettiğini, içine işlediğini hissetmişti.

Sonunda bakışlarını başka tarafa çevirdi. Ve gözleri yanlışlıkla genç adamın V şeklinde açılmış yakasına kaydı. Kıvrıkcık, kahve-rengi tüyleri bronz tenine daha da koyu bir görünüm vermişti. O görüntü Mariah'yla âdeta alay etmiş, onu cezbetmişti.

Mariah kendini çenesini kaldırıp tekrar onun gözlerine bakmaya zorladı. "Buraya gelmenin bir sebebi var mı?"

"Evet."

Mariah bunu sormaması gerektiğini o an içgüdüsel olarak fark etti. "Ne... nedir?"

Deli Fişek ona biraz daha yaklaştı. Mariah'nın kalp atışları korkudan ya da çok daha karanlık, tehlikeli, bilinmez bir duygudan dolayı hızlandı.

"Seni tanımak istiyorum."

"Ne?"

Deli Fişek usulca güldü. "Seni merak ediyorum, o kadar."

Ah, işte onun ihtiyacı olan da buydu. Mariah onun gözlerine bakmamaya çalışarak doğruldu. "Beni merak etmeni istemiyorum Bay Stone."

"İstemediğini biliyorum. O yüzden merak ediyorum zaten."

Mariah sabırsızca iç geçirdi. “Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun Bay Stone?”

“Hayır. İçimden geliyor. İyi olduğum konulardan biridir.”

“Annen seninle gurur duyuyordur eminim.” Mariah onun annesinin öldüğünü hatırlamakta biraz geç kalmıştı. “Ah, Tanrım. Çok özür dilerim Bay Stone...” Mariah başka ne söyleyebileceğini bilemediği için ona döndü.

Deli Fişek tekrar ona baktı. İlk kez gülümsemiyordu. Göz göze geldiler ve öylece kaldılar. Deli Fişek’in gri gözlerinde Mariah’yı şaşırtan bir şey vardı. Ona çok da yabancı olmayan derin bir duygu, bir yalnızlık vardı. Ama hemen kaybolmuştu.

Gerçekten öyle bir ifade belirmiş miydi, onu da bilmiyordu.

“Seni affettim.”

Mariah onun gözlerinde ne gördüğünü düşünmemeye çalıştı. “Eh, bu o kadar zor bir şey değil zaten,” dedi Mariah nazik bir kahkahayla.

Deli Fişek’in o göz alıcı sıcaklıktaki gülüşü geri gelmişti şimdi. “Ben uyumlu bir adamım. Seni kırdığım zamanlar bunu hatırla.”

“Öyle mi? Beni kırmayı mı düşünüyorsun?”

Deli Fişek omuz silkti. “Hayır, ama bu da olacak. Bu da diğer becerim.”

“Öyle mi? Becerikli olduğun iki konu mu var yalnızca?”

“Şey, sağ yumruğum çok güçlüdür.”

Mariah *spätzle*’i çevirdi. “Vay canına, nasıl bir listeymiş bu böyle! İş bulmakta hiç zorlanmıyordursundur eminim.”

“Ben pek iş aramam.”

“Bu da benim şanssızlığım desene.”

Deli Fişek öne eğildi. Dehşet verici bir an için Mariah genç adamın ona dokunacağını sandı. Geri çekilmeye yeltendi ama hareket edemedi.

Deli Fişek ona dokunmadı. Ona dokunmak için yalnızca gözlerini kullanıyordu. Ve o bakış, o temas Mariah’nın bugüne dek deneyimlediği tüm dokunuşlardan çok daha yoğun ve fizikseldi.

“Sen hiç gördüğün gibi biri değilsin, değil mi Bayan Throckmorton?”

O alçak sesle söylenmiş kelimeler Mariah’yı minik, zehirli oklar gibi delip geçti. Küstah, alaycı bir yanıt düşündü ama aklına hiçbir şey gelmedi. Öylece Deli Fişek’e baktı ve dudakları hiç aklına gelmeyen kelimeleri ortaya çıkarmak istercesine aralandı.

Arkalarında mutfak kapısı gıcırdayarak açıldı. Girişten Rass’ın o pürüzlü sesiyle, “İkinize de merhaba,” dediği duyuldu.

Büyü bozuldu ve Deli Fişek geri adım attı.

İyice sarsılan Mariah da ondan uzaklaştı. “Merhaba Rass.” Sesi zımpara kâğıdı gibi pürüzlü ve yumuşaktı. Nefes alıp vermekte bile zorlanıyordu.

Rass derin bir iç geçirip karnına dokundu. “*Sauerbraten* ve *spätzle* kokuları alıyorum. En sevdiklerim. Bana biraz fazla koy, olur mu?”

“Olur tabii Rass.” Mariah eğilip fırının kapağını açtı. Yüzüne bir sıcak dalgası çarparken fırından kocaman tepsiyi çıkarıp ocağın üzerine koydu.

Dumanı tüten ete bakıyordu ama onu neredeyse görmüyordu bile. İçini derin bir endişe kaplamıştı, soğuk ve sert. Deli Fişek’in onu incelemesini, sınırlarını zorlamasını, ona yıllardır kimsenin sormadığı soruları sormasını istemiyordu. Yanıtını bile bilmediği soruları. Deli Fişek Stone’un onu “tanımasını” istemiyordu.

Lanet olsun, onun geçmişi ona aitti. Deli Fişek’in kendisini ilgilendirmeyen konulara burnunu sokmaya hakkı yoktu.

Mariah kendine böyle titremesinin, Bay Stone’dan korkmasının sebebinin bu olduğunu söyledi. Sırlarının sır olarak kalmasını istiyordu, o kadar; daha fazlası değil.

Ama kendini buna inandıramıyordu. Bu adamın varlığının onu titretmesinin korkudan başka bir anlamı daha vardı, on altı yıldır hissetmediği bir şeydi bu...

Deli Fişek onun bu kararlılığını yok ediyor, onu savunmasız bırakıyordu. Tanrı aşkına onu sinirlendiriyor, gülümsetiyor, ona kahkaha attırıyordu.

Mariah âdeta yaşadığını hissediyordu.

Bir erkeğe karşı bir şey hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Ama zaten o zamanlar da bunu çok kötü bir şekilde yapmıştı; kalbini tümüyle vermiş, karşılığında çok az şey istemişti. Duygularıyla kendi kendini mahvetmişti.

Mariah yeniden yaşadığını hissetmek istemiyordu, Deli Fişek'e bir kadının bir erkeğe verdiği tepkilerle yanıt vermek istemiyordu. Aralarında işçi-işveren ilişkisinden öte bir şey olsun istemiyordu. Çünkü ötesi canını yakacaktı.

Mariah'nın bundan hiç şüphesi yoktu. Deli Fişek Stone gibi bir adamı önemsemenin bir dozu yoktu. Çizmelerinin yıpranmış, delikli tabanları onun hakkında bilmesi gereken her şeyi söylüyordu zaten.

Stephen gibiydi. Ve ona tıpkı Stephen'ın hissettirdiği türden şeyler hissettiriyordu...

Ama o zamanlar Mariah genç bir kızdı, hatta çocuktu. O sözler onu sakinleştiriyor, bir şekilde yatıştırıyordu. Artık on altı yaşında değildi ve o zamanlar hayalini kurduğu peri masallarına yaraşır hayatı istemiyordu.

Şimdi çok daha büyüktü, akıllıydı, o romantik genç kızdan çok farklıydı. Artık dünyayı olduğu gibi, her köşeden bir tehlike çıkabilecek, soğuk ve yaşanması zor bir yer olarak görüyordu.

Daha güçlüydü. Deli Fişek ona bir şeyler hissettiriyor olabilirdi, Mariah bunu inkâr edemezdi ama ona kalbini vermediği sürece bu adam ona acı çektiremezdi.

Ve Tanrı biliyordu ki böyle bir şeyi asla yapamazdı.

Deli Fişek sandalyesini masaya yaklaştırdı.

Mariah onun karşısında odun gibi kaskatı kesilmiş, ellerini çekingen bir ifadeyle kucağına koyup bakışlarını tabağına indirmişti.

Şu an onu görmezlikten gelmeye, Deli Fişek'in onun geçmişini araştırmasını umursamıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Ama bunu pek de başaramıyordu; belki başaramadığından, belki de Deli Fişek onun kaşlarındaki o hafif endişe kıvrımlarını ve parmaklarının hafifçe titrediğini görecektik kadar onu tanımaya başladığıındandı.

Bu kadının geçmişinde bir şey vardı. Hayal etmesi çok zor olsa da Mariah'nın bir sırrı vardı. Deli Fişek bundan gittikçe emin oluyordu ve bunu düşündükçe ilgisi de büyüyordu, gerçeği öğrenmeyi daha fazla istiyordu.

Ama ona bakmadan da hakkında bir şey öğrenemezdi. Mariah şu anda gözlerini, İngiltere'nin tüm saray mücevherlerini içinde barındırıyormuş gibi tabağına dikmişti. Onu görmezlikten gelmeye çalışıyordu ve Deli Fişek buna dayanamıyordu.

Boğazını temizleyip çatalıyla yemeğini didiklemeye başladı. "Bu larvalar lezzetli görünüyor."

Mariah bir anda başını kaldırdı. "Onlar *spätzle* Bay Stone."

Rass ona baktı. Mavi gözlerinde dalgın, uzaklara gittiğini gösteren bir ifade vardı. "Biri larva mı dedi?"

"Tabii ki hayır Rass. Bay Stone bize arkadaşlarından bahsediyordu." Mariah, Deli Fişek'e inanılmaz tatlı bir ifadeyle gülümsedi. "Bu anlaşılabilir bir hata." Deli Fişek'in yanıt vermesine fırsat bırakmadan babasına döndü: "Yemeğine dokunmamışsın bile. İyi misin?"

Rass çatalını kaygan *spätzle*'a batırıp onu ağzına götürdü. "Hımm... güzel," dedi lokmasını gürültüyle çiğneyerek.

Mariah gülümsedi. "Çok komik."

Deli Fişek, gülmenin Mariah'nın yüzünde yarattığı değişime şaşırarak ona baktı.

Mariah onun bakışlarını üzerinde hissedince döndü. "Neden bakıyorsun?"

"Gülünce ne kadar güzel görüldüğünü düşünüyordum." Deli Fişek bu sözleri usulca söylerken sözlerinin gerçekliğine şaşırmıştı.

Mariah gerildi. Dudakları incecik bir çizgiye dönüşmüştü, bakışlarını kaçırdı.

Deli Fişek de kaşlarını çattı. "İltifat olsun diye söyledim."

Mariah onu tamamen duymazlıktan gelip yemeğine baktı.

Deli Fişek dirseklerini masaya yaslayıp parmaklarını kule gibi bitiştirerek onu inceledi. Genç kadın içine kapanıp onu tamamen görmezlikten gelmeye çalışıyordu. Deli Fişek'inse görmezlikten gelinmeye niyeti yoktu. "Evet, Bayan Throckmorton, ne kadar zamandır burada yaşıyorsunuz?"

Mariah gerildi ama başını kaldırıp ona bakmadı. "Hayatımın büyük bir kısmını burada geçirdim."

"Mariah çiftlikten pek ayrılmaz," dedi Rass dürüstçe.

Mariah nefesini tuttu. "Bay Stone'un özel meselelerimizle ilgilendiğini pek sanmıyorum Rass."

Deli Fişek öne eğilip teşvik edici bir şekilde gülümsedi. "Tam aksine Bayan Throckmorton, *ilişkileriniz* beni fazlasıyla ilgilendiriyor."

Fazla ileri gitmişti ve kendisi de bunun farkındaydı.

O an Mariah'nın yüzünde bambaşka bir ifade belirdi. Doğruldu. Soğuk, kahverengi gözleri, tertemiz çarşafın üzerinde dolaşan bir örümcek görmüş gibi Deli Fişek'e dikilmişti. Tek kaşı alaycı bir şekilde yukarı kalktı. "Sebebini anlayamıyorum Bay Stone."

Rass çatalını elinden gürültüyle bırakıp sabırsızca iç geçirdi. "Birbirinize bay ve bayan diye hitap etmeniz çok yorucu. İsimleriniz Mariah ve Deli Fişek. Birbirinize isimlerinizle hitap edin."

Mariah, Deli Fişek'e baktı.

Deli Fişek de ona etkileyici bir tebessümle karşılık verdi.

Ama Mariah ona karşılık vermedi. "Ben bir insana... Deli Fişek diye hitap edemem. Asıl adın nedir?"

Bu soru Deli Fişek'i gafil avlamıştı. Yıllardır kimse ona gerçek adını sormamıştı, o soruya yanıt verdiği günlerin üzerinden çok daha uzun bir zaman geçmişti. İsimsiz, tanınmadan, iz bırakmadan gezmeye alışmıştı. İsimsiz olmak *hoşuna gidiyordu*.

Deli Fişek sandalyesinde tekrar arkasına yaslanıp Mariah'ya en seksi haliyle gülümsedi, her zaman işe yarayan gülümsemesiydi bu. "Haydi Mariah, denersen bana Deli Fişek diye de hitap edebilirsin."

"Elbette sana Deli Fişek diye hitap edebilirim ama istemiyorum." Mariah öne eğilip dirseklerini masaya yerleştirdi. "Evet, Bay Stone, gerçek adın nedir?"

Deli Fişek güçlükle yutkundu. Yıllardır ilk kez bir kadının karşısında tereddüde kapılmıştı. "Önemli değil."

Mariah gözlerini ondan ayırmadan tekrar arkasına yaslandı. "Anlaşılan senin de bir iki sırrın var Bay Stone."

Deli Fişek dikkatini yemeğine verdi. Bu kadın ona yaklaşmıştı, hem de çok yaklaşmıştı.

Birdenbire o ukala tavrının kaybolduğunu hissetti.

Tanrı aşkına, gerçekten de yorulmuştu. Bugün hayatının en uzun günü olmuştu. Banyonun bile pek bir faydası olmamıştı. Kendini bitkin ve içi boşalmış gibi hissediyordu. Bomboş.

Mariah yatak odasının penceresinde durmuş, karanlık ve sessiz çiftliğe bakıyordu. Alacakaranlık gölgelerini meyve bahçesine göndermiş, barakanın sivri çatısına son turuncu ışıklarını serpmeye devam ediyordu.

Gülünce ne kadar güzel görüldüğünü düşünüyordum.

Mariah o sözleri hatırlayarak irkildi.

Tepki vermeyi, ruhunu ona bu kadar kolay açmayı istemiyordu ama o sözler tüm gücünü emmişti. Stephen'ın yalanlarına çok benzeyen o cümle, öz güvenini bıçak gibi kesip onu tümüyle açığa ve kanlar içinde bırakmıştı.

Bu adam onu çözüyordu, engelleri aşip ona yaklaşıyordu. Gerçek acı verecek kadar ortadaydı ve inkâr edilemezdi. Mariah bunu hissediyordu, o adamın tıpkı bir virüs gibi arkasında zayıf bir iz bırakarak süzüldüğünü hissediyordu.

Bunu kaç defa düşünmüş olursa olsun, Deli Fişek'in yaptıklarına mantıklı bir açıklama getirmeye çalışırsa çalışsın adamın varlığının o baştan çıkarıcı çekimi hiç bozulmuyordu.

"Ezik adamları kendine çekiyorsun," dedi Mariah yüksek sesle.

Ama öyle değildi, bunu kendisi de biliyordu. Deli Fişek Stone'dan etkilenmiyordu. Onun hastalıklı bir şekilde ona doğru sürüklendiğinin... *farkındaydı*. Arada fark vardı, en azından fark olması için dua ediyordu.

Onu nasıl fark etmezdi? Yıllardır neredeyse hiç önemli bir şeyin yaşanmadığı bu ıssız, küçük, tozlu çiftlikte onu nasıl fark etmezdi? Sakin bir sonbahar gününde çıkan sıcak, tehlikeli bir kasırga gibiydi o.

Kim arka bahçesindeki kasırgayı görmezlikten gelebilirdi ki?

Mariah kollarını gerip yatağına gitti ve kaskatı bir halde kenara oturdu.

Ona tepki vermekten vazgeçmeliydi artık. Geçmişine dair o iğrenç sırrı ortaya çıkarıp çıkarmamasının bir önemi yoktu. Genç adam bunu zaten önemsemez, gülüp geçerdi büyük ihtimalle.

Bu düşünceyle Mariah'nın göğsü sıkıştı. Bunca yıla rağmen gerçekler onu hâlâ utandırıyordu.

Gözlerini sımsıkı kapattı ve bir kez olsun ağlayabilmeyi diledi.

Şu anda hüngür hüngür ağlamaya, onu çepeçevre saran öfkesini ve kızgınlığını boşaltmaya ihtiyacı vardı. Ama yıllardır ağlamamıştı; yıllar önce hıçkırıklarına engel olamadığı o öğleden sonrasından beri. Annesi öldüğünde bile, mezarın başında üşümüş, mahvolmuş, yapayalnız bir halde dururken bile ağlayamamıştı. Kederi göğsünü dağlayan buz gibi acıdan başka bir şey değildi.

Mariah bitkinlikle iç geçirdi ve öne eğildi. Bu adam onu köşeye sıkıştırıyordu, Mariah bunu hissediyordu ama duruma engel olamıyordu. Her şeyden, yalan söylemekten, gizlenmekten, rol yapmaktan sıkılmıştı. Rass'le birlikteyken biraz rahattı ama Deli Fişek'in yanında her şey dayanılmaz bir hal alıyordu.

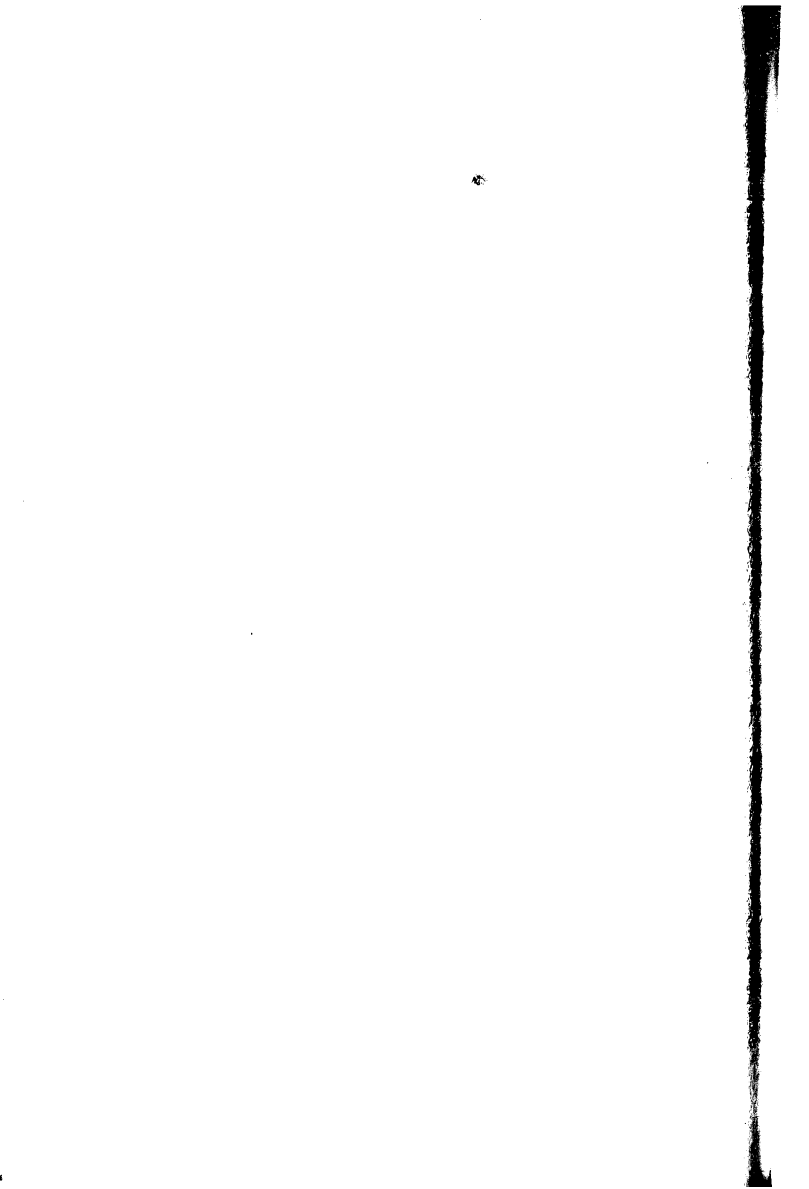
Keşke biraz cesareti olsaydı, birazcık. Diğer her şeye sahipti; güçlü bir iradeye, zekâya, metanete ve kararlılığa. Cesaret dışında her şeye. Onu da yıllar önce kaybetmişti ve tekrar kazanamamıştı. Kazansaydı şimdi burada olmayabilirdi bile. Aptal, beyaz bir çit cesur birini asla durduramazdı.

“Aman Tanrım...”

Deli Fişek konusunda ne yapabileceğini bilmiyordu. Onunla mesafesini nasıl koruyabilirdi? Onun kendi mesafesini korumasını nasıl sağlayabilirdi? Mariah'nın tek istediği rahat bırakılmaktı, her şeyin eski haliyle devam etmesiydi.

Kendi evinde yeniden güvende hissetmek istiyordu.

Çok mu şey istiyordu?

Sekizinci Bölüm

Rass mutfakta durmuş, üst kattaki zeminin belli belirsiz gıcır-tısını dinliyordu.

Nefesini ağır ağır serbest bıraktı. Mariah odasındaydı.

Rass buz kutusuna gidip *sauerbraten*'den arta kalanları aldı. Eti dilimleyip alacalı, teneke bir tabağa koyduktan sonra etrafını birkaç patates ve pişmiş havuçla süsledi. Elma suyu şişesini de kol-tuğunun altına sıkıştırdı. Doğrulup merdivenlere son defa gergin bir bakış attı. Hâlâ boştu.

Elinden geldiğince ses çıkarmadan ön kapıya gitti ve kapıyı açtı. Olgun elmaların o tatlı kokusunun hâkim olduğu akşam se-rinliği onu karşıladı. Çiftlik karanlık gölgelerle kaplanmıştı; meyve ağaçları gri gece karanlığına karşı kapkara birer iskelete benziyordu.

Rass kapıyı arkasından sessizce örttü ve sürgü yerine oturdu. Beklemek o yorgun, yaşlı kalbinin atışlarını hızlandırmış, içinde yeniden genç olma isteği uyandırmıştı. Kendi evinin ahırında bir gizem yaşıyordu. Bu öğleden sonra çiftlikte gizlice dolaşan o genci gördüğü an anlamıştı bunu. Birinin Throckmortonların çiftliğinde gizlenmesi görmezlikten gelinemeyecek kadar heyecan verici bir bilmeceydi.

Rass yemek tabağını avucunda dengeledi ve ahırın kapısını sertçe itti. Kapı sarsılarak açıldı ve artık iyice sertleşmiş, pis zemini sıyırarak arkasındaki duvara doğru sert bir kavis çizdi. Kapı şiddetli bir gürültüyle duvara çarpınca tahta yapı sarsıldı.

Yukarıda, tavan arasında bir şey hareket etti.

Rass ahırın ortasına doğru yürüyüp yukarı baktı. Solgun, gri mavi ay ışığı üst katın küçük penceresinden içeri sızarak ahır akik rengine ve çelik mavisine buluyordu. Tavan arası belli belirsiz bir karaltıdan ibaretti.

Rass merdivene gitti ve bir ayağını en alttaki basamağa dayayıp karanlığa baktı. "Merhaba."

Yanıt gelmedi.

"Sana yemek getirdim."

Tepesindeki tahtalar gıcırdadı. Çatlakların arasından toz ve saman parçaları dökülüp Rass'ın yüzüne yapıştı. "Bugün seni gördüm." Rass duraksayıp kelimelerini dikkatlice seçmeye çalıştı. "Sana zarar verecek değilim. Yalnızca acıkmış olabileceğini düşündüm."

Uzayıp giden sonsuz bir sessizlik karşıladı onu. Rass tekrar denemeye karar vermişti ki bir şey ya da biri tavan arasından merdivenlere doğru yürüdü. Ağır ağır. O eski tahtalar gıcırdadı.

Rass nefesini tuttu. Yaşlı kalbi heyecanla atmaya başlamıştı. *Geliyor, Greta. Geliyor...*

Tavan arasının köşesinde küçük bir yüz belirdi. Rass gölgelerin arasında çocuğun yüzünü seçemedi. Ama darmadağınık, kızıla çalan altın sarısı saçları ay ışığını yakalayıp içine çekti. "Nedir o?"

"*Sauerbraten*, patates, pişmiş havuç."

"*Sauerbraten* de nedir?"

"Bir önemi var mı?"

Çocuk başını iki yana salladı. "Yok. Şu an ölmüş örümcekleri bile toplayıp yiyebilirim."

Rass başını sallayıp basamaklardan yukarı çıkmaya başladı.

"Orada dur..."

Rass başını kaldırıp çocuğa baktı.

Çocuk da tek bacağına kenara atıp Rass'e baktı. "Sen... yaşlısın."

Rass bu kez ona şaşkın bir ifadeyle baktı. "Ne olmuş?"

Çocuk omuz silkti. "Ben... aşağı insem daha iyi olur."

Rass gülümseyerek basamaklardan uzaklaştı. Bu cümle ahırında saklanan bu yabancıya dair ona yeterince fikir vermişti. Bu çocuk iyi biriydi. "Çok sevinirim evlat."

Çocuk arkasını dönüp merdivenlerden indi.

Rass de tezgâha gidip feneri yaktı. Alevler o cam fanusun içinde hayat buldu ve ahır zayıf, titrek bir ışıkla doldurdu.

Çocuk merdivenden etrafına bakınıp Rass'e kuşkulu bir bakış attı.

Rass ona doğru yürüdü. "Ben Rass Throckmorton," dedi tam yanında durarak.

Çocuk temkinli bir şekilde merdivenden bir adım uzaklaştı ve Rass'in elindeki tabağı aldı. "Ben Jake."

"Pekâlâ, Jake, sen yerken oturalım mı?"

Jake elindeki tabağa baktı. Açlığı gözlerine yansıtmıştı ama yemeğinden tek lokma bile almadı. "Benden ne istiyorsun?"

Rass bu soruyla birlikte hüzne kapıldı. "Hiç," dedi usulca. "Acıkmış olabileceğini düşündüm."

Jake bir an bunu düşünmüş gibi göründü, sonra kendini Rass'in yanına bıraktı. Tabağı kucığına alıp uzunca bir süre hiçbir şey söylemeden yemeğe baktı. Rass o an çocuğun gözlerinin yaşlarla ışıldadığını fark etti. Hemen ardından da *sauerbraten*'e yumulup yemeği gürültüyle mideye indirmesini izledi.

Rass onu izlerken yalnızlığın, korkunun ve aç kalmanın ne demek olduğunu bilen bu çocuk için yeniden üzüldü.

Jake yemeğini bitirdiğinde Rass usulca, "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

Jake üzerine damlatarak elma suyundan bir yudum içip ağzını elinin tersiyle sildi ve Rass'e şaşkın bir ifadeyle baktı. "Affedersin. Aslında daha görgülüyümdür. On beş yaşındayım. Martta on altı olacağım."

Rass çocuğun görgülü davranamaması şöyle dursun, bu ifadeyi bildiğine bile şaşırdı. "Nerelisin?"

Jake'in yeşil gözlerinde temkinli bir bakış belirdi. O saf, dürüst yüz hatlarında bu ifade biraz garip kaçmıştı. "En son Abilene'deydim."

Bu bir yanıt değildi ama Rass meselenin üstünde durmadı. Cebinden küçük, deri bir kese çıkarıp ağzını açtı. Lambanın loş ışığında kesenin içindekiler ışıldadı: sivri uçlu bir taş, bir çingiraklı yılan derisinin bir parçası, küçük bir arı peteği parçası.

Jake peteği alıp inceledi.

Rass çocuğun gözlerindeki merakı görünce duygulandı. New York'ta, yirmi yedi numaralı devlet okulunda öğretmenlik yaptığı günleri hatırladı. Öğretmeye hevesli genç bir beyne sahip olduğu, zihnindeki o gereksiz bilgi yığınından birilerinin faydalanmak istediği günler geride kalmıştı. Digbylerin çocuğuna jeoloji ve tarih öğrettiği günlerden sonra hiç kimse onun bilgilerinden faydalanmak istememişti. *Ama o bilgiler hâlâ duruyor*, diye düşündü gülümseyerek ve Larence'a ne olduğunu merak etti.

"Bunu kasaba yolundaki terk edilmiş bir çiftliğin su yolunda buldum. Belki yarın benimle beraber bunlardan toplamaya gelmek istersin..."

Jake başını iki yana salladı. "Hayır. Ben yoluma devam edeceğim."

"Bir yardımcıya ihtiyacım var," diye araya girdi Rass hevesle. "Bulduklarımı listeleyip benim için taşıyacak birine."

Jake sivri uçlu taşla baktı ve dudakları hafifçe aşağıya kıvrıldı. "Çocukken taş toplamaya bayılırdım."

Çocukken. Rass'in yaşlı kalbi acıyla burkuldu. On beş yaşındaki birinin böyle bir ifade kullanması ne kadar da üzücüydü aslında. "Ben yetmiş dört yaşındayım ve bunu yapmayı hâlâ seviyorum," dedi.

"Annem bana taşlarla ilgili bir kitap vermişti. Taşların her türünü anlatıyor."

"Seni çok seviyor olmalı."

"Evet." Jake başını eğip yere baktı. "Severdi."

Severdi. Rass çocuğun hüznünün sebebini şimdi anlamıştı. Ona üzüldüğünü söylemek istedi ama kelimelerin ne kadar anlamsız

ve boş olduğunu biliyordu. Onun yerine söyleyebileceği tek şeyi söyledi: "Burada bir süre kalabilirsin. İstedğin zaman gidersin."

Jake ona baktı. Titrek, altın sarısı ışıktaki genç yüzü solgun, hatta kırılğan görünüyordu. Gözlerinde belirsizlik vardı. "Ben... çok isterdim ama..." Jake başını eğip ellerine baktı.

"Ama ne?"

"O evde yaşayan sert bakışlı hanımefendiyle... o adamı gördüm..."

Rass bu çocuğun Mariah'yı nasıl tarif ettiğini duyunca irkildi. "Mariah'dan bahsediyorsun, o benim kızımdır," dedi usulca. "O adam da yeni işçimiz Deli Fişek Stone. Sana rahatsızlık vermezler."

Jake başını iki yana salladı. Korkuya benzer bir duyguyla yüzü karardı. "Burada olduğumu... kimsenin bilmesini istemiyorum. Buna henüz hazır değilim."

Rass onu anladı. Zavallı çocuğun kendini uzun zamandır evinde hissedemediğine şüphe yoktu. Ahır onun için çok daha güvenliydi. "Pekâlâ, hiç sorun değil. Bir süre ikimizin arasında kalır."

Çocuğun yeşil gözleri böyle bir yanıt beklemiyormuş gibi bü-yüdü. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Rass yavaşça ayağa kalkmaya yeltendi. "Şey, en iyisi ben artık yatayım. Büyümekte olan çocukların ve huysuz ihtiyarların iyi uyuması gerekir. Saat yedi gibi sana kahvaltını getiririm."

"Teşekkürler Rass."

"Bir şey değil." Rass dönüp ahırdan dışarı çıktı ve kapıyı da arkasından örttü.

Çiftlik evine dönerken etrafını saran gecenin karanlığı, verdiği aşinalık duygusuyla onu rahatlatmıştı. Sonra o iki kişilik kocaman kuş tüyü yatağında karanlık tavanı izledi.

Onu bana sen yolladın, değil mi?

Bir an boşuna umutlanıp Greta'nın ona yanıt vereceğini sandı. Gözlerini dört açıp lavanta kokusunu ve rüzgârın dokunuşunu bekledi.

Ama bu gece kalbini rahatlatacak yanıt gelmedi. Rass yine de gülümsedi. Aylardır ilk kez sabahı iple çekiyordu.

Deli Fişek yıllardır ilk defa yatak yapmıştı. Tertemiz, gıcır gıcır görünen çarşafı tümsekli yatağın üstüne serdi ve dikkatlice düzeltti. Elini kumaşın üzerinde gezdirirken Deli Fişek onun hiç aşına olmadığı dokusunu hissetti.

Hevesle temiz kıyafetlerini çıkarıp yatağa girdi ve örtüleri göğsüne kadar çekti. Serin çarşaf ile battaniye onu güzelce sarmış, yıllardır uzak kaldığı bir konforla içine almıştı.

Ah, kendini çok iyi hissetmişti.

Nefesini serbest bırakıp tavana baktı ve kirislere hâkim olan karanlığın ötesini görmeye çalıştı. Ama bu mümkün değildi. Karanlığa ulaşması mümkün değildi; dünya ve ay arasındaki mesafeyi delip geçerek boşluğa da bakabilirdi.

Deli Fişek nedense kendini yine Mariah Throckmorton'ı düşünürken buldu. Şimdi yatağında, battaniyesini göğsüne kadar çekmiş, saçları kızıl kahve ateşten şeritler halinde örtülerin arasına yayılmıştı büyük ihtimalle.

Hayır, saçlarını örmüştür, diye düşündü sonunda. O yumuşacık, güzel saçlarını toplayıp örmüş, kontrol altına almıştır. Her zamanki gibi kontrollü.

Deli Fişek onu düşünürken gülümsedi. O kadında özel bir şey vardı. İlgisini çekiyordu. Hayır, bundan fazlasıydı. Onu... kendine çekiyordu. Deli Fişek onun ne düşündüğünü, kurduğu hayalleri merak etti. Ona benzer yanları var mıydı? Bu küçük, tozlu çiftliğin ötesinde bir yerlerin hayalini kuruyor muydu? O elle tutulmaz, şekilsiz şeyin hayalini...

Deli Fişek yıllarca onun peşinden gitmiş, izini sürüp onu gerçek ve somut bir şeye dönüştürmek istemişti ama bulanık bir hayalden, özleminden başka bir şey değildi bu. On beş yıl öncesine kıyasla bir adım bile daha fazla yaklaşabilmiş değildi ona.

Yine de onu aramaya devam etmişti ve garip, açıklanamaz bir sebeple Mariah'nın, içini kıpır kıpır eden bu özlemi anlayabileceğini düşünmüştü.

Garip...

Deli Fişek gözlerini kapatıp gerindi. Soğuk kumaş çıplak tenine sürtünüp onu okşadı. Yabancı ve biraz da erotik bir duyguydu bu. Karın bölgesinde hissettiği sıcaklık kasıklarına yayıldı. Deli Fişek huzursuzca dönüp uyumaya çalıştı.

Ama çok geçti. Yine Mariah'yı düşünmeye başlamıştı.

Ertesi sabah Mariah önceki günden kalan sosisleri, *sauerbraten*'i ve patatesi sıcak tavaya attı. İçine baharat ve soğan da ekleyip karışımı püre gibi ezdi. Kızaran soğanın yoğun, mayhoş aroması yükselip gözlerini yaşarttı.

Mariah dalgınlıkla gözlerini yakan yaşları sildi ve sıcak yemeği karıştırdı. Şekilsiz, çamurumsu karışım fokurdayıp sıçramaya başladı. Taze pişmiş mısır ekmeği arkasında, ocağın üzerinde ılınmayı bekliyordu.

Mariah ocaktan gözlerini ayırmadı, arkasındaki masaya bir kez olsun bakmadı.

Sonra o hafif kahkahayı duydu.

Boş ver. Boş ver onu.

Ama elinde değildi. Hafifçe dönüp masaya kaçamak bir bakış attı.

Deli Fişek, Mariah'nın sandalyesine oturmuş, dirseklerini masaya dayamıştı. En yakın arkadaşımıyış gibi babasıyla sohbet ediyordu.

Mariah'nın bakışları onun profiline kayarken köşeli çenesinin güçlü duruşunu, dudaklarının yumuşaklığını fark etti. Gün ışığı pencereden tam sırtına vuruyor, güneşte rengi açılmış uzun saçlarını ısılatıyordu.

Mariah'nın kalbi âdeta yerinden fırlayacaktı. Yalnızlık özleme dönüştürerek tüm vücuduna yayılıyordu.

Bakışlarını kaçırdı. *Rubundaki bu özlemin sebebi Deli Fişek değil*, diye hatırlattı kendine şiddetle. Deli Fişek'in burada, bu evdeki varlığı, babasıyla bu kadar samimi bir şekilde sohbet edip gülümsemesi, şakalar yapmasıydı.

Mariah'nın bu zamana dek hiç erkek ziyaretçisi olmamıştı. Bu ana, bu zamana dek onu rahatsız eden bir konu olmamıştı bu. Şimdi Deli Fişek'i, kendi evinin mutfağındaki halini izlerken içini derin bir hüznün kapladı. Sahip olmadığı, asla da sahip olamayacağı hayatın pişmanlığını hissetti.

Yüreğinin derinliklerinde hayatında bir erkeğin eksikliğini hissettiğini, Rass ve Greta'nın paylaştığı o sonsuz, ölümsüz aşkı yaşamayı istediğini inkâr etmiyordu. Mariah peri masallarını aratmayacak bir aşkın içinde büyümüş, ebeveynlerinin gözlerinde her gün gördüğü o aşkı yaşamayı beklemişti.

Şimdi tabii ki her şeyi çok daha iyi biliyordu. Yine de uzun, soğuk kış gecelerinde yapayalnız yatağına uzanıp karanlık tavana bakarken o özlemi içinde hissediyordu.

Ama yalnızlığının çaresi Deli Fişek değildi. Bunu kendine hatırlatması gerekiyordu. Evet, içinde bazı duyguları uyandırdığı inkâr edilemezdi ama ona tepki vermesinin tek sebebi yalnızlığıydı, daha fazlası değil.

Zihnini Deli Fişek'ten uzaklaştırıp kahvaltıya odaklandı. Püreyi tavanın bir kenarına itip sıcak yağın içine altı yumurta kırdı.

Yumurta piştiğinde Mariah onu tabaklara koydu ve Deli Fişek'in gözlerine bakmamaya çalışarak karşısına oturdu. Yemeğine odaklanıp her lokmasını dikkatle inceledi.

Ama onun ateş kadar sıcak, tokat kadar etkili bakışlarını üzerinde hissediyordu.

Mariah başını eğip titremesini engellemek için alt dudağını ısırды. Kalp atışları düzensizdi ve normal nefes bile alamıyormuş gibiydi.

Çok... savunmasız hissediyordu kendini. Buna sinirlenmeli, onu zayıf düşüren duygularını kocaman bir öfkenin altına gizlemeliydi.

Yıllarca herhangi biri, hatta Rass bile ona yaklaşmaya çalıştığında hep bu yöntemle kendini korumuştı.

Yıllarca ulaşılmaz ve mesafeli olmayı başarmıştı. Bu acımasız dünyaya, bu tutku dolu, bencil doğaya karşı kullandığı silahtı bu.

Ama bazen onu kullanamıyor, güçlü iradesine, kararlı duruşuna rağmen duygularına ket vuramıyordu.

O garip duygular geri geliyor, kalbinin ve ruhunun her zerresine sızıyordu. İçindeki karanlığın büyüüp onu tükettiğini, sahip olmak için çok çabaladığı kontrol gücünü yok ettiğini hissediyordu.

Bu adamı görmezlikten gelmesi gün geçtikçe güçleşiyordu. Bir yanı, uzun zaman önce gömdüğünü düşündüğü küçücük bir yanı onun varlığıyla birlikte yeniden can bulmuştu. Bu adamdaki bir şey onun o ihtiyatlı halini delip geçiyor, yalnızlığını, ıssızlığını, can yakıcı çaresizliğini görmesini sağlıyordu. Sırf ona bakması, o içten gülüşünü, kahkahasını görmesi bile özgür ve korkusuz olmanın anlamını ona hatırlatmaya yetiyordu. Dokunulmanın, kucaklaşmanın, sevilmenin anlamını...

Tanrı yardımcısı olsun ki bazen o adama baktığında unutmaya çalıştığı şeyi hatırladığını fark ediyordu. Bir erkeğin kollarında olmanın ona ne kadar iyi geldiğini, dokunulmanın ne kadar rahatlatıcı olduğunu hatırlıyordu.

Ve bu onu ölesiye korkutuyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Rass boş kahvaltı tabağını masanın ortasına iterek, “Kiliseye gitme vakti,” dedi. “Annen bekliyor.” Mariah’ya içten bir tebessümle baktı. “Ne kadar sabırsız bir kadın olduğunu bilirsin.”

Deli Fişek kaşlarını çattı. “Ben sandım ki...”

“Annem öldü,” dedi Mariah gerçekçi bir şekilde. “Ama Rass her pazar onu ziyarete gider.”

“Bazen daha sık,” diye ekledi Rass.

Mariah o alçak sesle söylenmiş kelimeleri duyunca yumuşayıp babasına gülümsedi. “*Genellikle* daha sık.”

Deli Fişek de tabağını itti. “Ben kiliseye gitmiyorum, teşekkürler.”

“Beklediğin gibi değil,” dedi Rass çabucak.

Deli Fişek yaşlı adama baktı. “Ne beklediğimi nereden biliyorsun?”

Mariah bir kahkaha atıp ayağa kalktı. “Kimsenin beklediği gibi değil ki.”

Mariah’nın kahkahası Deli Fişek’i şaşkına çevirmişti. Hiç ona göre bir kahkaha değildi bu, yumuşak, melodik, biraz da boğuk; karanlık geceleri, şehvetli bir tutkuyu hatırlatan türden bir şey.

Mariah kaşlarını çatarak ona baktı. “Bir sorun mu var Bay Stone? Solgun görünüyorsun.”

Deli Fişek kahkaha gibi zararsız bir şeye böylesine güçlü bir tepki verdiğine inanamadı. “Bir şey yok.”

Mariah arkasına dönmeye çalıştı, *dönmek istedi*, diye düşündü Deli Fişek ama dönmedi. Orada öylece durdu. Bakışları kenetlendi. Aralarında bir şey oldu... güçlü bir şey.

Sonra aniden ona arkasını döndü.

Deli Fişek gözlerini kırıştırdı. Mariah'yla arasındaki o garip bağ çabucak kaybolunca Deli Fişek hayal gördüğünden şüphe etti. Hangi konuda konuştuklarını düşündü.

Ah, evet. Kilise.

Deli Fişek, Rass'e baktı. "Affedersin Rass. İkiyüzlülük etmek istemem."

Rass de kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben Tanrı'ya inanmıyorum."

"Şeytana mı inanıyorsun?"

Deli Fişek kahkahalarla güldü. "Onun var olduğunu biliyorum işte."

"Ya sana Tanrı'yı gösterirsem?"

Deli Fişek gülümser gibi oldu. "Burada yaşıyor, değil mi? Lonesome Creek'te."

Rass ciddi bir şekilde başını salladı. "Elbette. Gelip onu görebilirsin... İkiyüzlülük olmaz bu."

Deli Fişek omuz silkti. *Kalk git*, dedi kendi kendine. En azından Mariah'yla birlikte olacaktı, gülümsediğini bile görebilirdi belki. "Pekâlâ profesör. Gidip Tanrı'yı bulalım."

Mariah bir saat sonra merdivenlerden aşağıya indiğinde Deli Fişek, "Kiliseye bu kıyafetle mi gidiyorsun?" diye sordu.

Mariah ona soğuk bir bakış attı. "Nesi varmış elbisemin?"

Deli Fişek onu baştan ayağa süzdü. Mariah dimdik durmuş, küçük, eldivenli ellerini karnına yapıştırmıştı. Dantel ya da süslemeler boğazını sımsıkı saran sade, dik yakasına bir rahatlama getirememişti. Elbisenin tümüne hâkim olan toprak kahvesinden tek farklı renk olan düzinelerce siyah düğme, yüksek yakasından ince, kemerli beline kadar garip bir şekilde sıra sıra iniyordu. Sivri

uçlu kahverengi çizmeleri sade eteğin altından çıkmıştı. Mariah saçlarını geriye doğru öyle sıkı taramıştı ki Deli Fişek onun saçlarını çiviyle sabitlediğinden şüphelendi.

Deli Fişek onun vücudunu yeniden süzdükten sonra gözlerine baktı ve tatlı bir dille, “Güzel elbise,” dedi.

Mariah ona hafifçe burun kıvrıdı ve kapıdan dışarı çıktı.

Genç adam onun kapıyı arkasından sertçe kapatmak istediğinden emindi ama Mariah öyle bir şey yapmadı.

Deli Fişek ellerini ceplerine soktu ve tembel tembel mutfaktan çıkıp onun peşinden verandaya yürüdü.

Rass elinde mor, canlı çiçeklerle evin ön tarafında durmuştu. Gençleşmiş görünüyordu; kiliseye gitme fikri, yüzünden sayısız çizgiyi silmişti sanki. Sevinçten yaşaran gözleri parlak, mavi bir ışık gibi görünüyordu. “Hazır mısınız? Deli Fişek? Mariah?”

“Ben hazırım,” diye karşılık verdi Mariah kendinden emin bir ses tonuyla.

Deli Fişek’in gözleri bir fayton aradı ama yoktu. “At arabasını ben mi kullanacağım?”

Rass kahkahalarla güldü. O ıssız çiftlikte yankılanan gür, babacan bir kahkahaydı bu. “Tanrı’yı görmek için atlara ihtiyacımız yok Bay Stone. Beni izle.” Başka bir şey söylemeden altın sarısı tarlalara doğru yürüdü.

Deli Fişek, Mariah’ya kuşkulu bir bakış attı. “Nereye gidiyor?”

Mariah ona bakmadı ama Deli Fişek onun dudaklarının kenarında hafif bir tebessüm belirmediğini gördü. “Tanrı batı yönündeki otlaklarda yaşıyor Bay Stone.”

Deli Fişek de gülümsedi. “Arka tarafta, değil mi?”

“Orada da var elbette ama biz onu batı yönündeki otlakta ziyaret ediyoruz.”

Deli Fişek, Mariah’nın sözlerine eşlik eden alaycı ifadenin çekimine kapılarak elinde olmadan ona yaklaştı. “Buna inanıyor musun Mariah?”

Mariah bir an için gözlerini kapattı, sonra çenesini kaldırdı. Konuştuğunda sözleri sabahın ilk esintisi kadar yumuşaktı. "Benim neye inandığımı seni ilgilendirmez Bay Stone."

Sonra hışımla yanından geçti.

Deli Fişek, olağanın dışında dik duran vücuduyla önden giden Mariah'yı izledi. Ensesinde toplanıp oval bir görünüm alan saçları solgun gün ışığında sarmal, karanlık bir ateşe benzeyen görüntüsüyle Deli Fişek'e onun ahlaklı görünme çabasının altında yatan sıcaklığı hatırlatıyordu.

Genç adam gülümsedi. Bakışları yavaşça ve keyifle Mariah'nın zayıf sırtına kayıp önce bel çukuruna, sonra da kalçasının o hoş kıvrımına indi. Defalarca yıkandığı belli olan elbisesinin yün kumaşı baştan çıkarıcı bir şekilde sırtına yapışmış, her adımında hışırdıyordu.

Deli Fişek şapkasını düzelterip onun peşinden gitti.

Evlerinden biraz ötedeki küçük bir tümseğe doğru ilerlediler. O rüzgârlı tepe, sonu gelmez altın sarısı arazide bir kabartı gibi görünüyordu ama Deli Fişek'e bile bundan fazlası gibi görünmüştü; tümsek değil de bir yermiş gibi.

Yaşlı bir meşe ağacı orada bir bekçi misali duruyordu, boğum boğum kolları koruyucu bir tavırla küçük, demir bir banka doğru uzanmıştı. Bankın yanında yuvarlatılmış bir mezar taşı bakımlı çimlerin arasından yükselmişti, beyaz mermeri güneşin belirsiz ışınlarıyla altın sarısı bir renge bürünmüştü. Onun da hemen önünde kurumaya yüz tutmuş mor yıldız çiçekleri duruyordu.

Deli Fişek mezar taşının üzerindeki yazıya baktı. *Greta Wilhemina Throckmorton burada yatıyor. Eş, anne, arkadaş. 17 Nisan 1820 – 23 Aralık 1893.*

Deli Fişek'in içine derin bir acı saplandı. Gözlerini sıkıca kapattı. *Ah, Tanrım...*

Hafif bir rüzgâr, sohbet eder, onları mutlulukla karşılar gibi meşe ağacının yapraklarına doğru esti. Deli Fişek gözlerini açtı ve Mariah'nın ona baktığını gördü.

İlk kez gözlerinde düşmanlık yoktu ve temkinli bir mesafede de durmuyordu. “İyi misin?”

Deli Fişek ona yaklaşıp onu anladığını söylememek için kendini zor tuttu. Ama kımıldayamıyordu, kımıldamadı. Orada öylece, aptal gibi durup ona baktı ve acısının onun acısına karışıp ciğerlerine karşı soğuk, ağır bir kaya parçasına dönüştüğünü hissetti.

Sonunda tek söyleyebildiği, “İyiym,” oldu.

Mariah ona biraz daha bakıp başını çevirdi. Her adımı tehlike yaratıyormuş gibi ağır ağır hareket ederek demir banka doğru yürüyüp oturdu. Bankın süslü kenarına çöküp ayak bileklerini sıkıca bitişirdi ve yüzünde hüzünlü bir ifadeyle ellerini kucağına koydu.

Rass mezar taşına doğru yürüdü. Diz çöküp kurumaya yüz tutmuş çiçekleri tazeleriyle değiştirdi. “Otur evlat,” dedi ve sessiz, mırıldanır gibi bir ses tonuyla mezar taşıyla konuşmaya başladı.

Deli Fişek mezarın etrafından dolaşıp bankın yanına geldi.

Mariah kafasını kaldırmadı.

Deli Fişek onun dizlerine hafifçe sürtünerek geçti ve yanına oturdu. Demir bank onun ağırlığının altında gıcırdadı.

Mariah kaskatı kesilmiş halde bankın kenarına doğru kaydı.

Yanlarında hâlâ yere çökmüş olan Rass boğazını temizledi. “Merhaba Greta.” Sesi, Deli Fişek’in daha önce hiç duymadığı kadar alçak ve yumuşaktı. Aşk ya da saygı gibi sessiz bir duygu karışmıştı o sese. O nazik selamlama Deli Fişek üzerinde güçlü bir etki yaratmıştı. Ona yıllar önce annesinin onunla konuşma şeklini hatırlatmıştı.

“Bugün bir ziyaretçiyle birlikte geldik Greta,” diye fısıldadı Rass. “Bay Stone. Ondan çok umutluyum. Sen ne diyorsun?”

Deli Fişek, Mariah’ya yandan bir bakış attı.

Mariah tıpkı bir toplu iğne kadar hareketsiz oturmuş, bakışlarını resmî bir şekilde kucağına koyduğu eldivenli ellerine dikmişti. Babasına ya da mezar taşına bakmıyordu. Deli Fişek onun kaskatı durmasına sebep olan gerginliğini profilinden bile anlayabiliyordu.

Genç kadının dudakları ince, bağışlamaz bir çizgiye dönüşmüştü. Gözlerinin kenarında endişe çizgileri oluşmuştu.

Tedirgin görünüyordu... hem de her zamankinden daha fazla. O çok değerli kontrollü hali pamuk ipliğine bağlı gibiydi şimdi.

Tatlı, lavanta kokulu rüzgâr çimlerin arasından esiyordu. Rass gözlerini kapatıp derin bir iç geçirdi. Ağır ve etkileyici bir tebessüm belirdi yüzünde. "Bence de," diye fısıldadı ama sözleri rüzgârda neredeyse anında kaybolmuştu.

Sonra dönüp Deli Fişek'e baktı. "Hissediyor musun?"

Deli Fişek düşüncelerini yanında sessizce oturan kadından uzaklaştırıp neden bu kadar hüzünlü, yalnız ve kaybolmuş göründüğünü önemsememeye çalıştı. "Neyi hissediyor muyum Rass?"

"Gözlerini kapat."

"Tamam." Deli Fişek kendisinden isteneni yaptı.

"Dinle. Rüzgârın sesini duy..."

Başlarının üstünde yapraklar âdeta sohbet ediyor, rüzgâr melodik bir şekilde, ılık çalarcasına yankılanıyordu.

"Meyvelerin kokusunu al. Elmalar, armutlar..."

Meyve bahçesinin tatlı kokusu Deli Fişek'i çepeçevre sarıp duyularını ele geçirdi. Dudaklarının kenarında isteksiz bir tebessüm belirdi.

Rass'ın ağır ayak seslerinin yaprakların üzerinden ona yaklaştığını duydu. Sonra yaşlı kemiklerinin alçak sesli çatırtısını ve güçlü nefes alıp verişini duydu.

Deli Fişek gözlerini açtı ve Rass'ın onun tam önünde diz çöktüğünü gördü.

"İşte Tanrı bu," diye fısıldadı Rass. "O bir kilisede, yani çekiç ve çivilerle dikilmiş bir binada değil. İçimizde, birbirimize gösterdiğimiz iyilikte. Hissettiğimiz aşkta."

Mariah homurdandı. "Ah."

Rass'ın acısı gözlerinden okunuyordu. Topuklarının üstünde durup mavi damarlı ellerini kucağına koydu. "Kızım buna inanmıyor." Yaşlı adamın sözlerinde hüznün vardı.

Mariah duygudan yoksun bir ifadeyle ona baktı. "Eskiden inanırdım."

Rass onun o soğuk bakışlarına sıcak, ilgi dolu bakışlarıyla karşılık verdi. "Tanrı oyun değil Mariah. Zarı atıp kaybettiğinde vazgeçeceğin bir oyun değil."

Mariah irkilmedi bile. "Boş ver gitsin Rass."

"Sen boş ver."

Mariah yavaşça ayağa kalktı. "Bugünlük bu kadar kilise yeter bana." Gözleri mezarlığa takılıp kaldı. "Anneme benden selam söyle."

"Sen kendin söyle."

Mariah yanıt vermedi, babasını duymuş gibi de görünmüyordu. Annesinin mezarının yanındaki kırılmış küçük çimen parçasına bakıyordu. Koyu renkli, acı verici bir şey gözüne ilişti ve başını başka yöne çevirdi. Tek kelime daha etmeden ağır eteğini kaldırıp eve doğru yürümeye başladı.

İki adam onun arkasından baktı. Deli Fişek şimdi yarısı boş kalan bankta otururken Rass çimlerin üstünde diz çökmüştü.

Biraz sonra Mariah iyice gözden kaybolduğunda Rass bitkinlikle iç geçirip ayağa kalktı. Biçilmiş çimlerin kenarına doğru yürüyüp çiftliğe baktı.

Deli Fişek yaşlı adamın yanına gidip elini onun incecik omzuna koydu. Rass'i rahatlatacak bir şeyler söylemek istedi ama bu çok garip, ona tamamen yabancı bir şey olduğu için bunu nasıl yapacağını bilemedi. Böylece orada, eli Rass'in omzunda aptal gibi kalakaldı.

"Ah, Greta," diye fısıldadı Rass kendi kendine. "Küçük kızımızın çok canı yanıyor..."

Deli Fişek hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek bir şey yoktu.

Sonra Rass aniden ona döndü. "Sen ona yardım edebilirsin."

Deli Fişek kaşlarını çattı. "Onu tanımıyorum bile."

"Bu, bahaneden başka bir şey değil."

Deli Fişek kahkaha atmak ya da başka tarafa dönmek istedi ama yaşlı adamın gözlerindeki mavi alev onu demir bir pençe gibi kavradı. "Olabilir," dedi sonunda.

Yaşlı adamın gözlerindeki derin yoğunluk kayboldu. Onun yerini içten bir sıcaklık aldı. “Bahaneler insanın peşini bırakmaz. Issız bir yerdeki durgun suyun kenarında yeşil alan bir çiftlikte bile.”

Deli Fişek, Rass’ın beyaz saçlarla kaplı başına baktı. Aklını kurcalayan soru dilinin ucuna kadar geldi, ağır ve iddialı bir şekilde. Sormaması gerektiğini biliyordu, umursamamalıydı ama elinde değildi. Mariah’nın yüzündeki ifade ona dokunmuştu ve sebebini öğrenmek istiyordu. “Onun nesi var?”

“Bunu ona kendin sormalısın.”

“Bana anlatmaz.”

“Belki ilk sorduğunda anlatmaz. Ama tekrar sor.” Rass başını kaldırıp Deli Fişek’e baktı ve onun bakışlarını yakaladı. “Sen bir dövüşçüsün, değil mi?”

“Böyle ringlerde dövüşmem.”

Rass ona anlayışlı, derin bir bakış attı. Deli Fişek kendini yıllardır ilk defa... savunmasız hissediyordu. Eskiden olduğu o ürkek, yapayalnız çocuk gibi.

“Henüz değil,” dedi Rass.

Deli Fişek bu konuşmanın rahatsız edici bir yere gitmeden bitmesi gerektiğini biliyordu ama bilmesi gereken bir şey daha vardı. Kişisel sorusunu üstünkörü bir şekilde sormalıydı. “Karının mezarındaki çimenliğin onun... sıkıntısıyla ne ilgisi var peki?”

Deli Fişek yaşlı adamı aptal yerine koyamayacağını biliyordu. Rass başını kaldırıp ona baktığında solgun dudaklarının kenarında bir tebessüm belirdi.

Deli Fişek, Rass’ın içten içe bu sorudan memnun olduğunu fark etti.

“Çok ilgisi var,” diye karşılık verdi Rass usulca ve sonra yürümeye başladı.

Deli Fişek bir süre orada durup sonbahar otlarına doğru esen rüzgârın sesini dinledi. Rengârenk yapraklar taklalar atarak çizmesine takılıyor, şarap rengi, kahverengi ve yeşil karışımı altın

sarısı halının üzerinde dans ediyordu. Rüzgâr alçak sesli, yaşlı bir ağıdı andırıyordu.

Yaşlı adam yanıliyordu. Deli Fişek, Mariah'nın yüzündeki kederi dindiremez, onu omuzlarındaki yükten kurtaramazdı. Sıkıntılara dair öğrendiği bir şey de buydu. İnsan kendi sıkıntısını kendisi çözmeliydi.

Ellerini ceplerine sokup bacadan spiral şeklinde yükselen du-manlara odaklandı. Gözlerini kapatınca –ki kapatmamaya çalışı-yordu– Mariah'yı evin içinde hayal edebiliyordu. Genç kadının teni şeffaf denebilecek kadar açık renkliydi, elleriye titriyordu. Sırtı dik, elleri önünde kenetlenmişti. Odadan odaya ağır adımlarla hareket ediyor, zihnini sıkıntılarından arındıracak bir şey arıyordu.

Deli Fişek şaşırtıcı bir şekilde Rass'ın haklı olmasını, Mariah'ya yardım edebilmeyi istedi.

Mariah yatak odasının penceresinde durmuş, barakaya bakıyordu. Baş gözlerinin arkasından itibaren zonklarcasına ağrıyordu, o ağrıyla arada bir görüşü de bulanıklaşıyordu. Parmak uçlarıyla zonklayan şakaklarını ovuşturdu.

Öne eğilip alnını camın rahatlatıcı serinliğine yasladı. Ah, kendini ne kadar da savunmasız ve yalnız hissediyordu. Yıllardır inşa etmeye çalıştığı zırhı yok olmuş, parçalanmıştı. Annesinin mezarının yanındaki o küçük, biçilmiş çimenliğe bakarken o zırhı kaybetmişti.

Daha önce de zırhını kaybettiği olmuştu –hatta her pazar– ve Mariah onu geri alabileceğini biliyordu. Ama şu an onun o metal koruması olmadan kendini boş ve korkmuş hissediyordu. Özellikle de Deli Fişek her köşeden çıkıp onu sıkıştırırken –onu sürekli sıkıştırıyordu zaten– hissetmek istemediği şeyler hissetmesine, onu ölümüne korkutan şeyler istemesine sebep oluyordu.

Ve Rass. Tanrı aşkına, hiç anlamıyordu. Rass'e göre ölüm bir kapıydı; bir insanın hayatında çok önemli, beklenen bir deneyimdi. Greta'yla yeniden bir araya geleceklerinden, karısının şu an ondan

daha iyi bir yerde olduğundan hiç şüphesi yoktu. Onunla buluşmak için can atıyordu.

Ama Mariah, Tanrı'ya, cennete uzun, ~~çok~~ uzun zamandır inanmıyordu. O küçük ot parçasının yanında durduğu ilk günden beri.

O anıyla içini bir acı doldurdu; kör edici ve yoğun bir acıydı bu, onu dizlerinin üstüne çöktürecek bir acı. Pencereye yaslanıp gözlerini kapattı.

"Hayır," diye mırıldandı çaresizce. "Hayır..."

Ama yine de gözünün önüne geldi; onları zihninden atamayacak kadar zayıftı şu an. Kızıl altın sarısı saçlar ve kasvetli, mavi gri gözler. Açık mavi bir örtü...

Thomas.

Küçük bir keder çılgılığı koptu dudaklarının arasından. Anılar duyularını yıpratıp onu savunmasız, sarsılmış halde bırakmıştı. İnce, titrek bir sestir bu. Doktorun dehşet verici sözleri... *Çok üzgünüm Bayan Throckmorton, yapılabilecek bir şey yok...*

Ya o kan. Tanrı aşkına, o kan...

"Aman Tanrım..."

Mariah yüzünü elleriyle kapatıp, orada öylece durup boş ve ıssız yatak odasının ortasında sallanmaya başladı. Ağlamak istiyordu, canı yanıyordu ama gözyaşları soğuk, sert bir taş gibi göğsüne hapsolmuştu.

"Yeter artık," diye fısıldadı sarsılarak. Ellerini yüzünden çekip cansızca iki yanına indirdi.

Thomas'ı düşünmeyecekti artık. Bunu yapamazdı.

Düşünürse çıldırabilirdi.

Deli Fişek masanın yanında durmuş, gözleri üst kata çıkan merdivenlere odaklanmıştı.

Mariah'ya.

Masadan uzaklaşıp başını iki yana salladı. Onu ilgilendirmezdi. Mariah Throckmorton'ı esir alan anılar her neyse ona aitti.

Üst kattan birinin çaresiz hicrınkları ve inlemeleri duyuluyordu.

“Tanrım,” diye mırıldandı Deli Fişek.

Artık onun nesi olduğunu kısmen de olsa biliyordu. O mezar taşını gördüğünde anlamıştı. Yüce Tanrım, acısını da anlıyordu. Kendisi de bu acıyı tatmıştı, hatta hâlâ hissettiği oluyordu. Şimdi bile, onca yıl sonra.

Mariah’ya bir şey söylemek istiyordu ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Yalnızca bir şey söylemek istiyordu işte. Ve bu onu sinir edecek, kızdıracak ya da tepki vermesine sebep olacak bir şey değildi. Deli Fişek ona, onu anladığını görmesini sağlayacak bir şey söylemek istiyordu yalnızca.

Nedenini bilmiyor, bilmek de istemiyordu ama gözüne aniden önemli görünmüştü.

Yavaşça, bunu yapmaması gerektiğini bilse de kendine engel olamayıp merdivenlerden yukarı çıktı. Her adımı başka birinin kederini istila ettiğinin, istenmediği bir yere gittiğinin hatırlatıcısıydı âdetâ. Bu, hayatı boyunca hiç yapmadığı bir şeydi çünkü davetsizce gittiği her yerde hoş karşılanmıştı.

Buna rağmen yukarı çıkmaya devam etti. Her adımında midesi kasıldı.

Merdiven boşluğuna geldiğinde durdu. Üç açık, bir de kapalı kapı vardı. İçgüdüsel olarak Mariah’nın odasının o kapalı kapının arkasında olduğunu anladı. Kapısını büyük ihtimalle hep kapalı tutuyordu.

Deli Fişek kapalı kapıya baktı. *Artık vazgeçmenin zamanı geldi Stone.*

Bunu yaptığına inanamıyordu. Yapmamalıydı, *dokunmaya* niyetli olmadığı birinin odasına girmemeliydi ama kendini durduramıyordu.

Ellerini yumruk yapıp ağır adımlarla yürüdü ve kapıyı çaldı. Ses gelmedi.

Sonra aceleci adımlarla birinin yaklaştığını duydu. “Bir dakika Rass,” diye seslendi Mariah.

Kapı ardına kadar açıldı. Mariah kapıda duruyordu. Karşısındakine bir bakış attı ve nefesi kesildi. Burun delikleri genişlemiş,

gözleri büyümüştü. Uzanıp kapıyı Deli Fişek'in suratına kapatmaya yeltendi.

Ama Deli Fişek elini uzatıp kapıyı tuttu. Mariah geriye doğru tökezledi, sonra durup çaresiz, karanlık gözlerle ona baktı.

Darmadağınık haldeydi. Saçları yarısı toplanmış, yarısı sırtından aşağıya süzülen gür, dalgalı, kontrolden çıkmış bir yığına dönüşmüştü. Teni solgun, neredeyse griydi. Dudaklarıysa ince, renksiz bir çizgi halindeydi.

Çaresiz, savunmasız görünüyordu... ve inanılmaz güzel.

Mariah güçlkle yutkundu. "Ne... ne istiyorsun?"

Deli Fişek garip bir şekilde ona yaklaştı; Mariah'ya dokunabilecek kadar yakındaydı ama dokunmamaya çalışıyordu. Başını eğip onun o korku dolu, çaresiz gözlerine baktı. Konuşmak için ağzını açtı ama söyleyecek bir şeyi olmadığını fark etti.

"Lütfen," dedi Mariah yumuşak, titrek bir sesle. "Şu an senin oyunlarına karşılık verebilecek durumda değilim."

Deli Fişek ya şimdi konuşacaktı ya da hiç. Derin bir nefes alıp daha önce hiç söylemediği kelimeleri dile getirdi: "Benim... annem... Noel gecesi öldü."

Mariah'nın ağzı açık kalmıştı. Gözlerindeki hüzne şaşkınlık karışmıştı. "Çok üzıldüm."

"Buraya senden şefkat dilenmeye gelmedim."

"Neden geldin peki?"

"Ben... lanet olsun, bu çılgınlık..." Deli Fişek kendini birden çok garip hissetti. Dönüp gitmeye yeltendi.

Mariah onun koluna uzandı. Parmakları Deli Fişek'in kolunu sıkıca kavramıştı. O eski püskü keten gömleğinin altından onun teninin sıcaklığını hissetti. Ve o dokunuşla birlikte Deli Fişek'in içini bir özlem doldurdu.

Yavaşça döndü ve bakışları karşı konulamaz bir şekilde Mariah'nın eline kaydı. Onun siyah gömleğinin eskimiş kumaşının aksine genç kadının eli açık tenli ve yumuşacıktı. Her nasılsa o dokunuş Deli

Fişek'e güç vermiş, onunla yüzleşmesini ve asıl söylemek istediği şeyi dile getirmesini kolaylaştırmıştı.

Mariah'ya baktı. Bakışları kenetlendi ve öylece kaldılar. "Ben yalnızca... anladığımı bilmeni istiyorum."

Deli Fişek'in o sessiz itirafıyla Mariah'nın gözleri kocaman açıldı. Bakışları yumuşadı. Öyle sıcak ve yumuşak bir bakıştı ki bu, Deli Fişek'in kalbi özlemle doldu. Mariah gülümsemeye çalıştı.

Deli Fişek onun dudaklarının titrediğini gördüğünde neredeyse yüksek sesle inleyecekti. İçini acı verici bir şefkat doldurmuştu. Daha önce hiç hissetmediği bir şey hissediyordu şimdi. Onu öpmek, yüzünü avuçlarının arasına alıp dudaklarındaki hüznü öpmek istiyordu.

"Geçiyor mu peki?" diye sordu Mariah usulca.

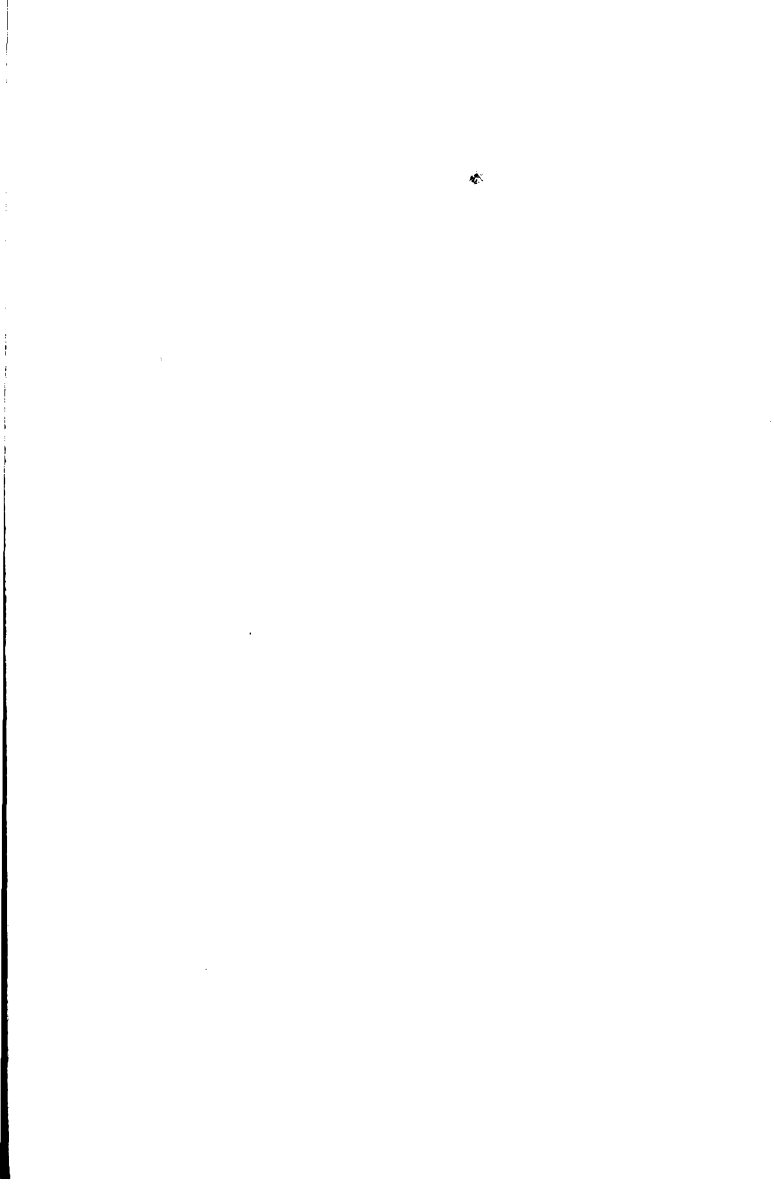
Deli Fişek bu anı hiç unutmayacağını, Mariah'nın gözlerindeki hüznü ısıltıyı hiç unutmayacağını biliyordu. Onun acısı gibi dürüstlüğü de Deli Fişek'in içindeki bir şeye, varlığını bile unuttuğu bir şeye dokunmuştu. "Hafifliyor," dedi usulca.

"Hafifliyor." Mariah o sözü alçak sesle tekrar edip ona baktı.

Deli Fişek, Mariah'nın dudaklarının hareketini izlerken âdeta büyüldü. Ona başka bir şey söylemek, acısını dindirecek içten ve uygun bir şey söylemek istiyordu. Ama söyleyecek bir şey yoktu ki, bunu biliyordu. Keder güzel sözlerle, çiçeklerle ya da sempatik ifadelerle yatışacak bir şey değildi. Zamanı geldiğinde kendi kendine hafifliyordu. Ya da insana öyle geliyordu.

Ama Deli Fişek bu anı korumak adına bir şey yapmalıydı. Daha önce hiçbir kadınla hissetmediği bir bağ hissediyordu şimdi. Mariah'nın bir parçası onun gizemli bir parçasını anlıyordu sanki.

"Yürüyüşe çıkmak istersin belki," dedi.

Onuncu Bölüm

Yürüyüşe çıkmak istersin belki.

Mariah saçma bir şekilde rahatladığını hissederek Deli Fişek'e baktı. Yüreği kederin o boğucu ağırlığından biraz olsun arınmıştı, şimdi kendini... hafiflemiş hissediyordu. Çok sıradan bir ricaydı bu aslında; *yürüyüşe çıkmak*. Ama uzun zamandır kimse ona onunla vakit geçirmek istediğini söylememişti.

Mariah yıllar önce, genç bir kızken babasının onu macera dolu yürüyüşlerine davet etmesini çaresizce beklediği zamanları hatırladı. Ama babası onu o yürüyüşlere hiç davet etmemişti. Annesiyle saatlerce yürür, otlaklarda dolaşır, güneşin altında alacalı renklere bürünmüş bahçelerden geçirdi. Mariah yatak odasının ıssızlığında onları izlerdi, hep izlerdi, ta ki davet edilmeyi beklemekten vazgeçene kadar...

Ama şimdi biri ona böyle bir teklifte bulunmuştu. Dudaklarında bir tebessüm belirdi. Ah, istendiğini hissetmenin ne kadar güçlü, ne kadar etkileyici... ve ne kadar tehlikeli olduğunu unutmuştu.

Stephen'ın peşine takılmasının sebebi de buydu çünkü *nihayet* biri onu istemiş, ona, "Seni seviyorum..." demişti.

Mariah bu teklifi kabul etmemesi, Deli Fişek'i nazikçe reddedip odasının sunduğu kutsal yalnızlığa sığınması gerektiğini biliyordu. Ama şu an kendini güvene almak istemiyordu. Dünyayla iletişim kurmayı, takdir edildiğini, ilgi gördüğünü, üzerine düşüldüğünü hissetmek istiyordu.

Bu teklifin anlamı da şuydu: kirli bir geçmişî olan ürkek, yaşlı bir kız kurusundan farklı biriymiş gibi davranabilme fırsatı. Birkaç dakikalığına da olsa başka biri olma şansı.

Mariah şu an hem ağlamamalı hem de bu teklifi reddetmemeliydi.

“Şapkamı alayım. Burada bekle.” Deli Fişek’i kapıda bırakıp odasına girdi. Şifonyerinin üstündeki çatlamış porselen tabağın içinden birkaç saç tokası alıp tekrar kapıya doğru yürürken saçlarını topladı.

Deli Fişek kapıda durmuş, bekliyordu.

Mariah gülümsedi ve dişlerinin arasından bir toka alıp ensesinde topladığı saçına taktı.

“Mariah?”

Mariah ağzından bir toka daha aldı. “Evet?”

“Yapma.”

Mariah kaşlarını çatarak ona baktı. “Ne yapmayayım?”

Deli Fişek uzun, sıcak parmaklarını genç kadının bileğine sardı ve elini nazikçe saçından çekti. “Böyle kalsın.”

Mariah az kalsın tokalarını yutuyordu. “Açık mı kalsın yani?”

Deli Fişek güldü. Mariah’nın içini ısıtan, karnında kelebekler uçuşmasına neden olan, tok, gürleyen bir sestir bu. “Benim için.”

Mariah gülmeye çalıştı. “Bu hiç uygun olmaz.”

“Tabii ki olur.”

Mariah’nın dudaklarının kenarında küçük bir tebessüm belirdi. Cezbedilmişti.

Deli Fişek de ona gülümsedi. “Haydi Mariah...”

İsmi onun dudaklarının arasından yumuşak, kadınsı ve çok hoş çıkmıştı; Mariah’nın olmak istediği, eskiden olduğu ve bir daha asla olmayacağı şeylerdi bunlar. Şu an oluyormuş gibi davranmaya çalıştığı şeyler.

“Ne zararı olabilir ki?” diye ekledi Deli Fişek.

Ne zararı olabilir ki? Bu baştan çıkarıcı sözler Mariah'yı savunmasız bırakmıştı. Her şeye yepyeni bir bakış açısydı bu. Genelde ilk sorusu canının ne kadar acıyacağı olurdu.

"Ne olabilir ki gerçekten de?" dedi usulca. Sonra gülümsedi. İşin bu kısmını sonra düşünecekti ama bugün umursamayacaktı. Bir kez olsun kendisi gibi davranmak istiyordu. Tokaları saçından çıkarıp cebine koydu.

Deli Fişek gözlerini onun gözlerine dikip yanına iyice yaklaştı. Mariah bir an nefes alamadı. Deli Fişek uzandı ve parmaklarını onun saçlarının arasından geçirip saçlarını dağıttı. "Şimdi daha iyi hissetmiyor musun?" diye sordu nefesini dışarı verip gerileyerek.

"Evet, daha iyi hissediyorum," diye itiraf etti Mariah.

"Gidelim mi o halde?"

Mariah ona içtenlikle gülümserken aniden kendini ilk dansına giden genç bir kız gibi hissetti. Başını sallayıp onun peşinden evden çıktı.

Güneş ışığının aydınlatığı o sıcak öğleden sonrasında çatlak ahşap basamakları birlikte indiler. Dar yoldan da birlikte geçtiler. Hava mis gibi çiçek, toprak ve gün ışığı kokuyordu.

Mariah söyleyecek bir şey bulamıyordu. Belli ki Deli Fişek de aynı durumdaydı. Sessizlik içinde yürüyüp öğleden sonrasının seslerini dinlediler; rüzgârın fısıltısını, verandadaki salıncağın gıcirtısını, kuşların cıvıltısını. Konuşmamaları hiç sorun değildi. İçten, rahatlatıcı bir sessizlikti bu.

Mariah sağ tarafına baktığında sonbahar çiçeklerinin şarap rengi, mor, kehribar tonlarını gördü. Fincan büyüklüğündeki altın sarısı krizantemler o sessiz rüzgârla birlikte ona el sallıyordu. Çiçeklerin baş döndürücü kokusu tüm duyularını ele geçirmişti. Mariah kişiliğine tamamen zıt, tembel, garip bir ruh haline girdi. Bir an, bir kalp atımından daha uzun sayılmayacak bir an kendini sevgiliyle birlikte gezintiye çıkmış bir kadın gibi hissetti. Kendini... özel hissetti.

Kapı gıcirtıyla açıldı.

Mariah aniden durdu ve başını kaldırdı. Kalbi daha hızlı atıyor, kulaklarında yankılanıyordu. Korku onu esir alıp midesinin ortasına bıçak gibi saplanmıştı. Yutkunamıyor, nefes alamıyordu.

Deli Fişek bir adım kadar önündeydi ve eli kapının parlak, gümüş sürgüsündeydi. Hafifçe kapıyı itti. Kapı gıcırdadı, kavis çizerek geriye gitti ve arkasındaki çitlere çarptı. "Hanımefendi!"

Mariah gözlerini kapıya dikmişti, bakışlarını başka yöne çeviremiyordu.

Deli Fişek kaşlarını çatarak ona baktı. "Mariah?"

Genç adamın sesi milyonlarca kilometre uzaktan geliyordu sanki. Mariah isteksizce bir adım geriledi. Kendi kendine korkmadığını söyledi. Çiçeklerin kokusu nefes almasını engelliyordu, o koku ona nedense bir anda mide bulandıracak kadar tatlı gelmişti. Kuşların sonu gelmez can sıkıcı cıvıltısı kulaklarını tırmalarken başı zonklamaya başladı. Bir an kusacağını sandı.

Deli Fişek yanına gelip çenesine dokundu. "Mariah?"

Mariah gözlerini kapıdan çekip onun gözlerine, yalnızca onun gözlerine odaklandı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki Deli Fişek'in söylediklerini duyamıyordu. "Evet?" Normal bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı ama ne yazık ki sesi gergin ve belirsiz çıkmıştı.

Deli Fişek ona baktı. "Bir sorun mu var?"

Gözlerindeki endişe Mariah'nın kalbini acıttı. Aniden o büyüleyici öğleden sonrası gitmişti sanki, Mariah geçmişinin acıları ve öfkesinin içinde kaybolmuştu. Başını iki yana sallayıp kurumuş dudaklarını ıslattı.

Hafifliyor...

Deli Fişek'in söylediği şeyi hatırlamıştı. Güven verici, güzel bir sözdü bu; Mariah'nın uzun yıllar önce kaybettiği ümitle doluydu. Mariah o söze inanmak istiyordu, acı çekecek kadar istiyordu bunu ama şimdi burada, bu kapının yanında dururken bunun yalan olduğunu biliyordu. Ona göre geçmişin kalp sızısı hiç hafiflemiyordu.

Deli Fişek onun çenesine dokunup yüzünü kendine çevirdi. "Ne oluyor?"

Mariah onun yakışıklı yüzüne baktı ve çaresizlikle dolu, çılgın bir an için, Deli Fişek'in istediği şeyin kendisi olabileceğini düşündü. O da Mariah'nın ihtiyaç duyduğu şey olabilirdi. Ama ikisi de o kadar değişmezdi. Mariah yorgunlukla iç geçirerek nefesini serbest bıraktı ve kırılğanlığını hissetmemeye çalıştı. "Ben... akşam yemeğini hazırlamalıyım."

Deli Fişek kaşlarını çattı. "Anlıyorum."

Öyle mi, demek istedi Mariah. Nasıl anlayabilirsin ki? Ben bile kendimi anlayamazken. Ama bir şey söylemedi. Orada öylece durup ona baktı ve her şeyin farklı olmasını diledi. Bunu gerçekten diledi.

Deli Fişek aniden kolunu onun omzuna atıp onu kendine çekti.

Mariah geri çekilmesi gerektiğini biliyordu. Ona böyle dokunmasına izin vermesi hiç uygun bir davranış değildi. Dahası bir sürü riski vardı.

Ama şu an o boş bahçede dururken yanında birinin olması, onun olması çok güzeldi. Deli Fişek'in sessiz, sorgulamayan desteği Mariah'nın hayatı boyunca görmediği bir şeydi ve kendini sıcak, güvende ve... her ne kadar yersiz olsa da sevgi dolu hissediyordu. Hafifçe Deli Fişek'e doğru eğildi ve omzunun dolgun yerine başını yasladı.

Onun kollarında kendini güvende hissetti. Çiftlikten ayrılmaya dair hissettiği o yersiz korku yeniden gelmiş, zihninin karanlık köşesine çökmüştü. Oradan ayrılamayacağından değildi aslında ama ayrılmak istemiyordu. Şu an istemiyordu, henüz zamanı değildi.

Belki yarın ayrılmak isterdi. Gerçekten çıkmak isterse o lanet kapı onu durduramazdı zaten. Gitmek isterse... onu hiçbir şey durduramazdı.

Mariah'nın gözleri titreşerek kapandı. Dudaklarından sessiz bir iç geçiriş yükseldi. "Teşekkürler," dedi kısık bir sesle. "Buna ihtiyacım vardı."

Deli Fişek onu daha sıkı kavradı. Mariah elbisesinin yıpranmış kolundan bile onun her bir parmağını birer ateş topu gibi hissediyordu. "Bundan çok daha fazlasına ihtiyacın var Mariah ama

şimdilik bu kadarı yeterli.” Mariah yanıt vermeden Deli Fişek ona doğru eğilip dudaklarını aralayarak Mariah’nın kulağının yanındaki hassas noktaya bir öpücük kondurdu.

Mariah o temasın sıcaklığıyla ürperdi.

Sonra Deli Fişek arkasını dönüp yürüdü.

Mariah onun arkasından baktı. Başka tarafa bakmak istedi, bunu yapması gerektiğini biliyordu ama yapamadı.

Bugün aralarında bir şeyler değişmişti. Deli Fişek’in onun odasına gelmesiyle başlamıştı her şey. Onunla tartışmaya, onu korkutmaya ya da onunla dalga geçmeye değil, birini kaybetmenin ve kendini yalnız hissetmenin ne demek olduğunu anladığını söylemek için gelmişti yanına.

Bunun, o samimiyet gösterisinin Mariah için anlamı büyüktü, son on yıldır hatırladığı her andan çok daha önemliydi. Deli Fişek temkinli bir şekilde de olsa ona yaklaşmış, ruhuna dokunmuştu. Deli Fişek gibi bir adamdan beklenmeyecek bir iyilikti bu.

Stephen gibi bir adamdan, diye düşündü Mariah hemen arkasından ama bu düşüncenin şu an bir ağırlığı, acı veren bir yanı kalmamıştı. Gerçekliği de.

Deli Fişek, Stephen gibi değildi. Evet, ikisi de belli bir yerde kalamayan, özgür gezginlerdi ama Stephen yalancı ve bencil bir adamken Deli Fişek dürüst ve ilgiliydi.

O, Stephen gibi değildi.

Mariah gözlerini kapattı ve içinde nefes kesici bir paniğin büyüdüğünü hissetti. Onun Stephen gibi olduğuna inanmak istiyordu, Stephen gibi olduğuna inanmaya ihtiyacı vardı. Böylece onu kendinden uzak tutabilirdi. Negatif bir kıyaslama olmadan ne yapabileceğini, onunla nasıl baş edebileceğini, kendini nasıl koruyacağını bilemiyordu.

Ama o, Stephen gibi değildi işte, artık bunu biliyordu. Üstelik onu dehşete düşüren bir kesinlikle biliyordu.

"Ah, olamaz..." Soğuk elini ağzına götürdü. *Lütfen Tanrım, diye düşündü, yine aynı şeyleri hissetmeme izin verme. Onun farklı olabileceğini düşünmeme izin verme.*

Ama artık çok geçti. Tanrı yardımcısı olsun ki artık çok geçti.

Rass meşe ağacına yaslandı ve bacaklarını göğsüne çekti. Kollarını ayak bileklerine dolayıp yapımına kendi elleriyle yardım ettiği çiftliğe baktı.

Göğsüne bir hüznün çöktü. Sol omzunda hafif bir ağrı hissetti. *Daha yapacak çok iş var.*

Uzun zamandır yapamadığı bir sürü iş vardı.

Küçük, özlem dolu bir tebessüm yüzüne yerleşti. O küçük baraka yaptığı ilk şeydi. Onun gibi New Yorklu bir jeoloji profesörü bina yapmaktan ne anlardı ki? Ama kitap, çivi, çekiç gibi malzemeler bulup elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

İlk çabası şiddetli bir yağmurla birlikte yerle bir olmuştu. İkincisi kışı zar zor çıkarmıştı. Üçüncüsüye pamuk ipliğine bağlı gibiydi.

Greta sayesinde zaman zaman buna güldüğü de olurdu. Greta'yla birlikte yüzlerine vuran yağmurun altında sıırılsıklam olarak barakanın şiddetli fırtınayla birlikte yerle bir oluşunu izlerdi.

Karısının gırtlaktan gelen kahkahası zihninde yankılanırken yağmurun altında el ele durup başarısızlığına güldüklerini hatırladı.

Greta'ya dair çok fazla ama Mariah'ya dair çok az anısı vardı. Nedense onu dışlamışlardı. Aslında bunu bilinçli bir şekilde yapmamışlardı. Tanrı aşkına, tabii ki bilinçli bir şekilde yapmamışlardı...

Tek sebebi çok geç tanışmış olmalarıydı. İkisi de âşık olacaklarını düşünmemişti ve bu onlar için değerli, çok önemli bir hediye idi. Çocuk sahibi olmayı ne beklemişler ne de istemişlerdi, Greta'nın yaşından dolayı öyle bir kaygıları da olmamıştı.

Ama sonra Mariah gelmişti; kıpkırmızı suratlı, talepkâr, sürekli ağlayan bir bebek.

Kızlarını çok sevmişlerdi, derin ve bütün bir sevgiydi bu. Ama bunu ona söylemişler miydi, birbirlerine gösterdikleri gibi binlerce

küçük, sözsüz yolla ona da sevgilerini belli etmişler miydi, hiç hatırlamıyordu. Tanrı biliyordu ki hatırlamıyordu...

Mariah şimdi yalnız, inanılmaz derecede bağımsızdı. Orta yaşlı ebeveynler tarafından yetiştirilmiş bir kadının olabileceği kadar hem de. Güçlü, cüretkâr, zekâsının farkında.

Ama ona sevmeyi ve sevlmeyi öğretmemişlerdi.

Rass bu düşünceyle birlikte kalbinde keskin, iki büküm olmasına sebep olan bir sancı hissetti. Tanrı aşkına, nasıl bu kadar kör olabilmişlerdi?

Rass başını iki yana sallayıp gözyaşlarının acıttığı gözleriyle soluk kahverengi çimlere baktı.

Mariah çocukken bile ona “babacığım” diye seslenmemişti. Altı yaşında “baba”dan doğruca “Rass”e geçiş yapmıştı. Ve Stephen’la yaşadığı o fiyaskodan sonra bir yıl boyunca ona hiçbir şekilde seslenmemişti. Onunla konuşmamıştı bile.

Neden kızının bu kadar içine kapanmasına izin vermişti ki? Dün gece Jake’in, bir yabancıнын gözlerine baktığında bile Rass acıyı görmüştü. Kendi öz çocuğunun gözlerindeki acıyı nasıl kacırmıştı peki?

“Neden göremedik Greta?” Kelimeler çatlamış dudaklarının arasından döküldü.

Eskiden Mariah’nın ona “Rass” diye seslenmesini önemsemezdi; onun böyle asi ve gururlu bir kız olması hep hoşuna gitmişti.

Ama şimdi lanet olsun ki önemliydi. Kızına söylemek istediği bir sürü şey, öğretmek istediği bir sürü ders vardı.

Nereden başlayacağını bile biliyordu.

Rass iç geçirip bir yabancıya nasıl yaklaşacağını çok iyi bilmesine rağmen öz kızıyla iletişim kurma konusunda en ufak bir fikre sahip olmamasına lanet etti.

Oysa çok basit ve doğrudan yapılabilecek bir şeydi bu.

Özür dilerim Mariah. Seni seviyorum.

Gözyaşları gözlerini yaktı. Hiç aşına olmadığı bir acıyla, o kadar basit değil, diye düşündü. Özellikle söz konusu olan Mariah ise.

O ve Greta bu sözleri tam anlamıyla duymayan, duymak istemeyen bir çocuk yaratmışlardı.

Bunu ona çocukluğunda da mı söylemeyi unutmuşlardı? O mutlu evlerinde tek başına kalıp onu hafife alan ebeveynlerinin sevgi sözcüklerini duymayı mı beklemişti?

Rass, Greta'ya da onu sevdiğini bir kez olsun söylememişti. Kendi annesi ile babası da o sözleri hiç sarf etmemişti ama biliyorlardı, tıpkı Greta'nın bildiği gibi. Rass sevgiyi bu şekilde düşünürdü hep; bir bakış, bir dokunuş, bir gülümseme olarak. Noel hediyesi gibi elden ele geçen bir kelime halinde değil.

Ama şimdi merak ediyordu; Mariah'ya göre sevmek neydi? O hiç duymadığı kelimeleri yapayalnız, acı ve korku içinde bekleyip durmuş muydu? Duymaya aç olduğu o sözleri ona söyleyen ilk adamın peşinden mi koşup gitmişti?

İçini kasvet ve hüznü doldurdu. Nerede yanlış yapmış olabileceklerini bilmiyordu. Belki bir önemi de yoktu. Belki de asıl önemli olan bunu şimdi söylemekti.

Kızının o savunma duvarını aşması gerekiyordu artık. Belki o zaman söylenmesi gereken yüzlerce şeyi söyleyebilirdi.

Belki de birini...

Rass nihayet ahıra gelebildiğinde gece karanlığı çökmüştü. Jake yaşlı adamın sesini, ona seslendiğini duyunca iyice rahatladı. Bugün yalnızdı, yorgun ve üzgündü. Rass'le oturup konuşmak için sabırsızlanıyordu. O yaşlı adamla birlikteyken Jake güvende olduğunu ve sevildiğini hissediyordu.

"Merhaba Jake," dedi Rass kapıdan, "aşağı gel."

Jake kaşlarını çattı. Rass'in sesi biraz... yorgundu.

Tavan arasının köşesine kıvrılıp aşağıya baktı. "Merhaba Rass."

Jake bir şeylerin ters gittiğine dair kötü bir hisse kapılmıştı. Suratı daha da asıldı. "Yemek getirmemişsin."

Rass başını iki yana salladı. "Aşağı gel."

Jake merdivenlerden inip yere zıpladı. "Neler oluyor?"

Rass ayaklarını tozun iyice sertleştiği zeminde sürüyerek onun yanına gitti. Çapaklı mavi gözleri yaşarmıştı. “Çok düşündüm Jake.”

Jake endişesini bastırmaya çalışarak dudaklarını yaladı. “Öyle mi?”

Rass yan tarafa dönüp ahırın sol tarafındaki küçük, tozlu pencereden dışarı baktı. “Burada gizlenmen hiç doğru değil.”

“Ama...”

Rass damarlı elini şöyle bir savurdu. “Kötü bir şey değil bu. Ben yalnızca aynı hataya ikinci defa düşmek istemiyorum. Ve seni yüzleşmekten korkutan şeyden saklanmana izin vermemin doğru olmadığını biliyorum.”

Jake donup kalmıştı. Korku, endişe, beklenti gibi duygular büyük bir hızla peş peşe gelip nefesini kesmişti. “Neden bir şeyden gizlendiğimi düşünüyorsunuz?”

“İnan bana Jake, ben işaretleri okumayı çoktan öğrendim.”

“Ben hiç kimseden gizlenmiyorum.” Jake hatasını anladığı anda kıpkırmızı oldu. “Yani hiçbir şeyden.”

Jake’in sözleri karşısında Rass gözlerini kıstı. Yaşlı adam onu uzun, rahatsız edici bir süre boyunca inceledikten sonra konuştu: “Güzel. O halde ahırda kalman için bir sebep yok.”

Jake başını iki yana salladı. Yutkunmaya çalıştı ama boğazı kurumuştı. O bariz korkunun çok fazla şeyi açığa çıkarmasından korktu ama elinde değildi. “Sana katılmıyorum...”

Rass sert, rahatlatıcı elini uzatıp onun omzunu nazikçe sıktı. “Kızım... ve Deli Fişek’le tanışmanın vakti geldi. Gizlenmekten vazgeçmelisin artık.”

Vakti geldi. Jake derin bir iç geçirdi. Bu sözleri kendisi de kim bilir kaç defa düşünmüştü. Belki de Rass haklıydı; belki koşmaktan, gizlenmekten, korkmaktan vazgeçmenin vakti gelmişti. Aylarca Deli Fişek’i takip etmiş, ona bir merhaba bile diyemeyecek kadar korkmuştu.

“Haydi,” dedi Rass nazikçe ve kapıya döndü.

Jake hareket edemiyordu. Ayakları taş gibi ağırlaşmıştı.

Onun peşinden gitmek zorunda değilsin.

Şimdi hemen dönüp kaçabilirdi. Her şeyden vazgeçebilirdi.

Ama onu da denemişti daha önce.

On yıl boyunca o efsanevi Deli Fişek Stone'u unutmaya çalışmıştı, çalışmış ama başaramamıştı.

Rass'la gitmeliydi; bunu biliyordu. *Gitmeliydi.* Aylarca Deli Fişek'i takip etmiş, hep bu anın gelmesini beklemişti. Şimdi korktuğu için parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin veremezdi.

"Rass?"

Yaşlı adam durup ona döndü. "Söyle."

Jake endişeyle dudaklarını yaladı. "Yanımdan ayrılma." Bu kelimeleri rastgele, kayıtsız bir ses tonuyla söylemeye çalışmış ama başaramamıştı. Sesi zayıf, hastalıklı gibi çıkmıştı.

Rass başını salladı ve Jake'e yumuşak, anlayışlı bir tebessümle baktı. "Ayrılmam."

Jake gözlerini sıkıca kapatıp içinden dua etti. Sonra konuşmadan ahırdan ayrılıp eve doğru yürüdüler.

Jake'in karnı açlıktan kasılıp midesini bulandıracak kadar düğümlenmişti. Korkmak istemiyordu ama bu mümkün değildi. Ölümüne korkuyordu.

Sonunda, bunca yılın ardından babasıyla tanışacaktı.

On Birinci Bölüm

Mariah aynasının karşısında durmuş, saçını ensesinde sıkıca topluyordu. Tokaları kalın topuzuna birbiri ardına diziyor, onu bir kasırgada bile bozulmayacak kadar sağlamlaştırıyordu.

Bugün Deli Fişek'in ona fazla yaklaşmasına izin vermişti. Hem de çok fazla. Bu düşünce bile kendini rahatsız, savunmasız hissetmesine ve korkmasına sebep olmuştu. Bugün azıcık ve bir anlığına da olsa ona açılmıştı ama sonuçta açılmıştı işte.

İçinin ürperdiğini, parmaklarının titrediğini hissetti. Deli Fişek'in o küçük itirafı ona dokunmuş, günün birinde her şey yeniden düzelecekmiş gibi içini sıcak ve sıvı bir şey gibi kaplamıştı. Yıllardır kapılmadığı, kapılmak için kendine izin vermediği bir düşünceydi bu.

Birkaç değerli, büyüleyici an Mariah eski hayallerine, hayatının yeniden farklı olabileceğine inanır gibi olmuştu.

İç geçirdi. Kendini son derece yorgun ve yaşlı hissederek yatak odasından çıkıp merdivenlere yöneldi. Mutfakta isteksizce çalışmaya başladı; sobayı yaktı ve buz kutusundan yiyecek aldı. Ama kendini o aşına olduğu, rahatlatıcı rutine kaptırdığında bile unutmayı başaramıyordu.

Ne kadar da aptallık etmişti.

Rol yapması ne büyük delilikti. Hayata pembe gözlüklerin ardından bakmanın bedelini biliyordu. Deli Fişek Stone ona içten bir gülümseme ve anlık bir rahatlama veriyordu. Mariah'nın

ihtiyacı olan, güvenebileceği bir şey değildi bu. Bunu hatırlaması gerekiyordu. Sürekli. O uzun gecelerde onu ele geçiren acı verici yalnızlığın ilacı Deli Fişek değildi.

O, Mariah'nın hayatından gelip geçen avarenin tekiydi.

Belki tam anlamıyla Stephen gibi de değildi ama nihayetinde bunun bir anlamı yoktu, kalp acısını dindirmeyeceği kesindi. Çünkü Stephen'a yeterince benziyordu.

O da gidecekti.

Bu düşünceyle kalbi tekledi. Deli Fişek olmadan yapayalnız olacak ve kendini her şeyden soyutladığı eski hayatına dönecek, her şeyden korkacaktı.

Ama istediği de bu değil miydi zaten? Ona kendini güvende hissettiren bu değil miydi? Kendini Deli Fişek'ten ve kendinden korumalıydı. Deli Fişek giderken –ki gideceği kesindi– Mariah'nın kalbini de yanında götürmemeliydi. Mariah bu kadarını kaldırmazdı. O kadar güçlü değildi çünkü.

Ve kalbini yanında götürmediğinden emin olmanın tek yolu da kalbini ona vermemektir.

Mariah ocağın altından büyük, dökme demir bir tavayı alıp set üstü ocağın üstüne koydu. Tava bir tangırtı çıkardı. Mariah tavaya bir parça yağ, biraz sosis ve önceden kalma patates ile soğan püresini koydu. Yiyecekler kaygan, çıtırdayan bir karışıma dönüştü.

Aniden ön kapı gıcırdayarak açıldı. Babasının, "Mutfağa git. Ben geliyorum," diyen sesi duyuldu.

Deli Fişek'i yeniden görme düşüncesi Mariah'nın kalp atışlarını hızlandırdı. *Lütfen güçlü olmama izin ver...*

Kaskatı kesilerek biberliği alıp yemeğine bir miktar biber ekledi. "Merhaba Rass. Deli Fişek," diye seslendi, onların olduğu tarafa bakmamaya çalışarak. "Yemek neredeyse hazır."

Ön kapı tık diye kapandı. Sessiz adımlar girişte ilerleyip mutfağa girdi. "Me... merhaba."

Mariah dönüp kapıya baktı ve kendini kocaman, ürkek gözleri ve darmadağın kızıl altın sarısı saçları olan bir çocuğun karşısında

buldu. Çocuk zayıftı, çok zayıftı. Çökmüş yanakları ve keskin hatlarıyla cinlere benziyordu. Ama güçlü elmacık kemikleri ile köşeli çenesi günün birinde yakışıklı bir adam olacağını işaretiydi. Kirli, yamalı, mavi bir iş gömleği ve beline taktığı kalın, siyah kemeriyle çok bol, yün bir pantolon giymişti.

Mariah'nın kalbi neredeyse duruyordu. Alüminyum biberlik cansız parmaklarının arasından kayıp sert ahşap zemine düştü. Çılgın, dehşet verici bir an Mariah bir hayalete baktığını sandı, kendisinin suçlu, yalnız zihninin yarattığı bir görüntüydü bu. "Thomas," diye mırıldandı gırtlaktan gelen bir sesle.

Çocuk dudaklarını gergin bir tavırla yaladı. "Ben Jake," dedi titrek bir sesle. "Bay Throckmorton beni yemeğe davet etti. Ben onun yeni yardımcısıyım."

Mariah kafası karışmış halde gözlerini kırıştırdı. "Anlamadım..."

Rass ayaklarını sürüyerek odaya girdi. "Ah, Mariah. Demek genç misafirimizle tanıştın."

Mariah'nın dönüp duran dünyası bir anda düzeldi. Karşısındaki ümit dolu, olanaksız manzara gerçekliğe dönüştü.

Çocuğa bakarken bu kez onu gerçekten gördü. İçini bir hayal kırıklığı doldurmuş, sonra yerini sarsıcı, çaresiz bir hüzne bırakmıştı. Hayalet falan değildi bu; bir delikanlıydı. Kızıla çalan saçları ve yeşil gözleri, kirli, yıpranmış kıyafetleriyle genç bir adam.

Thomas değildi.

Tabii ki Thomas olamazdı...

Mariah güçlükle yutkunup dengesini yeniden sağlamaya çalıştı. "Jake." Ne kadar çabaladıysa da sesi gergin bir fısıltıdan farksız çıkmıştı.

"Fosillerimi kataloglamama yardım edecek."

Mariah babasının fosillerini kendisinin katalogladığını söyleyemeyecek kadar şaşkın bir halde başını salladı. Ayıplandığını bile hissedemeyecek kadar kaybetmişti kendini. "Çok... güzel." Temkinli bir şekilde çocuğun yanına gitti. Parmakları onun yana-

ğına dokunma, gözlerine düşen kirli saçlarını geriye atma isteğiyle karıncalandı. Hiç tatmadığı, tadamadığı annelik duygusuyla.

Kendini iyice aptal durumuna düşürmeden önce olduğu yerde kaldı ve babasına baktı. "Onu nerede buldun?"

Jake, Rass'e ürkek bir bakış attı.

Rass omuz silkti. "O... şey... Ma'nın Lokantası'ndaki diğer ilanım için gelmiş. Oradan geçiyormuş ve paraya ihtiyacı varmış."

Oradan geçiyormuş. Mariah o tanıdık sözlerle incinmemeye çalıştı. Çocuğa ne söyleyebileceğini düşünerek omuz silkti. En az on beş yaşında görünüyordu; bir anneye ya da birinin ona annelik yapmasına ihtiyaç duymayacak kadar büyümüştü. Buna rağmen Mariah'nın içgüdüleri çok güçlü, neredeyse inanılmaz derecede baskındı. Çocuğun yanına gidip ona kıyafetlerini yıkamayla teklif etmemek için tüm gücüyle çabaladı. "Ah..."

"Sa... sakıncası var mı?" diye sordu Jake.

Mariah ona baktığında dudaklarının gerildiğini ve avuç içlerini yün pantolonuna sürttüğünü gördü. İcini acı dolu bir şefkat sardı. Çocuk bu hayatta yapayalnızdı, her nasılsa Mariah bundan emindi. O ve Rass kadar yalnız. Çocuğun acısını silebilmeyi çok isterdi. Bu kadar genç birinin yalnız, tek başına olmaması, korkmaması gerekirdi.

Mariah ona yumuşak bir ifadeyle gülümsedi. "Elbette sakıncası yok. Evimize hoş geldin Jake." Kelimeler yankılanıp tekrar ona dönerken yıllar önce unuttuğunu düşündüğü çaresiz bir özlem sardı içini. Mariah kollarını göğsünde kavuşturdu. Boş, bomboş kollarını.

Hoş geldin...

Jake gözlerini yere dikince kalın bir saç tutamı gözlerinin önüne düştü. "Teşekkürler."

Rass onu masaya yönlendirerek, "Gel," dedi. "Sana bir yer ayarlayayım."

Mariah çocuğa bir süre daha baktıktan sonra bakışlarını başka tarafa çevirmeye çalıştı. Çevik bir hareketle ocağın başına gidip tavaya biraz daha sosis, patates ve soğan ekledi.

Ama elleri titriyor, kalbi küt küt atıyordu. Deli Fişek'in doku-
nuşu ve Jake'in varlığı arasında kontrolünü tamamen kaybetmişti;
on beş yıl boyunca kurmaya çalıştığı o dünya darmadağın olmuş
gibiydi. Ve istediği her şey, inandığı ve uğruna savaştığı her şey
yavaş yavaş, geri dönüşü olmayan bir şekilde bilinmez, zapt edi-
lemez bir karanlığa doğru kayıyordu.

Her şey çok çabuk değişiyordu. Şimdi hayatı boyunca hisset-
mediği şeyler hissediyor ve bu da onu ölesiye korkutuyordu.

Tanrım, yardım et...

Ama bu defa kelimelerin faydası yoktu. Çünkü Mariah ne
isteyeceğini bile bilmiyordu.

Jake sırtı dik, dizleri birbirine bitişmiş halde masanın başında otu-
ruyordu. Ellerine bakıp avuçlarını bacaklarına bastırdı. Kalbi öyle
hızlı atıyordu ki başka bir şey duyamıyordu.

"Uzun süredir mi... evinden... uzaktasın Jake? Jake?"

Jake gözlerini kırptırıp çenesini kaldırdı. Masanın karşısın-
daki Rass ona dikkatlice bakıyordu, yaşlı adamın çalıya benzeyen
beyaz kaşları mavi gözlerinin üstünde endişeli bir V harfi gibi
görünüyordu.

"Ah... affedersin. Ne dedin?"

Rass gülümsedi. "Ben bir şey söylemedim. Mariah sana evden
uzun süredir mi uzaktasın diye sordu."

Jake döndü. Mariah ocağın yanında durmuş, tıpkı annesi gibi
yumuşak ve nazik bir ifadeyle ona bakıyordu. Jake güçlkle yutku-
nurken utandığını hissetti. Kadın çok... ilgili görünüyordu. Onu
önemsiyormuş gibi. Ama bu saçmalıktı. "Uzun sayılır," dedi.

"Öyle mi?" Mariah öyle tatlı gülümsemişti ki Jake içinin eri-
diğini sandı.

Söyleyecek başka bir şey aradı ama bulamadan biri ön kapıyı
çaldı.

Jake donup kaldı. Parmakları terli birer top gibi büzüştü. Aniden
buna hazır olmadığını hissetti. Karanlığa doğru koşup kaçınılmaz

olan şeyi ertelemek istedi. Deli Fişek uzun zaman önce kaybettiği oğlunu büyük ihtimalle kabul etmez, umursamazdı. Jake'in burada işi yoktu...

"Karıya bakar mısın Mariah?" dedi Rass.

Jake'in endişeli bakışları Mariah'ya çevrildi; onun, Deli Fişek'in içeri gelmesini önleyecek bir şey yapmasını bekledi.

Bir an için gerçekten de o kaçınılmaz olanı engelleyebileceğini düşündü. Mariah da kendisi kadar gergin görünüyordu çünkü. Ama engellemedi. Ellerini buruşuk önlüğüne silip odadan çıktı.

Jake kapının gıcırdayarak açıldığını duydu, sonra Deli Fişek'in gürleyen sesi geldi. Ardından Mariah, Jake'in duyamadığı bir şey söyledi. Sesi titrek ve gergindi, tıpkı Jake'inki gibi.

Aman Tanrım, anne... Aman Tanrım...

Deli Fişek sıcak, rahat mutfğa girdi. Kapıda durup başını kaldırdığında gülümseyen, bronz yüzü göründü. Yırtık pırtık siyah gömleği geniş omuzlarını sarmıştı, açık yakasından bronzlaşmış teni görünüyordu. Altındaki eski, rengi solmuş mavi kotu uzun bacaklarını sarmıştı.

"Vay vay vay," dedi derinleşen tebessümüyle. "Kim varmış burada Mariah?"

Jake yerinden öyle hızlı fırladı ki sandalyesi geriye kayıp düştü. Boynundan yukarıya doğru bir sıcaklık yükselip yanaklarının kızarmasına neden oldu. Jake parmaklarını aralayıp ellerini iki yanında serbest bıraktı.

Deli Fişek kafasındaki şapkayı çıkarıp süt şişesine doğru fırlattı. Şapka boğuk bir tık sesiyle düştü. Deli Fişek elini omuzlarına kadar inen, güneşte rengi açılmış saçlarının arasında gezdirip masaya doğru yürüdü.

Botlarının topuklarının ahşap döşemede çıkardığı sesler âdeta gürliyordu. Jake onun her adımında irkildi.

Deli Fişek, Jake'i selamlamak için ona elini uzattı. "Merhaba çocuk. Ben Deli Fişek."

Jake'in boğazı kemik gibi kurumuştı. Ona uzatılan ele bakıp kendi terli avuçlarını düşündü. Boğazını temizleyip belli etmeden elini pantolonunun paçasına silmeye çalıştı ve sonra elini uzattı.

Deli Fişek'in uzun, güçlü parmakları Jake'inkileri kavrayıp sıktı. "Adın nedir çocuk?"

Jake başını kaldırdı. Deli Fişek'in gri gözlerine baktı ve içinde çok yoğun bir duygu belirdi. Babasına hiç bu kadar yakın olmamıştı. Hayatı boyunca hayalini kurduğu ama gerçekleşeceğine asla inanmadığı bir andı bu. Özlem midelerini bulandıran dalgalar halinde içini sardı.

"Ben Jake," dedi kısık sesle, daha yüksek sesle konuşursa sesinin çatlamasından korkmuştu.

Deli Fişek elini çekmeye yeltendi ama Jake onu bırakamıyordu. Hayatı boyunca beklediği bağı kurmanın çaresizliğiyle bir kalp atımı kadar daha tuttu babasının elini.

Bunun üzerine Deli Fişek kaşlarını çatıp elini biraz daha sertçe çekti.

Jake de sonunda parmaklarını aralayıp elini çekti.

"Evet." Deli Fişek, Mariah'ya döndü. Başparmaklarını yıpranmış kot pantolonunun beline geçirip sırtını Jake'e döndü ve ocağa doğru yürüdü. "Bu akşam yemekte ne var?"

Onun geniş omuzlarına bakarken Jake'in içini bir öfke kapladı. Resmen onu dışlamış, unutmıştu.

Babana dair unutmaman gereken tek bir şey var Jake: Deli Fişek bazı şeyleri kolay unuttur. Onun tarzı bu.

Annesinin sözleri Jake'in aklına gelip onu rahatlatmıştı. Jake nefesini sakince serbest bıraktı ve öfkesinin hafıflediğini hissetti. Deli Fişek'in ilgisini çekmek kolay olmayacaktı, o ilgiyi üzerinde tutmaksa daha da zor olacaktı. Bunu en başından anlamıştı. Annesi bunu ona söylemişti. Deli Fişek aynı yerde uzun süre kalamayan, kendisi dışında kimseyi düşünmeyen yalnız bir gezgindi.

Jake göğsündeki acıyı görmezlikten gelmeye çalıştı. Deli Fişek'i biliyordu. Eskiden beri.

Annesi ona Deli Fişek'in kimseyle yakınlık kuramadığını uzun zaman önce söylemişti.

Aşk dışında, demişti annesi. O başka. Baban sevmesini bilir, kendi kaygısız tarzında. Ama bir yerde kalmayı beceremez...

Jake güçlükle yutkundü. Tek istediği, tek ihtiyaç duyduğu buydu onun. Çok basitti, kulağa aptalca geliyordu ama bu ihtiyacı bir kenara atamıyordu. Babasıyla ilgili anlatılanları ilk duyduğu anda bu ihtiyaç onun kalbine yerleşmişti ve Jake o gün bugündür o ihtiyaca tutunmuştu. Annesinin ölümünden beri daha da güçlenmişti. Şu an tek ihtiyacı olan bir parça sevgiydi.

Çok fazla şey istemiyordu.

Deli Fişek masaya oturup bacaklarını uzattı ve ayak bileklerini üst üste attı. Jake bıçak gibi dik bir şekilde tam karşısına oturmuştu, sandalyesine yayılan Rass ise yarı uyuklar haldeydi. Mariah lavabonun başında bulaşıkları yıkıyordu.

Deli Fişek gözlerini ondan alamıyordu. Mariah eskisine göre yumuşamış, o sert halinden biraz olsun kurtulmuştu. Deli Fişek onun bu halinden âdeta büyülenmişti.

Mariah aniden lavabodan uzaklaştı ve ıslak ellerini buruşuk önlüğüne sildi. Bir uçtan diğerine Deli Fişek'le göz göze geldiler.

Mariah şu an inanılmaz derecede güzel görünüyordu, nedense biraz da savunmasız bir hali vardı. Mariah'yı görür görmez Deli Fişek kasıklarındaki tehlikeli, güçlü dolgunluğu hissetti. Aniden onu öpmek istedi. Buna *ihtiyacı* vardı. *Tanrım...*

Rass'in sandalyesi gürültüyle gıcırdadı ve yaşlı adam arkasına yaslanıp piposunu yaktı. Tütünün tatlı ekşi kokusu odayı doldurdu. Gri duman Mariah'nın yüzüne doğru yükselerek yüzünü bir anlığına kapattı.

"Otur Mariah. Aklıma bir fikir geldi," dedi Rass dumanı üflerken.

Mariah kaskatı bir halde masaya doğru yürüyüp Deli Fişek'in yanına oturdu ama onunla göz teması kurmamaya özen gösterdi.

Sandalyesi onunkine yakındı, hatta o kadar yakındı ki Deli Fişek onun elbisesine sinen vanilya kokusunu alabiliyordu.

“Bir oyun oynayabiliriz,” diye önerdi Rass. “Seçmenler Kurulu Oyunu’muz var.” Rass, Deli Fişek’e gülümsedi. “Başkanımızı seçmemizi sağlıyor.”

Deli Fişek gülümsemeye çalıştı, gerçekten çalıştı. “Vay canına. Kulağa harika geliyor.”

“Bilemiyorum Rass,” dedi Mariah alçak sesle, “eminim Bay Stone masa oyunlarından hoşlanmıyordur.”

“Sanırım burada *sıkıntı* anahtar kelime,” dedi Deli Fişek usulca.

Mariah ona bakmadı ama Deli Fişek onun hayal kırıklığına uğradığını hissetmişti. Mariah ayağa kalkmaya yeltendi.

Deli Fişek içgüdüsel olarak uzanıp onu bileğinden kavradı. Çatlamış parmaklarının altında genç kadının teni soğuk ve yumuşaktı.

Mariah sessiz bir iç geçirdi ve ona döndü. Yavaşça sandalyesine çöktü, şimdi yüzlerinin arasında on santim kalmıştı. Mariah’nın dudakları şaşkınlık içinde aralandı. Sonra nefesini hafifçe serbest bıraktı.

Deli Fişek’in bakışları güçlü, kadifemsi bir pençe gibi tutunmuştu ona. Mariah da bakışlarını kaçırmadı. Dilini yavaşça dışarı çıkarıp gergin bir halde dudaklarında gezdirdi. O dolgun, pembe dudakları ıslandı.

Deli Fişek yüksek sesle homurdandı.

“Oynamak istemediğimi söylemedim ben,” dedi alçak sesle. “O oyunu oynamak istemiyorum.”

“Senin fikrin ne peki?”

“Daha... ilginç bir oyuna ne dersiniz? Poker gibi.”

Rass yumruğunu masaya vurdu. “Harika bir fikir.”

Mariah elini çekti. Deli Fişek ona bir an karşı koysa da sonra Mariah’nın bileğini isteksizce bıraktı.

Mariah yine eteğindeki olmayan buruşukluğu düzelterek, “Pekâlâ,” dedi. “Poker oynamayı deneyelim.”

Rass piposunu indirip öne eğildi. Dirseklerini masaya yaslayıp parmaklarını kule gibi birleştirerek Deli Fişek'e baktı. "Bu işi daha... ilginç hale getirmeye ne dersiniz?"

Deli Fişek sırttı. *Stripitiz poker*. Bu uygunsuz yanıtı dile getirmekten tam vaktinde vazgeçti. "Ne geçiyor aklından?"

"Ekip olacağız," dedi. "Sen ve Mariah, bana ve Jake'e karşı."

Deli Fişek, Mariah'ya bakıp sırttı. Bundan daha iyisi kendisinin bile aklına gelmezdi. "Nesine oynayacağız?"

"Kahvaltıda balığına. Kazanan, balıkları yakalayıp pişirir," dedi Rass.

Mariah kaşlarını çatarak babasına baktı. "Kazanan mı?"

"Bir sorun mu var?"

"Ben yalnızca düşündüm ki..."

"Sorun değil." Deli Fişek hemen araya girdi.

Rass zafer kazanmışçasına sırttı. "Harika." Sonra Jake'in sırtını sıvazladı. "Haydi ortak. Stratejimizi belirleyelim."

Deli Fişek gülümsedi. Rass ve Jake sabaha kadar strateji konuşsalar da faydası yoktu. Deli Fişek bu oyunu kazanacaktı.

Onu sabahı Mariah'yla birlikte geçirmekten hiçbir şey ama hiçbir şey alıkoymazdı. Balık tutması gerekse de.

"Benden pas." Rass kartlarını masaya bıraktı.

Jake sırttı. "Benden de." Onun kartları da ortağınıninkilerin yanına düştü.

Mariah yüzüstü duran on karta baktı. İçinde onları toplamak için inanılmaz bir istek vardı ama Rass "dikizlemek yok" kuralını uygulama konusunda çok katıydı.

Deli Fişek kartlarını önüne dizdi. "Ne büyük sürpriz. Ben kazandım... yine. Üstelik üç çiftle." Sonra Mariah'ya döndü. "Ya sen?"

Mariah kartlarını masaya yayıp kaşlarını çatı. İyice gerilmeye başlamıştı artık. O ve Deli Fişek inanılmaz bir şekilde arka arkaya kazanıyorlardı. Rass'in bile kaybettiginden şüphelenmeye baş-

lamıştı. Ama o da kazanmak istemiyordu. "Bir tek çiftim bile yok. Hepsi birbirinden farklı," dedi gergin bir sesle.

Rass sandalyesini geriye itip ayağa kalkarak, "Siz bize göre çok iyisiniz," dedi. Gerinip damarlı eliyle ağzını kapattı.

"Henüz oyun bitmedi!" Mariah neredeyse bağırıyordu. Rass sırtıttı. Zafer kazanmış gibi bir ifadeyle Jake'e döndü. "Tanrım, çok yorulmuşum. Ya sen Jake?"

Jake yaşlı adama sırtarak baktı. "Hem de ölesiye."

Mariah, Jake'e baktı ve içinin acıdığını hissetti. "Misafir odasında uyumak ister misin?"

Jake, Deli Fişek'e gergin bir bakış attı. "Ha... hayır. Eşyalarımı barakaya bıraktım bile."

Mariah, Jake'in barakada uyuma fikrine Deli Fişek'in vereceği tepkiyi merak ederek ona döndü. "Pekâlâ, istediğin buysa..."

Rass çocuğun sırtına bir şaplak attı. "Şöyle güzel bir balık kızartması istiyorum. Ya sen?" Sonra da Mariah ve Deli Fişek'e baktı. "Saat altıda kahvaltıya geliriz. Hazır olur mu o saatte?"

Deli Fişek omuz silkti. "Balık tutacağız alt tarafı, alev püskürtmeyeceğiz. Ne kadar zor olabilir ki?"

"Sanırım bu sözü en son elma toplamak için söylemiştin... yoksa domuz ağılı temizlemek için miydi?" diye hatırlattı Mariah ona ilgisizce.

Deli Fişek kahkaha attı. "O, iş. Balık tutmak eğlenceli."

Mariah ona alaycı bir bakış attı. "Öyle mi?"

Deli Fişek ona döndü. "Öyle değil mi?"

"Kesinlikle. Şafaktan önce uyanıp birkaç yapışkan canlıyı metal kancalara takmaktan daha iyi ne olabilir ki?"

Deli Fişek ona doğru eğildi. "Karanlık mı olacak?"

Mariah kaşlarını çatı. "Elbette."

Deli Fişek ona ağır, tehlikeli bir tebessümle baktı.

Tanrı yardımcısı olsun ki Mariah bu sözlerle tepki vermişti. Beklenti içini buz gibi bir ürpertiyle sarmıştı.

"O halde bana inan Mariah. Çok eğlenceli olacak."

On İkinci Bölüm

Mariah verandanın en üst basamağına oturmuş, dizlerini göğsüne doğru çekmişti. Yanı başında iki olta, söğüt dalından yapılmış bir alabalık sepeti ve birinci sınıf Borchardt's alet edavat kutusu vardı.

Mariah gözlerini kapatıp morsalkımların dolandığı veranda direğine yaslandı. Hareketsiz yaprakların kuru kokusu ona kalın, bükümlü sarmaşıkların yemyeşil yapraklar ve leylak rengi salkımlarla dolu olduğu baharın kokusunu hatırlattı.

Şafak vaktine bir saatin kaldığı, olağan dışı sessizlikteki o anı yaşıyordu. Ne çiftleşme çağrısı yapan cırcır böceklerinin cıvıltısı ne nehir boyunca uzanan ıslak çalılıklara gizlenmiş kurbağaların vıraklaması ne de sohbet eden kuşların sesi duyuluyordu. Karanlık, sonsuzluğa uzanıp giden tarlalara yayılmış kapkara bir battaniye gibiydi.

Bir ılık sessizliği bölerek nazikçe, hafifçe havaya yayıldı. Sonra gevşek taşlı yoldan çıtırtılar geldi.

Mariah'nın midesi gerilirken içini bir endişe kapladı. İsteksizce başını kaldırıp karanlıkta Deli Fişek'i görmeye çalıştı ama görmedi. Yalnızca ayak seslerini duyuyor, rahat, gevşek yürüyüşünü gözünde canlandırabiliyordu. Sonra ayak sesleri kesildi.

"Uyanmak için ne berbat bir saatmiş," dedi Deli Fişek sesi çatallanarak. "Kahve kokusu mu alıyorum?"

Mariah kaskatı bir şekilde başını salladı. "Yanıma termos aldım."

“İçine de kahve mi koydun?” O an bir duraksama oldu. Mariah her nasılsa onun sırttığından emindi. “Tekila içini daha çabuk ısıtırdı oysa.”

Mariah her şeye rağmen güldü. “Ö^{*} kadar ısınmak isteyeceğimden emin değilim Bay Stone.”

Deli Fişek ona doğru yaklaştı. *Çıtır, çıtır, çıtır.*

Mariah gözlerini kısıp karanlıkta onu görmeye çalıştı fakat gecenin karanlığında Deli Fişek varlığı hissedilen ama görünmeyen bir gölgeden başka bir şey değildi. “Çok geç kaldın Mariah,” dedi Deli Fişek, Mariah’nın içini ürpertiyle dolduran içten bir sesle. “Şu an gereğinden çok daha fazla ısındığımı söyleyebilirim.”

O kadifemsi sözler ateş saçan, ürperti dolu bir yanıtla dönüştü. Derinlerde bir yerlerde, hiçbir erkeğin yıllardır dokunamadığı, hatta gerçek anlamda dokunmadığı kadar derinlerde bir şey hissetti. Güçlü ama tamamen yabancı bir duygu kıvılcı mıydı bu; arzu, istek gibi bir şeydi ama Mariah emin değildi.

Özlem, diye düşündü aniden. Evet, buydu. Derinlerde bir yerlerde bir şeyin, birinin özlemini duyuyordu. Her zaman duymuştu.

Her zaman da duyacaksın, diye hatırlattı kendine şiddetle. Bu serseri, avare dövüşçü onun ruhundaki boşluğu dolduracak kişi değildi. Düzinelerce kadından elde edemeyeceği bir şey değildi Mariah’dan istediği. Üstelik Mariah’nın ne istediğini anlayacak kadar uzun süre kalmayacaktı buralarda.

Nedense bu onu üzdü. Sonra sinirlendirdi.

“Bay Stone,” dedi gergin bir sesle, “ben bu esprilerine daha fazla katlanamayacağım. Lütfen bunları duymaktan keyif alacak bir kadına saklar mısın?”

Deli Fişek yanıt vermeden önce durup iç geçirdi. “Bunları duymak hoşuna gidiyor sanmıştım Mariah.”

Mariah bir an kalbi duracak sandı. Ve bu anlık tepki de onu daha fazla sinirlendirdi.

“Yanlış anlamışsın demek ki Bay Stone. Beni o sürekli vakit geçirdiğin iri... yapılı, kolay kadınlarla karıştırdın belli ki.”

"İri göğüslerden hoşlandığımı da nereden çıkardın?"

Mariah nasıl bir hataya düştüğünü hemen anladı. "Seninle bu konuyu tartışmak istemiyorum Bay Stone."

Deli Fişek bir basamak daha çıktı.

Mariah onun şehvet dolu tacizlerinden korunmak için gardını aldı. Kollarını dizlerine dolayıp ellerini sıkıca kenetledi.

Deli Fişek durdu. Mariah tam tepesinden onun ağır ve kolayca alıp verdiği nefesini hissetti. Her nefesi sessiz bir davetti âdeti.

Uzakta ufuk alev rengine bürünmüştü. Kızıl gün ışığı alçak, puslu bir çizgi gibi karanlık geceye renk verip ısı duyargalarını karanlık göğe yolluyordu.

Deli Fişek, Mariah'nın önünde yavaşça diz çöktü. Basamak onun ağırlığı altında eğildi.

"Ben küçük göğüsleri severim Mariah." İsmi onun dudaklarının arasından fısıltı benzeri, sahipsiz bir okşama gibi çıkmıştı. "Açık pembe meme uçları, ben dokununca sertleşen..."

"Yeter!" Mariah bir anda ayağa fırlayınca Deli Fişek dengesini kaybetti.

"Lanet olsun," diye mırıldanarak geriye doğru tökezledi ve pat diye çiçeklerin arasına düştü.

Mariah arkasına döndü ve oltaları, malzemeleri aldı. Onları koltuğunun altına sıkıştırıp eteğini kaldırdı ve merdivenlerden indi. Deli Fişek'in ona seslendiğini duyduğunda neredeyse çamaşırhaneye gelmişti.

"Mariah?"

Mariah isteksizce durdu. "Evet?"

"Burası cehennem kadar karanlık ve nehrin nerede olduğunu bilmiyorum."

Mariah öfkeyle dişlerini sıktı. Tabii ki haklıydı. Onun yardımı olmadan Deli Fişek'in nehri bulması mümkün değildi. Mariah kollarını göğsünde kavuşturdu ve ayağını sabırsızca yere vurdu.

Seni rahatsız etmesine izin verme Mariah. Mesafenin kuru.

"Tamam Bay Stone. Bekliyorum."

Deli Fişek arkasından geldi. Mariah genç adamın her hışırtılı adımını tokat gibi hissediyordu.

“Orada mısın?”

“Buradayım.”

Deli Fişek ona doğru hareket etti. Mariah onun elini kendisinininkine yakın hissetti; deli Fişek’in güçlü, uzun parmakları nazikçe onun parmaklarına dolandı.

Kaskatı kesilen Mariah geri çekilmeye çalıştı.

Ama Deli Fişek elini çok sıkı tutmuştu. “Kaybolmak istemiyorum,” dedi hafif bir kahkahayla.

Mariah onun dokunuşunun ne kadar iyi hissettirdiğini, teninin kendi tenindeki sıcaklığını görmezlikten gelmeye çalıştı. “Ta... tamam,” dedi. “Gidelim o halde.”

Deli Fişek onu kendine çekip kulağına, “Evet, haydi gidelim,” diye fısıldadı.

Deli Fişek’i karanlık bahçeden geçiren Mariah’nın içini karmaşık duygular kaplamıştı. Ne gün ne de gece denebilecek o karanlık zamanın ortasında tüm duyularının bir anda canlandığını hissetti. Genç adamın sıcak ve korumacı bir tavırla parmaklarını saran parmakları karanlığın içinde âdeta bir cankurtaran simidiydi. Mariah’nın başka biriyle arasında kurduğu bağı bu, yıllardır kurmadığı...

Yıllardır bir erkek ona dokunmamıştı. Tesadüfen bile olsa. Ama şimdi biri onun elini tutuyordu. İçini yoğun ve beklenmedik yüzlerce duygu aynı anda sarmıştı; sersemletici, ümitsiz, ürkütücü.

Bu duygular ona yabancıydı ama bir yandan da korkutucu bir şekilde tanıdıktı. Kendini Deli Fişek’i biraz olsun arzulamadığına, böyle bir durumda bütün kadınların küçük bir kıvılcım hissedebileceğine ikna etmeye çalışıyordu. Bir yere kadar bunun doğru olduğunu da biliyordu. Hiçbir kadın, Deli Fişek gibi bir adam karşısında tepkisiz kalamazdı.

Ama bundan ötesi vardı. Tanrı yardımcısı olsun ki yaşadığı onca şeye, Deli Fişek hakkında bildiklerine rağmen genç adam

onun içindeki bir şeye dokunabiliyordu. Hayatı boyunca kimsenin dokunmadığı ve çaresiz bir sıcaklık arayışında olan bir şeye.

Gidecekleri yere vardıklarında şafak vakti çiftliği pembe ve altın sarısı tonlarına boyamıştı. Pembe gün ışığı karanlığın içindeki bahçeye düşerken nehrin köpüklü girdaplarını âdeta yalıyordu. Çamurlu kıyıya vuran suyun belli belirsiz şırıltıları dünyadaki tek sestti sanki.

Mariah bir an Deli Fişek'e balık tutma noktasına geldiklerini söylemekte tereddüt etti. Çünkü o zaman Deli Fişek elini çekecek, Mariah da yine eskisi gibi olacaktı. Hiç kimseyle bağı olmayan, yapayalnız bir kadın...

İç geçirdi ve sessizliğin içinde o ses acı verici derecede hastalıklı bir hal aldı. O kadar mı yalnızdı da Deli Fişek'inki bile olsa bir adamın elini tutmak onu sessiz bir yalan söylemeye itebiliyordu?

"Geldik," dedi Mariah sözlerini uzatmanın bir yolu olmadığına üzülerek. Ama sesi çok istekli ve biraz da hayal kırıklığına uğramış bir tonda çıkmıştı. Tam da hissettiği gibi.

Deli Fişek biraz bekledikten sonra onun elini bıraktı. Hafif rüzgâr süzülüp dakikalar önce sıcak, nemli ve birbirine bağlı vücutlarını üşüttü.

Mariah malzeme kutusu ile oltaları bıraktı. Malzemeler gü-rültüyle çimenlerin üstüne düştü.

Deli Fişek de oturup uzun bacaklarını uzattı. Dirseklerine yaslanıp sırtarak Mariah'ya baktı.

Bu hareket, Mariah'nın parmak uçlarının titremesine neden oldu. Tanrı aşkına, bir erkek ona böyle bakmayalı ne kadar olmuştu? Hâlâ genç ve güzel... hâlâ önemliymiş gibi. Deli Fişek'in gözle-rindeki o sıcak, neşeli ifade Mariah'nın kalbinin köşesine kayıp hiç bilmediği, sınırları belli olmayan, biçimsiz bir şeyin özlemini duymasına sebep oldu.

"Bütün gün orada öyle duracak mısın?"

Mariah erimek üzere olduğunu sandı. Güçlkle yutkunurken onun güzel sözler söyleyip hemen ardından kaçıp giden, güvenilir bir serseri olduğunu kendine hatırlatmaya çalıştı.

Bakışları kenetlendi. Deli Fişek'in dudaklarındaki o ukala gülümseme silindi. İçini yakacak kadar içten bakışı Mariah'nın dizlerinin titremesine neden oldu.

"Mariah," diye fısıldadı Deli Fişek. Sonra doğrulup elini ona uzattı.

Mariah ruhunu korumak adına elini geri çekmeyi başaramadı. Parmak uçlarını onun sıcak avucuna koydu. O temasla birlikte içinin ürperdiğini hissetti. Deli Fişek'in yanında yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

Lütfen, diye düşündü onun o çelik grisi gözlerinde boğulduğunu hissederken. *Asla sahip olamayacağım biri olduğunu hatırlamadan önce bana dokun...*

Ama artık çok geçti. Çoktan hatırlamıştı.

Titreyerek elini çekip gülümsemeye çalıştı. "Bir fincan kahve ister misin?"

"İstedığimin o olmadığını çok iyi biliyorsun."

Mariah bakışlarını onun etkileyici gözlerinden çekip kucağına çevirdi. "Bana öyle bakma."

"Nasıl?"

Mariah isteksizce başını kaldırıp Deli Fişek'in gözlerine baktı. "Benden bir şey istiyormuş gibi."

"Ama istiyorum. Senden..."

Mariah elini kaldırdı. "Söyleme. Lütfen."

Deli Fişek'in yanına, soğuk, ıslak çimlerin üstüne diz çökmüştü. Yün eteği ve kalın, kışlık iç çamaşırları ıslanmıştı ama Mariah bunun farkında bile değildi. Tüm duyularıyla yanında öylece uzanan adama odaklanmıştı.

Deli Fişek yarı yuvarlanır şekilde hafifçe ona döndü. "İlgimi çekiyorsun Mariah. Bunun nesi yanlış?"

Bu basit sözler Mariah'nın vücudunu baştan ayağa ürpertti. Tam da ondan beklediği sözlerdi bunlar. Bir sahte aşk ilanı ya da onu ne kadar arzuladığına dair bir itiraf da değildi. İnanılmaz derecede etkileyici bir ifadeydi: *İlgimi çekiyorsun*.

Mariah aniden ondan korkmaya başladı; varlığının her zerresinde, her dokusunda hissetti bu korkuyu. Kendini güzel sözlerden koruyabilir, kendi arzularını görmezlikten gelebilirdi ama onun bu dürüst sözleri her nasılsa Mariah'nın kaldırılabileceğinden çok daha güçlü, etkileyiciydi.

Mariah gözlerini kapatıp kendini kontrol etmeye çalıştı. Onu kendinden uzak tutacak... kendi arzularını bir kenarda tutacak olan geçici bir silah bulmaya çalıştı. Ürkütücü, kırılgan bir kahkaha attı. "Bay Stone, aklına gelen her sözü söylemek zorunda mısın?" "Evet."

Mariah'nın buna verecek yanıtı, kendini savunacak sözü yoktu. Bitmek tükenmek bilmez, kalbinin küt küt atmasına neden olan birkaç saniye sonra gözlerini açtı.

Ve Deli Fişek'i kendisine bakarken buldu.

Nefesi kesildi. Mariah şimdi şafak vaktinin seslerinin inanılmaz derecede farkındaydı; suyun akışının, rüzgârın okşarcasına esmesinin, hatta Deli Fişek'in nefesinin bile. O alışılmadık sabun ve odun kokusu Mariah'nın içine işledi.

"Gel buraya," diye fısıldadı Deli Fişek.

Mariah onun gözlerine baktı ve düşecekmış gibi oldu. Geri adım atmalıydı, buna ihtiyacı vardı ama yapamadı.

Ağır, çok ağır bir şekilde ona doğru eğildi.

Deli Fişek elini uzattı. Mariah onun çiyden ıslanmış, tozdan pütürlenmiş parmaklarının boynuna dolandığını hissetti. Başparmağı çenesini tüy gibi hafif bir dokunuşla okşuyordu. Deli Fişek onu kendine çekti, biraz daha, biraz daha, ta ki Mariah onun her nefes alıp verişini karıncalanan dudaklarındaki bir dokunuş gibi hissedene kadar.

Dudakları birbirine değdi. Deli Fişek dilini çıkarıp Mariah'nın alt dudağında gezdirdi.

Mariah titremeye başlamıştı.

"Mariah," diye fısıldadı Deli Fişek, dudakları nazikçe onun dudaklarında gezinirken. "Yapma..."

Mariah utanmış, küçük düşmüş, çaresiz bir halde geri çekildi. Elleri kucağında sımsıkı, titrek birer yumruğa dönüşmüştü. "Ya... yapamam."

"Ne yapamazsın?"

Mariah ona bakmayı reddetti. "Biliyorsun."

Deli Fişek işaret parmağıyla onun çenesine dokunup kendisine bakmasını sağladı. "Söyle o kelimeleri."

Mariah onun tutkuyla kararan gözlerine baktı ve neredeyse kendinden geçeceğini düşündü. Deli Fişek onu istiyordu. Sıcak kıvılcımlar gibi kanına karışan, baş döndürücü, neşe verici bir duyguydu bu.

İradesi döne döne kaybolmaya başlamıştı âdeta. O temkinli halini rüzgâra bırakmaya yalnızca birkaç santim kalmıştı. Ama Deli Fişek'in onu tekrar öpmesini engellemenin bir yolunu bulmalıydı. Çılgınlar gibi onları birbirlerinden uzaklaştıracak bir arayış içine girdi ve sonunda kelimeler aklına geldi. "Yapamam... Adını bile bilmediğim bir adamla öpüşmem."

Deli Fişek'in gözlerindeki şaşkınlık şimdi iyice belirginleşmişti. O miskin, vaat yüklü gülüşü donmuştu. Deli Fişek kaşlarını çatarak geri çekildi.

Mariah'nın hızlı hızlı nefes alıp verışı düzelmişti. Başarmıştı, onu geri püskürtmüştü. *Tanrı'ya şükür.*

"Bu konuda çok başarılısın," dedi Deli Fişek usulca.

Mariah onun anlayışlı bakışları karşısında ürperdi. "Hangi konuda?"

"Kendini koruma konusunda. İsim sormak gerçekten de akıllıcaydı, sana ismimi söyleyeceğim. Ama işe yaramayacak, en azından uzun bir süre."

“Ne... neden?”

Deli Fişek, Mariah’ya onu tekrar öpecek kadar yaklaştı ama öpmedi. Mariah onun ağır, fısıltıyı andıran düzenli nefesini dudaklarında hissetti. “Çünkü beni istiyorsun.”

Mariah’nın içini buz gibi soğuk bir korku sardı. Hemen ayağa fırladı. Balık tutma malzemelerinin yanına gidip aralarına mesafe koydu. “Hayır, istemiyorum.”

Deli Fişek ona sırıttı. “İlgisiz bir kadına göre biraz fazla hızlısın.”

Ondan uzaklaş, hemen. Aptalca bir şey yapmadan...

Mariah eteğini kaldırıp evin yolunu tuttu. “Kendi balığını kendin tut Bay Stone. Benim yapacak daha önemli işlerim var.”

Deli Fişek’in derin, gürleyen kahkahaları Mariah’ı takip etmiş, ayaklarına dolaşmıştı. Mariah ondan kaçamıyor, onu görmezlikten gelemiyordu.

Deli Fişek’e lanet etti, kendisinin o yalnız, çaresiz ruhuna lanet etti. Mariah onun sözlerini neden duymazlıktan gelemediğini, dudaklarının verdiği hissi neden unutamadığını biliyordu. Acı verecek, onu aşağılayacak kadar aşikârdı çünkü.

Deli Fişek haklıydı.

Ve ikisi de bunu biliyordu.

Mariah veranda basamaklarından koşarak çıktı ve ön kapıyı ardına kadar açtı. Girişin o rahatlatıcı karanlığına kendini atıp minderli banka yığıldı ve titrek bir iç geçirişle nefesini serbest bıraktı. Öne eğilip yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Bütün vücudu titriyordu ve buna engel olamıyordu.

“Aman Tanrım...” diye mırıldandı ellerine doğru, kendi nefesinin ıslak, nemli sıcaklığını hissederek. Bir an için her şeyi, geçmişini, acısını, geleceğini unuttu. Onu öpmesini istemişti, onu sarsan, zayıf ve savunmasız bırakan bir çaresizlikle istemişti bunu üstelik.

Mahvolmanın eşiğine gelmişti...

Ama o kadar değil... Mariah bu sözleri aklına getirdi. Yenik düşmemişti. Odaklanması gereken buydu işte, hatırlaması gereken

buydu. Başarısına odaklanmalıydı, yenilgiye ne kadar yaklaştığına değil. Kendini savunmasız hissetmişti ama savunmasız görünmemiştir. Neyse ki arada fark vardı.

Deli Fişek onu cezbetmişti fakat o pes etmemiştir.

Yavaş yavaş nefes alıp veriş düzeni girdi. Korkusu zihninin o karanlık girintilerine süzüldü. Mariah yavaşça ayağa kalktı ve mutfığa gitti.

Kapıya vardığında olduğu yerde donup kaldı. Jake mutfak masasında tek başına oturuyordu. Olduğu yere gömülmüş, dirseklerini muşamba kaplı masaya yaslayıp yüzünü ellerinin arasına almıştı. Hüzünlü, kaybolmuş, yapayalnız bir hali vardı. Tam da Mariah'nın hissettiği gibi.

Çocuğun o hali karşısında Mariah'nın içi gitti, yüreği burkuldu. Annesi ile babası neredeydi acaba? Hastalandığında ona kim bakıyor, üzülürken kim yanağına bir öpücük konduruyordu? Kim çoraplarını yamalayıp dünyaya dair o çocuksu sorularını yanıtlıyordu?

Bu endişe ona yardımcı olmuştu, kendi acısı yerine çocuğun acılarına odaklandı. Daha farkına bile varamadan ona yaklaştımaya başlamıştı. Ayaklarının altındaki zemin çatırdadı.

Jake irkilip başını kaldırdı. "Bayan Throckmorton..."

Mariah gülümsedi. "Bana Mariah de."

Jake'in eli masanın altına gitti. "Ra... Rass bana kahvaltıda önce onunla burada buluşmamı söylemişti."

Mariah dumanı tüten, mis kokulu kahveden ikisine birer fincan doldurup masaya gitti. Fincanlardan birini onun önüne koydu ve ardından yanına oturdu. "Açıklama yapman gerekmiyor Jake. Buraya istediğin zaman gelebilirsin."

Jake'in gözleri kocaman açılmıştı şimdi. Sonra omuzları yavaş yavaş çöktü. Yorgun nefesini dışarı verdi. "Teşekkürler."

Bu kez Mariah'nın nefesi kesilmişti. Basit bir sözünün o çocuk için ne kadar anlamlı olduğunu görmüştü. Yine onun nasıl bir yaşamı olduğunu, ait olduğu bir yer olup olmadığını merak etti. Sonra Thomas'ı ve verdiği sözü düşündü.

Jake gözlerini kırıştırtarak ona baktı ve kalın, pis bir saç tutamı bir gözünün önüne düştü. Jake kızardı ve saçını geriye attı. "Affedersin," diye mırıldandı, "saçlarım biraz uzun da..."

Mariah çocuğun utandığını görünce duruma hemen müdahale etti. İçini bir ümit sarmıştı. Kurumuş dudaklarını ıslatıp kayıtsız görünmeye çalıştı. "Ben... ben saçını kesebilirim istersen."

Jake şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Gerçekten mi? Keser misin?"

"Tabii ki ama..." Mariah aniden şüpheye kapılarak masaya baktı. Bir an içini bir hüznün kapladı ve o duyguyu bir kenara itmeye çalıştı.

"Ama ne?"

Mariah yutkundu ve ona baktı. "Ben hiç genç bir erkeğin saçını kesmedim." *Kesmeliydim ama kesmedim...*

"Ben jiletle kesiyorum."

O sessiz, dürüst kelimeler Mariah'nın anlık hüznünü bertaraf etmişti. "Benim makasım var."

Jake gülümsedi; Mariah'nın duygularıyla örtüşen ağır, kararsız bir tebessümdü bu. "Çok memnun olurum."

Mariah ona baktı ve bu anın kendisi kadar onun için de önemli olduğunu fark etti. Etkili ve doğru geliyordu ona... bir başlangıç gibi. Ama buna inanamayacak kadar da korkuyordu.

Mariah ayağa kalktı ve bir kovaya ılık su doldurup onu masaya taşıdı. Tam kovayı elinden bırakırken kovanın eğik metal kenarından su taşıp muşambanın üzerine döküldü. "Haydi, sandalyeye otur," dedi Mariah tabureyi işaret ederek. "Ben de gidip tarak ile makası getireyim."

Jake gergin bir ifadeyle ona baktı. "Olur."

Mariah dönüp üst kata çıktı ve tuvalet masasından tarağı ve makası aldı. Mutfığa döndüğünde Jake odanın ortasındaki tabureye oturmuştu.

Mariah onun boynuna bir havlu sardı ve saçını ıslattı. Arkasında durup kirli, yıkanmamış saçını inceledi. "Ne kadar kesmemi istersin?"

“Annem enseme kadar bırakırdı.” Jake’in sesi kısık ve hüzünlüydü. “Biraz uzun olması hoşuna giderdi.”

Mariah titreyen parmaklarıyla onun saçına dokundu ve işaret parmağını pürüzlü, düzensiz uçlarında gezdirdi. Bu çocuğun buraya nasıl geldiğini yine merak etti. Belli ki eskiden ona bakan, saçını kesen, onunla ilgilenen bir annesi vardı. Kim küçük oğlunun saçını böyle görünsün isterdi ki?

Mariah tarağı alıp onun karmakarışık haldeki saçlarını taramaya başladı. Hayalle karışık, gerçek dışı bir an için hiç var olmayan ama olması gereken bir zaman geri döndü. *Thomas...*

Jake boğazından yumuşak, mırıltıya benzer bir ses çıkardı.

Mariah durdu ve o mırıltıyla birlikte hayalini bir kenara itti. “Canını mı yaktım?”

“Hayır.” Jake’in sesi kalın ve utangaç çıkmıştı. “Çok... iyi hissettim.”

Mariah gülümsedi. “Öyle mi?” Yavaşça çocuğun düğüm düğüm olmuş saçını tarayıp parmaklarıyla başına masaj yaptı. Sonra alt dudağını ısırıp çocuğun saçlarını ensesine kadar kesti.

Kırt. Kırt. Kırt.

Jake’e söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı ama gevezelik etmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki – özellikle de bir çocukla. Neden sonra bir an Jake’in ondan hoşlanmasını istediğini fark etti, yanlış bir şey söyleyip her şeyi mahvetmek istemedi.

Jake de onun gibiydi, Mariah bunu fark etmişti. Yalnız, tek başına ve ürkek. Mariah umutsuzca onunla arasında bir bağ kurmak, onunla arkadaş olmak istedi ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Yıllarca insanlarla arasında bir bağ kurmamış, yalnız kalmıştı. Şimdi bunu nasıl değiştireceğini bilemiyordu.

“Jake...” Mariah ona usulca seslendi, Jake yanıt verene kadar ona seslendiğinin farkında bile değildi.

“Evet?”

Mariah donakaldı ve artık söze başlamışken devamını getirmesini sağlayacak bir şey aradı. "Ben... şey... gömleğinde sökülük bir yer fark ettim. İstersen onu dikebilirim."

"Çok memnun olurum Bayan... Mariah. Teşekkür ederim."

Mariah aniden rahatladığını hissetti. Her şeye rağmen bir adım atmışlardı. Yıllardır yaptığından fazlasıydı bu. "Güzel."

Jake'in de bedeni gevşemiş, o kaskatı hali kaybolmuştu. "Ben dikiş işlerinden anlamam." Sesi yumuşak ve kısık, kayıtsız denecek kadar kısık. Ve Mariah bir an için onun gülümsediğini düşündü.

Evet, diye geçirdi aklından şaşkınlık içinde, bu bir başlangıç. İkimiz için de.

On Üçüncü Bölüm

Mariah yoğun, fokurdayan yulaf ezmesini karıştırdı ve pencereden dışarı bakıp şafak güneşinin, pembe altın sarısı karışımı ışık perdesinin altındaki bahçeye doğru ilerlediğini gördü. Kendine, özel bir şeyi ya da birini beklemediğini söyleyip duruyordu. Ama gözleri nehre kayıp duruyordu.

“Bu kadar jambon yeter mi?” diye sordu Jake beklenti içinde ona dönerek.

Mariah ona dönüp gülümsedi. Jake onun yanında durmuş, tezgâhtaki jambonları özenle kesiyordu. Yarım saat öncekinden çok farklı bir çocuğa dönüşmüştü şimdi. Banyo yapmıştı ve yeni yıkanmış kısa saçları sabahın ilk ışıklarının altında bakır paralar gibi ışıldıyordu.

Ona bakınca Mariah'nın yüreği sıkıştı. Bir an ama küçücük bir an için çocuğun buraya ait olduğunu hissetti. Hep burada kalacakmış gibi. Boğazını düğümleyen yumruyu yutup başını salladı. “Yeterli Jake. Teşekkür ederim.”

“Onları tavaya koyayım mı?”

“Elbette.” Mariah kenara çekilip ona yer açtı.

Jake mavi benekli kâsenin içindeki yağdan kalanı sıyırıp sıcak tavaya koydu. Gri beyaz yağlar cızırdayarak tavanın içinde kaydı.

“Yemek yaparken annene yardım ediyordun, değil mi?”

Jake başını kaldırıp ona baktı. Göz göze geldiler ve Mariah o yeşil derinliklerde içler acısı bir keder gördü. “Evet.”

Mariah dudaklarını ıslattı, kalbinin orta yerinde keskin bir acı hissederek Jake'e gülümsedi. Bu defa elini uzatıp çocuğun gözünün önüne düşen saç tutamını geriye attı. "Senin gibi bir oğlu olduğu için çok şanslı."

Jake bir şey söyleyecek gibi oldu ama tek kelime edemeden ön kapı açıldı.

Jake nefesini tutup geri çekildi. Gözleri kocaman olmuştu. "Deli Fişek geldi."

Mariah da dengesini kaybederken nefes alıp verışı hızlandı. Gergin bir ifadeyle kapıya baktı. "Haydi otur Jake. Bundan sonrasını ben hallederim."

"Tamam." Jake ılık kahve fincanını alıp sandalyesine döndü.

Otururken ahşabın ve yayların gıcirtısı duyuldu.

Mariah gerilerek derin nefes aldı. *Sakin ol Mariah. Deli Fişek'in dengeni bozmasına izin verme. Nehirde olanların bir önemi yok. Hem de hiç.*

Fakat bu bir yalandı ve Mariah da bunu biliyordu. Duruma ne kadar mantıklı bakmaya çalışırsa çalışsın gerçeği değiştiremezdi. Jake'le geçirdiği zaman onu bu sabah yaşadıklarından biraz olsun uzaklaştırmıştı ama şimdi o süre bitmişti ve olanların gerçekliği nefes alıp vermesini güçleştirerek üzerine çekiç darbeleri gibi iniyordu.

Tanrı biliyordu ki Mariah bugün aslında onunla öpüşmek istemişti, onu iyice sersemletip kontrolü kaybetmesine sebep olacak bir çaresizlikle istemişti hem de. Ve o kadar aptaldı ki bunu hâlâ istiyordu. Şu an onu göremiyor, onunla konuşamıyordu. Şu an güçlü olamayacak kadar savunmasızdı, muhtaçtı. Onunla arasına mesafe koyacak gücü yoktu. Deli Fişek ona bakar ya da dokunursa Mariah onun kollarında eriyeceğinden korkuyordu.

Ocağın önünden çekildi ve mutfaktan çıkmak üzere arkasını döndü. Ondan uzak durmalıydı, aklı tekrar başından gitmeden...

Deli Fişek mutfığa girdi ve durdu. Kapıya yaslanıp bir omzunu söveye dayadı. "Merhaba Jake." Şapkasını hafifçe kaldırıp Mariah'ya gülümsedi. "Mariah."

Mariah bir an, yalnızca bir an sendeledi. Çenesini kaldırıp onun yanından geçmeye çalıştı. "Affedersin."

Deli Fişek onu bileğinden tutup çekti. Mariah ona doğru çekilirken kısık, küçük bir inlemeyle karşı koymaya çalıştı.

"İşe yaramadı," dedi Deli Fişek usulca.

Mariah elinde olmadan başını kaldırıp ona baktı. Deli Fişek gülümsüyordu ama onunla alay ettiğine ya da eğlendiğine işaret etmeyen, hafif, nazik bir tebessümdü bu. Yalnızca bir tebessüm. Mariah dudaklarını yaladı. "Nedir o işe yaramayan?"

"Bundan kaçamazsın."

Mariah Tanrı'dan onu yanlış anlamış olmayı diledi ama ne demek istediği açıktı. "Neden kaçamazmışım?" Sesinin kibirli çıkması için çabaladı. Ancak onu ürkütürcesine sesi boğuk ve zayıftı.

Deli Fişek hafifçe ona doğru eğildi. "Aramızda bir şey var Mariah."

İyice gerilen Mariah geri çekilmeye çalıştı. Deli Fişek onu sımsıkı tutmuştu. "Aramızda bir şey yok. Neden bahsettiğini anlamıyorum bile."

"Yalan söylüyorsun."

Mariah kurumuş dudaklarını tekrar yaladı ve başını kaldırıp hızlı hızlı nefes alıp vererek ona baktı. "Aramızda bir şey olmasını istemiyorum."

Deli Fişek ona anlayış ve şefkat dolu, hüzünlü bir bakış atınca Mariah bir an için başının döndüğü hissine kapıldı. "Bu aynı şey değil, öyle değil mi Mariah?"

Mariah boğuk, korku dolu bir ses eşliğinde kendini ondan uzaklaştırdı ve önüne bile bakmadan evden koşarak çıktı.

Deli Fişek onun gidişini izlerken başını iki yana sallayarak kapıyı sertçe kapattı.

Arkasını dönüp mutfığa geçti ve kendine bir fincan kahve aldı. "Merhaba çocuk," dedi Jake'in karşısındaki sandalyeyi çekerek.

Jake az kalsın kahvesini döküyordu. "Me... merhaba."

"Kadınlar," dedi Deli Fişek başını iki yana sallayarak.

Jake hiçbir şey söylemeden öylece oturdu ve kocaman, sorgulayan gözlerle Deli Fişek'e baktı.

Sessizlik tüm ağırlığı ve garipliğiyle odaya hâkim olmuştu. Deli Fişek kendini gittikçe rahatsız hissediyordu. Söyleyecek daha iyi bir şey bulamayınca, "Sık sık kavga eder misin?" diye sordu.

"Hayır." Jake fincanını elinden bırakıp bir şey bekliyormuş gibi Deli Fişek'e baktı.

"Dövüşmeyi sever misin?"

"Artık sevmiyorum."

"Peki ya beyzbol? Beyzbol müthiş bir şey, değil mi? Ben Cincinnati Red Stockings'i tutuyorum."

"İh."

Deli Fişek fincanını elinden bıraktı. "Tanrım, bana yardım et çocuk. Seninle iki çift laf etmeye çalışıyorum. Nelerden hoşlanırsın peki?"

Jake omuz silkti. "Bilmem. Kitap okumak, konuşmak, evde olmak. Öyle sıradan şeyler işte."

Deli Fişek sırttı. "Pek heyecan verici şeyler değil bunlar çocuk. Baban sana bir şey öğretmedi mi?"

Jake bir an nefesinin kesildiğini hissetti. Fincanını yavaşça elinden bırakıp ayağa kalktı. "Hayır. Babam bana hiçbir şey öğretmedi."

Deli Fişek kaşlarını çatı. "Bak çocuk..."

Ama Jake onu dinlemiyordu. Masadan kalkıp mutfaktan koşarak kaçtı ve Deli Fişek'i tek başına bıraktı.

"Tanrım," dedi Deli Fişek sessizliğe doğru. "Bu çocuk da tıpkı Mariah gibi fazla hassas."

Mariah nefes nefese kalmış halde gevşek taşlı yolda ilerlerken kontrolü tekrar eline almaya çalıştı. Sonra aniden durdu.

Tam önünde beyaz çitler vardı. Onlara bakıp diğer tarafta olmanın nasıl bir duygu olacağını merak etti.

Eskiden bu kapının benim için bir önemi yoktu...

Sürgüye uzanıp onu çekti ve kapıyı açtı.

Aniden içini bir korku sardı ve boğulacak gibi oldu. Kalp atışları hızlanırken kendini nefes alamayacak gibi hissetti.

Güçlkle yutkundu ve çitlere arkasını döndü. Ellerini birbirine kavuşturup bahçeye doğru koştu.

Belki yarın, diye düşündü çaresizce. Belki yarın hiç düşünmeden o kapıdan dışarı çıkarsın...

Ama kelimeler boş ve anlamsızdı, bunu kendisi de biliyordu. Yıllarca çiftlikten ayrılmak istememişti; yıllar önce küçük düşmüş, utanç içinde ve hamile olarak geri döndüğünden beri. İşte o zaman kapıyı arkasından kapatmış, güvenli çiftliğinin ardındaki dünyayı unutmaya çalışmıştı. Aslında amacı hiçbir zaman burada kalmak, gizlenmek olmamıştı ama her nasılsa gidememişti de.

Mariah gözlerini sıkıca kapattı ve içini saran çaresizliği hissetti. İsteksizce de olsa o kapıyı arkasından kapattığı anı hatırladı. On altı yaşında, hayat dolu ve hayalleri olan genç bir kızdı.

Stephen.

Çiy düşmüş çimlere yavaşça çöküp başını önüne eğdi. O günlerin, o hayatın anısı geldi aklına ama şimdi bununla mücadele edemeyecek kadar yorgun, olanları unutmaya çalışamayacak kadar zayıftı.

Stephen'la tanıştığı gece, ebeveynleriyle birlikte Avrupalı gezgin oyuncuların oluşan bir grubun *Romeo ve Juliet* performansını izlemeye gitmişti.

Romeo elbette Stephen'dı.

Mariah gözlerini ondan alamamıştı. Stephen sahnede inanılmaz derecede yapılı ve insanın aklını başından alacak kadar da yakışıklıydı. Genç adam ona gülümsediğinde Mariah, kemikleri eriyip üzerine oturduğu çürük banka akacakmış gibi hissetmişti. Hiç kimse Stephen'ı onun gözüyle görmemiş, kimse ona Stephen'ın gülümsediği gibi gülümsememişti.

Mariah o geceyi çok net hatırlıyordu. O yaz gecesi, gökyüzü titreşen yıldızlarla doluydu. Performansın ardından Mariah bir taşı

ayağıyla sürükleyerek tembel tembel köprüye doğru yürüyüp annesi ile babasını beklemiş, eve onsuz gittiklerini çok sonra anlamıştı.

Şimdi bile o farkındalık anını hatırladığında içi acıyordu. O zaman da tıpkı şimdi bildiği gibi annesi ile babasının onu sevdiğini biliyordu. Ama birbirlerini daha çok seviyorlardı.

Mariah ahşap köprüye oturup ayaklarını gecenin serin karanlığına sarkıtırken kendini yapayalnız hissetmişti. Avuçlarını pürüzlü ahşaba yaslayıp yıldızlardan oluşan battaniyeye bakarken ağlamamaya çalışmıştı.

"Senin gibi güzel bir kız neden burada tek başına oturuyor?"

Mariah onun o İrlanda aksanının yatıştırıcı yumuşaklığını hâlâ hatırlıyordu.

Onun Stephen'i çok yakışıklı bir adamdı. Çok çekici ve ayartıcı. İçten kahkahası ve nazik dokunuşuyla yirmi iki yaşında bir aktör. On altı yaşında yalnız bir kız için gerçekleşmesi çok zor bir rüya gibiydi. Mariah o zamanlar çok yalnızdı ve "Seni seviyorum" sözünü duymaya açtı. Stephen o kelimeleri kahkaha dolu, tatlı bir öpücük eşliğinde söylediğinde Mariah kaybolduğunu sanmıştı.

Başını iki yana sallarken yüzünde küçük, acı tatlı bir tebessüm belirlediğini fark etti. Keşke o kahkaha devam etseydi ya da Mariah o kahkahaya o kadar bağlanmasaydı...

Kirpiklerini kırıştırıp kendini gözlerini açmaya zorladı. Uzun zaman önce bastırdığı anılarını geldikleri karanlığın içine göndermeye çalıştı ama o gücü kendinde bulamıyordu.

Çok kolay âşık oluyordu ve karşılığında çok az şey bekliyordu.

Lütfen Tanrım, tekrar hata yapmama izin verme. Güçlü olmama yardım et...

Mariah o serin ve nemli çimlere yayılıp gözlerini kapattı ve yüzüne vuran güneşin keyfini çıkardı.

Ayak sesleri onu kendine getirdiğinde neredeyse uykuya dalıyordu. Gözlerini açıp baktı.

Başta arkasında güneşle, gölgeler içinde bir silüetti gördüğü. Sonra şapkeyi ve gülümsemeyi gördü. İçi ürperdi.

Deli Fişek.

Mariah gergin bir halde dirseklerinin üstünde doğruldu.

"Hayır, kalkma." Deli Fişek onun yanına oturmak için çöktü.

Mariah'nın bir yanı kalkıp kaçmak istiyordu ve gerçekten de güçlü bir yanıydı bu. Ama nedense yerinden kıımıldamadı.

Deli Fişek onun yanında gerindi.

Mariah ondan biraz uzaklaştı.

"Bana bir şeyler sor Mariah," dedi usulca. "Ne istersen."

Mariah gerildi. "Seninle ilgili bilmek istediğim şeyler olduğunu da nereden çıkardın?"

"Çünkü var."

"Ya çok özel şeyler sorarsam?"

"Soramazsın ki."

Mariah ona baktı. Deli Fişek yanı başında çimlere yayılmış, kollarını başının altında birleştirip ayaklarını bilekten üst üste atmış, pembe gökyüzüne bakıyordu. Ona bu kadar yakın olmak Mariah'nın nefesini kesmişti. Geçmişine dair tüm engelleri yıkıp kendini bu adamın kollarına bırakmak istiyordu.

İşte tam o anda Mariah ne kadar aptallık ettiğini fark etti ve bu farkındalıkla birlikte içini bir hüznün kapladı. "Her zaman konuşulacak özel konular vardır," dedi usulca.

"Benim için yok Mariah. Ben sana bilmek istediğin her şeyi anlatabilirim."

"Neden?"

Deli Fişek omuz silkti. "Gizlediğim bir şey yok da ondan."

Mariah hafifçe doğrulurken hâlâ yanındaki genç adamın profiline bakıyordu. "Tamam. Madem hiç yalan söylemedin, işlediğin en büyük günah ne?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, birçok kişi için yalan söylemek işledikleri en büyük günahıdır. Seninki ne?"

Deli Fişek bir an duraksayıp düşündü. "Giderim."

Mariah kaşlarını çattı. "Bu günah değil ki."

Deli Fişek ona döndü. Gözlerinde hayret verici bir savunmasızlık vardı. "Benim günah işleme tarzım bu."

Mariah yavaşça tekrar uzandı ve gökyüzüne baktı. Aralarında bir sessizlik oldu ama o kadar uyumlu bir sessizlikti ki bu, sanki ikisi de Deli Fişek'in az önce söylediklerini düşünüyordu.

Benim günah işleme tarzım bu.

Hava ısınmaya başlamasına rağmen Mariah ürperdi. Bu onun kulağına bir uyarı gibi gelmişti. Mariah'nın da bundan başka bir şey beklemediğini garantiler gibiydi.

Ama bu çılgınlıktı. Neden onu uyarmak istiyordu ki? Mariah'nın ne beklediğini neden önemsiyordu?

"Dürüstlüğün beni her zamanki gibi şaşırttı Bay Stone," dedi Mariah ona hiç bakmadan.

"Sana hiç yalan söylemeyeceğim Mariah."

Mariah gözlerini sıkıca kapatıp o basit sözlerden etkilenmeye çalıştı.

"Şimdi soru sorma sırası bende."

Mariah'nın vücudundaki tüm kaslar gerildi. "Ben sana böyle bir oyun oynayacağımı söylememiştim ki."

"Bu bir oyun değil Mariah," dedi Deli Fişek hafif bir kahkahayla. "Buna sohbet deniyor."

Mariah rahatlamaya çalıştı. "Ah, pekâlâ. O halde... özel olmayan bir şey sor."

"Neden çiftlikten ayrılmıyorsun?"

Bu soru onu gafil avlamıştı. Mariah o sözlerin etkisiyle parparça olmayı beklercesine gerildi. Ama şaşırtıcı bir şekilde öyle bir şey olmadı. Hatta rahatlamıştı bile.

Kimse ona bu soruyu sormamıştı ve bir yanı bunu yanıtlamak istiyordu.

Önemsiz bir şeymiş gibi davranmaktan bıkmıştı artık. Sürekli korkmaktan da. Belki denerse, belki bir kez olsun bu basit soruyu yanıtlamayı denerse bazı şeyler değişebilirdi. Belki de o kapı hakkında konuşabilirse günün birinde onu açabilirdi. Hem

zaten açamasa da bu yetersizliğini yakında gidecek olan birine itiraf etmesi daha iyi değil miydi?

Derin bir nefes aldı ve daha önce hiç denemediği bir şeyi denedi. "Be... ben gençken..." acı dolu bir kahkaha attı, "çok gençken hiçbir şeyden korkmazdım."

Gözlerini sımsıkı kapattı. "Her neyse ben..." *Eziğin tekine âşık oldum ve onunla kaçtım.*

Mariah o sözleri dile getirmeye çalıştı ama itirafını gerçekleştiremedi. Aşağılanmışlık duygusu ciğerlerini doldurup yanaklarına yükseldi. Tanrım, o kelimeleri söyleyemiyordu. Hiçbir şeyi umursamayan, bu olayı kimseye anlatmayacak, hatta onu yargılamayacak bir serseriye bile anlatamıyordu. Elleri sımsıkı ve güçsüz iki yumruğa dönüştü.

Yenik düşmüş bir halde eski, kahverengi eteğine baktı. "Walla Walla'ya kadar gittim." Hafif bir kahkaha atmaya çalıştı, en azından bu kadarı doğrudu. "Sonra eve döndüm."

"Walla Walla'da bir şey oldu."

"Bir şey." Mariah'nın sesi kurumaya yüz tutan otların üzerine saçılmış yapraklar kadar cansızdı.

Deli Fişek yüzüstü dönüp ona baktı. Yüzünde şaşırtıcı derecede dürüst bir ifade vardı. "Benden pek hoşlanmadığının farkındayım ama konuşmak istersen..."

Deli Fişek'in bu küçücük teklifiyle Mariah'nın tüm vücudunu ateş bastı, daha önce kimseden gelmemiş bir teklifti bu. Mariah ona doğru eğilmek istedi. Yüzleri şimdi birbirine iyice yaklaşmıştı ve eğer biraz kıınıldarsa, azıcık kıınıldarsa birbirlerine öpüşecek kadar yaklaşmış olacaktardı. Bu farkındalıkla Mariah'nın içi genç kızlar gibi kıpır kıpır oldu, ardından da daha yaşlı, daha akıllı bir kadının korkusu sardı içini.

Bütün vücudu özlemle doldu, parmakları titrerken boğazı kurudu. Ah, şu anda ona dokunmayı nasıl da istiyordu, parmaklarını onun uzun saçlarının arasında gezdirip geçmiş bundan ibaretmiş gibi davranmayı...

Ama her zamanki gibi o cesareti kendinde bulamadı. Ona kendinden bir şey veremezdi. Yalnızca gerçeği verebilirdi ve bunu gerçekten de çok istiyordu.

“Sebebi sen değilsin,” dedi.

Deli Fişek kaşlarını çattı. “Neyin sebebi?”

“Sana haksızlık ettim, kötü davrandım... Başkası yüzünden.”

“Canını yakan biri yüzünden mi?”

“Evet. Sana çok benziyordu... Ama baştaki kadar benzetmiyorum artık.”

“Hangi yönden? Yakışıklılık, çekicilik yönünden mi?”

Deli Fişek’in içten tebessümüyle Mariah’nın gücü tükenmişti, sinsi ve baştan çıkarıcı bir ses duydu: *Ona dokun... Dene yalnızca.*

“Haydi Mariah,” dedi Deli Fişek usulca, “hangi yönden o adama benziyorum?”

Mariah güçlükle yutkundu. “Sen de... gideceksin.”

Deli Fişek’in tebessümü silindi. Ona özgü olmayan bir ciddiyetle Mariah’ya baktı.

Bakışları kenetlendi. Deli Fişek’in gözleri sıcak, gri bir vaatle dolmuş, onu kendine çekiyordu. Mariah’nın kalp atışları hızlandı. Aniden Deli Fişek’in ona dokunmasını istedi, acı çekercesine istedi. Korkmadan ona uzanmayı ve pürüzlü tenini hissetmeyi istedi.

Bana söz ver, diye düşündü çaresizce. Tutamasan bile...

“Haklısın,” dedi Deli Fişek. “Ben de gideceğim.”

Mariah’nın içini derin bir acı doldurdu ama bunu beklemedi. Gözlerini sıkıca kapattı. Deli Fişek’in ona yalan söylemesini istemekle ne büyük aptallık etmişti. Bir an için de olsa bu adamın ona gülücüğünden, bir iki dokunuştan başka bir şey sunmasını beklemekle ne büyük aptallık etmişti. “Teşekkür ederim, en azından bunun için.”

“Aç gözlerini Mariah ve bana bak.”

Mariah isteksizce gözlerini açtı.

Birbirlerine o kadar yakınlardı ki Mariah onun koyu gri gözlerindeki yeşil benekleri görebiliyordu. Nefesi dudaklarında belli belirsiz bir fısıltıya benziyordu. "Her şeye yanlış açıdan bakıyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

Deli Fişek uzandı ve Mariah'nın saçından bir toka aldı.

Mariah'nın nefesi kesildi ama kımıldamadı.

O an Deli Fişek elini tekrar uzattı, sonra tekrar. Tokaları teker teker çıkardı, ta ki genç kadının o küçük ve sıkı topuzu çözülene kadar. Şimdi Mariah'nın o gür, dalgalı saçları bir şelale gibi kollarına akıp çimlerin üzerinde toplanmıştı.

Deli Fişek uzunca bir süre onun saçlarını okşadı. Aralarındaki sessizlik, Mariah kulaklarında hafif bir uğultu duyana kadar büyüyen genişledi. Kendisi Deli Fişek'e büyülenmiş halde bakarken Deli Fişek'in parmakları onun saçlarında gezinip nazik daireler çiziyordu.

Sonra Deli Fişek başını kaldırdı. Göz göze geldiler ve öylece kaldılar. "Mariah." İsmi aralarında öylece asılı kalarak içten bir duygu uyandırdı.

Mariah yanıt olarak bir şey söylemek istedi ama eğer söylerse, ona o kadar bile yaklaşırsa kaybolacağını biliyordu.

Deli Fişek ona ağır, vaat dolu bir tebessümle bakınca Mariah'nın ruhundaki en soğuk köşeler bile alev alev yandı. Deli Fişek ona biraz daha yaklaşmış bir ot kopardı ve onu ağzına götürdü. Ayartıcı, dolgun dudaklarında ot uzun, eğri büğrü, yeşil bir şerit gibi görünüyordu. Sonra yavaş, çok yavaş bir şekilde otu ağzından çıkarıp onun dudaklarına götürdü.

Yumuşak bir dokunuştı bu, aynı zamanda da pürüzlü. Mariah o dudakların ve onun acı verici derecede farkındaydı. Tüm duyuları gerilmiş, kırılma noktasına gelmişti. O ufaklık dokunuş düzinelerce anıyı ve ihtiyacı ortaya çıkarmıştı. Güçlkle yutkundu.

"Sana hayatının en harika anlarını yaşatabilirim," dedi Deli Fişek. "Ve bunu kimsenin bilmesi gerekmiyor."

Mariah yatak odasının penceresinde durmuş, barakaya bakıyordu. İçindeki ürpertiği bastırmak için kollarını göğsünde sıkıca kavuş-turmuştu.

Sana hayatının en harika anlarını yaşatabilirim.

Deli Fişek'in o duygusuz teklifini tekrar tekrar düşündü. Kelimeler zihninde birbirini takip ediyor, o kontrollü halini yavaş yavaş kırmaya çalışıyordu.

Bu teklifi her düşündüğünde hem içi ısınıyor hem üşüyor hem korkuyor hem de canlandığını hissediyordu. Kendi arzularından oluşan sıcak, baştan çıkarıcı bir havuzda boğuluyordu sanki. Başını ancak nefes alabilecek kadar suyun üzerinde tutabiliyordu.

"Gidecek." Mariah o tanıdık sözü aynadaki yansımasına fısıldadı.

Dünden beri bu sözü binlerce defa tekrar etmişti. Başta güçlü, kendinden emin gelmişti kulağına –tam hissettiği gibi– ve onu rahatlatmıştı. Ama şimdi her geçen dakikayla birlikte zayıflıyordu.

Sana hayatının en harika anlarını yaşatabilirim. Ve bunu kimsenin bilmesi gerekmiyor.

O sözlerin bu kadar güçlü olması ne kadar da inanılmazdı. Sıcak bir bıçak gibi endişesini ikiye bölmüş, onu baş döndürücü, içinin karıncalanmasına sebep olan bir beklentiyle doldurmuştu. O sözler onu baştan çıkarmış, merakını uyandırmıştı.

Mariah böylesine basit bir cümlemin onu bütünüyle bir maceraya sürükleyeceğine, ona kendini... özgür hissettireceğine inanamıyordu.

Ama sonuç ortadaydı. Deli Fişek'le yaşayacağı hiçbir şey ona karşı kullanılmayacaktı, olanları kendisi dışında kimse bilmeyecekti.

Yaşadığı tutkunun... ve kalp kırıklığının herkes tarafından duyulduğu geçen seferki gibi olmayacaktı.

Kimse bilmeyecek.

Mariah ürperdi. Gerçekten de baştan çıkarıcı sözlerdi bunlar.

On Dördüncü Bölüm

Deli Fişek “kırmızı” varile olgun bir elma attı. Elma gürültüyle varile çarptı ve küçük parçalar havada uçuştı. Deli Fişek diğer ağaçtaki elmaları toplayan çocuğu dalgın bir ifadeyle izledi. Nedense o sabah mutfakta olanlar yüzünden kendisini kötü hissediyordu.

“Merhaba çocuk,” dedi varile bir elma daha bırakırken.

Jake işini bırakıp durdu ve rengârenk yaprakların arasından ona baktı. “Efendim?”

“Bu sabah için...” Deli Fişek omuz silkti, ne söyleyeceğinden pek emin değildi. “Seni üzecek bir şey söylediysem özür dilerim.”

Jake uzunca bir süre ona baktı, sonra hafifçe gülümsedi. “Evet, ben de. Sanırım biraz aptalca davrandım.”

Deli Fişek sırttı. “Lanet olsun, ben de hep aptalca davranırım zaten.” Çocuğu yanına çağırdı. “Haydi gel, biraz ara verelim.”

Jake merdivenden indi. Elma dolu çuvalını “kırmızımsı” variline koydu ve Deli Fişek’in peşinden eğilmiş tahta çitlere doğru gitti.

Deli Fişek çite astığı matarasını alıp uzun ve gürültülü bir yudum su içti. Serin suyun boğazından aşağı indiğini hissetmek güzeldi. “Ah, bu çok iyi geldi.” Matarayı Jake’e uzattı. “Tabii tekila daha iyi giderdi ama bazen elindekiyle idare etmek gerekiyor.”

Jake ona baktı. Kaşlarını çattı ve o ciddi ifadesi biraz daha derinleşti. “Ne demek istiyorsun?”

Deli Fişek sırttı. “Beni ciddiye alma çocuk. Öylesine söyledim.”

Jake sudan bir yudum aldı. Dudaklarındaki ıslaklığı silip iç-ten bakışlı yeşil gözlerini Deli Fişek'e çevirdi. "Sen dövüşçüsün, değil mi?"

"Evet." Deli Fişek gülümseyip elini saçında gezdirdi ve gömleğinin düğmelerini açtı. Öğleden sonrasının serin esintisi göğsüne çarpınca gömleğinin kenarları uçtu. "Beni mi takip ediyorsun?"

Jake bembeyaz oldu. Matara parmaklarının arasından kayıp yere düştü. "Ha?" O ses tiz bir çığlığa benziyordu.

"Dövüşleri mi takip ediyorsun?"

"Ah!" Jake'in sıkı gövdesi âdeta çöktü. Rahatlamayı andıran bir ifade belirdi gözlerinde. "Evet, sanırım."

"İnsanlara nedense romantik bir şey gibi geliyor."

"Sana öyle gelmiyor mu?"

Deli Fişek çitin üstündeki havluyu alıp alnında ısıldayan teri sildi. "Başka bir adama vurmanın cazip bir yanı yok çocuk."

"Neden dövüşüyorsun öyleyse?"

Deli Fişek sıcak otların üstüne çöküp elini rengârenk sonbahar yapraklarından oluşan yığında gezdirdi. "Para için sanırım. İnsan herhangi bir şeyi neden yapıyorsa ben de onun için yapıyorum."

"Büyükbabam hep, 'İnsanın davranışlarına onuru rehberlik etmelidir,' derdi."

Deli Fişek homurdandı. "Evet, öyle saçma sözler sarf eden bir adam tanımıştım ben de. Onların çoğu bir öğün bile aç kalmamıştır, emin ol."

Jake temkinli bir tavırla Deli Fişek'in yanına gitti ve aralarında yeterli bir mesafe bırakarak oturdu. "Peki ya sen? Sen hiç aç kaldın mı?"

"Defalarca."

"Gençken mi? Yani o zaman bu, durumu açıklayabilir..."

Deli Fişek, Jake'e keskin bir bakış attı. "Çok fazla soru soruyorsun."

Utançtan çocuğun yanakları kızardı. Gözlerini kaçırıp çimlere baktı. Gözyaşına benzer bir damla, gözlerinin ısıldamasına neden oldu. "Affedersin."

"Ah, Tanrı aşkına, sen üzerine alınma. Ama insan bazı konularda konuşmak istemeyebilir. *Ben* bazı konularda konuşmak istemiyorum." Deli Fişek, çocuğa gülümsedi. "Sen kendinden bahset bakalım biraz. Nerelisin?"

"Wisconsin."

Deli Fişek bunu duyunca söyleyecek tek laf bulamadı. "Öyle mi?" demekle yetindi sonunda.

"Bü... büyükbabamın adı da Jacob'dı. Jake başını kaldırmış, o küçük yüzünde kocaman görünen gözleriyle Deli Fişek'e bakıyordu şimdi. "Öyle birini tanıyor musun?"

Deli Fişek aniden duygulandı. Yaşlı Jacob Vanderstay'i düşünmeyeli yıllar olmuştu. Acı dolu tebessümü dudaklarının iyice gerilmesine neden oldu. "Evet, eskiden tanırdım. O da kaba, aşağılık herifin tekiydi. Herkes kendi kurallarına göre yaşasın isterdi. Ve ben hayatımda onun kadar kuralcı bir adam tanımadım."

"Onunla nasıl tanıştın?"

Deli Fişek sallanan çite yaslandı. Uzun zaman önce unuttuğu düzinelerce anı aklına üşüşmüş, dudaklarında acı tatlı bir tebessüm yaratmıştı. *Laralee*.

Deli Fişek başını iki yana salladı. Tanrım, onu düşünmeyeli ne kadar zaman olmuştu? "Onun kızını tanıyordum."

"Neden gülümsüyorsun?"

"O başka türlü bir şeydi. Nasıl olduğunu merak ediyorum."

"Karın mıydı?"

"Az daha karım oluyordu." Deli Fişek, Jake'e gülümsedi. "Ama kaçtım."

Jake kaşlarını çatı. "Onu görmeye gittin mi hiç?"

"Hayır." Deli Fişek kolunu çitin en üst kısmına doğru uzattı ve sonsuz mavi gökyüzüne baktı. "Çok zengin ve inanılmaz şımarık bir kadındı. Babası benim fırsatçı bir pislik olduğumu ve aile

işinde çalışarak bunu telafi edebileceğimi düşünüyordu.” Deli Fişek sırtıarak Jake’e doğru eğildi. “Aile işleri neydi, biliyor musun?”

Jake gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibiydi. “Ne?”

“Cenaze işleri.” Deli Fişek güldü. “Yaşlı adam çok değerli kızıyla evlenmem karşılığında o işi devralmamı istemişti.” Bariz bir şekilde ürperdi. “Bana göre bir iş değildi ama Laralee ve babası çok netti: Laralee’yle evlenirsem tahnit işini öğrenecektim. Ben de bir gece pılımı pırtımı toplayıp oradan ayrıldım. Ama ona ne olduğunu uzunca bir süre düşünüp durdum.”

“Onu görmeye gidebilirdin.” Jake’in sesinde garip bir yakıcılık vardı.

Deli Fişek omuz silkti. “Niçin? Beni tekrar görmek istemezdi ki... ben öyle kaçıp gittikten sonra. İnan bana, çocuk, kadınlar böyle konularda çok tuhaftır.”

Jake garip bir hüznle dolan yeşil gözleriyle ona baktı. “Seni görmek isterdi... eminim.”

“Olabilir.” Deli Fişek bakışlarını Jake’ten uzaklaştırdı. Çocuğun gözlerinde beklenmedik bir şey vardı; çok derin, insana işkence eden, dokunaklı bir acı...

Deli Fişek kendi kendine bunun bir öneminin olmadığını söyledi; çocuğun acısı onu ilgilendirmiyordu. Yine de garip, huzursuz edici bir duygu sarmıştı içini. Jake’e tekrar bakmamak gerçekten de ciddi bir irade gücü gerektiriyordu.

Utandığını hissetti. Sanki Jake’i bir anlamda hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ama bu saçmaydı. Ortak bir şeyleri yoktu, onları bu ıssız yerdeki küçük çiftliğe getiren, birbirine çok benzer bir yolculuk tutkusu dışında.

Hem zaten on altı yaşındaki çocuklar hakkında ne bilirdi ki o? Belki de hepsi böyle hüznü ve acınası haldeydi. Özellikle de henüz cinsellik hakkında hiçbir şey bilmezken.

Deli Fişek eğilip matarayı aldı ve uzun, tatmin edici bir yudum daha su içti. Sonra Jake’in sırtına hafifçe vurdu. “Haydi, işe

devam edelim.” Yavaşça doğrulup bitkinlikle ayağa kalktı ve ağaca doğru yürüdü.

Ama oraya varana kadar Jake’in bakışlarını üzerinde hissetti; muzip, alçak sesle bir şey istiyormuş gibi görünen, sıcak, somut bir varlıktı bu. Korkunç derecede endişe verici...

Rass, Greta’nın mezarının başında oturmuş, elini genişgüzel bir şekilde sevgiyle soğuk mezar taşına koymuştu.

Gözlerini kapatıp nefesini tuttu ve lavanta kokusu ile rüzgârın hafif dokunuşunu bekledi. Ama bu defa hiçbirini hissetmedi ve o büyü olmadan Rass kendini iç karartıcı derecede yalnız hissetti.

Tanrı aşkına, onu çok özliyordu...

Rass yorgun, yapayalnız bir şekilde iç geçirdi.

“Toparlan artık ihtiyar,” dedi kendi kendine. Şu an kendini bırakamıyor, Greta’nın ölümünden beri onu çepeçevre saran hüznün kabuğuna kıvrılamıyordu. Şimdi kızı için her zamankinden çok daha güçlü olmalıydı. Bir defalığına da olsa kızının ona ihtiyacı vardı. Ve Tanrı isterse bu kez onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Mariah. Kızının adı içini pişmanlıkla doldurmuştu.

“Ama iyiye gidiyor.” Bu sözleri yüksek sesle söyledi ve onların verdiği azıcık rahatlamadan faydalanmaya çalıştı. Bu kez sözler yalnızca suçluluk duygusunu bastırmak için söylenmemişti, gerçeği de yansıtıyorlardı.

Artık iyileşiyor. Eskisi gibi tetikte ve gergin değil. O inanılmaz derecede sıkı topuzunu bile gevşetti. Jake’e gülümsüyor, Deli Fişek’le kahkaha atıyor.

İyileşmek adına yola doğru bir adım da attı, titrek ve güçsüz bir adım ama olsun.

Artık poposuna tekmeyi atmalıydı. Mecazen tabii. Mariah’nın bir adım daha atmasını sağlayacak herhangi bir şey yapmalıydı

ve elini çabuk tutmalıydı. Sezgileri ona fazla vakti kalmadığını söylüyordu.

Ama nasıl yapacaktı bunu? Greta'ya gelmesinin ilk sebebi buydu aslında. Rass'ın açıkça gördüğü şeyi Mariah ile Deli Fişek'in görmesini nasıl sağlayacaktı?

Deli Fişek'in, Jake'le birlikte elma topladıkları bahçeden gürleyen, boğuk kahkahası duyuluyordu. *İkisi iyi anlamaya başladı*, diye düşündü Rass. *Birlikte çalışmaya başladıkları için olsa gerek.*

Sonra Rass'ın aklına bir fikir geldi. Ağır, dalgın bir gülücük dudaklarına yapıştı.

“Sen ne dersin Greta? Sence doğru iz peşinde miyim? Kısa bir süreliğine yalnız kalmaları işe yarar mı?”

Bu defa düşen yaprakların arasında dans edercesine spiraller çizen rüzgârın sesini duydu. Gün ışığı, sıcak toprak ve lavanta kokuyordu.

Rass gülümsedi. Yanıtını almıştı.

Gülümseyip hafif bir ısıklık çalarak Greta'yla vedalaştı ve tekrar bahçeye döndü. Tepeden gelip ağaçların arasına indiğinde elmaların çat çat sesleri eşliğinde varile düştüğünü duydu.

Kocaman, yeşil yapraklı bir ağacın arkasından baktığında önce Jake'i gördü. Çocuk ağacın tepesindeydi, dikkatle ağacın dallarından olgun elmaları topluyordu. Deli Fişek de hemen yanındaki ağaçta, kollarına dizdiği elmaları farklı varillere fırlatıyordu.

Rass başını iki yana salladı. Neyse ki Deli Fişek dürüst, iyi kalpli bir adamdı çünkü berbat bir elma toplayıcısıydı.

Rass onu gizleyen gür yaprakların arasından çıktı. “Tek adımda toplayıp elma sosu mu yapmaya karar verdin?”

Deli Fişek, Rass'ın sesinin geldiği tarafa döndü. Yakalanmış olmaktan ürkecek kadar nazikti. “Lanet olsun. Affedersin Rass.”

“Boş ver. Bence yeterince gereksiz kural var zaten.”

Deli Fişek şapkasını çitten alıp kafasına geçirdi ve Rass'e gülümsedi. “Kuralları çiğnemek benim uzmanlık alanımdır. İyi yaptığım birkaç şeyden biri.”

Jake ağaçtan inip Rass'ın yanına doğru yürüdü. "Merhaba Rass." Birkaç elmayı "kırmızımsı" variline koydu ve mataraya uzandı.

"Merhaba Jake," dedi Rass. "Birkaç şey almak için kasabaya gideceğim. Fayton kullanabilir misin?"

Jake başını salladı. "Elbette Rass. Annemi faytonla doktora götürüp getirirdim hep."

"Güzel. O zaman otlığa koş da benim için Cleo'yu getir. Omurgası çökmüş, siyah olanı. Hemen tanırsın zaten."

Jake fötr şapkasına uzanıp onu kafasına taktı ve yürümeye başladı. Rass ve Deli Fişek çocuğun çakıl taşlı yola inip ahıra koşmasını izlediler.

Uzunca bir süre uyumlu bir sessizlik içinde kaldılar. Güneş ağır ağır batmaya başlamıştı. Alacakaranlığın kan kırmızısı gölgeleri kararmaya yüz tutan ufka tutunmuştu.

Anılar Rass'ın zihnine akın edip tanıdık bir sıcaklıkla kalbinin soğuk, karanlık yerlerini doldurdu.

"Greta günün bu saatini severdi," dedi usulca. "Buna 'büyülü saat' derdi. Ne gece ne gündüz olan bu saatlere."

"Anlattıklarından çok iyi bir kadına benziyor Rass. Çok... üzüldüm."

"Üzülecek bir şey yok."

Tekrar sessizliğe gömüldüler. Bir yerlerde bir kuş cıvıladı. Rüzgâr ağaç yapraklarının arasından fısıldayıp sonbaharın yere düşen, çıtırdayan anımsATICılarını fırıl fırıl çeviriyordu. Nehrin gizli yerlerinden yalnız kurbağaların vıraklamaları geliyordu.

Gözyaşları Rass'ın gözlerini yakıyor, gölgelerin arasında kalan tarlaları altın sarısı ve kırmızı görmesine sebep oluyordu. "Öleceği aklıma bile gelmezdi..."

Deli Fişek, Rass'ı biraz rahatlatmak için onun omzunu sıktı ama bir şey söylemedi.

Rass bahçeye bakıp Greta'nın varlığını yanında hissetti. Kokusunun, ruhunun bir parçasının avucunda kaldığının, hep orada olduğunun bilinciyle yumruğunu sıktı. Bu ona güç, azim ve sa-

kinleştirci bir mutluluk veriyordu. “Bazen tepedeki ağacın altında durduğumda onu görüyorum. Beni bekliyor.”

Deli Fişek ağırlığını bir ayağından diğerine verirken uzaklara daldı.

“Seni rahatsız mı ediyorum?” diye sordu Rass yarım yamalak bir tebessümle.

Deli Fişek yatışmış bir fırtına misali nefesini serbest bıraktı. “Hem de çok.”

“Bana inanmadığını biliyorum. Mariah da inanmıyor. Çünkü siz hiç âşık olmadınız, ikiniz de.”

Deli Fişek güldü. “İşte orası çok doğru profesör.”

“Günün birinde benim Greta’ya karşı hissettiklerimi sen de hissedeceksin ve anlayacaksın. O his hiçbir zaman kaybolmuyor. İkinizden biri öldüğünde bile.”

“Öyle bir şey hissedeceğimi sanmıyorum Rass.”

Bense buna bahse girerim. Rass boğazını temizledi ve Deli Fişek’e baktı. Aklındaki şeyi söylemenin tam sırasıydı şimdi. “Ben yokken Mariah’ya göz kulak olacağına söz verir misin?”

Deli Fişek kahkahayı bastı. “Ne zamana kadar yoksun?”

Rass bu yanıtı kızdı. “Önemi var mı?”

“Elbette var. Akşam yemeğine kadar ya da yarın sabaha kadar dersin kabul ederim. Ama ilkbahara kadar dersin başka birini bulmanı tavsiye ederim.”

“Mariah’dan hoşlandığını sanmıştım.”

“Evet... hem de çok. Bununla ne ilgisi var ki?”

“Şey... belki kalırsın diye düşünmüştüm. Ne de olsa hâlâ bu radasın.”

“Henüz ücretimi ödemedin çünkü.”

Rass, Deli Fişek’e kuşkulu bir bakış attı. Genç adam ilgisiz görünmek için deli gibi çabalıyordu ama duygularını tümüyle gizleyemiyordu. Gözlerinin derinliklerinde Rass görmek istediği, ihtiyaç duyduğu şeyi görüyordu.

Deli Fişek görünmeye çalıştığı kadar bağımsız değildi.

Rass bol, iyice incelmış pantolonunun cebinden cüzdanını çıkardı. İçinden on dolarlık gıcır gıcır bir banknot çıkarıp Deli Fişek'e uzattı. "Al bakalım. Sana ücretini ödüyorum. Borcum olandan fazlası. Hemen gidecek misin?"

Deli Fişek kâğıt paraya uzunca bir süre sessizce baktı. Sonra yavaşça başını kaldırdı ve bakışları Rass'inkilerle birleşti. "Hayır."
"Neden?"

Deli Fişek irkildi. "Sanırım gitmeye henüz hazır değilim."

"Bunun kızımla hiç ilgisi yok mu peki?"

Deli Fişek sessizce iç geçirip elini kabarık saçlarında gezdirdi. "Olmamasını dilerdim profesör."

Rass gülümsememek için kendini zor tuttu. "Ama var."

Deli Fişek gözlerini sıkıca kapattı. "Evet, var." Aniden başını kaldırdı ve keskin bakışlarını Rass'in yüzüne dikti. "Bundan büyük bir anlam çıkarma Rass. Ben bir yerde uzun süre kalan adamlardan değilim."

"Belki bu defa farklı olur."

Deli Fişek'in dudaklarında haşin bir tebessüm belirdi. "Aynı şeyi söyleyen sayısız kadınla birlikte oldum ama nedense olmuyor."

Rass daha fazlasını söylemeyi aklından geçirdi ama sırası olmadığına biliyordu. Bir adamın kendi kendine keşfetmesi gereken bazı şeyler vardı. "Şey, ben birkaç saatliğine kasabaya gidiyorum. Jake'e Çin lokantasında akşam yemeği ısmarlamayı düşünüyorum. Ama Mariah'yı çiftlikte yalnız bırakma. Olası bir tehlikeye karşı."

Deli Fişek gülümsedi. "Bundan emin olabilirsin Rass. Senin için ona göz kulak olurum."

Rass onun sırtını sıvazladı. "Sana güvenebileceğimi biliyordum."

Deli Fişek kahkaha attı. "Her şeyin bir ilki vardır."

"Ne?"

"Kimse bana güvenmez profesör."

Rass genç adamın yüzüne baktı. "Dediğim gibi belki bu kez her şey farklı olur."

Rass cümlesinin tüm olasılıklarıyla anlaşılmasını bekledi ve arkasına dönüp yürüdü.

On Beşinci Bölüm

Deli Fişek, Mariah'ya seslendi ama yanıt alamadı. Şimdi çiftlikte yalnız olduklarına göre ondan kaçmak için bir yere gizlenmişti büyük ihtimalle.

Onu suçladığını söyleyemezdi.

Deli Fişek barakadan sabunu ile havlusunu alıp o geceki banyosunu yapmak üzere evin yolunu tuttu.

Gevşemiş basamaklardan çıktı ve kapıya sertçe vurdu. Yanıt bekleme de kapıyı çalmaya devam etti. Deli Fişek düzenli olarak planlanmış düşünü ne zaman almaya kalkışsa Mariah ortadan kayboluyordu zaten.

Kapıyı açan olmadı.

Deli Fişek pirinç kapı kulpuna uzanıp onu çevirdi ve kapıyı açtı. Menteşeler gıcırdarken kapı içeriye doğru açıldı.

Başını karanlık evin içine uzattı. İçeriye ölüm sessizliği hâkimdi. Kapıdan içeri girdi ve bir lamba yaktı. Altın sarısı ışık, gölgelerin arasından yolunu buldu.

Deli Fişek kapıyı arkasından kapattı ve merdivenlerin başlangıcına doğru yürüdü. "Mariah? Orada mısın?"

Hâlâ yanıt yoktu.

"Oradaysan eğer, ben duş alacağım." Tam merdivenlerden uzaklaşırken durdu.

Mariah'nın odası merdivenlerin hemen başındaydı.

Orası, yalnızca birkaç metre ötesi onun gizli sığınağıydı. Özel eşyalarının arasında bir yerde, gülüşündeki acının ve gözlerindeki hüznün sebebini açıklayacak küçük bir eşya, bir biblo mutlaka olmalıydı.

Deli Fişek ne olduğunu kendisi bile anlamadan merdivenlerden yukarı çıkmaya başlamıştı. Sahanlıkta duraksayıp etrafına bakındı. Koridor karanlık ve boştu.

"Mariah?" Deli Fişek, yanıt vermemesini ümit ederek ona temkinli bir şekilde seslendi.

Ve yanıt gelmedi.

Mariah'nın odasına doğru ilerleyip kulpu nazikçe çevirdi. Tek bir hamleyle kapı bir kavis çizerek içeriye doğru açıldı.

Oda sade ve soğuktu, batmak üzere olan güneşin kıpkırmızı ışınlarıyla aydınlanmıştı yalnızca. Ne tuvalet masasını aydınlatan taze çiçekler ne lavabosunun aşınmış ahşabını yumuşatacak danteller vardı. Beyaz yorgan, taze bir kar tabakası misali meşe ağacından dört direkli yatağın üzerine yayılmıştı. O sade keten kumaşın üzerinde tek bir buruşukluk göze çarpmıyordu. Altında yatan kadındansa ne bir iz ne de bir işaret vardı.

Deli Fişek hayal kırıklığına uğramıştı ama sebebini bilmiyordu.

Şifonyer dikkatini çekti. Yanlış bir şey yaptığının farkında olsa da karanlık odanın içinde yavaşça ilerledi. Şifonyerin üstü çatlamış porselen bir tabağa özenle yerleştirilmiş saç tokaları ve ahşap bir fırça dışında boştu. Ne bir süs eşyası ne bir fotoğraf ne de anı niteliğinde bir şey vardı. Uzun zaman önce yaşanmış bir aşktan kalma kurutulmuş bir gül bile yoktu.

Deli Fişek en üst çekmeceyi açtı ve çekmecenin düzgünce katlanmış iç çamaşırlarıyla dolu olduğunu gördü. Çekmeceyi hemen kapattı ve diğerlerini açtı, teker teker. En son çekmeceye gelene kadar bir ipucu sayılabilecek hiçbir şey bulamadı.

Orada düzgünce katlanmış, minik, kare şeklinde, ince, mavi bir battaniye vardı. Kenarlarına sarı yeşil çiçekler ve tüylü, beyaz

koyunlar işlenmişti. Onun da yanında eski tip bir biberon ile paslanmış, gümüş bir çingirak duruyordu.

O işlemleri yapmak için kaç saat uğraşıldığını, birinin battaniyeyi örerken ne kadar özendiğini, kusursuz görünmesini sağlamak için ne kadar çabaladığını düşündü. Bunu yapan Greta'ydı şüphesiz. Kadın battaniyeyi bebeğe tam uyacak şekilde örmüştü. Mariah da onu biberonu ve çingırağıyla birlikte saklamıştı. Kadınlar hep böyle yapmaz mıydı zaten? Özel eşyaları nesilden nesile aktarırlardı.

Ama Throckmorton kadınları için her şey burada, yarısı boş, unutulmuş bir çekmecedeki kalmıştı. Mariah'nın o battaniyeye sevgiyle saracağı bir çocuğu olmamıştı. Ama belli ki o bebek eşyalarını geleceğe dair bir ümitle bunca yıl saklamıştı.

Deli Fişek kaşlarını çatarak çekmeceyi kapattı. Mariah hâlâ çocuk sahibi olmayı ümit ediyor muydu? Bu zamana dek bunu mu ümit etmişti? Yoksa burası unutulmuş hayallerin dinlenme yeri miydi? Bu soru Deli Fişek'i huzursuzluğa iterek hissetmek istemediği duyguların yolunu açtı.

Deli Fişek doğrulup temkinli adımlarla gardıroba doğru yürüdü. Henüz dolabın kapağını açmadan orada ne bulacağını biliyordu ve hayal kırıklığına da uğramadı. Dolap düzinelerce soluk, kahverengi elbise ve eski önlükle doluydu.

Mariah'nın başka renkte elbisesi yoktu. *Neden*, diye düşündü Deli Fişek. Mariah neden bu kadar sönük ve mütevazı görünmeye çalışıyordu ki?

Deli Fişek tarifsiz bir hüznle odadan çıktı, kapıyı arkasından çekip koridora adımını attı. Neden bu kadar tedirgin olduğunu fark ettiğinde merdivenlerin yarısına gelmişti.

Durup tekrar basamaklara baktı. O odada bulduğu şey şimdi kafasına dank etmişti.

O da tam böyle bir odaydı. Boş ve sırdan. Var olmamayı tercih eden birinin odasıydı bu. İçinde yatak olan ama anılardan arınmış bir oda. Uyumak için düzenlenmişti, hayal kurmak için değil.

Deli Fişek'in kaşları iyice çatıldı. Bu akşam buraya gelmekle hata etmişti. Süslü biblolar, dantelli süslemeler bulmayı beklemişti. Mariah'nın da diğer kadınlar gibi olduğunu gösteren bir oda bulmayı.

Oysa bulduğu, dünyayla bağını tamamen koparmış bir kadının تنها, boş sığınağı olmuştu.

Deli Fişek'in çok iyi anladığı bir kadının...

Mariah bir kolunun altına sıkıştırdığı temiz çarşaflarla birlikte canlı adımlarla çamaşırvaneden çıktı. Diğer elinde yarısı dolu bir kova ile bir süpürge vardı. Yürüdükçe sabunlu su kovanın metal kenarından taşıp ayaklarına sırıyordu.

Jake ve Rass'in yokluğunda kendini bir şeylerle meşgul etmeliydi. Onu Deli Fişek'le burada yalnız olduğunu düşünmekten alıkoyacak herhangi bir şey yapmalıydı.

Gerginliğini yatıştırmanın en iyi yolu çok çalışmaktır, diye düşündü sonunda. O yüzden elinde kovayla barakaya gitmişti. Bugün her zamanki gibi temizlik günüydü ve Deli Fişek'in varlığının, düzenini bozmasına izin vermeyecekti.

Onun duş saatini de özenle planlamıştı. Deli Fişek her akşam saat yedi buçukta duş alacaktı ve banyoda en az yarım saat kalıyordu. Yani şu an Deli Fişek banyodan çıkıp onu aramaya başlayana kadar en az yarım saati vardı. Tecrübelerine dayanarak barakayı yirmi dakikadan kısa bir süre içinde temizlemesi gerektiğini biliyordu.

O küçük, karanlık ek binaya geldiğinde durup kova ile süpürgeyi bıraktı. Çalmaya gerek duymadan kapıyı ardına kadar açtı.

Karanlık bir sessizlik ona karşılık verdi.

Mariah omurgasını doğrultup komodine doğru gitti. Lambayı açıp etrafına bakındı ve memnuniyetsizliğini belirtircesine cık cıkladıktan sonra işe koyuldu.

Baraka küçüktü ve onu temizlemek fazla vakit almamıştı. Mariah yeri ve camı sildi, ardından şifonyerin tozunu alıp perdeleri silkeledi.

Sonra durup derin bir nefes aldı ve alnında ışıldayan teri sildi. Şimdi ne yapacaktı?

Etrafına bakındığında bir köşeye atılmış gri beyaz çantayı gördü. *Bu onun çantası*, diye düşündü. *Beraberinde getirdiği tek şey.*

Mariah çantanın içinde ne olduğunu, Deli Fişek'in yanından ayırmayacak kadar değerli neleri olduğunu merak etti.

"Çantayı onun için boşaltabilirim belki," dedi yüksek sesle.

Evet, bu mantıklıydı. Dostça bir davranıştı.

Temkinli bir şekilde köşeye gidip diz çöktü. Çantanın iyice yıpranmış ipini çeker çekmez çanta açıldı. Top gibi buruşturulup çantanın bir kenarına tıkıştırılmış olan eski püskü, siyah bir gömlek çantanın ağzından sarktı.

Mariah gömleği alıp ona uzunca bir süre baktıktan sonra onu katlayıp şifonyerin orta çekmecesine yerleştirdi. Deli Fişek'in eşyalarını birer birer çıkarmaya başladı; rengi solup yırtılmış iki çift kot pantolon, yamalı bir oduncu gömleği, eskimiş, su geçirmez bir mont, çorap ve iç çamaşırları. Mariah hepsini katlayıp kaldırdıktan sonra çantayı biraz daha açıp içine baktı. Sayfaları kıvrılmış eski püskü not defterleri ve sayfalar en altta duruyordu. Mariah not defterlerinden birini açtı.

Okumamaya çalıştı ama kelimeler gözüne ilişip onu içine aldı.

Açlığın verdiği zarar etrafımı sarmış durumda; tren hatları aç çocukların acınası, dokunaklı çılgılığı ve çaresiz ebeveynlerin sessiz inlemeleriyle dolup taşıyor. Ülke paramparça oluyor, evsiz ve avare insanlar birdenbire yok oluyor. Dünyanın bu en büyük ulusu insanların bu kadar bakımsız ve aç kalmasına nasıl göz yumuyor?

Giriş o noktada bitmişti. Mariah kaşlarını çatıp başka bir sayfaya geçti.

1892-1893 kışı, Michigan Gölü'nün bataklık kıyısında kamp kuran binlerce kişi acımasız bir soğuğa teslim olmuştu. Bittiğinde Illinois semalarında büyüleyici bir peri masalından çıkmış kuleler misali yükselecek binalar üzerinde sonsuz, yorucu saatler boyunca çalışıyorlardı. Birlikteyken hayal kuruyorlardı ve ülke onlarla birlikte bir hayalin peşinden gidiyordu.

Ama tüm hayaller gibi merakla beklenen 1894 Columbia Dünya Fuarı'nın da karanlık, kâbus gibi bir yanı olmuştu. Ve onlar da tüm kâbuslar gibi parlak gün ışıyla bir kenara itilip unutulmaya bırakılmıştı.

Fuar 1 Mayıs'ta açıldı. Ne görkemli bir açılıştı ama. Beyaz sütunlu saraylar, iki yüz kırk hektara yayılan göletlerin, bahçelerin ve plazaların arasından yükseliyordu. Tüm dünya Birleşik Devletler'in ortabatı bölgesini hayranlıkla izliyordu. Altı ay devam etti, sonra kapandı. O göz alıcı, nefes kesen beyaz periler ülkesi bir defada yıkıldı.

Peki, o büyü gerçekleştikten sonra ardında neler kaldı? Şikago'nun soğuk ve boş sokaklarında amaçsızca gezinen, köşelere büzüşüp yiyecek dilenen yüzlerce işsiz, hayali tükenmiş adam, kadın ve çocuk... Sonu gelmeyen, korkunç kuyruklarda eski teneke kutularda dağıtılan bedava yiyeceklerden alabilmek için bekliyorlardı. Bebekler ile genç anneler açık kapı kenarlarında, ıslak gazetelerden yaptıkları battaniyelerin altında uyuyordu.

Bu ülkede gelişme ve yoksulluk arasındaki uçurum hiç bugünkü kadar büyük olmamıştı. Obur ve doyumsuz bir ekonomik krizin pençesine düştük ve bu bizim hayatımızın her dokusunu yiyip bitiriyor. Çocuklarımızı, geleceğimizi ona feda ediyoruz. Ve kimse dinlemiyor...

Mariah sarsılmış bir halde not defterini kapattı. Deli Fişek gördüklerini güçlü ve unutulmaz bir dille tasvir etmişti. Elbette ki Mariah ülkeyi etkisi altına alan krizden haberdardı ama durumun böylesine vahim ve umutsuz olduğu aklına bile gelmemişti.

Yiyecekleri ya da kalacak yerleri olmayan çocukları ve bebekleri düşünürken yüreği parçalandı.

Deli Fişek'in sözleri onu tahmin ettiğinden çok daha fazla sarsmıştı, o kelimeleri kâğıda döken adam hakkında ona bir şey anlatmıştı. Bunlar herkese gülücükler dağıtan kayıtsız bir serserinin düşünceleri olamazdı. Bu makale trajediyi tatmış, yaşamış biri tarafından yazılmıştı. Mariah bunu keder ve çaresizlik kadar iyi biliyordu. Bunlar hayal kuran birinin, dünyayı değiştirmek isteyen birinin sözleriydi. Acının, kederin, ölümün... ümit etmenin, bedel ödemenin, ikinci şansın ne demek olduğunu bilen birinin sözleri.

Aşka inanan bir adamın sözleri.

Mariah o düşünceyle sersemlemişti, alevlere doğru sürüklenen bir güve misali ona doğru çekiliyordu. O kibirli gülüşün, serseri duruşun arkasında gerçek Deli Fişek ya da gerçek adı her neyse o vardı.

Mariah not defterlerini dalgınlıkla çıkarıp en alt çekmeceye yerleştirdikten sonra çekmeceyi kapattı.

Çantayı katlayıp şifonyerin altına itti ve çarşafaları alıp Deli Fişek'in yatağını düzeltmeye koyuldu.

Hızlı, tecrübeli hareketlerle buruşuk, eski çarşafaları çıkarıp dışarı attı. Sonra temiz çarşafı yatağın üstüne serdi.

Ayak sesleri dikkatini dağıttı.

Mariah olduğu yerde kaldı.

Bir gölge gelip kapıyı açtı.

Mariah gölgeye yandan bir bakış attı. Deli Fişek kapıda duruyor, kollarını kavuşturmuş bekliyordu. Üzerinde eski, siyah kovboy çizimleri ve Türk havlusundan başka hiçbir şey yoktu.

Mariah'nın nefesi kesildi. "Aman Tanrım..." Diğer çarşaf elinden kayıp yatağın üstüne düştü.

Deli Fişek gölgelerin arasında ıslıl ıslıl parlayan dişlerini göstererek sırıttı. "Evet, bu sürpriz değil de nedir şimdi?"

Mariah konuşmadı. Belki ömrünün sonuna kadar da konuşamayacaktı.

Deli Fişek'in sol kaşı kalkmıştı. "Hem de çok hoş bir sürpriz."

Ciğerlerinde hiç hava kalmamış olmasına rağmen Mariah, "İyi akşamlar," demeyi başardı. ❀

Gözlerini ona dikmişti, başka tarafa çeviremiyordu. Deli Fişek'in baştan çıkarıcı ve yırtıcı bakışlarının altında Mariah kendini kontrol edemiyordu. Ona dair, kendisine, ikisine dair tüm sorular spiraller çizerek zihnine öyle bir hızla dolmuştu ki bir anda başı dönmeye başladı. "Sana hayatının en harika anlarını yaşatabilirim" sözleri gergin ve ağır bir halde aralarında asılı kalmıştı. Belki de Deli Fişek aynı sözleri tekrar söylerdi.

"Dur, sana yardım edeyim." Deli Fişek yatağa doğru yürüyüp diğer tarafta durdu. Tertemiz, beyaz çarşaflar davetkâr ve yatıştırıcı bir etkiyle aralarında duruyordu. Mariah başını kaldırmamaya, yatağa, yalnızca yatağa odaklanmaya çalıştı. Ama ne yana dönerse dönsün Deli Fişek'in düz, kaslı karnını ve göğsünü kaplayan yumuşak, kahverengi tüyler gözüne ilişiyordu. Sodalı suyun buruk kokusu onun erkeksi ve odunsu kokusuna karışıp aralarını doldurmuştu.

Deli Fişek ona doğru eğildi. Islak, buğday rengi uzun saçları gri gözlerinden birinin önüne düşmüştü. Mariah ona bakmamaya çalıştı ama elinde değildi. Deli Fişek müthiş yakışıklı bir adamdı. Göz kenarları kırışmış, baştan çıkarıcı gri ışığın altında dans ediyordu. Derin gülümseme çizgileri dolgun dudaklarını parantez içine almıştı. O düzensiz, kirli sakalı olmayınca çenesi de güçlü ve köşeli görünüyordu.

Deli Fişek, Mariah'ya sırtıp biraz daha yaklaştı. Bakışları çarşafın kör edici beyazlığında kenetlendi. Deli Fişek'in eli ayartıcı, dairesel hareketlerle çarşafın üstünde gezinip kırıksıklıkları düzeltti.

Mariah onu izlerken o beyaz ketene tezat oluşturan elinin hoş bronzluğunu görünce büyüldü. Sonra ne yaptığını fark etti. İrki-lerek yataktan uzaklaşıp yüzüne düşen bukleleri gergin bir şekilde düzeltti. "Tamam. Bitti."

"Teşekkürler." Deli Fişek'in sesi ayartıcı derecede yumuşak ve içtendi. Mariah'ya az önce okuduğu o sözleri, bir hayalperesttin sözlerini hatırlattı ve genç kadın kendi içinin de yumuşadığını hissetti.

Başını kaldırdı ve onun çarpıcı, alev alev yanan gri gözlerine baktı. İçini bir ürperti sarınca tüyleri diken diken oldu. "Ben... ben barakayı temizledim." Sonra başını eğdi. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Aklına gelen sonraki sözleri söylememesi ama aynı zamanda da söylemesi gerektiğini biliyordu. "Senin için."

Deli Fişek gülümseyerek etrafına bakındı. "Güzel..." Aniden Deli Fişek'in tebessümü silindi. Kaşının üzerindeki bronz teni kırıştı. "Çantam nerede?"

Mariah odanın köşesine doğru suçlu bir bakış attı. "Eşyalarını yerleştirdim. Çantan şifonyerin altında."

Deli Fişek ona kış semalarının o dondurucu soğuğu gibi bir bakış attı. "Eşyalarımı mı karıştırdın?" Sesi alçak çıkmıştı.

Mariah gergin bir halde dudaklarını yalarken, *yer yarılsa da içine girsem, onun gözlerine bakamayacağım bir yere gitsem*, diye düşündü. "Ka... karıştırmadım. Ben yalnızca..."

Sonra Deli Fişek'in öfkesi geldiği gibi bir anda söndü. Bakışlarındaki o koyu yoğunluk kaybolup tutkusunu fısıldayan, ısıltılı, gri bir havuza dönüştü. Bu da yüzüne yine çarpık bir tebessüm yerleşmesine neden oldu. "Ah, iyi etmişsin. Hiç kızacak durumda değilim."

O gülüşün sıcaklığı Mariah'yı derinden etkiledi ve alev misali tüm iç organlarına yayıldı.

Deli Fişek yatağın etrafından dolaşırken parmakları havlunun kıvrım yerine tesadüfen takılıyor, gümüş rengi su damlaları saçlarının ucundan ısrarla düşmeye devam ediyordu.

Mariah o minik damlalara bakıp onlara odaklandı. Dikkatini onlara vermeye çalıştı ama pek başarılı olamadı. Deli Fişek'in her adımında Mariah'nın aklı tamamen ondaydı. Genç adamın çizmelerinin döşemede çıkardığı ses, o sessiz ve düzenli nefesi, çıplak göğsünün alçalıp yükselmesi...

“Mariah...” Deli Fişek’in dudaklarında onun ismi fısıltılı bir okşama, henüz yaşanmamış bir şeyin vaadiydi âdeta.

Genç adam onun önünde durdu.

Mariah su damlasına baktı. Damlanın düşmeden önce Deli Fişek’in ıslak saç tellerinin ucundaki titreyişini, sonra da hızla düşüşünü izledi. Su damlası genç adamın göğüs kıllarının arasına düşüp karnı boyunca süzülerek zikzaklar çizdi ve havlunun kalın, beyaz dokusunda gözden kayboldu.

Mariah’nın bakışları o damlayı izlerken kumaşın bel kısmında biraz fazla oyalanmıştı.

Deli Fişek’in eli havluya kaydı. “İstersen çıkarabilirim...”

İçindeki korku Mariah’yı ürpertti. “Hayır!”

Deli Fişek’in dudaklarında ağız, alaycı bir tebessüm belirdi. “Ah, Mariah...”

Mariah geri geri giderek duvara çarptı.

Ama Deli Fişek ona yaklaştı. “Korkma. Sana zarar veremeyeceğim.”

Mariah’nın dudaklarından histerik bir kahkaha yükseldi. Öylesine can sıkıcı, çocuksu bir ses çıkarmanın utancıyla elini ağzına götürdü.

Deli Fişek ona doğru eğilip yavaş, çok yavaş bir şekilde ellerini onun yüzüne götürdü.

Mariah duvara iyice yaslandı. Kararsız, küt küt atan kalbinin sesi kulaklarında uğulduyordu.

Deli Fişek ellerini gelişigüzel bir şekilde duvara, Mariah’nın iki yanına yasladı. Sonra ona doğru eğildi. Burnunun ucu Mariah’nın burnuna değdi.

O hafif dokunuş Mariah’nın ödünü patlatmıştı. Gözleri kocaman açıldı. Güçlkle yutkunuyor, gözlerini onun yüzünden alamıyordu. “Ne... ne istiyorsun?”

Deli Fişek onun burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. “Ne istediğimi biliyorsun.”

Mariah boğazını temizledi ve çaresizce sakın görünmeye çalıştı. "Ha... hayır, kesinlikle bilmiyorum."

Deli Fişek başını eğdi ama azıcık.

Mariah'nın kalbi artık atmıyordu. Zaman bir an için durmuştu sanki.

Deli Fişek onu öptü. Bir kalp atımından daha uzun sürmeyen, dudağın dudağa yumuşak, nazik dokunuşundan başka bir şey değildi bu. "Seni istiyorum Mariah." Deli Fişek kelimeleri ağzının içinde yuvarladı. Gözlerini kapatıp hafifçe ona doğru eğildi. "Tanrı yar-dımcım olsun ki istememem gerektiğini biliyorum ama istiyorum."

Mariah onun dudaklarının nazik hareketini kendi dudakla-rında hissetti ve vücudunun şiddetle ürperdiğini, ardından tüm tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Deli Fişek yavaşça geri çekildi. "Yatağa gel Mariah." O davet kulağına fısıldanmıştı. Deli Fişek'in aralık haldeki dudaklarının ıslaklığını ve yumuşaklığını kendi teninde hissetti.

Mariah donakaldı. İçini saran korku onu üşütmüş, şiddetle sarsmış, titretmişti.

Sözleri alay edercesine tekrar aklına geldi. *Kimse bilmeyecek.*

Bunu düşünmesi bile ne kadar aptalcaydı. *Kendisi bilecekti* sonuçta. Deli Fişek işini bitirdikten sonra ondan geri kalan bile-cekti, sonsuza dek bilecekti...

Mariah başını iki yana sallayıp bir şey söylemeye çalıştı. Ama boğazı kül gibi kurumuştu ve acılı bir inleme dışında bir ses çıka-ramadı. Şu zamana dek gösterdiği tüm ilerleme bildik bir korku-nun içinde kayboldu. O korku ona iyi gelmişti, onu rahatlatmıştı. Anladığı bir duyguydu bu.

Mariah sessizce iç geçirdi ve onun kollarının arasından kurtulup kapıya koştu. Hemen çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Çitlere varana kadar durmadı. Orada, soğukta dizlerinin üstüne sertçe çöktü ve utanç içinde başını eğdi. Ah, ağlamak istiyordu, buna ihtiyacı vardı.

Seni istiyorum. Yumuşak, ezici kelimeler yüzlerce farklı yönden geliyordu şimdi.

Çaresizliğin o güçsüz sesi boğazına yerleşmişti.

Kendisi de onu istiyordu. Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu, Mariah denemekten yorulmuştu. Deli Fişek'in onu öpmesini istiyordu. Tanrı biliyordu ki bunun için kıvranıyor, bunun hayalini kuruyordu. Onunla tanıştığı, Deli Fişek'in ona takılmaya başladığı, onu kızdırdığı, öfkeliendirdiği, ona dokunduğu andan beri. Deli Fişek geçen hafta hayatına girdiğinden beri hiçbir şey eskisi gibi değildi ve hayatından çıkarken de eskisi gibi olmayacaktı.

Hayatından çıkarken.

O kelimeler bir daire çizerek ona geri dönüp kalbine gömüldü. Deli Fişek yakında gidecekti ve Mariah hayatına kaldığı yerden devam edecekti. Bu küçük tutku molası unutulup gidecekti.

Unutulacaktı.

Ve belki de bir daha asla geri gelmeyecekti.

Deli Fişek'in onu terk edeceği düşüncesi içini sardı. Gözyaşları gözlerini yakarak akmaya çalışıyordu ama elbette akmadılar.

Mariah'nın omuzları çöktü, sırtı kamburlaştı. Gözlerini sımsıkı kapattı ve zamanını Deli Fişek'le geçirdiğini gözünde canlandırdı. Uzun zaman sonra, yalnız ve tek başına olacağı o sonsuz kış gecelerinde hatırlayacaklarını... Ona dair her şeyi hatırlayacaktı; mimiklerini, gülüşünü, dokunuşunu. Kollarını onun gövdesine sarıp onu kendine çektiğini, verdiği hissi, kokusunu, tadını...

Ah, Tanrım, tadını...

Bütün bunlardan vazgeçebilir miydi? Ürkek ve yalnız bir halde bekleyip hayatından çıkıp gitmesini öylece izleyebilir miydi?

O asla kalmaz...

Eskiden kelimeler canını yakacak kadar güçlüydü. Şimdiyse boş, duygusuz bir gerçeklik gibi geliyordu. Deli Fişek kalmayacaktı. O da gidecekti. O basit kelimeler, aralarındaki her şeyi açıklıyordu.

Çok fazlaydı bu... ve aynı zamanda da hiçbir şeydi.

Ona gelince, gerçek kör edici derecede belliydi. Gitmesine izin veremezdi, şimdi olmazdı, henüz değil. O sunduğu tutkunun tadına varmadan olmazdı. Mariah uzun zamandır yalnızdı, tutkusu kat kat kumaşların ve saç tokalarının altına gizlenmişti. Daha fazla yalnız kalmak istemiyordu. Bir kez olsun rüzgârdan daha insan olan bir şey tarafından dokunulmak istiyor, buna ihtiyaç duyuyordu...

Derin, yatıştırıcı bir nefes alıp ayağa kalktı. Bacakları lastik gibi ve dengesizdi. Ya diz çökmekten ya da verdiği karardandı bu, emin değildi ama bir önemi de yoktu zaten. Sırtını doğrultup barakaya doğru yürüdü.

Taşları ezerek attığı her adımda korkusu büyüyordu. Azmi de.

Kapıda durdu. Kalın, beyaz ahşap kapı görüş alanını kapladı. O ve tutkusu arasındaki tek engel bu kapıydı şimdi. O ve korku. Şimdi kapıyı çalarsa hayatı asla eskisi gibi olmayacaktı.

Yap.

Yapma.

Mariah nefesini yavaşça serbest bırakıp ellerini birbirinden ayırdı. Verilecek bir karar yoktu aslında. Hayatının eskisi gibi olmasını istemiyordu artık. Yalnızlıktan ve izole olmaktan sıkılmıştı, tek başınalıktan da. Ruhu bir dokunuşun sıcaklığını hissetmek istiyordu. Yıllardır geçmişten başka bir şey düşünmemişti; geçmişin endişesini, üzüntüsünü yaşamış, onu telafi etmeye çalışmıştı. Şimdi, bir kerecik şu anı düşünmek istiyordu.

Fikrini değiştirmeden önce kapıyı çaldı.

"İçeri gel," dedi Deli Fişek'in derin, erkeksi sesi.

Mariah'nın dizleri titriyordu. Çenesini kaldırıp kapıyı araladı.

Yatakta, altın sarısı ışığın altındaki buruşuk, beyaz örtünün altında uzanıyordu Deli Fişek. Yatağın üstüne öylece yayılmış, bir bacağına gerip diğerini bükmüş, Türk havlusuyla karın kısmını örtmüştü.

Mariah'yı görünce şaşkına döndü. "Mariah." Gözlerine inanamamış gibi söylemişti adını. Sonra gülümsedi ve genç adamın

dudaklarının ağır ve düzenli bir şekilde kıvrılması Mariah'nın kalp atışlarını hızlandırdı.

Mariah güçlükle yutkundu ve Deli Fişek'in gülümsemesine karşılık vermeye çalıştı. Neredeyse başarıyordu da. "Bundan pişman olacak mıyım?" diye sordu kısık ve titrek bir sesle. Deli Fişek'in onu duyduğundan emin değildi.

Deli Fişek doğruldu. O geniş, beyaz örtünün ve genç adamın çıplak teninin üzerinden gözleri kenetlendi. Bu kez Deli Fişek'in gözlerinde alaycı bir ifade yoktu, yalnızca dürüstlük vardı. "Belki de."

"Peki ya sen?"

Deli Fişek sırttı. "Büyük ihtimalle hayır."

O an, o yanıtla Mariah daha fazla direnemeyeceğini fark etti. Güldü; melodik, kadifemsi bir sestir bu ve kendisi bile şaşırmıştı. "Bay Stone, dürüstlüğüne hayranım."

Mariah o anda bunun doğru olduğunu fark etti. Onu bu zamana kadar ve şu an Deli Fişek'e çeken de buydu. Yakışıklılığı, içten gülüşü ya da esprili sözleri değildi. Dürüstlüğüydü.

Deli Fişek korkusuz, kayıtsız bir dürüstlüğe sahipti. Onun bu hali Mariah'nın içindeki bir şeye dokunuyor, kendisinin de hayat dolu, korkusuz olduğu günlere özlem duymasına sebep oluyordu.

Mariah bunu yeniden istiyordu, nefesini kesen o çaresizlikle istiyordu üstelik. Ve belki de geçici bir tutkuyla da olsa Deli Fişek yanındayken kendi içindeki dürüstlüğü yeniden bulabilirdi.

Şu an ilk adımı atarken...

Deli Fişek'e baktı; dürüst, arkasında bir şey barındırmayan gözlerini ardına kadar açmasına neden olan bir bakıştı bu. "Ben de seni istiyorum."

On Altıncı Bölüm

Lanet olsun, bu kadın ciddiydi.

Deli Fişek oturup havluyu kalçasına daha sıkı sardı.

Mariah açık kapının önünde yumruk yaptığı ellerini beline yaslamış, jilet gibi keskin bir halde duruyordu. Korkudan rengi kaçmış dolgun dudakları ince, titrek bir çizgiye dönüşmüştü. Kapıdan sızan ve ilahi bir ışık gibi üzerine yağan ay ışığının altında genç, ürkmüş ve inanılmaz derecede savunmasız görünüyordu.

Savunmasız.

Deli Fişek içinden lanetler yağdırdı. Tanrı aşkına, bu kadın öylece durup muhtemelen ne olduğunu bile tam anlamıyla kavrayamadığı bir şeyi ondan isterken ne kadar da masum görünüyordu. Deli Fişek istediği şeyi ona verebilirdi, vermeyi çok istiyordu ama Mariah bunun sonuçlarına katlanamazdı. Ve ilginçtir ki kendisi de katlanabileceğini sanmıyordu. Mariah'dan hoşlanıyordu, gerçekten ve tüm dürüstlüğüyle ondan hoşlandığını söyleyebilirdi. Ama canını yakmak istemiyordu. Mariah ona göre bir kadın değildi. Oynaşp terk edebileceği kadınlardan değildi. Deli Fişek'in verebileceğinden çok daha iyisini hak ediyordu.

Bu durum Deli Fişek'i şaşkına uğrattı. Elini saçında gezdirdi ve başını iki yana salladı. Hayatında ilk defa lanet olası bir kahraman olacaktı. Buna inanamıyordu.

Belindeki havluyu daha sıkı sarıp yataktan kalktı ve yavaşça ona doğru yürüdü.

Mariah geri çekilmedi; fildişi rengi ay ışığının altında kocaman gözlerini ona dikmiş, taş gibi kaskatı bir halde öylece durmaya devam etti. Boynundaki bir damar jükrütücü bir şekilde atıyordu.

"Eve dön Mariah."

Mariah bir an için gözlerini sımsıkı kapattı, sonra yavaş yavaş açtı. "İşimi daha fazla zorlaştırma. Lütfen."

Bu içten rica Deli Fişek'in kalbini sımsıkı sardı, nefes alıp vermesini zorlaştıracak kadar. "Ne istediğinin farkında değilsin..."

Mariah aniden başını kaldırıp ona baktı. "Ben... bakire değilim."

Deli Fişek onun hem sözlerine hem de tavırlarına öylesine şaşırmıştı ki yanıt vermesi birkaç saniye sürdü. "Değil misin?"

"Hayır," dedi Mariah, sesinde üstü kapalı bir ima vardı; belki gurur, belki de acıydı bu. "Yani beni 'mahvetmiş' olmayacaksın. O görev başkası tarafından layıkıyla yerine getirildi. Ve..." Mariah bir an duraksadıktan sonra sabit bir ses tonuyla sözlerine devam etti: "Çocuğum da olamayacağı için o konuda da bir sorun yok."

Deli Fişek onun sesindeki acıyı duyduğu anda bu itirafın ona neye mal olduğunu anladı. Mariah'nın cesaretine hayran kalmıştı doğrusu. Önemli şeylerden kayıtsızca bahsetmenin ne kadar önemli ve kendini güvende hissettiren bir şey olduğunu biliyordu. Hayatı boyunca yüzlerce defa başvurduğu bir savunma yöntemiymiş bu. *Onlar seni vurmadan sen onları vur.*

Belli ki Mariah çocuk sahibi olmayı istemişti, hem de çok istemişti. Deli Fişek bebek battaniyesini hatırladı ve bir anda her şey anlam kazandı. Mariah onu uzun zaman önce ümitle, beklentiyle örmüştü.

Deli Fişek'in içi hüznle doldu. Sebebi anlaşılmaz bir şekilde bir kez daha onu rahatlatmak istemişti. Mariah'nın dudaklarına düşen saç tutamını kenara çekti. "Çocuk konusunda... senin adına üzüldüm. Ama doktorlar yanılmış olabilir... Sürekli yanılırlar zaten..."

"Bana acımanı istemiyorum." Mariah gülümsedi ama yapmacık, can yakıcı bir ifadeydi bu. "Vücudunu istiyorum."

Deli Fişek her şeye rağmen güldü. "Tanrım, Mariah..."

Mariah'nın yüzündeki tebessüm silindi. İçler acısı bir ciddiyetle Deli Fişek'e baktı. "Ben yıllardır her şeyden ve herkesten kaçıp bu çiftliğe kapandım. Daha fazla kaçmak istemiyorum. Lütfen... seviş benimle Deli Fişek..."

O usulca söylenmiş sözler Deli Fişek'in midesine yumruk gibi indi. Daha önce hiçbir kadın ona böyle bir şey söylememiştir. Mariah titrek, çaresiz bir sesle ona "seviş benimle" demiştir. O sözler Deli Fişek'in iradesini yok edip kasıklarına doğru ilerleyen şiddetli bir sıcaklık hissetmesine sebep oldu.

Deli Fişek bakışlarını kaçırıp ellerini acı dolu yumruklar halinde sıkı.

Mariah o güzel ve savunmasız haliyle orada durup onunla sevişmesi için yalvarmamalıydı. Onun gibi bir hanımefendiye, kendisi gibi bir adama yakışmayacak bir şeydi bu.

Deli Fişek toparlanıp buradan bir an önce gitmeli, kendini yollara vurmalıydı. Yürü. Koş. Ata bin. Mariah'nın ona bakmasını, ona dokunmasını, o yıkıcı sözleri tekrar etmesini engelleyecek herhangi bir şey yapmalıydı: *Seviş benimle.*

"Yoksa..." Mariah'nın sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü şimdi. "Yoksa beni istemekten mi vazgeçtin?"

Deli Fişek şiddetli bir kahkaha atıp bakışlarını kaçırdı. "Pek sayılmaz."

Yanıtı Mariah'ya cesaret vermişti. Genç kadın yavaşça Deli Fişek'e doğru yürüdü, öpülecek kadar yaklaşmıştı ona. Deli Fişek'in vücudunun sıcaklığı tüm duyularını dolduran somut, erotik bir varlıktı. Sabun ve yabani çiçek kokuyordu.

Mariah başını kaldırdı, Deli Fişek başını indirdi.

"Bende bir... sorun mu var?"

Deli Fişek irkildi. "Hiç kolay bir kadın değilsin, lanet olsun. Görmüyor musun bunu?"

Mariah gülümsemeye çalıştı. "Oysaki ben şu an çok kolay olduğuma inanıyorum."

“Ben senin için iyi biri değilim,” diye fısıldadı Deli Fişek sert, boğuk bir sesle.

“Umurumda değil...”

“Seni bırakıp giderim.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” Mariah'nın sesi saz gibi incedi, neredeyse ürkmüştü. “Tek istediğim bir gece, tek bir gece, yapayalnız geçen kış gecelerinde beni ısıtması için. Çok şey mi istiyorum?”

Deli Fişek onun o sınırsız el gözlerine baktı ve kendini düşecekmiş gibi hissetti. Tanrım, ona dokunmamak bir anda nasıl da canını yakmıştı. Deli Fişek onu delicesine arzuluyordu.

“Sen bundan daha fazlasına değersin Mariah.”

Mariah yutkunur gibi bir ses çıkardı. “Lütfen... yalvarıma beni...”

“Tanrım, Mariah, seni küçük düşürmeye çalışmıyorum. Ama sabah olduğunda benden nefret etmeni istemiyorum. Ben seni bundan çok daha fazla seviyorum.”

“Ama kabul etmezsen ben senden nefret edeceğim.”

Deli Fişek ondan uzaklaşmaya çalıştı ama yerinden kımlıdayamıyordu.

Mariah yavaşça, ölümüne korkuyormuş gibi yüzünü kaldırdı. “Öp beni...” Sesi hafifçe çatlarken dudakları titredi.

“Ah, lanet olsun.” Bu küfür Deli Fişek'in ağzından bir anda çıkmıştı. Kendine engel olamıyordu. Hiç düşünmeden onu omuzlarından kavrayıp kendine çekti. Dudakları ciğerlerinden havayı çekercesine sıcak, güçlü bir öpücük olarak onun dudaklarına değdi.

Ve onun o sarhoş edici tadını alır almaz Deli Fişek âdetâ kendini kaybetti. Kırk yılda bir kahraman olmaya girişmişti ama o da şimdi milyonlarca parçaya bölünmüştü.

Mariah'nın hafif, tatminkâr nefesi onun dudaklarına değdi. Deli Fişek yavaşça geri çekilip Mariah'nın gözlerine baktı. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

“Tanrım, çok güzelsin Mariah.”

Mariah boğazından yukarıya doğru bir karıncalanma hissetti. Aniden Stephen ve yalanları geldi aklına. O anıların verdiği acıyla başını başka yöne çevirdi. "Bunu söylemene gerek yok."

"Biliyorum."

Mariah onun keskin ve inceleyici bakışlarını üzerinde hissederken isteksizce ona baktı. Gözlerinde daha önce hiç görmediği bir şey, bir hüznü vardı. "Ne oldu?"

"Yalan söylediğimi düşünüyorsun, değil mi?"

"Sen... yalan mı?.." Mariah kendi kulağına bile fazla kırılgan gelen bir sesle güldü.

"Gel buraya." Deli Fişek onu orantısız duran şifonyerin üstündeki oval aynaya doğru çekti. Tam karşısında durmasını sağlayıp kendisi de arkasına geçti. "Ne görüyorsun?" diye fısıldadı kulağına.

Mariah gözlerini devirdi. "Ah, Tanrı aşkına. Bununla ne ilgisi var?"

"Ne görüyorsun?"

Mariah isteksizce gözlerini tekrar aynaya çevirdi. "Yüzümü görüyorum. Senin yüzünün de yarısını."

Deli Fişek ellerini onun omuzlarına koydu ve gergin kaslarını ovmaya başladı. Parmak uçlarının pürüzlü derisi nazikçe aşağı yukarı hareket ederek ona masaj yapıyordu. "Gözlerin ne renk?"

Deli Fişek'in elleri baştan çıkarıcı bir büyüyle omuzlarında gidip gelirken Mariah'nın odaklanması çok zordu. O parmaklardan garip bir duygu dökülüp ona kendini uçacak kadar hafıflemiş hissettirene kadar vücuduna akıyordu. "Kahverengi," dedi Mariah hiç bakmadan.

"Yanlış."

Mariah kaşlarını çatıp aynadan ona baktı. "Gözlerimin kahverengi olmadığını mı söylüyorsun bana?"

Deli Fişek başını iki yana sallayıp onun aynadaki yansımasına gülümsedi. "Senin gözlerin sıradan bir kahverengi değil. Ne renk sence?"

"Şey, hafiften... altın sarısına kaçıyor."

Deli Fişek onun elmacık kemiğine bir öpücük kondurup konuşurken dudaklarını onun tenine sürttü. Nefesi sıcak ve ıslaktı. “Kaliteli viski ya da sıcak akçaağaç şurubu renginde,” diye mırıldandı. “Peki ya saçların?”

“Kahverengi. Yani... kıvıllı kahve.”

Deli Fişek onun yüzünden uzaklaştı. Elleri onun omuzlarına ve uzun, düz bir sütunu andıran boynuna kaydı. Tokalarını teker teker çıkardı. Mariah onların yere düşüşünü çok uzak bir mesafeden duyuyordu sanki.

Bütün tokalar çıktığında Deli Fişek parmaklarını Mariah’nın uzun, dalgalı saçlarında gezdirerek iyice dağıttı.

Mariah kendi yansımasına şaşkınlık içinde bakıyordu. Dalgalı, kıvıllı kahve saçları açık tenli yüzünü çevreleyip sert elmacık kemiklerine yumuşak bir görünüm vermişti. Lambadan yayılan ışık saçlarına vurarak hoş bir ısıltı veriyordu. Gözleri, teninin kremsi yumuşaklığına karşı altın sarısı kahverengi ve likit bir görünüme bürünmüştü.

“Çok güzelsin Mariah.”

Mariah’nın içini bir heyecan kapladı. O kelimeler kulağına ilk defa geçmişin bir yankısı gibi gelmemiştir ve alaycı bir ifade barındırmıyordu. Kendini gerçekten güzel hissediyordu. Ağır, titrek bir tebessüm dudaklarını şekillendirdi.

Gülümseyerek arkasına döndü.

Deli Fişek’in bakışlarındaki tutku bütün vücuduna dalga dalga sıcaklık yayıyordu. Titrek tebessümü bir anda kayboldu.

Deli Fişek yavaş yavaş, hiçbir şey söylemeden Mariah’nın elbisesinin düğmelerini çözmeye başladı.

Mariah onun parmaklarının yumuşak tenine dokunuşunu hissederek irkildi. Beklenti ve endişe midesinde bir çalkalanmaya sebep oldu. Nefes alıp verişleri hızlandı. Deli Fişek’in eline vurmamak için kendini zor tuttu.

Düğmeler açıldı ve kumaş aralandı. Gecenin serinliği içeri süzülürken gıdıklamaya benzer bir dokunuş tenini okşadı.

Sihirli bir biçimde elbisesi vücudundan sıyrılıp yere yığıldı. Mariah adım atarak elbisesinin içinden çıkıp onu bir kenara itti.

“Aç gözlerini Mariah.”

Mariah ürperdi. Deli Fişek onun adını bir aşk şarkısından alıntı gibi melodik bir havayla söylemişti. Mariah gözlerini yavaşça açıp ona baktı.

Deli Fişek gülümsedi. “Seni öptüğümü görmeni istiyorum.” Sonra ona doğru eğildi.

Başta tüy gibi bir dokunuştu bu, bir kalp atımından daha uzun sürmeyen bir dokunuş. Sessiz bir iç geçiriş, Mariah’nın aralık haldeki dudaklarının arasından döküldü. İlk öpücükten farklıydı bu; diğeri ona arzulandığını hissettirmişti, bu ise sevildiğini.

Mariah gözlerini kapatıp en azından şu anda birbirlerini sevdiklerini hayal etti.

Deli Fişek’in dudakları onun dudaklarında geziniyordu. Mariah kendi dudaklarıyla birleşen o dudakların yumuşaklığını hissetti. Bu ağır, durağan temas ona içinde büyüyen arzusun ilk kıpırtılarını hissettiriyordu.

Deli Fişek hafifçe geri çekildi ama dudakları kıl payı ayrılmıştı. Mariah kaşlarını çatıp daha fazlasını isteyerek ona doğru eğildi.

Deli Fişek’in dudakları onun alt dudağında gezindi, tadına baktı, dolgun kıvrımlarını keşfetti ve ardından ağzının içine daldı. Dilinin sıcak, kaygan ucu onun diline değdiği anda Mariah göğsünde şimşekler çakmış gibi hissetti.

Deli Fişek onu şiddetle kendine çekti. Öpücüğü sıcak, arzulu ve tutkuluydu.

Kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi atan Mariah kesik kesik nefes alıp vermeye başlamıştı. Derin, biçimsiz bir özlem onu çepeçevre sarıp canının yanmasına, bir şeyin ihtiyacını duymasına sebep olmuştu.

O duygu Mariah’yı korkutmuş, coşkuyla doldurmuştu. Kendini inanılmaz canlı hissediyordu şimdi. Deli Fişek’e dokunmak, vücudunu keşfetmek istiyordu ama kollarını hareket ettiremiyordu.

Deli Fişek'in elleri onun boynuna kayarken Mariah önce bir parmağın, sonra diğerinin kombinezonunun dantelli kopçasına değdiğini hissedince ürperdi. Deli Fişek dayanılmaz bir yavaşlık ve nezaketle kumaşı onun karıncalanan teninden ayırdı.

Mariah bu kez yarı çıplak haliyle ürperdi.

Deli Fişek onun bileklerini tutup kaldırdı ve onu ellerini kendi boynuna dolamaya zorladı. Ona iyice kenetlenen Mariah genç adamın boynunun yumuşaklığını hissetti ve parmaklarını saçlarının arasına gömdü. Öpüşmeleri derinleşip acı verici, yoğun bir düzeye erişti. Mariah edepsizce ona yaslanınca Deli Fişek'in meme uçlarındaki kaba, tel gibi kılları hissetti.

Deli Fişek inleyerek onu kollarına aldı, yatağa taşıdı ve çarşaf ile battaniye yığınının üzerine nazikçe bıraktı. O kaba ve kalın yün Mariah'nın çıplak sırtını kaşındırdı ama çarşaflar pürüzsüz ve serindi.

Duyuları uyanıp onu etkisi altına alırken Mariah her şeyi fark etmeye başladı. Çarşafların yumuşaklığını, tenine değen havanın serinliğini, ay ışığının gümüş rengi pencere pervazını aydınlatmasını...

Deli Fişek kapıyı kapatıp yatağa geldi. Ama ona eşlik etmek için bir girişimde bulunmadı; orada öylece durup Mariah'yı izledi. Gözleri kısılıp paslı bir çelik gibi karardı. Nereye baksa Mariah alev alev yandığını hissediyordu.

Orada öylece uzanmış, yarı çıplak halde güçlkle nefes alıp veriyordu. Utanması ya da korkması, en azından onu güçten düşürecek bir duyguya kapılması gerekirdi. Ama kapılmadı. Arzu onu sersemletirken hem uykulu hem de uyanık bir hale getirmişti.

Deli Fişek havlusuna uzanıp onu açtı ve havlunun beyaz bir yığın halinde yere düşmesine izin verdi.

Mariah onun canlı, çıplak vücuduna hayranlıkla baktı. İçini saran karıncalanma kanıyla birlikte tüm vücudunu sararken yanaklarının kızardığını hissetti. İçindeki çarpıntı şiddetlenip onu acı verici, muhtaç bir noktaya taşımıştı. "Aman Tanrım..."

Deli Fişek'in yüzünde ağır, tembel bir tebessüm belirdi. "Bana ne yaptığını gördün mü Mariah?"

Deli Fişek ona doğru eğilip Mariah'nın iç çamaşırının ipini çözdü. Gevşek kumaş tenini gıdıklarcasına vücudundan kayıp onu Deli Fişek'in alev alev yanan gri gözleri karşısında çıplak bıraktı.

Mariah'nın vücudu ürperdi.

Deli Fişek çamaşırı omzunun üzerinden arkaya fırlatıp Mariah'nın yanına uzanırken, "Korkma," dedi. Eski yatak onun ağırlığının altında çöktü ve metal çerçevesi gıcırdadı.

"Ben korkmuyorum..." Mariah o akıl almaz sözleri içine çekti.

Deli Fişek onu kendine yaklaştırdı. Çıplak vücutları yakıcı bir sıcaklıkla birleşmişti.

Mariah yüzünü kaldırıp ona baktı. Deli Fişek'in dudaklarında ağır, baştan çıkarıcı bir gülümseme belirdi ve genç adam onu öpmek için eğildi.

Mariah gözlerini kapatıp onun dudaklarının ıslaklığını ve o güzel tadını bekledi.

Deli Fişek'in dudakları tüm yumuşaklığıyla onun dudaklarına dokunurken Mariah onları cesaretle karşılayıp dilini onunkine değdirdi. Deli Fişek'in içine çektiği nefesinin sesini duydu ve o ses, kendi içindeki tüm duyuları uyandırdı. Mariah kollarını genç adamın boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldı ve göğüslerini onun göğsüne yasladı.

Yıllardır içinde biriktirdiği tutkuyla onu öptü. Onu yaladı, emdi, dişlerini etine geçirdi. Kör, çaresiz bir tutkuyla öpüşene kadar dili onun diliyle oynayıp onu derinlemesine araştırdı.

Deli Fişek'in pürüzlü parmak uçları onun göğsünün altındaki nazik yerlerde gezinip eziyet verici bir yavaşlıkla o hembeyaz tenini keşfediyordu. Sonra parmaklarını acı verircesine yukarı götürüp Mariah'nın pembe meme ucuna ulaştı.

Mariah'nın nefesi kesildi, kesik ve titrek nefesler alıp vermeye başladı. Beklenti şiddetli dalgalar halinde içine işlemişti. Ürperip gözlerini sımsıkı kapattı. Vücudu âdeta sıvılaşmış erirken

Deli Fişek'in işaret parmağı onun pürüzlü meme ucunda gezinip önce nazik, sonra nazik olmayan dokunuşlarla onu çekmeye başladı. Memesinin sertleşen ucunu sıktı ve hafifçe büktü, ardından tüm göğsünü avuçladı. Deli Fişek'in avuç içinin nemli sıcaklığı Mariah'nın bütün vücudunda kıvılcımlar yaratıyordu.

Kısa, kesik kesik nefesleri boğazını yakarak geçiyordu. Midesindeki zonklama dışarı taşıyor, bacaklarının arasında sıcak ve sert etkisini hissettiriyordu. Mariah adını koyamadığı bir özlemle sessizce, acı çekercesine kıvranmaya başladı.

Bütün vücudu alev alev yanıyor, duyularını âdeta ateşe veriyordu. Kalbinin hızlı, sağır edici atışları kulaklarında çınlıyor, arzularının o boğuk çarpıntısına ayak uyduruyordu.

Deli Fişek geri çekilip titrek nefesini dışarı verdi. "Dokun bana Mariah..."

Mariah ona dokunmak istiyordu. Ah, çok istiyordu. "Nasıl... nasıl dokunacağımı bilmiyorum."

"Dene." Deli Fişek o tek kelimeyi sessizce söyledi, Mariah'nın terli alnına çarpan bir nefes gibi.

Mariah elini yukarıya doğru hareket ettirdi. İrkilip alt dudağını ısırdı ve onun boynuna dokundu.

"Daha aşağıya," dedi Deli Fişek gülümseyerek.

Mariah'nın parmakları onun göğsünü kaplayan kıllara yöneldi. Gözlerini kapatıp onu hissetmenin keyfine vardı. Deli Fişek'in göğsündeki her kıl öbeği bir diğerinden farklı, tel gibi ve yumuşaktı. Mariah'nın nefesi sessiz bir meraka dönüştü. Onun vücuduna istediği gibi dokunmak, onu baş döndüren bir cesaretle doldurmuştu.

"Daha aşağıya."

Mariah elini tekrar kaydırdı; Deli Fişek'in göğsündeki tüylerden kaburgasının alt kısmına, karnının yumuşak, kaslı çukuruna.

Deli Fişek ürperdi. Mariah'nın parmak uçlarının değdiği yerlerdeki tüyleri diken diken oluyordu.

"Daha aşağıya." Sesi çatallanmıştı, nefesi yorgundu.

Mariah dudaklarını tekrar ıslattı ve elini aşağı, daha aşağı kaydırıldı.

Deli Fişek'in o sert, kaslı karnını hissetmiyordu şimdi. Onun yerine bacaklarının arasındaki kalın kılları hissediyordu.

"Aman Tanrım..."

"Daha aşağıya."

Mariah derin, titrek bir nefes aldı ve parmaklarını onun cinsel organının etrafına sarıp teninin kadifemsi dokusunu, arzusunun çelik gibi sertliğini hissetti.

Deli Fişek'in onu ne kadar arzuladığını anladı ve bu da onun kendi gücünü hissetmesini sağladı. Kendini aniden güzel, seksi ve arzulanır hissetmişti. Daha önce hiç hissetmediği şeylerdi bunlar. Onu daha da sıkı kavrayıp okşamaya başladı.

Deli Fişek'in boğazından sessiz, hayvani bir inleme yükseldi ve o ilkel, tutkulu sesi Mariah'nın kalbine ateş misali düştü.

Deli Fişek örtülerin arasında daha derine çöktü. Kalçasını yukarı çekti. "Yüce Tanrım..."

Mariah kararsızca ona baktı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Deli Fişek titreyen parmaklarıyla onun yüzüne dokundu. "Hiç de değil." Mariah'nın bir şey söylemesine fırsat kalmadan onu kendine çekti.

Dudakları güçlü, tutkulu bir şekilde onun dudaklarına değdi ve o öpücükle birlikte ciğerlerindeki havayı emip onu muhtaç, titrer halde bıraktı. Mariah huzursuzca ona yaslanıp bacaklarını bacaklarına doladı.

Deli Fişek'in dudakları onun dudaklarından uzaklaşıp çene sine kaydı ve tekrar hareketlenip boynundan başlayarak köprücük kemiklerine, oradan da göğüslerinin yumuşak şişkinliğine doğru onu öpücüklere boğdu.

Islak dil ucu Mariah'nın meme uçlarında gezindi. Mariah nefesini tutup ona doğru gerinerek kollarını onun sırtına doladı.

Sıcak, acı verici duygular Mariah'nın içini dalga dalga sarıp bacaklarının arasında nabızı atan bir ateş topuna dönüştü. Özlemle

titrerken ona doğru bir kavis yaptı ve bacaklarını onun bacaklarına iyice yasladı. Hareketsiz duramıyor, sessiz kalamıyordu. Deli Fişek'in eli onun titrek, hassas karnında hareket ederken Mariah onun adını sayıklayıp duruyordu.

"Aman Tanrım..." Mariah güçlkle yutkundu ve kendini arkasındaki yastıkların üzerine bıraktı.

Deli Fişek'in parmakları onun bacaklarının arasındaki tüylerin üzerinde hareket ederek onu araştırıyor, ona daha fazla zevk vereceği noktayı bulmaya çalışıyordu. Sonunda buldu ve uzun, sert parmağını o noktaya soktu.

Mariah'nın nefesi kesildi. Vücudu ürperdi, erimeye hazır bir kıvama ulaştı.

Deli Fişek parmağını onun vücudunda hareket ettirdi. Mariah inledi ve Deli Fişek'in eli onun sıcak, ıslak cinsel organında gezinirken gözlerini kapattı. Ona kenetlenmişti, kolları muhtaç bir halde titrerken avuç içleri terden kayganlaşmıştı. Tırnaklarını onun etine geçirip tenini çizdi.

Kalp atışlarının sesi kulaklarında gürliyordu. Duyular vücudunu çekiş misali dövüyor, sıcak ve sıvı ateş dalgaları gibi üzerine dökülüyordu. Çaresizce kıvranırken tüm duyuları onun eline ve hissettirdiği o yasak, muhteşem şeylere odaklanıyordu. Mariah hafifçe yükselip kalçasını onun avucuna yasladı ve zayıf, çaresiz, boğuk sesiyle yalvardı: "Lütfen... lütfen..." Ne diyeceğini, Deli Fişek'in ondan ne yapmasını istediğini bilmiyordu. Bir şeyi çaresizce istediğini, buna ihtiyaç duyduğunu biliyordu yalnızca.

Alçak, inlemeye benzer bir sesle Deli Fişek onu kendine çekti ve vücudunu kendi vücuduyla örttü. Mariah onun sertliğini bacaklarının arasında hissetti.

Deli Fişek dirseklerinin üstünde doğrulup ona baktı. Bakışları kenetlendi.

Ve genç adam sert bir hamleyle Mariah'nın içine girdi.

Mariah şiddetli bir acı duydu. İç organları gerilip kopacakmış gibi hissetti. Şaşkın bir halde nefes alıp kendini yatağa gömmeye,

ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Deli Fişek'in ağır vücudu kımıldamasını engelledi. Mariah'nın elleri gergin birer yumruk gibi onu sertçe itti.

Deli Fişek durdu. "İyi misin?"

Mariah gözlerini kırıpıştırarak ona bakarken utanç dolu göz yaşlarının, gözlerini acıttığını hissetti. "Biraz... acıyor."

"Ben sandım ki..." Deli Fişek başını iki yana salladı. "Tanrım, sen bana bakire olmadığını söyledin."

"Değilim... kesinlikle." Mariah alt dudağını ısırды ve ona baktı. "Umarım hayal kırıklığına uğramamışsındır..."

Deli Fişek'in bakışları yumuşadı. "Yalnızca biraz farklı yapardım, o kadar." Deli Fişek eğilip onu tekrar öptü. Mariah'yı çiğ, acı dolu bir kayıp duygusuyla bırakan yumuşak, nazik bir öpücüktü bu.

Mariah onu hissetme, koklama ihtiyacıyla ona çaresizce sarıldı. Deli Fişek ona yaşadığını, güzel olduğunu, arzulandığını ve seksi olduğunu hissettiriyordu. Hayatı boyunca hissetmediği ve hissedeceğini de sanmadığı bir duyguyla.

Yavaş yavaş Deli Fişek'in kalçası ona doğru hareketlendi. Birleşmelerinin verdiği fiziksel acıyı, içinde biriken, bacaklarının arasında zonklayan sıcaklık takip etti. Mariah ona kenetlendi, bacaklarını onun bacaklarına sardı ve omuzları yataktan sarktı.

Nefesi kesilmiş, inler halde Deli Fişek'in altında kıvranıyor, darbelerine ayak uydurmaya çalışıyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. Hissettiği arzu onu keskin, acı dolu bir noktaya getirmişti. Uzandı ve elle tutamayacağı, hayal edemeyeceği bir rahatlama hissetti. "Aman Tanrım."

"İşte bu Mariah," diye fısıldadı Deli Fişek onun alnına doğru. "Haydi bebeğim, haydi. Bekleyemiyorum... artık..."

Deli Fişek iyice içeri dalarak hareketlerini hızlandırdı.

Mariah onun terli omuzlarını kavrarken başını geriye attı. Artık kendini kontrol edemiyordu, bütün vücudu titriyordu. Ona kenetlendi, gövdesi büküldü, titremeye, sarsılmaya başladı...

Nefes kesici bir an keskin, sarsıcı bir noktaya ulaştığını hissetti. Vücudu kasıldı ve ardından hareketsiz kaldı.

Sersemletici, alev alev yakıcı bir rahatlama dalgalar halinde gelip onu saf zevkten oluşan sıcak, karanlık bir hiçliğe yolladı. Vücudu zamansız, dalgalı bir ritimle hareket ediyordu.

Yavaş yavaş geri çekildi ve sessiz bir iç geçirişle buruşuk çarşaf ile battaniyenin üstüne kendini bıraktı. O tutkunun ardından vücudu titremeye, kolları ile bacakları uyuşup hissizleşmeye başladı.

Deli Fişek'in kollarıysa onu sarıp kendine çekti. Mariah sıcaqlanmış, yorgun ve kesinlikle güvende hissediyordu şimdi. "Hep böyle mi olur?" diye sordu usulca.

Deli Fişek güldü ve o ses Mariah'nın içini mutlulukla doldurdu. "Hayır. Neredeyse hiçbir zaman böyle olmaz."

Mariah'nın gözleri onun yüzüne sabitlenmişti. Ona söylemek istediği çok şey vardı ama henüz söyleyemeyeceğini biliyordu. Belki de hiç söyleyemeyecekti. "Sen haklıydın."

Deli Fişek, Mariah'nın gözlerinin önüne düşen saç tutamlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Hangi konuda?"

"Hayatımın en güzel anlarını yaşıttın bana."

Deli Fişek gülümsedi. "Sana demiştim; ben hiç yalan söylemem."

On Yedinci Bölüm

Bu zamana dek yaptığı en güzel seksti. Deli Fişek yatağında huzurla uyuyan kadına bakarken olanlara hâlâ inanamıyordu.

Mariah onun yanında uzanmış, bir kolunu sahiplenircesine onun gövdesine sarmış, diğerini de garip bir şekilde kendi vücudunun üstünde bükmüştü. Yüzü griye çalan çarşafların üzerinde kusursuz bir minyatür gibi görünüyordu. İpeksi kızıl kahve dalgalar yastık ile yatağın üstüne ateşten bir şelale misali yayılmıştı.

Deli Fişek onu uyurken izledi ve böylesine basit bir durumdan aldığı keyif karşısında şaşkına döndü. Mariah onun yattığı diğer kadınlardan çok farklıydı. Tabii onların çoğu fahişeydi ama yine de Deli Fişek arada bu kadar fark olabileceğini hiç düşünmemişti. O kadınlar boyalı dudakları sarkık halde, tekila ve tütün kokan oduncular gibi uyurdu. Gece yüzlerindeki boya aktığı için gözlerine yumruk yemiş gibi görünürlerdi.

Böyle bir manzarayla karşılaşan Deli Fişek doğal olarak yattaktan erken çıkardı.

Ama şimdi farklı hissediyordu. Mariah'yla birlikte uyumak *istiyordu*. Gerçekten uyumak istiyordu. Onun yanına kıvrılıp onu sıkıca sarmak, sabah güneş cama vurduğunda onun yanında olmak istiyordu.

Ona tekrar baktı. Mariah'nın teni fildişi rengi eşsiz ipekler kadar yumuşak görünüyordu, kulakları küçük ve narindi. Düzenli nefes alıp veriyor, nefesini her dışarı verdiğinde keten yastık kılıfını

dalgalandırıyordu. Pembe dudakları hafifçe aralanmıştı ve siyah kirpikleri arada bir titreyordu.

Deli Fişek onun dudaklarına odaklanırken onu nasıl öptüğünü, yaladığını, ona nasıl dokunduğunu hatırladı.

Hep böyle mi olur?

Mariah'nın o masum sözleri aklına geldiğinde Deli Fişek onun etkisini bu kez daha derinden hissetti.

Ne demişti ona? Yanıt verip vermediğini bile hatırlamıyordu. Ama şimdi yanında ve çıplak halde yatarken gerçekler zihnine üşüşmüştü.

Hep böyle olmuyordu.

Hatta *hiç* böyle olmuyordu.

Deli Fişek o düşünceyle kaşlarını çattı. Mariah ve diğer kadınlar arasındaki fark bir anda önem kazanmıştı.

Deli Fişek o farka tam anlamıyla parmak basamıyor, tam olarak ne olduğunu çözemiyordu ama onu korkuttuğu kesindi. O, *fahişeleri* seviyordu, her zaman sevmişti. Gün ısıdığına herhangi bir beklentisi kalmayan, kolay, unutulabilir ganimetlerdi onlar. Ve onlarla uyumanın hiçbir çekiciliği yoktu.

Deli Fişek, Mariah'dan uzaklaşıp yatağın diğer tarafına kaydı ve barakanın bembeyaz duvarlarına baktı. İlk kez oda onu biraz boğmaya başlamıştı.

Midesinde garip bir bulantı hissetti. Neredeyse bir haftadır buradaydı. Duvarların üstüne üstüne gelmesi gerekirdi artık. Kendini burada keyifli değil... engellenmiş hissetmeliydi.

Keyifli mi? O kelime bir anda gelmişti aklına. Hissettirdiği garip duygu karşısında Deli Fişek neredeyse gülümsüyordu.

Ama komik de değildi ki. Hatta cehennem kadar ürkütücüydü.

Deli Fişek kapalı kapıya baktı.

Onu kullanmalıydı. Hem de hemen.

Düşündü; yataktan kalkıp sessizce hazırlanmayı düşündü. Çantasını omzuna takıp gidebilirdi. Milyonlarca defa yapmıştı

bunu ve bir kez olsun arkasına bakmamış, kararından pişmanlık duymamıştı. Kadınları bırakıp gitmek o kadar basitti.

İsteksizce Mariah'ya baktı. Ve gerçekler tüm baş döndürücülüğüyle, şiddetle üzerine çullandı.

O kadar kolay değil.

"Ah, lanet olsun." Kafasını karyolanın oynak başına vurdu ve elini saçına götürdü.

Neler oluyordu böyle?

Derin ve zihnini kurcalayıp duran endişeler geri geldi. Bir sorun vardı. O lanet olası baraka *keyifliydi* ve Deli Fişek gitmek istemiyordu, onunla yattıktan sonra bile.

Henüz, dedi kendi kendine ve o basit kelime rahatlamasına yetti. *Henüz* gitmek istemiyordu. Ve bu kalmak istediği anlamına da gelmiyordu.

Bu ikisi hiç de aynı şey değildi.

Mariah yavaş yavaş uyanmaya başladı. Gördüğü güzel rüya onu keyiflendirmiş, gülümsetmişti. Kendinden memnun bir halde gerinip esnedi ve gözlerini açtı.

Kahverengi tüylerle kaplı, yuvarlak, düz bir meme görüş alanını kapladı.

Deli Fişek'in çıplak gövdesine kıvrılmış, yanağını onun göğsüne yaslayıp kolunu sevgiyle beline dolamıştı.

Gece yaşadıklarını hatırladı. O ahlaksız görüntüler zihnine dolmuştu. Yatakta yaptıklarını düşündükçe yanakları kıpkırmızı oldu. Her ikisinde de vahşi, saldırganca bir tavır sergilemişti.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. *Üçüncüsü efsunludur...*

Kendini bu kadar iyi hissettiğine, rahatladığına inanamıyordu. Bu gece geçmişinin en büyük bariyerlerinden birini, cinsellik bariyerini kırmıştı ve kendini muhteşem hissediyordu. Yenilenmişti. Özgür bir kadın olmuştu.

Kocaman bir gülümsemeyle yüzünü çevirdi ve ona gülme becerisini geri kazandıran adama baktı.

Deli Fişek kapıya bakıyordu. Gözlerini kısmış, sert bakışlarını karşıya dikmişti. Belli ki canını sıkan bir şey vardı ama Mariah kendini şu an bunu düşünemeyecek kadar iyi hissediyordu.

Kollarını uzattı ve dün geceki yorgunluğunu bütün kaslarında hissetti. "Tanrım, her yerim ağrıyor."

"Yakında geçer," diye karşılık verdi Deli Fişek dalgın bir ifadeyle.

Mariah onun yanında yarı oturur pozisyona geçip çenesini onun omzunun pürüzsüz, kavisli kısmına yasladı ve ona baktı. "Tekrar yaparsak geçer sanırım." Mariah onun omzuna bir öpücük kondurup teninin sıcak, tuzlu tadını aldı.

Deli Fişek dönüp ona baktı. Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Tekrar mı yapmak istiyorsun? Şimdi mi?"

Mariah utanması, tereddüt etmesi ve korkması gerektiğini biliyordu çünkü "iyi" kızlar öyle yapardı ama o tanıdık duyguların hiçbirini hissetmiyordu şu an.

Kendini... özgür hissediyordu. Ve beklentiden başı dönmüş...

Bu sözler üzerine gülümsedi, hatta neredeyse kahrkaha attı. Başı dönmüş, sersemlemiş hissediyordu kendini. Ona cesaret veren de bu inanılmaz, çarpıcı duyguydu işte. Yepyeni bir yönünün kapısını açmıştı, sevdiği bir yönüydü bu ve o kapıyı henüz kapatmak istemiyordu. Çok uzun süre kapalı kalmıştı zaten.

Örtüleri çekip Deli Fişek'in çıplak, kanlı canlı vücudunu gözler önüne serdi. "Bunu tek isteyen de ben değilim..."

Deli Fişek kahrkaha attı. "Görünüşe bakılırsa tek sen değilsin." Hafifçe kayıp onu kollarının arasına aldı. "Evet, Mariah söyle bakalım: 'Kesinlikle' bakire olmayan biri nasıl bu kadar azgın olabiliyor?"

Nezaketten uzak o söz üzerine Mariah kızardı. "Sen yaptın."

"Yalnız ben mi?" diye takıldı Deli Fişek ona.

Mariah ciddileşti. O an Deli Fişek'in gerçeği bilmesi, bu gece ona nasıl bir hediye verdiğini anlaması gerektiğini düşündü. "Yalnızca sen."

Deli Fişek kaşlarını çatınca Mariah yanlış bir şey söylediğini hemen anladı. "Mariah..."

Mariah'nın içini bir korku sardı. Deli Fişek'in söyleyeceklerini duymak istemiyordu. Ona daha sıkı sarılıp üzerine yuvarlandı. Bacakları onun kalçalarına doğru kayarken ayak bilekleri onunkilere dolandı. Deli Fişek de arzusuna işaret eden sert cinsel organını Mariah'nın bacaklarına bastırdı. "Bu defa farklı bir şey yapalım."

Deli Fişek kolunu onun vücudunda gezdirip parmaklarını çıplak vajinasına kaydırды. "Ne önerirsin?"

Mariah şaşkınlıkla geri çekildi. "Ben mi?"

Deli Fişek imalı bir ifadeyle güldü. "Bekâretini kaybederken ilginç *bir şeyler* öğrenmiş olmalısın."

Mariah akıl almaz bir kahkaha attı. Ve o anda dün gece doğru kararı verdiğini anladı. Stephen'dan sonraki yıllar boyunca onunla yaşadığı cinsel ilişkiyi utanç ve küçük düşme duygularına kapılmadan hatırlaması mümkün olmamıştı. Ama şimdi hepsi kaybolmuştu.

"Komik olan nedir?"

Mariah başını iki yana salladı ve kendini tümüyle, tadına doyulmaz bir şekilde özgürleşmiş hissetti. Bu kez geçmişe bir bütün olarak bakabiliyordu. "Şöyle söyleyebilirim: Yumurta bile benim... deneyimimden daha uzun sürede haşlanır."

Deli Fişek sırttı. "Şu büyük 'bakire değilim' deneyimin bundan mı ibaret? İki dakikadan mı?"

"Belki de daha az. Saatime bakamayacağım kadar karanlıktı."

"İstedin mi peki?"

"Seks yapmayı mı?"

Deli Fişek kahkaha attı. "Saatine bakmayı."

"Ah, o mu?" Mariah'nın yüzünde kocaman bir tebessüm belirdi. "Sanırım saniyeleri saydım."

"Kaç saniyeydi?"

"Yeterli değildi."

Deli Fişek onu üzerine çekip kollarını onun çıplak sırtına doladı. "Aklında kalmayacak kadar kötü bir anıymış. O anıyı değiştirmeye ne dersin?"

"Ne demek istiyorsun?"

Deli Fişek ona yaklaştı. "Bir, iki, üç..."

Dudakları uzun, şiddetli bir öpücükle birleşirken arzularının ateşini yeniden canlandırdı.

Mariah kendini o tutkuya tümüyle bıraktı. Stephen'ı, geçmiş, hatta Deli Fişek'in onu bırakıp gideceğine dair içini saran korkuyu düşünmedi.

Şu an bunu umursamıyordu. Tek umursadığı Deli Fişek'in ona hissettirdiği muhteşem, keyifli şeylerdi. Gözlerini kapattı ve saf fiziksel zevkin tatmin edici, içine işleyen dünyasına daldı.

Rass kapıyı arkasından dikkatlice kapattı. Kilit yerine oturduğu anda kendini yorgun ve yaşlı hissetti, üzerine bir ağırlık çökmüştü. Ayaklarının altındaki veranda tahtalarının gıcirtısı ona gecenin sessizliğinde çok yüksek gelmişti.

"Rass? Orada mısın?"

Rass başını kaldırdı ve Doktor Sherman'ın evinin önünde duran iki tekerlekli arabaya baktı. Şimdi araba gümüş ay ışığının altında kül rengi ve kapkara şeritler halinde gölgelere dönüşmüştü. Cleo, yani atı gecenin karanlığında görünmüyordu bile. Jake ise kömür karası oturağın üstünde incecik, sazdan bir karaltı gibi görünüyordu.

Rass çocuğa gülümsemeye çalıştı. "Buradayım Jake." Yorgun bir halde kapıdan uzaklaşıp gıcırdayan basamaklardan indi ve çakıl taşlı yoldan at arabasına doğru yürüdü.

Jake gençliğin verdiği enerjiyle sürücü koltuğundan inip yaşlı adamın solgun elini tuttu. "Sana yardım edeyim mi?"

"Teşekkürler." Rass, Jake'in elini tutup esnek metal basamaktan çıktı ve deri koltuğa yavaşça yerleşti.

Jake de Rass'in yanına oturup dizginleri eline aldı. Cleo koca kafasını eğip ağır, düzenli adımlarla eve doğru ilerlemeye başladı.

Ay ışığı, hektarlarca uzanan çimenliği ve buğday tarlalarını kesen, geniş ekin yığınlarıyla dolu yolu aydınlatıyordu. Yolun her iki yanındaki siyah çitler, rengi maviye çalan tarlalarla tezat oluşturunuyordu. Sesler geceye hâkim olmuştu; Cleo'nun toynaklarının

sertleşmiş toprağı ezen düzenli adımları, nefesinin hırıltısı, eve doğru yönelen tekerleklerin gıcırtısı.

“Yemek için teşekkür ederim Rass. Harikaydı,” dedi Jake.

Rass gülümsemeye çalıştı. “Chinaman’ın yerindeki yemekler daha güzeldi aslında.”

Jake bariz bir şekilde ürperdi. “O yemeğı yiyemezdim. Vıcık vıcık, ot gibi görünüyordu.”

Rass beklenmedik bir şekilde güldü ve moralinin biraz olsun yerine gelmeye başladığını hissetti. “Eh, Ma’nın Lokantası da iyidir.”

“Evet. Ama servis biraz yavaş. Saat on bir olmuştur.”

“Acelemiz yok.” Rass öbek öbek kabarmış deri koltukta arkasına yaslanıp yorgun nefesini serbest bıraktı. Bu gece yüzüncü kez kendini Mariah ile Deli Fişek’i düşünürken bulmuş, onları yalnız bırakmakla doğru bir şey yaptığını ümit etmişti.

İkisi birbiri için kusursuzdu; Rass bundan her geçen gün biraz daha emin oluyordu.

Ama Deli Fişek tutarsızdı ve Rass bunu onu görür görmez anlamıştı. Yine de bu ihtimali bir kenara itip iyimser olmayı tercih etmişti. Kendini zayıf, yalnız ve hasta hissettiğı böyle zamanlarda, Deli Fişek’in Mariah’yı bırakıp gideceğinden... ve Mariah’nın yine o umutsuz karanlığın içine düşeceğinden korkuyordu.

Ve bu kez oradan hiç çıkamayabilirdi.

Ah, Greta, diye düşündü gözlerini sıkıca kapatarak. *Doğru bir şey mi yaptım?* Karısının görüntüsü gün gibi berrak bir şekilde gözünün önüne geldi. Yüzü, Rass’ın ruhuna değerli bir fotoğraf gibi yerleşmişti.

Acı tatlı anılar üzerine çullanırken derin bir iç geçirdi. O anılarla mücadele edemeyecek, güçlü olamayacak kadar yorgundu. Yalnızlık her yönden onu baskı altına alıp nefes alıp verişini güçleştirecek kadar ciğerlerini sıkıştırdı. Gözyaşları gözlerini acıttı.

Ah, Greta...

“İyi misin Rass?”

Rass gözlerini koluna sildi. “İyiyim. Neden?”

Jake başını eve doğru çevirdi. “Doktorun eviydi orası.” Sonra omuz silkti. “Tabelasını gördüm ve... iyi olup olmadığını merak ettim.”

“Doktor Sherman bir arkadaşımıdır.”

Bu bir yanıt değildi ama Jake pek farkına varmamıştı.

“Öyle mi?”

“Ama Mariah’ya onu görmeye gittiğimi söyleme, olur mu?”

“Tamam.”

Rass çocuğa bakıp ayın o cılız ve ürkütücü ışığında onu inceledi. Jake çivi gibi dik oturmuş, dirseklerini dizlerine yaslamıştı. Elleriye dizginleri sıkıca kavramıştı. Düzgün kesilmiş kızıl altın sarısı saçları şapkasının altından çıkmıştı.

Rass saçı yine böyle kızıl altın sarısına çalan başka birini hatırlamıştı.

Titreyen elini kendi beyaz saçında gezdirdi. Thomas şimdi on altı yaşlarında olacaktı, tıpkı Jake gibi. O düşünceyle birlikte derin bir acı hissetti ve dudaklarının arasından hafif bir inleme yükseldi. Şimdi bile, bunca yıl geçmişken bile o minicik bebeği hatırladıkça içi acıyordu.

“Rass...” Jake’in alçak, temkinli sesi Rass’i yaşlı bir adamın hayallerinden uyandırdı.

Rass yutkundu ve konuşacak cesareti kendinde bulmaya çalıştı. “Evet?”

“Bir konuda yardımına ihtiyacım var.”

O basit soru âdeta hediye niteliğindeydi. Rass bu sayede o acı verici düşüncelerden kurtulup ciddi anlamda önemli, gerçek bir şeye odaklanabilirdi. Acı dolu anılar zihninin gerisine düştü. “Elbette Jake. Elimden geleni yaparım.”

Jake gözlerini Cleo’nun sırtına dikip yutkundu. “Deli Fişek’le çok fazla vakit geçirmedim.”

“Evet.”

“Ve aslında ben buraya onu tanımak için geldim...”

Rass doğruldu. İşte bu hiç beklemediği bir bilgiydi. Deli Fişek, Jake'in nesi oluyordu ki? "Öyle mi?"

Jake irkildi. "Sana söylemedim mi?"

Rass alt dudağını ısırıp onu dikkatle inceledi. Çocuk şimdi eskisinden de dik oturuyordu ama dizginleri tutan elleri sarsılıyor, dudakları titriyordu. "Hayır," dedi Rass alçak sesle, "söylemedin."

"Şey... unutmuş olmalıyım." Jake gülmeye çalıştı. Bu, Rass'i bir an olsun yanıltmayan, gergin, boş bir gülüştü.

"Evet."

Jake endişeli bir ifadeyle dudaklarını yaladı. "Her neyse, ben buraya Deli Fişek'le tanışmaya geldim." Sonra Rass'e döndü. "O ünlü bir dövüşçü, biliyorsun."

Rass başını hafifçe salladı ama yine de buna kanmamıştı. Jake'in Deli Fişek'le tanışmak istemesinin sebebi ünlü olması değildi. "Anlıyorum. Sorun nedir peki? O da çiftlikte, sen de çiftliktesin. Onu tanımaya çalış."

Jake'in bakışları başka tarafa kaydı. Utancını veya çekindiğini gösteren bir kızarıklık yanaklarına yayıldı. "Ama o beni tanımak istemiyor."

"Anlıyorum. Yani bana seninle ilgilenmeyen bir adamla nasıl yakınlaşabileceğini soruyorsun."

Jake rahat bir iç geçirip nefesini serbest bıraktı. "Evet."

"Bu o kadar da zor değil. Dağ Muhammed'e gelmezse Muhammed dağa gider."

"O ne demek?"

"Çok basit. Sen buraya Deli Fişek'i tanımaya geldin. O senin kapına gelmiyorsa sen onun kapısını çal."

Jake başını iki yana salladı. "Bu hiç hoşuna gitmez."

"Ne istiyorsun peki?"

Jake aniden Rass'e döndü. Çocuğun gözleri kocaman olmuştu şimdi. "Benimle konuşmasını sağlayana kadar peşinden mi koşayım yani?"

Rass omuz silkti. "Neden olmasın?"

“Ya beni döverse?”

“Sen de ona vur.”

Jake gözlerini devirdi. “O bir profesyonel, unutma. Beni öldürür. Ben kendimi nasıl savunacağımı bile bilmiyorum. Annem dövüşmeyi öğrenmemem için çok uğraştı. Zaman kaybı olduğunu düşünürdü hep.”

“Bütün kadınlar öyle düşünür, genetik bir kusur bence.”

“Ah...” Jake kaşlarını çatı. “Kusurdan falan bahsetmedi. Yalnızca dövüşmenin aptalca olduğunu ve hiçbir şeyi çözmediğini söyledi.”

Rass gülümsememek için kendini tuttu. “Belki Deli Fişek sana dövüşmeyi öğretir. Bir süreliğine ikinizi yakınlaştırır bu.”

Jake sırtıttı. “Bu harika bir fikir Rass.”

Rass içini sıkı o son keder dalgasının da kaybolduğunu hissetti. Her zamanki iyimserliği geri gelip yüzüne bir gülücük kondu. “Ben profesörüm,” dedi gururla. “Fikirler bulmak benim hayatımın anlamı.”

Mariah yavaş yavaş uyanmaya başladı. Esneyip uzun uzun gerindi. O hareketle tüm kaslarının ağrıdığını hissetti.

İnledi. Un ufak olmuş, dayak yemiş gibi hissediyordu... Harika bir duyguydu bu. Dün geceye dair anılar uyuşuk zihnine üşüşüp içini bir kez daha ısıttı.

Mariah tembel tembel gözlerini kırıştırıp sonunda açtı. Gün ışığı yatak odasına kalın, tozlu, altın sarısı ışınlarını yayıyordu. Yarı açık pencereden kırlangıçların cıvıltısını ve seslerin uzaktan gelen yankısını duydu.

Tekrar gerinip yatakta yuvarlandı. Ayaklarını soğuk zemine koyunca boğuk bir ses çıktı. Gülümsedi, gülümsemekten duramıyordu zaten ve sabahlığına uzanıp onu omuzlarına aldı.

Tam o sırada güçlü bir darbe gibi aklına bir soru takıldı.

Sabahlığın kuşağını bağlarken koşup yatak odasının penceresini ardına kadar açtı. Serin sabah havası yüzüne çarptı.

Lütfen burada ol, lütfen...

Mariah dantelli perdeleri bir kenara itip barakaya baktı. Kapısı açıktı.

Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hızlı hızlı atıyordu. Boğazı kurudu. Deli Fişek kapıyı hiç açık bırakmazdı.

Mariah kafasını pencereden dışarı uzattı ve o küçük çiftliği umutsuzca inceledi.

Sonunda onu buldu. Deli Fişek tulumbanın yanında durmuş, yüzünü yıkıyordu. Üzerinde rengi solmuş kot pantolonundan başka bir şey yoktu.

Mariah rahat bir nefes aldı. Titreyen parmaklarıyla pencere pervazına tutunup başını öne eğdi. "Tanrı'ya şükür."

Sonra başını yavaşça kaldırıp Deli Fişek'e baktı. Yüreği duygularla dolup taşarken güçlkle yutkundu ve bu sabah Deli Fişek'e karşı tam olarak ne hissettiğini merak etti.

Kendisiyle ilgili ne hissettiğini biliyordu; yıllardır ilk kez o gün heyecanlanmış, neler olacağını merak etmişti. Kendini genç, özgür ve istediğini elde edebilecek kadar korkusuz hissediyordu.

Ve istediği, Deli Fişek'ti.

Çok basitti gerçekten. Onunla uzun süre vakit geçiremeyecekti, gittiğinde böyle hissetmeyecekti. O yüzden birlikte geçirdikleri anın tadını çıkarmalı, ona kenetlenmeli, her anından keyif almalıydı. Ona karşı ne hissettiğinin bir önemi yoktu, hiç de olmamıştı. Önemli olan kendisiyle ilgili hisleriydi.

Mariah gülümsedi. Ah, bir şeyden keyif almak, hiçbir beklenti içinde olmamak, bir şey beklememek ne güzeldi. Öylece kabullenmek.

Deli Fişek aniden başını kaldırıp Mariah'ya gülümseyerek el salladı.

Mariah ikinci kata kadar gelen o gülümsemenin gücünü içinde hissetti. Dün gecenin anısı tüm benliğini kapladı, hemen ardından içini karıncalanmayı andıran sıcak bir duygu sardı. Mariah da pencereden elini uzatıp Deli Fişek'e el salladı. "Günaydın Bay Stone."

"Günaydın Bayan Throckmorton," diye seslendi Deli Fişek yüzüne iyice yayılan gülüşüyle.

Yüksek çitlerin yanındaki Rass ayağa kalkıp Deli Fişek'in yanına gitti. Ona Mariah'nın duyamayacağı bir şey söylüyordu. Tek duyduğu "bulutlar" olmuştu.

Deli Fişek, Rass'e döndü.

Ve Mariah, Deli Fişek'in sırtındaki tırnak izlerini gördü. İçini bir korku sardı. Nefesini tutup kısa tırnaklarına bakarken o izleri kendisinin yaptığına inanamadı.

Sonra babasına baktı.

"Aman Tanrım!" Elini ağzına götürdü. Rass şimdi onun Deli Fişek'in sırtına yaptıklarını görecek ve dün gece burada neler olduğunu anlayacaktı.

"Aman Tanrım."

Mariah hemen içeri girip dolabına koştu. Sade, kahverengi bir etek ile gömlek alıp hemen giyindi ve çıplak ayaklarıyla çökmüş basamakları gıcırdatarak merdivenlerden koşarak indi.

Mutfığa yöneldi ve kahvaltıdan kalanların masada durduğunu gördü. Tanrım, kahvaltıyı kaçırmıştı.

Odanın içinde koştururken neredeyse veranda basamaklarına takılıp düşüyordu. Nihayet Deli Fişek ile babasının yanına vardığında yüzü kıpkırmızı olmuş, nefes nefese kalmış, eteğini tutuyordu.

"Merhaba." O kelime tiz bir çığlık gibi çıkmıştı ağzından.

Rass ona şöyle bir bakıp kaşlarını çatı. "Günaydın Mariah. Kahvaltıda seni göremedik." Rass, Deli Fişek'e bir şey söyleyecekken tekrar Mariah'ya döndü. "Saçların dağınık kalmış."

Mariah elini dağınık saçlarına götürürken nefesini tuttu. "Ben... tokalarımı kaybettim."

Rass ona garip bir ifadeyle baktı. "İlk kez oluyor böyle bir şey."

Deli Fişek güldü. "Pek sayılmaz."

Mariah dirseğiyle Deli Fişek'i dürtünce Deli Fişek acıyla ho-murdandı ve hafifçe öksürerek acısını gizlemeye çalıştı.

Mariah babasına gülümsemeye çalıştı.

Rass de ona baktı ve alnını hafifçe kırıştırdı. "Dün gece her şey yolunda mıydı?"

Mariah yanaklarındaki rengin âdeta çekildiğini hissetti. "İyiymi."

Hep birlikte orada biraz daha durup bakiştılar ve başlarını salladılar. Kimse bir şey söylemedi.

Sonunda Deli Fişek gitmeye hazırlandı. "Evet, ben en iyisi..."

Mariah onu kolundan tuttu. "Gitme."

Deli Fişek kaşlarını çatarak ona baktı.

Mariah o an ne kadar da aptal görünmüş olabileceğini düşündü. Orta yaşlı kız kurusu, saçları dağılmış bir halde neredeyse hiç tanımadığı bir adamın çıplak koluna kenetlenmişti. Ona dokunmaya hakkı varmış gibi.

Dişlerini sıkarak onu güçlükle bıraktı ve yere yığılmış halde duran siyah gömleği aldı. "Bay Stone'a gömlek giymesini hatırlatmak istedim." Sonra ona dönüp imalı bir bakışla gömleği verdi. "Yarı çıplak halde çalışmak uygun olmaz."

"Öyle mi?" O tek kelime bile içinde bir ima barındırıyordu. Mariah, Deli Fişek'in onu dün geceki çıplak, kahkahalar atan, onu kendine çeken haliyle gözünde canlandırdığından emindi.

Mariah yanaklarına bir sıcaklık yayıldığını hissetti. "Gerçekten."

Rass neşeyle ıslık çalıp başını iki yana salladı. "Neden kaçır-dığım bir şey varmış gibi hissediyorum?"

"Bilemem Rass," dedi Deli Fişek gömleğini giyerken.

Deli Fişek'in sırtı kapanınca Mariah rahat bir nefes aldı. "Evet," dedi söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken, "birinizin 'bulut' dediğini mi duydum?"

Rass başını salladı. "Deli Fişek'e bulutları izlemesini söylüyordum. Bunun için harika bir gün."

Bulutları izlemek. Mariah'nın içi acı tatlı anılarla doldu. "Yıllardır yapmıyoruz bunu. Şeyden beri..." Sesi gittikçe azalarak kayboldu.

Rass ona gülümsedi. "Senin çocukluğundan beri." Sonra Deli Fişek'e döndü. "En sevdiğimiz şeylerden biriydi."

Deli Fişek, Mariah'ya döndü. "Bunu yine yapmak ister misin?"

O sözleri alçak sesle söylemişti, Mariah'nın kalbini paramparça eden bir endişeyle. Mariah ona dokunma, birçok şey için teşekkür

etme arzusuyla yanıp tutuşurken ona baktı. Ama tek söyleyebildiği, “Evet,” oldu.

Uyumlu bir sessizlik içinde üçü nehir kıyısındaki tümseğe doğru yürüdü. Barakanın yanından geçerlerken, çitleri boyayan Jake’i gördüler. Rass çocuğa seslenip onu yanına çağırdı. “Gel Jake. Maceraya çıkıyoruz.”

Jake fırçayı bırakıp grubun yanına koştu ve Rass ile Deli Fişek’in arasında yürümeye başladı.

Rass onları yemyeşil çimlere yönlendirip durdu. “Evet, herkes uzansın. Kafalarımız birbirine değecek şekilde haça benzer bir şekil oluşturacağız.”

Dördü birlikte uzanıp haç şekli oluşturmaya çalıştılar. Rass kuzeye, Jake batıya, Deli Fişek güneye, Mariah doğuya bakacak şekilde. Ortada kafaları bir daire oluşturmuştu.

“Sen başla Mariah,” dedi Rass alçak sesle.

Mariah gözlerini kapattı. Serin rüzgâr eteğini dalgalandırıyor, yanaklarına üflüyordu. Mariah soğuk, kurumaya yüz tutan otların üstünde uzanırken geçmişe doğru yuvarlandığını hissetti. Çocukluğuna...

Bunu annesi ve babasıyla birlikte yaparlardı hep, en sevdikleri eğlencelerinden biriydi; gizli hayallerini keşfedip unutulmuş kahkahaları buldukları eğlencelerden biri. Paylaştıkları, konuştukları, kıkırdadıkları...

Kafalarının birbirine değmesi gerekiyordu çünkü Rass bu yolla birbirlerinin düşüncelerini okuyabileceklerine inanıyordu, bu gerçekten mümkünmüş gibi geliyordu o zamanlar. Ama Mariah büyüdükçe buna inanmaktan vazgeçti. Ergenlik çağındayken zihni her şeyi sorguluyor, kalbi gerçekleri görmeye başlıyordu. Her nasılsa sessiz, soyut bir biçimde o aşk çemberinden dışlanmıştı. Kafası onlarınkine değmesine rağmen artık ebeveynlerinin düşüncelerini okuyamıyordu. Ama onlar birbirlerininkini her zaman okuyabilişti.

İşte Mariah bu oyunu oynamaktan da o zaman vazgeçmişti. Annesi ile babasına artık bu oyunu büyüdüğü, o fikre inanmadığı,

bunun aptalca bir zaman kaybından başka bir şey olmadığı için oynamak istemediğini söylemişti. Kendini savunma içgüdüleriyle kendine ve onlara söylediği yalanlardan biriydi bu da.

Mariah annesi ile babasının da bu oyunu artık oynamayacağını düşünmüştü ama tabii onlar devam etmişti. Onsuz oynuyorlardı artık.

Her nasılsa işin en acı veren yanı da bu olmuştu. Mariah verandada durur, onların ele ele tutuşmuş halde araziye geçip birlikte yere uzanmalarını izlerdi. Onu özlemiş gibi bir halleri olmazdı hiç.

“Mariah?” Rass’in yumuşak sesi onu tekrar o ana geri getirdi.

Gözlerini hızlı hızlı kırptırınca gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti. Gözlerini sıkıca kapatıp kontrolü ele almaya çalıştı. O sıcak gözyaşlarının dağıldığını ve gözlerinin kuruduğunu hissetti. Boğazını temizleyip gökyüzüne baktı.

Bugün gökyüzü masmaviydi, aralarda pofuduk, beyaz bulutlar vardı.

Kardan adama benzeyen bir bulut süzülüp sola doğru ilerledi. “Melon şapkalı bir çocuk görüyorum...” Sesi çatladı. Thomas’ın anısı kalbini delip geçince nefes alması zorlaştı.

Yanı başında, otların üstünde bir kıpırdanma hissetti. Ne olduğunu anlamadan Deli Fişek’in sıcak ve cesaret verici elinin kendi elini sıkıca kavradığını hissetti.

O dokunuşun verdiği rahatlamayla bütün vücudu erimişti sanki.

Başını ona doğru çevirince Deli Fişek’in ona baktığını gördü. Yüzleri birbirine çok yakındı, aralarında yalnızca solmaya yüz tutmuş otlar vardı. Deli Fişek gri gözlerinde inanılmaz bir anlayışla hiçbir şey söylemeden ona bakıyordu.

Mariah’nın içi minnet ve şefkatle doldu. Hayatında ilk kez biri ona yaklaşıp sessizce de olsa yalnız olmadığını fısıldamıştı.

O küçücük dokunuşun kendisi için önemini düşünüp ağlamak istedi. Ama tabii ağlamadı. Gülümseyip hiçbir şey söylemeden Deli Fişek’in elini sıkı.

Ne söyleyeceğini bile bilmiyordu.

“O genç ne yapıyor peki Jake?” dedi Rass oyunu bir sonraki adıma taşıma çabasıyla.

Mariah yavaş yavaş dikkatini tekrar gökyüzüne verdi. Deli Fişek de öyle ama elini geri çekmedi.

“Evini terk etmiş,” dedi Jake. “Şu koca bulut evi. Diğeri, şu küçük bulut çocuğun babası. Çocuk babasına doğru yürüyor ama onu yakalayamıyor. Rüzgâr onları farklı yönlerde sürüklüyor.”

“Ben baba falan görmüyorum,” dedi Deli Fişek. “Ben koca memeli, gür saçlı bir barmen kız görüyorum. O da babanın peşinde.” Sonra sırtıp gökyüzünü işaret etti. “Baba, barmen kız için yavaşlıyor.”

Jake güldü ve o neşeli, canlı sesle birlikte önceki hüznü dağılıp elma kokulu havada kayboldu.

Saatlerce o hoş kokulu, kurumaya yüz tutmuş otların içinde, dökülen sonbahar yapraklarından battaniyenin üstünde bulutlarla kaplı masmavi gökyüzüne baktılar.

Bu süre içinde Deli Fişek bir an olsun Mariah'nın elini bırakmadı.

On Sekizinci Bölüm

Jake barakanın yanında durmuştu, Deli Fişek'i beklediği her halinden belli oluyordu. Parmaklarını esnetti, sonra gergin bir şekilde büktü, ardından tekrar esnetti. Topuklarının üstünde sıçradı.

Gülümsemeye, kendinden emin görünmeye çalıştı.

Bunu yapabiliirdi, evet, yapabiliirdi. Kafasını kaldırıp babasının gözlerine bakacak ve o soruyu soracaktı. Bir soru soracaktı alt tarafı. Aptalca bir soru.

Deli Fişek, bana dövüşmeyi öğretir misin?

Jake kaşlarını çatı. Hayır, böyle olmazdı. Bu fazla resmi olurdu. Bu şekilde sorarsa babası ona büyük ihtimalle güler geçerdi.

Hey, Deli Fişek, dövüşelim mi?

Bu da ona bir hediye veriyormuş gibi geliyordu kulağa.

Jake ellerini büküp esnetiyordu. Bu soruyu doğru şekilde sormanın bir yolu olmalıydı; Deli Fişek'e onun varlığını fark ettirecek bir şey.

Kilit noktası buydu.

Jake bunun ne kadar can yakıcı olduğunu düşünmemeye çalıştı.

Deli Fişek henüz onun farkında değildi. Ah, onunla konuşuyordu, hatta birkaç defa gülmüştü bile. Ama aralarında bir bağ oluşmamıştı. Jake'in her zaman inandığı o büyüleyici baba/oğul bağı yoktu. En azından o ve Deli Fişek arasında yoktu.

Dün birlikte bulutları izlerken bile aralarında özel bir şey olmamıştı. Gülüp eğlenmiş, konuşmuşlardı ama Jake'in hayalini

kurduğu şekilde olmamıştı bu. Bulmak için yanıp tutuştuğu şey bu değildi. Babasını arayan bulut çocuğa dair imasını bile duymamıştı.

“Hey çocuk, canın sıkkın görünüyor. Ne oldu?”

Jake hemen başını kaldırdı. Deli Fişek tam karşısında durmuş, gülümsüyordu.

Babası ona doğru yürüdü. “İyi misin?”

Jake yerinden kıımdayamadı, başını bile sallayamadı. Küçük düşmüş bir halde arkasını dönmeye yeltendi.

Deli Fişek onun koluna dokundu. “Benden bir şey mi istiyorsun çocuk?”

Jake donakaldı. İsteksizce babasına baktı. “Ne... ne demek istiyorsun?”

Deli Fişek güldü. “Barakanın etrafında dolandığına göre benden bir şey istediğini düşündüm.”

Jake az önce olan şeyin önemini fark edince şaşkına döndü. Deli Fişek onun yanından kayıtsızca geçip gitmemişti. Durup ona ne istediğini sormuştu. Onun için bir önemi varmış gibi.

Jake’in içi sersemletici dalgalar halinde ümitle doldu.

İşte tam sırasıydı. Babasını tanımak için *bir şey* yapmalıydı. Ümidini kaybetmemeye çalışarak başını kaldırdı ama bunu başaramayacağını anladı. “Ben düşündüm de... şey, düşündüm ki... yani ümit...”

“Evet, Jake?”

Jake gergin bir şekilde dudaklarını yalayıp ellerini kenetledi. “Ba... bana dövüşmeyi öğretir misin?”

Deli Fişek kaşlarını çatı. “Boks yapmayı mı öğrenmek istiyorsun? Neden?”

Deli Fişek gülmemişti! Jake o an inanılmaz bir rahatlama hissetti. Derin, yatıştırıcı bir nefes alıp plana göre hareket etmeye çalıştı. “Bir şey olursa kendimi koruyabileyim diye.” Sonra bakışlarını yere indirdi. “Yani... senin gibi olmak istiyorum.”

Uzunca bir sessizliğin ardından Deli Fişek usulca, “Benim gibi olmak istemezsin çocuk,” dedi.

“Evet, istiyorum.”

Deli Fişek ona şaşırtıcı derecede hüzünlü bir bakış attı. “Ben hayatım boyunca... hatalar yaptım. Hem de büyük hatalar. Ben kimsenin hayranlık besleyeceği biri değilim.”

Jake’in kalbi duracak gibi oldu. Öne eğildi. “Nasıl hatalar?”

“Konuşmaya değmez. Hatalar işte.”

Jake bir sonraki sorusunu sormaması gerektiğini biliyordu ama kendini tutamadı. “Çocuğun var mı?”

Deli Fişek homurdandı. “Hayır, o kadar aptal değilim. O, insanın kaçamayacağı türden hatalardandır.”

Jake’in içi hayal kırıklığıyla dolmuştu. Bakışlarını kaçırdı. Gözyaşları gözlerini yaktığı için gözlerini kırptırıp akmalarını engellemeye çalıştı. O soruyu hiç sormamalıydı.

Aptal. Geri zekâlı.

Jake boğazını acıtan yumrudan yutkunararak kurtuldu. Buna şaşırmamıştı aslında; annesinin ona yıllar önce söylediği şey de buydu. Deli Fişek’e göre çocuk sahibi olmak hatadan başka bir şey değildi. Yani Jake ona göre hataydı. Ama Jake hiçbir zaman buna inanmamıştı. Deli Fişek’in onu sevgiyle kabulleneceğine inanmıştı.

“Çocuk? Sen iyi misin?”

Hayır, demek, haykırmak istedi Jake. İyi değilim. Ben senin oğlunum. Senin hatanım.

Deli Fişek elini Jake’in omzuna uzatıp onu hafifçe sıktı. “Gözüne bir şey mi kaçtı?”

Jake hızlıca burnunu çekti. Omuzları işe yaramaz hayallerin ve sonsuz duaların ağırlığıyla çökmüştü. Zaman kaybindan başka bir şey değildiler. Bütün o yolculuklar, gizlenip saklanmalar bir hiç içindi. Deli Fişek gerçeği öğrendiğinde umursamayacaktı bile. Öyle büyük, gözyaşlarıyla, kucaklaşmalarla, sevgiyle dolu bir kavuşma olmayacaktı.

Jake lanet olası bir hatadan başka bir şey değildi.

Deli Fişek ona sırt çevirip gidecekti. Jake de şu an olduğu gibi yapayalnız olacak, elinde o aptalca, çocukça hayallerinden başka bir şey kalmayacaktı.

“Dövüşmeyi gerçekten öğrenmek istiyor musun?” Ne söyleyeceğini tam olarak bilmiyormuş gibi Deli Fişek’in sesi yumuşak ve kararsızdı.

Jake yüzünde aptalca bir ifadeyle ona baktı. “Hı?”

Ama Deli Fişek ona cesaret verircesine gülümsedi. “Tamam, haydi gidelim. Akşam yemeğine daha bir saat var.”

“Gerçekten mi?” Jake, içinde bir şeylerin canlanmaya başladığını hissetti. Ümit, beslemekten hiçbir zaman vazgeçmediği o küçücük ümit kırıntısı tekrar kalbine sokuldu. Gülümsedi ve aptallık etmesine, Deli Fişek’in oğlunu gerçekten önemsemeyeceğini bilmesine rağmen o hayale yeniden inanmaya başladığını hissetti.

Hüzünlü, titrek bir tebessümle başını iki yana salladı. O da annesi kadar deliydi. O da Deli Fişek’e inanmaktan asla vazgeçmemişti.

Jake sessizce Deli Fişek’in peşinden köprü üstündeki evin yanındaki boş alana yürüdü. Deli Fişek orada durdu. “Evet, çocuk, önce en basit hareketlerle başlayalım. Senin babalık sana ne kadarını öğretti bakalım?”

Bu soru Jake’i hazırlıksız yakalamıştı. “Hı?”

“Baban sana dövüşmeyi ne kadar öğretti?”

“Hi... hiç,” diye kekeledi Jake. Sonra başlangıç olarak bu soruyu kullanabileceğine karar verdi. Onun hakkında bilmediği çok şey vardı. “Sana dövüşmeyi... baban mı öğretti?”

Deli Fişek kaskatı kesildi. Gözlerinde ona hiç uymayan, acı dolu bir ifade belirmişti. “Öyle de diyebiliriz.”

Jake onun yüzünde hiç beklemediği, anlamadığı bir şey gördü ve bu da dengesini bozdu. Ona doğru temkinli bir adım attı. “Sana ne öğretti?”

Deli Fişek kahkaha attı ama sesi sert ve keyifsiz çıktı. “Benim babalık bana yumruk atmayı öğretti.” Deli Fişek boğazını temiz-

leyip gözlerini kırptırdı ve o ruh halinden sıyrıldı. Tekrar sırtıp kafasını sola çevirdi. "Tamam, şurada dur bakalım. Ayaklarını ayır, sırtını dik tut, kollarını iki yanına sarkıt."

Jake, Deli Fişek'in söylediği her şeyi yapmaya çalıştı.

"Biraz gergin görünüyorsun çocuk. Zıplayıp gevšemeye çalış."

Jake bir defa zıpladı ve kendini aptal gibi hissetti.

Deli Fişek sırıttı. "Ben gözlerimi kapatacağım, tamam mı? Rahatlayana kadar zıpla."

Babası gözlerini kapatınca Jake rahatladığını hissetti. Zıplayıp kollarını iki yanında hareket ettirmeye başladı, ta ki önceki gerginliğinden kurtulana kadar. "Tamam," dedi sonunda, "rahatladım."

Deli Fişek gözlerini açtı. "Harika. Şimdi yumruklarını böyle kaldır."

Jake babasını taklit edip yumruklarını göğsünde tuttu.

"Tamam, refleksle başlayalım. Ben sana vurduğumda sen eğileceksin."

Jake'in gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu. "Yumrukla mı başlayacağız?"

"Dövüş bu, Jake. Beyin ameliyatı değil. Dövüşürken vurmak gerekir."

"Haklısın." Jake midesinin bulanmaya başladığını hissetti.

"Peki... acıyacak mı?"

Deli Fişek tek kaşını kaldırdı. "Eğilmezsen acır."

Mariah merdivenlere gizlice yaklaşmıştı, döşemenin her gıcirtısında irkiliyordu. "Rass," diye fısıldadı sertçe, "orada mısınız?"

Yanıt gelmedi. Hiç ses yoktu.

Merdivenlerin başına çıkıp koridora göz gezdirdi. Ortalık karanlık ve sessizdi. Babasının yatak odasının kapısı kapalıydı.

Mariah köşeyi döndü, koridorda sessizce ilerleyip kendi yatak odasının ve babasının çalışma odası ile yatak odasının önünden geçip annesinin dikiş odasına geldi. Her adımı ağır ve acı vericiydi. Kapalı kapının önünde durdu.

Kalbi tıpkı bir tavşanın gibi atıyordu. Annesinin ölümünden sonraki sekiz ayda Mariah oraya bir kez olsun girmemişti, temizlik yapmak için bile. Geçen yıl cenazeden sonra sessizlik ve acı verici derecede şiddetli bir keder içinde annesinin sığınağına tek başına gelmişti.

Dökemediği gözyaşlarının neden olduğu korkunç baş ağrısıyla annesinin hayatını kutulara doldurmuş, sonra kapıyı kapatıp gitmişti. Bir daha da geri gelmemişti. Şu ana kadar.

Yapabilirsin, dedi kendi kendine sertçe. İçeri girebilirsin. Burası yalnızca bir oda...

Doğrulup kapının kulpuna uzandı; kulp serin, kaygan ve yabancıydı. Mariah kulpu çevirip kapıyı ardına kadar açtı.

Geç öğlen güneşi doğu duvarındaki büyük pencereden içeri girip annesinin Bloomingdale kataloğundan sipariş verdiği pahalı dantel perdelerden içeri süzülüyordu. Beyaz çarşaf lar mobilyaların üstünü bir dizi ürkütücü ve hayaletimsi şekilde kaplamıştı.

Mariah bir an için yerinden kımıldayamadı. Sonra derin bir nefes alıp odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Uzun süredir orada olan tozun ve örümcek ağlarının barut kokusuna benzeyen kokusu Mariah'nın burun deliklerine doldu. Mariah öksürdü ve donuk bir halde pencerenin altındaki beyaz yığına doğru yürüyüp tozlu örtüyü bir kenara itti.

Annesinin masası...

Uzanıp meşe ağacından çalışma masasının yüzeyinde helezon gibi kıvrılan oymalara dokundu. Görüntüler gözlerinin önüne tüm şiddetiyle gelip onu etkisi altına aldı.

Bu tam sana göre bir elbise bebeğim. Benim özel, küçük kızıma göre...

Mariah anıları bir kenara itmeye çalıştı ve zihnini daha fazlasına kapattı. Annesini düşünemiyordu. Şimdi bile, neredeyse bir yıl geçmişken bile annesini düşünemiyordu. Düşünürse ağlamaya başlar, bir daha kendini durduramazdı.

Çalışma masasının en üst çekmecesini dikkatlice açtı. İçi tam da Mariah'nın tahmin ettiği gibi boştu. Eskiden bu çekmece kalem, kâğıt, özenle kıvrılmış fotoğraflar gibi ıvır zıvırla dolu olur, açılır açılmaz annesinin koyduğu lavantaların kokusu duyulurdu. Oysa şimdi odun ve toz kokuyor, kullanılmadığı belli oluyordu.

Mariah'nın orada bıraktığı tek şey *Godey's Lady's Books*'un eski, sararmış kopyalarıydı.

Mariah eğilip kapağı açtı ve dergilerden birkaç tanesini çıkardı. Sonra tekrar geri çekilip sessizce kapağı kapattı. Yavaşça ayağa kalkıp çarşafı tekrar masanın üzerine örttü ve kendinden emin adımlarla odadan çıktı.

Kapı neredeyse yüreğini parçalayan küçük bir tık sesiyle kapandı ve Mariah kendini kontrol edemeyeceğini düşündü.

Dergileri göğsüne bastırıp kendi odasına koştu ve kapıyı arkasından sertçe kapattı. O güvenli sığınağında kapıya yaslanıp kesik kesik nefes alıp verdi. Anılar her köşeden çıkıp zırhını delmeye çalışıyordu. Mariah onlara izin veremezdi.

Nefes alıp veriş yavaş yavaş normale dönerken yatağına döndü. Kaskatı bir halde yatağın kenarına oturdu ve yıllarca aynı şekilde yaptığı o sıkı topuz yerine saçlarını başka şekilde toplamak için dergilerden kendine farklı bir saç modeli bulmaya çalıştı. Saçına, yalnızca saçına odaklanınca bir süre sonra o boğucu kayıp duygusu hafiflemeye başladı.

Mariah rahat bir iç geçirdi. Bir kez daha yenmişti onu, irade gücüyle arka plana itmişti.

Üçüncü dergiyi inceliyordu ki aralık pencereden garip sesler duydu.

Kaşlarını çatıp dergiyi elinden bıraktı ve odanın diğer tarafına geçti. Pencereyi açıp kafasını dışarı uzattı.

Ve o sırada Deli Fişek'in Jake'in suratına yumruğu indirdiğini gördü. Çocuk acıyla haykırdı ve geriye doğru yalpalayarak köprü üstündeki yapıya çarptı.

Mariah'nın nefesi kesilmişti. İçini kaplayan öfke bir kenarda bekleyen kederinin yerine geçmişti. Hemen içeri girip önce odasından, sonra evden çıktı ve korkunç bir gılgık eşliğinde ön kapıdan dışarı fırladı.

Uçuşan saçlarıyla çakıl taşlı yoldan geçti. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı Deli Fişek'e.

Deli Fişek şaşkınlıktan ağzı açık halde ona döndü. "Ha?"

"*Muhteşem* bir yanıt." Mariah gözlerini ona dikip parmağıyla Jake'i işaret etti. "Sen bu çocuğa vurdun."

"Ben çocuk değilim! On altı yaşındayım."

Deli Fişek, Mariah'ya gülümsedi. "Evet, Jake. Anlaşılan anne tavuğu sinirlendirdik." Deli Fişek ona dokunmak için uzandı.

Mariah onun elini itti. "Sakın beni ikna etmeye çalışma. Ona vurdun işte."

"Tabii ki vurdum."

Mariah şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Nasıl bir bahane bu böyle?"

"Bahane değil ki. Bahaneye ihtiyacım var mı sence?"

Jake kızaran çenesini tutarak, "O bana dövüşmeyi öğretiyor Mariah," dedi.

Mariah, Jake'e döndü. "Sana dövüşmeyi mi öğretiyor? Neden?"

Deli Fişek sırıttı. "Bir gencin kendini savunmayı öğrenmesi gerekiyor. Erkekçe bir şey bu."

Mariah, Deli Fişek'in gülümsemesinden etkilenmemeye çalıştı ama o sıcaklığı baştan ayağa hissetti. "Kendini korumak için yumruk atmaya ihtiyacın yok," dedi inatla.

"Karşıdakine silahın kabzasıyla vuracak şansın yoksa var, değil mi Mariah?" dedi Deli Fişek yumuşak bir sesle. Nefesi Mariah'nın boynuna değdi ve Mariah bir an için hangi konuda tartıştıklarını bile unuttu.

Jake de ona doğru yürüdü. "Dövüşmeyi öğrenmek istiyorum Mariah. Gerçekten istiyorum."

Mariah, Jake'in kocaman gözlerine baktı ve çaresizliğe benzer bir şey gördü. Dudaklarında küçük, belirsiz, öfkeli bir ifade belirdi. İç geçirdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Jake'in bunu istediği, hem de çok istediği belliydi.

Sen onun annesi değilsin. Kelimeler sert bir şekilde zihnine doldu. Mariah irkildi ve kollarını yavaşça indirdi. Aslında anne olmayı isterdi ama olamamıştı. Genç bir adamın ihtiyaçlarını nereden bilecekti?

Jake onu anlaması için ona yalvarırcasına bakıyordu şimdi. "Yeterince hızlı eğilemedim, o kadar."

Mariah, Deli Fişek'e döndü ve hissettiği kadar anaç görünmemeye çalışarak, "Onun... canını yakmanı istemiyorum," dedi.

Deli Fişek ciddileşti. "Yeterince hızlı olmazsa yumruğu yer. Bu kadar basit." Sonra Jake'e döndü. "Öğrenmeye devam etmek istiyor musun?"

"Evet." Jake hevesle başını salladı. "*Lütfen.*"

Deli Fişek tekrar Mariah'ya döndü. "Acı çekmek de hayatın bir parçasıdır Mariah. Aksi doğruymuş gibi davranmak aptallıktır. Bu çocuğun kendi başının çaresine bakmayı öğrenmesi gerek ama dersler can yakar. Bunu anlayabiliyor musun?"

Deli Fişek'in sakın sözleriyle birlikte Mariah'nın içini bir hüznün kapladı. Tam da ona göre sözlerdi bunlar; fazlasıyla dürüst ve iç parçalayıcı. Deli Fişek her şeyi açıkça görüyordu, Mariah'nın yıllardır taktığı at gözlüklerinden arınmıştı. "Anlıyorum," dedi usulca ve gerçekten de anlıyordu. Deli Fişek'in tahmin edebileceğinden daha çok. Onun çok iyi anladığı bir şey varsa o da hayatın acı dolu bir ders olduğuydu.

Göz göze geldiler, kendi gözleri eski hüznülerle, Deli Fişek'in gözleriyse sonsuz şefkatle dolmuştu. "Ah, Mariah..." Deli Fişek ona uzandı.

Mariah onun dokunuşu beklerken ürperdi.

Ama Deli Fişek ona dokunmadı. Ona doğru eğildi, yaklaştı. Mariah onun nefesinin şefkat dolu dokunuşunu yüzünün bir yanında

hissetti. Sonra Deli Fişek elini yavaşça beline sarıp onu kendine çekti ve kulağına yalnızca onun duyabileceği sözleri fısıldadı. "Sen doğru olanı yaptın, onu dövdüğümü düşündüğün anda araya girdin. Çoğu..." Deli Fişek'in sesi çatlayıp kalınlaştı. "Çoğu kadın bundan korkar. Senden harika bir anne olur."

Mariah nefes alma yetisini kısa bir an için kaybetti. İçini mutluluk sardı ve ağlayacak gibi oldu. Deli Fişek'in söyleyeceği başka hiçbir şey bu kadar anlamlı olamazdı. Boğazı dökmediği yaşlarla yanarken gözleri ışıldadı.

Ona baktı, o yakıcı derecede dürüst gözlerini gördü ve Deli Fişek'in samimi olduğunu anladı. Aniden ona Thomas'ı anlatmak, üzüntüsünün işkenceye dönüşen ağırlığını onunla paylaşıp sırf konuşarak da olsa ruhunun onun tarafından yatıştırılmasını sağlamak istedi.

"Haydi Deli Fişek, dövüşelim." Jake'in taze sesi o anı parçalara ayırdı ve onu kaybedilmiş şansların kayıtsızlığına doğru gönderdi.

Mariah'nın yüzünde acı tatlı bir tebessüm belirdi. "Canını yakmamaya çalış," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Deli Fişek gülümsemedi. O iç parçalayacak kadar dürüst, gri gözleriyle ona baktı. "Ben insanların canını yakmamaya çalışırım zaten."

"Ama yakıyorsun," dedi Mariah usulca.

Deli Fişek iç geçirdi. İkisi de neden bahsettiklerini ve bunun boksla ilgisinin olmadığını biliyordu. "Bazen."

Mariah ilk kez dürüstlüğü küçümsüyordu.

Mariah aynada kendisine baktı. Tekrar.

Gergin bir halde başıboş duran bir saç tutamını, sırtından aşağıya inen gevşek örgüsüne sıkıştırdı.

Bunun tam bir saç şekli olduğu söylenemezdi; dergilerdeki topuzları, bukleleri yapmak için saatlerce uğraşmış ama başaramamıştı. Sonunda sofistike ve zarif görünme çabasından vazgeçip daha rahat görünmeye karar vermişti.

Çenesini kasmaya işe yarayabilirdi aslında.

Derin, yatıştırıcı bir nefes almaya çalıştı. *Alt tarafı bir örgü,* dedi kendi kendine. *Kadınlar yıllardır saçlarını örüyor.* Bunu bir amaç için yaptığını göstermesine gerek yoktu.

Ama öyleydi. Bunu Deli Fişek için yapmıştı, ona güzel görünmek için. Ve şimdi hangisi onu daha çok korkutuyordu, bilmiyordu; Deli Fişek'in bunu fark edeceği mi, yoksa fark etmeyeceği mi? Mariah yıllardır nasıl göründüğünü umursamamıştı ve bunun nasıl bir nimet olduğunu şimdi fark ediyordu. Deli Fişek'in vereceği tepkiyi düşünmek bile midesinin kasılmasına yetmişti.

Neredeyse fark etmemesini ümit edecekti.

Kaskatı kesilerek terli avuçlarını kahverengi önlüğüne sildi ve aynanın karşısından çekildi. Başı dik halde, örgüsü arkasından sallanarak merdivenlerden indi ve evden çıktı.

Dışarıda önceden yaktığı ateş hâlâ canlıydı, isli dökme demir kazanların üzerinden duman yükseliyordu. Jake kazanlardan birinin başında durmuş, uzun, tahta kulplu bir kepçeyle fokurdayan elma püresini karıştırıyordu. Rass iki büklüm haldeki vücudunu köprünün yanındaki yapıya çevirmiş, onun yanında oturuyordu. Yumuşak hırıltısı havaya karışıyordu.

Jake, Mariah'ya bakıp gülümsedi. "Tanrım."

Mariah yüzüne düşen saçları geri atmamak için kendini zor tutarak duraksadı. "Ne oldu?"

"Bu saç modeli sana çok yakışmış."

Mariah'nın boynunu alışılmadık bir sıcaklık kapladı. Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi. "Teşekkürler."

Jake kepçeyi elma püresinin içinden çıkarıp Mariah'nın daha önce kurduğu konserve hazırlama masasına dikkatlice bıraktı. "Burada bekle, tamam mı? Hemen dönerim." Jake onun yanıt vermesini beklemeden bahçeyi koşarak geçti ve barakaya girdi.

Mariah gülümsedi. Aniden kendini güzel hissetmişti. Usulca ısıklık çalıp konserve hazırlama masasına döndü ve toplanan son birkaç elmayı da soymaya başladı.

Jake koşarak barakadan çıktı. Nefes nefese kalmış bir halde meyve bahçesini geçip masanın yanında durdu. "Ma... Mariah?"

Mariah ona baktı. "Evet?"

Jake alt dudağını ısırıp güçlkle yutkundu. Çıkık âdemelması inip kalkıyordu. "Bunu sana vermek istiyorum." Elini Mariah'ya uzattı. Parmakları yavaşça açıldı. Avucunun içinde eski, buruşuk, pembe bir kurdele vardı.

Mariah kurdeleye bakarken içinde garip bir ağlama isteği uyandı.

Jake gözlerini yere dikti. "Bu benim çok sevdiğim birine aitti. Şimdi onu sana vermek istiyorum."

Mariah, ürkek bakışlarla elini ona doğru uzatıp gözlerini yere diken o çekingen ve yalnız çocuğa bakarken çok duygulandı. Tanrım, uzanıp onu kollarına almak, o küçücük kurdelenin kendisi için ne kadar anlamlı olduğunu ona söylemek istiyordu. Ama onu ürkütüp kaçırmaktan, küçücük bir hediyeyi inanılmaz bir duygusallıkla karşılamaktan korktu.

"Eski bir kurdele parçası işte..." dedi Jake boğuk bir sesle.

Mariah orada ne kadar uzun süre durup ona baktığını ve hiçbir şey söylemediğini fark etti. Uzanıp kurdeleyi ondan aldı. Avucunun içinde kurdelenin sıcak, pürüzsüz dokusunu hissetti. "Onu saçıma takar mısın?"

Jake o sırada başını kaldırdı ve Mariah onun gözlerindeki yaşları gördü. "Takacak mısın?"

Mariah güçlkle yutkundu. "Onu takmaktan gurur duyarım Jake."

Jake onun yanına gelip kurdeleyi tekrar aldı ve Mariah arkasını döndü.

Jake tereddüt ederek Mariah'nın örgüsündeki lastiği çıkarıp kurdeleyi taktı.

"İşte oldu," dedi geri çekilerek.

Mariah tekrar ona döndü. Jake ona baktığında yeşil gözleri Mariah'nın yüreğini saran aynı acı dolu, şefkatli duyguyla dolmuştu.

Şu an Mariah'nın ona söylemek istediği çok şey vardı ama nedense kelimeler tıkanan boğazından yukarı çıkamıyordu. Duygularını ifade etmeyeli çok uzun zaman olmuştu, artık nasıl ifade edeceğini unutmuştu. O yüzden orada öylece durup ona baktı ve Jake'in, aklından geçenleri okumasını ümit etti.

Jake ona hafif, ümit dolu bir tebessümle baktı.

Ve Mariah onun gerçekten de aklından geçenleri okuduğunu düşündü.

On Dokuzuncu Bölüm

Mariah mutfak penceresinde durmuş, sessiz çiftliği izliyordu. Şafak sökmeye başlarken kuş tüyüne benzeyen mor ve pembe bulutlar gece mavisine karışıyordu.

Ortalığın aydınlanışını sersemlemiş bir halde izledi. Işıl ışıl bir kırılgı tabakası dönüşlerce kuru otun üzerini örtmüştü, çitle-
rin üzerinde parıldıyordu. Cleo otlığın kapısında durmuş, yemini
beklerken nefesinin buğusu o buz gibi havada görünüyordu.

Kar her an yağıp uykudaki otları ıslıl ıslıl, saf bir beyaza bo-
yayabilirdi.

Buna hazırdılar. Hasat mevsiminin o en zor, en yorucu işlerini
tamamlamışlardı. Meyveler toplanıp reçel yapılmış, konservele-
re doldurulup saklanmıştı. Tarlalar yaklaşan kışa hazırlanmış, sonba-
harın son rengârenk yaprakları dökülmüştü. Çiftlik şu an dondurucu
soğuk karşısında birbirine yumulmuş iskeletlere benzeyen çıplak
ağaçlarla dolmuştu.

Deli Fişek hâlâ oradaydı.

Mariah kendi kendine gülümsedi. Buna inanamıyordu. Her
sabah ilk iş olarak pencereye koşup perdeleri açıyordu.

Ve her sabah barakanın bacasından duman tütüğünü görüyordu.

Bugün de istisna değildi.

Mariah öne eğilip pürüzlü camdan dışarı baktığında küçük,
beyaz binayı gördü. Onu görmek bile içini dayanılmaz bir ümitle

dolduruyordu. Birlikte bir gün daha geçireceklerdi, en azından bir gün daha.

Yumuşak bir ısıklık çalarak buz kutusuna gitti ve içinden yumurta ile jambon aldı.

Arkasından merdivenler gıcırdadı ve ardından Rass'ın terliklerinin sert zeminde çıkardığı o ağır sürüme seslerini duydu. "Günaydın Mariah," dedi Rass kelimeleri ağzında yuvarlayarak ve rahatsız edici bir sesle.

"Günaydın Rass." Mariah ocağa gidip ona dumanı tüten bir fincan kahve koydu ve fincanı masaya götürdü. "Al bakalım. Kahvaltı on beş dakika sonra hazır olur."

Rass kendini sandalyeye bıraktı ve kahveyi kızından aldı. Titrek, iri eklemli parmaklarını sıcak porselen fincana sarıp dirseklerini masaya yasladı ve kahveden büyükçe bir yudum içti. "Umarım yemek vaktine kadar dayanırım."

Mariah babasının her sabahki sızlanmalarına gülerek karşılık verdi. "Ben sofrayı kurmadan haber ver bari," dedi tekrar ocağın başına dönerek: Büyükçe bir parça jambonu kesme tahtasına koyup eşit parçalar halinde kesmeye başladı.

Ön kapı gıcırdayarak açılıp kapandı. Jake hızla mutfığa girdi. "Günaydın Rass. Mariah."

Mariah gülümseyerek ona döndü. "Bu sabah senin en sevdiğin şeyi yapıyorum."

Rass homurdandı. "Aman Tanrım, Mariah. Daha fazla elmalı krep istemiyorum."

"Ama Jake çok seviyor," diye savunmaya geçti Mariah.

Rass yalandan yüzünü buruşturdu. "Biliyorum ama her sabah yapman biraz abartılı oluyor." Sonra Jake'e döndü. "Başka bir şey istemiyor musun?"

Jake sırtıttı. "Elmalı tart."

Rass başını iki yana salladı. "Elma çiftliğinde yaşamak senin kaderinde var."

Babasının o dokunaklı sözleri karşısında duygulanan Mariah, "Bu çiftlikte yaşamak bence," diye ekledi.

Ona bakarken Jake'in yüzündeki tebessüm silinmeye başladı. "Başka yerim yok ki."

Mariah bıçağını bırakıp ellerini önlüğüne sildi. "Burada bir evin var Jake. Umarım bunu biliyorsundur. Benim..." Rass'e bakıp sözünü düzeltti. "Bizim sana ihtiyacımız var. Hem zaten hava da soğuyor, alt kattaki misafir odasına taşınmak isteyeceğini düşündüm."

Jake güçlkle yutkundu. "Teşekkürler. Çok sevinirim."

Hepsi sessizlik içinde birbirine baktı.

Arkalarında, ön kapı gıcırdayarak açılıp sertçe kapandı. Sert adımlar ahşap zeminde takırdadı.

Deli Fişek'in, "Tanrım," dediğini duydular. "Yine mi elmalı krep?" Genç adam sırtarak mutfığa girdi.

Bu eve aitmiş gibi bir rahatlıkla hareket eden Deli Fişek'i görür görmez Mariah'nın kalbi sessiz bir mutlulukla doldu. O muhteşem duygu her sabah olduğu gibi yine içini ısıtmıştı. Bir an için Deli Fişek'in de bunu, yani bu gittikçe büyüyen ait olma duygusunu hissedip hissetmediğini merak etti ama o soruyu da tecrübelerinin verdiği kolaylıkla bir kenara itti. Böyle şeyler sormamaya dikkat ediyordu; ona da, kendine de. Şimdilik birlikte geçirdikleri zamanın keyfine varmakla yetinecekti.

"Çocuğu şımartıyorsun," dedi Deli Fişek kapıya yaslanarak.

"Kahvaltı için yapabileceğim türde bir şeyler istersen seni de şımartırım," diye karşılık verdi Mariah.

Deli Fişek hakarete uğramış gibi bir bakış attı ona. "Tekilaya ne dersin?"

Rass homurdandı. "Bir elmalı krep daha yersem Deli Fişek'i destekleyeceğim."

"Ama ben seviyorum!" diye haykırdı Jake neşeyle.

Deli Fişek mutfığı geçip Mariah'nın yanına geldi. Mariah onun her adımının, yere her basışının farkındaydı. Beklenti içinde ürperdi. Kalbi düzensizce atmaya başlamış, nefes alıp veriş hız-

lanmıştı. Göz göze geldiler ve bakışları kenetlendi. Mariah onun gözlerine yerleşen ateşi gördü ve kendi gözlerindeki ateşin bir yansıması olduğunu anladı.

Babası bakışlarını görmesin diye tekrar kesme tahtasına dönüp jambona odaklandı. Deli Fişek'e olan duygularını gizlemesi her geçen gün biraz daha zorlaşıyordu. O ilk geceden sonra birkaç defa daha birlikte olmuşlardı. Maceraperest gençler gibi çiftlikte birbirlerini kovalıyor, kahkahalar içinde yalnız kalabilecekleri bir yer arıyorlardı. Ama ne kadar sevişirlerse sevişsinler Mariah onu daha fazla istiyordu.

Ona karşı duyduğu arzu, içinde yaşayan, nefes alıp veren bir varlık gibiydi. Ne zaman ona baksa canı yanıyordu, Deli Fişek ona dokunduğunda eriyecekmiş gibi hissediyordu.

Genç adam onun arkasına geçti. Mariah onun vücudunun sıcaklığını sırtında karıncalanmaya sebep olan bir ateş gibi hissediyordu. "Günaydın Mariah," diye fısıldadı Deli Fişek.

Mariah gözlerini sımsıkı kapattı ve arkasına yaslanıp Deli Fişek'in ona dokunmasına izin vermemek için kendini zor tuttu. "Günaydın Bay Stone."

Deli Fişek'in yumuşak kahkahası yüreğini çevreleyip âdeta sıktı. "Düşündüm ki *Bayan Throckmorton*..."

Mariah nefesini tuttu. "Evet, Bay Stone?"

Deli Fişek ona doğru eğildi. Mariah onun o ağır ve nemli nefesini dağınık saçlarında, ensesinde hissetti. "Bu akşam için bir planım yok," diye mırıldandı yalnızca onun duyabileceği kısık bir sesle. "Yine."

Mariah'nın tüm vücudu ürperdi, onun sıcaklığını parmaklarının ucuna kadar hissetti. Arkasını dönüp onun alev alev yanan, tutkulu, gri gözlerine baktı.

Ayakta duramıyordu. Tanrım, Deli Fişek'in onu öpmesini istiyordu. Burada, mutfakta, babasının ve duygusal bir çocuğun gözleri önünde.

Sakin ve etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştı. Ama dizleri birbirine öyle bir çarpıyordu ki sesini belki de babası bile duyuyordu. "Bu gece," dedi yalnızca dudaklarını hareket ettirerek.

Deli Fişek ona doğru eğildi ve fısıldadı: "Nehir kıyısı soğuk oluyor artık."

Mariah'nın alnına değen nefesi sıcaktı. Ürperdi ve gözlerini kapatmamak için kendini zor tuttu. "Rass'ten kurtulur kurtulmaz sana geleceğim."

Deli Fişek gülümsedi. "Bu gece *benimle* gelmeni tercih ederim."

Mariah kendine engel olamayıp güldü.

Rass onlara bakıp Deli Fişek'in geniş gövdesinin ötesini görmeye çalıştı. "Siz ikiniz neden kıkırdıyorsunuz orada?"

Mariah arkasını döndü ve aceleyle jambonu kesmeye devam etti. "Yok bir şey Rass. Bay Stone benim... kahve tarifimi soruyordu."

Deli Fişek masaya dönüp Rass'ın yanına gitti. Mariah'nın o saçma yalanından sonra durup tekrar ona baktı. "Evet, Rass. Gittiğim her yerden kahve tarifi alırım. Bu benim için hobi gibi bir şey."

Bir an herkes sessizliğe gömüldü, hemen ardından dördü birlikte kahkahalarla gülmeye başladılar.

Mariah kıyafetlerle dolu hasır sepete doğru eğildi. Kolunu sepetin sapına geçirip dikiş kutusunu da aldı ve dışarı çıktı.

Ön kapıyı açıp akşamın ilk ametist tonlarına boyanan çiftliğe şöyle bir göz attı. Köprünün bitişiğindeki barakanın yanında Deli Fişek ile Jake boks yapıyordu. Yumruklarının tokadı andıran sesleri sessiz, sakın arazide yankılanıyordu.

Onları görünce Mariah'nın içini karıncalanmaya benzer bir sıcaklık kapladı. Parmakları gıcırtilı sepeti sımsıkı sararken boğazı düğümlendi. O soğuk sonbahar akşamında evden çıkıp çocukların avluda boks yaptığını görmek ona ne kadar da olağan gelmişti.

Duyulandığını, hatta duygularının yüreğinden taşıdığını hissetti. *Çocuklar*. Bir an için onların gerçekten de ona ait olduğunu hayal etti; Jake onun oğlu, Deli Fişek kocasıydı ve hepsi birbirine aitti.

Mariah gözlerini sımsıkı kapattı ve o saçma hayali zihninden atmaya çalıştı ama başaramadı. Sonbaharın son birkaç günü büyüleyiciydi, âdeta inanılmaz hayaller mevsimiydi ve Mariah bunun neredeyse sonsuza dek süreceğine inanabilirdi.

“Haydi gel Mariah.”

Mariah yana baktığında babasının verandadaki salıncakta oturduğunu gördü. “İyi akşamlar Rass.”

Rass biraz kenara kayıp ona yanındaki boş yeri işaret etti. “Gel, otur yanıma.”

Mariah ona bakıp gülümsedi. Ah, babasıyla birlikte veranda salıncağına oturmaya ne kadar uzun zaman olmuştu. Babasının yanına oturma, ona katılma düşüncesiyle birlikte içini bir özlem sardı. Ait olmak...

“Sen sallanmayı severdin. Bu salıncağı senin için yapmıştım. Hatırladın mı?” O tek, kışkırtıcı soru Mariah’nın içine oturdu. *Hatırladın mı?*

Sepeti ve düz dikiş kutusunu aldı, salıncağa doğru yürüyüp oturdu. Ağırlığı altında gıcırdayan salıncak çocukluğundan beri yaptığı gibi onu mutlulukla karşıladı.

Bir süre sessizlik içinde oturduktan sonra Rass yavaş yavaş sallanmaya başladı. Salıncak ileri geri gidip gelirken o tanıdık, sakın devinimi Mariah’yı geçmişe götürdü. Kalp ağrısı çekmediği, kayıp halde yaşamadığı bir yere ve zamana gitmişti. Yürek dağlayacak kadar kusursuz geçen birkaç dakika için her şey eskiden olduğu gibi göründü ona. Olması gerektiği gibi.

Tek bir eksik vardı. *Annesi...*

Annesi bu salıncakta saatlerce oturur, kocasının pantolonlarını, kızının çoraplarını yamalıydı. Ve gülerdi, her zaman kahkahalarla gülerdi.

“Ne oldu Mariah?” diye sordu babası usulca.

Mariah uzanıp Jake’in pantolonunu kucağına koydu ve o yamalı, kahverengi yün paçalara öyle derin baktı ki kumaş neredeyse yitip gidecekti. Başta babasına yanıt vermemeyi düşündü, veremezdi zaten.

Gözlerini sıkıca kapatırken içini inanılmaz bir hüznün kapladı. Dudaklarını yaladı ve gözlerini çiftliğe dikti.

"Mariah?" Rass onun adını öyle yumuşak bir tonda söylemişti ki sesinin bir fısıltıdan farkı yoktu.

Aniden verandada, babasının yanında otururken Mariah cesaret ve anlık bir güç hissetti ve ona döndü. Gözlerinin acıdan kocaman açıldığını biliyordu ama bir kereliğine bunu umursamadı. "Onu... her an özlüyor musun?"

Rass nefesini hafifçe dışarı verdi. "Her günün her anı."

Mariah gözyaşlarının boğazını yaktığını hissetti. Gözlerini acıtan yaşlar akmamakta direniyordu. "Ben de."

Rass kızına uzanıp titreyen elini onun omzuna koydu. "O seni çok severdi Mariah. Tanrım, seni çok severdi."

Mariah o dokunuşun sıcaklığını ruhunda hissetti. "Biliyorum. Ben yalnızca... bunu ona daha sık söylemiş olmayı isterdim."

Rass onun omzunu cesaret verircesine sıktı. "Sözleri duymasına gerek yoktu. Biliyordu."

"Ama ben söylemek isterdim." Mariah'nın parmakları o kaba kumaşı kavradı. Keder boğazını çepeçevre sarmıştı, neredeyse nefes alıp vermesini engelliyordu. Salıncak usul usul sallanmaya devam ediyor, gıcırdayarak ileri geri gidiyordu.

Mariah dalgın dalgın pantolona baktı. Gözyaşları boğazını, gözlerinin arkasını acıtıyordu. Şimdi, şu an babasına dönüp, *seni seviyorum*, derse her şeyin değişeceğini biliyordu. Ya da babası dönüp elini eskiden yaptığı gibi sıkıca tutarsa...

Ama ne Mariah o sözleri söyleyebildi ne de babası onun elini tuttu. Aralarında yıllar süren sessiz bir mesafe, derin bir uzaklık vardı. Mariah babası şöyle dursun, herhangi birine bile nasıl yaklaşacağını bilmiyordu ki. Böylece sessizlikleri ağırlaşmış kontrol edilemez bir hal aldı ve eskiden geceleri verandayı dolduran kahkahaların yankısı duyuldu.

Mariah kendi kendine bunun sorun olmadığını ve günün birinde babasıyla arasının düzeleceğini söyledi. Her gün biraz daha

güçlü hissediyordu kendini. Yakında yüreğini yakan o sözleri dile getirebilecekti. Hatta belki de yarın...

"Ah, lanet olsun!" Deli Fişek'in acı içinde söylediği bu sözler sessizliğin içinde yankılandı.

Mariah kafasını kaldırdı. Deli Fişek toprağın üstüne yayılmış, kolları ile bacaklarını iki yana açmıştı. Jake hemen yanına çömelip onu sarsmaya başladı.

Mariah pantolonu bırakıp ayağa fırlarken genç adamın adını haykırdı.

Deli Fişek doğrulup ona ukala bir ifadeyle sırtıttı. "Bu çocuk giderek daha iyi dövüşüyor," dedi çenesini ovalayarak. Sonra Jake'e gülümsedi. "Seninle gurur duyuyorum Jake."

Jake'in yüzü güldü. İki kafa kafaya verip konuşmaya başladı. Anlaşılmaz derecede kısık sesleri o sakın ve soğuk havaya karıştı.

Mariah titreyerek salıncaktaki yerine geri oturdu. Yorgun bir halde uzanıp pantolonu tekrar eline aldı.

"O iyi bir adam," dedi Rass usulca.

Mariah onu yanlış anlamış gibi davranmadı bile. "Evet, öyle."

"Onu seviyor musun?"

O soru Mariah'ı şaşırttı. Son birkaç gündür yüzlerce defa nazikçe zihninin kapısını çalan bir soruydu bu ama hepsinde o soruyu geri itmişti. Her gün biraz daha fazla güç harcaması gerekiyordu ama her saat gücünü biraz daha kaybediyordu. Ona her baktığında onu sevip sevmediğini düşünüyordu.

Deli Fişek onu sevmiyordu tabii ki; Mariah bunu biliyordu ve kabullenmişti de. Ama nedense bunun bir önemi yok gibiydi. Kendisinin onu sevip sevmediğini bilmek istiyor, buna ihtiyaç duyuyordu. Bazen onun o gülün yüzüne baktığında ya da dokunuşunun sıcaklığını hissettiğinde... fiziksel bir tepkiden fazlasını hissediyordu.

Mariah babasına döndü. "Bunu nasıl anlayabilirim Rass?"

Rass gülümsedi. Gözleri uzaklara dalmış, hülyalı bir ifadeye bürünmüştü. "Anlarsın işte."

Mariah iç geçirdi. "Şey, Deli Fişek ve benim için ilk bakışta aşktan söz edemeyiz."

"Bilemiyorum tabii," dedi Rass gülümseyerek. "Bir adamın suratına silahın sapıyla vurmak bazı kültürlerde kur yapmak anlamına geliyormuş."

Mariah elinde olmadan gülümsedi. "Onu sevdiğimi sanmıyorum ama..." Mariah'nın sesi azalarak kayboldu.

"Ama ne?"

Mariah gergin bir halde dudaklarını yalayıp babasına baktı. Onun o çapaklı mavi gözlerinde daha önce gördüğünü hiç hatırlamadığı bir şey gördü: koşulsuz sevgi ve kabulleniş. Bu, Mariah'ı büyülemişti. O ifadenin eskiden beri mi orada olduğunu, yoksa yeni mi ortaya çıktığını merak etti. Bilmiyordu ama umurunda da değildi. Önemli olan şimdiydi ve hayatı boyunca ilk kez babasının gözünde başarısızlıkla eşit anlama gelmediğini fark etti.

Yüreği acı verici bir duyguyla doldu. Aniden kendini genç hissetti ve geleceğe ümitle bakmaya başladı. "Ama kendimi bırakırsam... onu sevebilirim sanırım."

Rass'in gözlerinde sonsuz bir hüznün belirince Mariah babasının, onun kimseyi sevememesinin sorumluluğunu üstlendiğini hissetti. "Riske girmekten korkma Mariah. Risk aldığın yerde meyve vardır."

"Onun beni sevip sevmeyeceğini bilmiyorum. Sevebileceğini sanmıyorum..."

Rass hüznü bir ifadeyle gülümsedi. "Bunu bilemeyiz kuşum."

Mariah ona keskin bir bakış attı. Duygular boğazında düğümlenmişti. "Yıllardır bana bu şekilde seslenmemiştin."

Rass'in gözleri hüznle doldu. "Seslenmeliydim."

Mariah güçlükle yutkunup ona baktı.

"Ne düşünüyorum, biliyor musun?" Rass ona doğru eğildi. "Bence o da seni sevebilir."

"Eğer kalırsa." Mariah o dehşet dolu sözleri yüksek sesle söyledi.

Rass'in gülümsemesi silindi. Yavaşça, yorgun bir şekilde salıncakta arkasına yaslandı. Sonsuz bir iyimserliğe sahip olan Rass bile bu sorunun yanıtını biliyormuş gibi davranamıyordu. "Eğer kalırsa."

O sözlerle birlikte tekrar sessizliğe gömüldüler.

Deli Fişek banyodan çıkıp kurulandı. Hafif bir ısıklık eşliğinde havluyu beline sardı ve buharlı aynaya doğru yürüdü.

Vücudu beklenti içinde ürperdi. Mariah sözünü tutmuş, yalnız kalmalarını sağlayacak bir bahane bulmuştu. Jake şu an Cleo'nun koşumlarını takıyordu. Rass'le birlikte her an kasabanın yolunu tutabilirlerdi.

Yüzündeki tebessüm silinmeden Rass'in jiletine uzandı ve tıraş olmaya başladı.

Dışarıdan bir çığlık yükseldi.

Deli Fişek inci kulplu jileti elinden bıraktı ve jilet porselen lavaboya düştü. Havluyu çıkarıp kot pantolonunu kapığı gibi giydi ve kapıyı açıp koridora fırladı. Nefes nefese, yarı çıplak halde dışarı çıktı.

Çiftlikte peş peşe birkaç korkunç manzarayla karşılaştı: Mariah toprağın üzerinde diz çökmüştü, Rass yere yığılmıştı, Jake ise gözyaşları içinde Deli Fişek'e bakıyordu.

"Aman Tanrım." Basamaklardan inip avluda koşarken Deli Fişek'in dudaklarının arasından bu kelimeler süzülüyordu.

"Rass, Rass!" Mariah'nın tiz, çaresiz çığlığı sessizlikte yankılanıyordu. Mariah babasını omuzlarından kavramış, şiddetle sarsıyordu. "Uyan!" Sesi aniden kesilip hiçliğe doğru uzandı.

Deli Fişek onun yanına diz çöküp omuzlarına dokundu. "Ne oldu?"

Mariah ona dönüp kocaman, dehşet dolu gözlerle baktı. "Öylece... yığılıverdi." Kelimeler dile getirilince her şey daha gerçek bir hal almış gibi elini ağzına götürdü. "Aman Tanrım..."

Deli Fişek yaşlı adamın bileğini tuttu. "Nabızı atıyor," dedi ve rahat bir nefes aldı. "Yaşıyor."

Yanı başındaki Mariah hiçkırarak ağlıyordu.

Deli Fişek onun omzunu hafifçe sıktıktan sonra Rass'i kollarına aldı. Yaşlı adam gevşek ve cansız bir halde uzanırken başı geriye düştü. "Bir battaniye getir," dedi Mariah'ya.

Mariah heykel gibi kaskatı kesilmişti, başı öne eğik haldeydi, elleri titrek birer yumruk şeklinde kucağında duruyordu. Gözleri boş ve donuk bakıyordu.

"Mariah!" diye bağırdı Deli Fişek.

Bir korku ve dehşet bulutunun arasından Mariah, Deli Fişek'in ona bağırdığını duydu. Büyük bir çaba harcayarak başını kaldırdı. "Evet?"

"Battaniye getir, dedim. Hemen!"

Mariah o anlaşılmaz ruh halinden sıyrılmaya çalışıp ona arkasını dönerek eve doğru koştu. Basamaklardan hızla çıkıp yatak odasına girdi ve yatağındaki battaniyeyi aldı. Battaniyeyi göğsüne bastırarak merdivenlerden indi ve koşarak dışarı çıktı.

Rass şimdi at arabasının arka koltuğunda uzanıyordu, cansız, mavi damarlı elleri göğsünde birleşmişti.

"Aman Tanrım..." Mariah dehşet içinde boğuluyormuş gibi tuhaf bir ses çıkardı ve olduğu yerde kaldı. Battaniye uyuşmuş ellerinin arasından düşüp beyaz bir yığın halinde yere süzüldü.

"Tanrım, Mariah." Deli Fişek battaniyeyi alıp Jake'e uzattı. Jake de o kalın yünlü kumaşı Rass'in üzerine attı.

Ardından Deli Fişek at arabasının oturağına yerleşip dizginleri kavradı. "Ön kapıyı aç Mariah."

Ön kapı.

Mariah kelimeleri boğazında yumruk gibi hissetti. Titremeye başladı; nefesi boğazını yakıp geçen kısa, değişken patlamaları andırıyordu.

"Aç şu lanet kapıyı!"

O kapıyı açabilirsin Mariah, açabilirsin.

Mariah tereddüt ederek kapıya doğru yürüdü. Uzun, gümüş sürgü ay ışığında parlıyordu. Mariah ona bakarken yerinden kı-

mıldayamadı. Kalbi kulaklarında gürlerken başı ağrımaya başladı. Dehşet verici, gücünün tükendiği bir an kusacak gibi oldu.

Haydi Mariah...

Mariah uzandı, parmakları öyle şiddetli titriyordu ki sürgüyü tutmakta zorlandı. O buz gibi ve aşına olmadığı sürgüyü tuttuğunda içini garip bir korku sardı. Hemen elini çekti.

Ona dokunamaz, onu açamazdı. Rass için bile olsa. *Aman Tanrım...*

Arkasında bir gürültü koptu. Toynak sesleri ona doğru geliyordu. Yer ayaklarının altında sarsılıyordu.

"Hooo!"

Cleo tozu savurarak aniden dururken at arabası gıcırdadı. Deli Fişek oturduğu yerden inip kapıyı açtı ve tekrar at arabasına bindi. "Haydi bin!" diye haykırdı.

Mariah donuk bir ifadeyle ona bakıyordu. Bir an Deli Fişek'in neden bahsettiğini anlamadı bile.

"Bin artık, Tanrı aşkına."

Mariah başını iki yana sallayarak konuşmaya çalıştı ama küçük, miyavlamayı andıran korku dolu sesi dışında dudaklarının arasından hiçbir şey çıkmadı. Çaresizlik dört bir yandan onu sarıp sarmalamış, etrafını kuşatmıştı. Bunca yıl yalandan başka bir şey olmamıştı. Gitmek istemediğini düşünmüştü; gidemeyeceğini bilmiyordu, bu kadar hasta, işe yaramaz, çaresiz olduğunu bilmiyordu...

Deli Fişek kaşlarını çatı. "Mariah? Ne oldu?"

Mariah yavaşça, acı çekercesine ikiye ayrıldığını hissetti. Çaresizce nefes almaya çalıştı ama yapamadı. "Ben... gidemem..."

"Ne demek istiyorsun?"

Mariah'nın içinde fırtınalar kopuyordu. Başını iki yana sallayıp geri çekildi. "Ben çi... çiftlikten ayrılamam."

Deli Fişek elini saçlarında gezdirip derin bir iç geçirdi. "Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum Mariah. Bin şu lanet olası arabaya artık."

Bu kez Mariah çığlığını bastıramadı. Ağzından çıkıp geceyi delen, saf, hayvani bir keder ığlığıydı bu. "Yapamam!" diye haykırdı ellerini iki yanında yumruk yaparak.

"Mariah..."

"Git artık. Lanet olsun!" Mariah yüzünü Deli Fişek'e doğru kaldırdığında onu gözyaşlarının arasından gördü. "Lü... lütfen onu bırakma..." Sesi acı dolu bir inlemeyle parçalara ayrıldı. "Lütfen, ondan başka kimsem yok benim..."

"Ben doktorun evini biliyorum," dedi Jake arka koltuktan.

Deli Fişek, Mariah'ya son bir bakış daha attıktan sonra dizginleri salladı ve Cleo ileri atıldı. Metal tekerlekler gevşek çakıl taşlarının üzerinde kemik atırtısına benzer sesler çıkarak ilerledi ve toprak yola çıkıp kasabanın yolunu tuttular.

Yirminci Bölüm

Karanlık Mariah'nın üzerine çöküp her nefesi hırıltılı, can yakan bir soluğa dönüşene kadar ciğerlerine baskı yaptı. Acı tüm vücudunu kaplayıp kalbini sızlatırken ruhu baskının altında ezilip incecik bir ipe dönüştü.

Rass ölüyordu. Küçük bir kızken elini tutan, gözyaşlarını silen Rass. Yolları keşfetmeyi seven, küçük, beyaz bir kuvarsta bile mutluluğu bulan Rass. Babası.

"Aman Tanrım..." Mariah boğuk bir hıçkırıkla dizlerinin üzerine çöktü. At arabası gittikçe karanlığa gömülen yolda iyice hızlanmıştı. Tekerlekler gevşek taşları eziyor, Cleo'nun sert toynakları yeri çekiç gibi dövüyordu.

Sonra tamamen gözden kayboldu. At arabası gecenin karanlığında kaybolurken sesler bile kesildi. Mariah can yakan, kör bir boşlukta tek başına kalmıştı.

Onun yanında olmalıydı. Tanrım, onun yanında olmalıydı...

Boğazı kuruyup kavrulana kadar avazı çıktığı kadar bağırdı, ağlaması cızırtılı, acı dolu bir inlemeye dönüşene kadar. Çitlerin ucu sivri tahtaları uğursuzca takırdıyor, sessiz bir kahkahayla onunla alay ediyordu.

Kendinden nefret etme duygusu felç edici dalgalar halinde Mariah'nın içine yayılıyordu. Mariah elini ağzına götürüp dik durmaya çalıştı. Ama ayakları eteklerine dolanınca çitlerin üstüne

sertçe düştü. Çitler onun ağırlığı altında gıcırdayıp çöktü. Sivri uçlu tahtalardan biri eline batıp avuç içini çizdi.

Mariah'nın içini utanç ve suçluluk duygusu kaplamıştı. Sert zeminde dizlerinin üstüne çöktü ve başını eğip kendi işe yaramazlığının yükü altında ezildi.

Seni hayal kırıklığına uğrattım Rass. Ah, Tanrım. Seni hayal kırıklığına uğrattım...

Boğuk, yakıcı bir hıçkırık boğazına oturdu.

Lütfen Tanrım, yaşamasına izin ver. Lütfen...

O öğleden sonrasını, Rass'le daha konuşacak bir ömürlerinin olduğunu düşündüğü anı hatırladı. Söylemek istediği şeyi, Rass'in duymak istediği şeyi ona söyleyememişti. Korkmuştu ve şimdi Rass ölüne çok yaklaşmıştı -hatta belki de ölmüştü- ama Mariah o sözleri, onu ne kadar sevdiğini ona hiç söyleyememişti.

Tanrım, oysaki onu ne kadar çok seviyordu...

Keder işte tam da o anda içini sardı ve midesini bulandırıp tüm benliğini sarstı. Çaresizce, umutsuzca korkmasına sebep oldu.

Mariah ne yapabileceğini, duygularını nasıl dışa vurabileceğini bilmiyordu. O kadar duygu yüklüydü ki tutarlı olmakta çok zorlanıyordu. İçini saran histeri her kalp atımında büyüyor, her nefesinde kabarıyordu.

Tekrar çığlık attı ama sesi boğuk ve kesik kesik çıkmıştı.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım...

Gözlerini sımsıkı kapattı ve soğuk, bağışlamaz toprağa yüzüstü yattı. Yavaşça cenin pozisyonuna geçti. Kesik kesik nefes alıp veriyor, çaresizce ağlamaya çalışıyordu.

Babasının eve dönmesini bekliyordu.

At arabası, Doktor Sherman'ın evinin önünde durdu. Jake arka koltuktan inip koştu ve kapıyı yumruklamaya başladı.

Kimse yanıt vermedi.

İçini bir korku sardı. Bu kez kapıyı daha şiddetli çalmaya başladı. "Doktor... Doktor, evde misiniz?"

Nihayet kapı açıldı. Kambur, gözlüklü, beyaz saçlı bir adam kapıda duruyordu. Gözlerini kısarak Jake'e baktı. "Evet? Sen de kimsin?"

Jake parmağını arkadaki at arabasına doğru uzattı, Deli Fişek'in Rass'in neredeyse cansız, gevşek bedenini taşıdığı yere. "Rass Throckmorton'ı getirdik. O..." Jake'in sesi çatladı. Sıcak, huzursuz edici gözyaşları sel olmuş akıyordu.

Doktor Sherman doğruldu. "Onu hemen getirin!"

Deli Fişek koşarak içeri girip Doktor Sherman'ın peşinden evin arka tarafındaki yatak odasına gitti.

"Bırak onu," dedi adam siyah, deri çantasına uzanarak.

Deli Fişek, Rass'i dikkatle yatağa yatırıp üzerine eğildi ve yaşlı adamın bal mumuna dönmüş yüzüne baktı. "Rass," diye fısıldadı. "Lütfen pes etme. Sakın..."

"Çekil bakalım," dedi Doktor Sherman steteskobunu boynuna takarken. "Ocakta kahve var. Kendinize birer fincan alın." Sonra içten, endişeli bakışlarını Jake'e çevirdi. "Uzun bir gece olacak."

Jake ayaklarını sürüyerek oturma odasına gitti. Geçirdiği buna benzer geceleri düşünmemeye çalışıyordu ama anılar çok inatçıydı ve sinsi sinsi düşüncelerinin arasına süzülüyorlardı. O daha önce de sevdiği insanları kaybetmişti; büyükbabasını, annesini. Şu noktaya geldikten sonra geceyi çıkaramıyorlardı. Asla...

Jake'in gözlerinden yaşlar kaynar su misali akıp yanaklarına süzülürdü. Koltuğun sert, deri yüzeyine iyice çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Anılar ve görüntüler zihnine dolarken her biri yepyeni gözyaşlarını beraberinde getiriyordu.

Acıkmış olabileceğini düşündüm...

Dağ Muhammed'e gelmezse Muhammed dağa gider...

Elma çiftliğinde yaşamak senin kaderinde var. Sonra da Mariah'nın o sessiz daveti. *Bu elma çiftliğinde.*

İkisi de ona kucak açmış, onu benimsemişlerdi. Jake onlarla birlikteyken yine bir ailesi varmış gibi hissetmişti, annesiyle birlikte toprağa gömdüğü bir şeydi bu. Rass, Jake'in asla sahip olmadığı

büyükbabası gibi davranmıştı ona; Jacob Vanderstay'ın hiç olamadığı sevgi dolu, nazik akrabaydı onun için. Hiç sinirlenmeyen ve ondan bir şey beklemeyen bir adam... Kahkahalar atan, seven ve veren bir büyükbaba.

"Lütfen Tanrım," dedi tuzlu gözyaşlarının tadını alırken. "Lütfen onu hemen alma..." Ama sözleri boş ve cansızdı, ümide dair bir şey taşımıyordu. Jake bu cümleyi hayatı boyunca birçok defa kurmuştu. Ama Tanrı böyle zamanlarda onu hemen hemen hiç yanıtlamamıştı.

Jake gözlerini sınıksız kapattı. Gözyaşları yanaklarını yakarak geçip sıcak, ıslak ve ümitsizlik veren bir tatla dudaklarının kenarına akıyordu. Kendini hayatı boyunca bu kadar yalnız hissetmemişti. Üstelik babası da yanı başındaydı.

"Bir fincan kahve ister misin çocuk?"

Jake babası olan ama aynı zamanda da olmayan bu adama kızarak başını sertçe kaldırdı. "Bana 'çocuk' deme. Benim adım Jake."

Deli Fişek, Jake'in tam önüne çömeldi. "Benim babalık bana hep 'çocuk' derdi. Şanırım kötü bir alışkanlık. Affedersin."

Jake'in o yersiz öfkesi geldiği gibi kayboldu. Şimdi kendini yine yapayalnız ve üşümüş hissediyordu. Öne doğru eğildi. Dirseklerini dizlerine dayadı ve yüzünü terli avuçlarına gömdü.

Deli Fişek'in dokunuşu çok nazik, çok şefkatliydi, o kadar ki Jake başta hayal gördüğünü, bunu bir şekilde kendisinin uydurduğunu sandı. Ama hayal görmemişti. Deli Fişek uzanıp Jake'in omzuna dokunmuş, onu nazikçe sıkırmıştı.

"O iyileşecek Jake. O güçlü bir adam."

Jake başını yavaşça kaldırdı. Gözyaşları gözlerini yakarken babasını sarı saçlar ve bronz tenden oluşan bir bulanıklık olarak gördü. Ve bir an, kısacık bir an Jake, Rass için mi yoksa kendisi için mi ağladığını bilemedi.

Babası ona dokunmuş, onu rahatlatmıştı. Alt dudağının titremesini engellemek için onu ısırdı. Bir anlamı yoktu bunun, om-

zunu öylesine sıkılmıştı ama Jake için bunun anlamı büyüktü. Bu, babasının az da olsa onu önemseydiğini gösteriyordu.

Güçlkle yutkundu.

Deli Fişek yavaşça elini geri çekti. Zaman âdeta kayıp gidiyordu.

Jake aralarındaki bağı kaybolmasını istemeden öne doğru eğildi. O eski, yıpranmış koltukta, ölüm bu kadar yakinken o tanıdık acıyı tadabiliyor, içini saran coşkuyu hissediyordu. Babasını tanımak istiyordu.

Sinirleri iyice gerilmeden konuşmaya başladı. "Baban nasıl biriydi?"

Deli Fişek'in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Bilmiyorum."

Jake konuyu kapatmak istemedi. "Ona benziyor musun?"

Deli Fişek'in gözlerinin önünden karanlık bir şey geçti. Ayağa kalktı ve Jake'ten uzaklaşıp Doğu'ya özgü tüylü halıya basan çıplak ayaklarına baktı. "Evet," dedi bir süre sonra, "sanırım benziyorum."

"Şanslısın," dedi Jake kısık sesle.

Deli Fişek ona döndü. "Neden?"

Jake sesinin titremesini engellemeye çalıştı ama bunu yapmak zordu. "En azından babanı tanıyorsun. Benim babam ben daha doğmadan annemi bırakıp gitmiş."

Deli Fişek'in dudak kenarlarında hüzünlü, anlayış dolu bir gölge belirdi. "Benim babam da bizi bırakıp gitti." Yavaşça koltuğa geri döndü ve Jake'in yanına oturup uzun bacaklarını uzattı.

"Sen kendi çocuğunu bırakıp gider miydin?" Bu basit soru Jake'in nefesini kesmişti. Bunu sorduğuna bile inanamıyordu ama sorduktan sonra içi beklentiyle doldu. *Belki Deli Fişek doğru bir şey söyler... Belki eskiden beri bir çocuğu, bir oğlu olmasını istediğini söyler... ve onu hiç bırakmayacağını.*

Deli Fişek arkasına yaslandı. Koltuk itiraz edercesine gıcırdadı. "İster inan ister inanma ama ben bunu çok düşündüm. Gençken çocuğum olsun istedim. İyi bir baba olabileceğimi düşünürdüm." Sonra başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Sonra büyüdüm."

"Ne demek istiyorsun?"

“İyi babalar yerinde durur Jake, bu kadar basit. Bense gidiyorum.”

“Nereden biliyorsun?”

Bu soru Deli Fişek’i şaşırtmıştı. Alğını hafifçe kırıştırdı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bir yerde kalmayı denedin mi hiç?”

Deli Fişek, Jake’e sırtını döndü ve önlerindeki kırmızı kâğıtla kaplı duvara baktı. Ağzını açtı, sonra kapattı.

“Yanıt verecek misin?”

Deli Fişek gülümsedi ama zoraki bir tebessümdü bu. “Bu çok saçma bir soru. Kalamayacağımı söyledim işte, kalamam. Ama en azından dürüstüm, benim babalıksa bize yalan söyledi. Kalacakmış gibi davrandı, sonra gitti. Ben yalan söylemiyorum.”

Jake’in yüreği şiddetle burkuldu. “Haklısın, söylemiyorsun.”

“Nasıl bir adam olduğumu, sorumsuz serserinin teki olduğumu fark ettiğimde çocuk istemekten de vazgeçtim.”

“Yani şimdi istemiyor musun?” Jake’in sesi kısıktı, sesini kendisi bile zar zor duyuyordu.

“Hayır, şu anki hayatımı seviyorum. İstedğim yere gidiyor, istediğimi yapıyorum. Özgürüm. Günün birinde ne demek istediğimi anlayacaksın.”

Jake başını iki yana salladı. “Bir süredir yollardayım ben. Kalacak bir yer arıyorum.” Sonra babasına, onun o gri gözlerine bakıp anlamasını sağlamaya çalıştı. “Yollarda olmak... bana kendimi yalnız hissettiriyor.”

Deli Fişek’in bir şey söylemesine fırsat kalmadan kapı gıcırdayarak açıldı. Doktor Sherman ayağını sürüyerek odadan çıktı ve oturma odasına geldi. Tam karşılarındaki büyük, içi dolgulu sandalyeye oturdu.

Jake donakalmış bir halde gözlerini ona dikti. *Lütfen Tanrım, iyi olsun... lütfen.*

Doktor gözlüğünü çıkarıp kucağına koydu ve burun kemerini ovuşturdu.

Deli Fişek öne eğildi. “Durumu nasıl doktor?”

Sherman gergin bir sesle tekrar iç geçirdi. "İyi değil. Felç geçirmiş. Sol taraf kısmen felçli ve şu an derin uykuda. Komada yani."

Jake bir an düşecekmiş gibi hissetti. Büzdüğü dudaklarının arasından hafifçe sızlandı. Deli Fişek onun omzunu tekrar sıktı. O güven verici dokunuş Jake'i rahatlattı ve kederinin değişken dünyasında sığınacak bir liman oldu.

"Onun için yapabileceğiniz bir şey var mı peki?"

Doktor başını iki yana salladı. "Rass ve ben bu konuyu birkaç gün önce konuşmuştuk. Bir süredir belirtileri vardı. Bunun yaklaştığını biliyordu. O... o evinde ölmek istedi."

Ölmek kelimesi Jake'in midesine yumruk gibi indi. Gözlerini sıkıca kapattı, duyduklarını inkâr edercesine başını iki yana salladı.

"Ne kadar ömrü kaldı?" diye sordu Deli Fişek.

"Kim bilir? Belki bir hafta, belki bir gün."

"Bazen bir mucize olur," dedi Jake kısık sesle ve onay almak için adama baktı. Ama onay gelmedi.

Deli Fişek, Jake'e ağır, hüznü bir tebessümle baktı ve Jake babasının mucizelere kendisinden daha çok inanmadığını anladı. "Ümit etmeye devam et Jake. Rass'ın şu an buna ihtiyacı var." Sonra tekrar Doktor Sherman'a döndü: "Biz onun için ne yapabiliriz?"

Doktor, gömleğinin cebinden katlı bir kâğıt çıkardı. "Size bir liste hazırladım." Listeyi Deli Fişek'e uzattı, o da listeye şöyle bir göz gezdirdikten sonra tekrar adama baktı.

"Başka bir şey var mı?"

"Mariah'nın onun durumundan haberi olduğunu sanmıyorum. Rass onu her şeyden korumaya çalışır." Doktor burun kemerini tekrar ovuşturdu ve gözlerini bir süreliğine kapattı. "Onun için ağır bir darbe olacak. Bu dünyada başka kimsesi yok."

Jake karanlıkta küçücük bir umut doğmuş gibi aniden başını kaldırdı. *Ben varım.* O sözleri yüksek sesle söylemek istedi, bunu denedi ama sesi öyle boğulmuştu ki anlaşılmaz, cızırtılı bir sestten başka bir ses çıkaramadı.

“Kimse böyle bir şeyi beklemiyordu,” diye devam etti Doktor Sherman, “Mariah da çok hassastır. Keşke onunla ilgilenecek biri olsaydı. Rass bunu çok isterdi.”

Jake, *ben varım*, demek için ağzını açtı ama o kelimeler dudaklarından hiç dökülmedi. Başka biri ondan önce davranmıştı çünkü.

“Ben onunla ilgilenirim,” dedi Deli Fişek.

Jake şaşkın bir halde babasına baktı.

Deli Fişek dirseklerini bükük dizlerine yaslayıp Doktor Sherman’a baktı. Gözleri, Jake’i şaşırtan sessiz bir kararlılıkla dolmuştu. Deli Fişek ciddiye. Mariah’yla ilgilenecekti.

Jake başını iki yana salladı. Rass için bu kadar üzülmüyor olmasa gülümseyebilirdi bile. Bunun, Mariah’yla bu beklenmedik yakınlığın bir anlamı olmalıydı. Hem de büyük bir anlamı.

Ama Jake ne olduğunu henüz çözememişti.

Mariah at arabasının avludan gelen sesini duydu. Yatağından fırlayıp saçları uçuşarak merdivenlerden mutfığa, oradan da karanlık verandaya attı kendini.

Deli Fişek, Cleo’yu dizginleyip arabayı gıcırdatarak durdurdu.

Mariah’ya hiç bakmadı. Onun yerine öylece, odun gibi kaskatı halde durdu. Ellerini karnında kenetledi. “Öldü, değil mi?”

“Hayır... ölmedi.”

Mariah ıslak, ümit dolu gözlerini Deli Fişek’in yüzüne çevirdi. Parmaklarını gevşetip ellerini iki yanına sarkıttı. “İyi mi?”

Deli Fişek’in yüzü buruşunca Mariah’nın filizlenen ümidi yerle bir oldu. Ve her nasılsa o ümit kırıntısını kaybetmenin acısı babasının öldüğüne inanarak geçirdiği saatlerden çok daha sarsıcıydı. “Nesi varmış?” diye sordu donuk bir sesle.

Deli Fişek içten, hüznü dolu gözlerle baktı ona. Kısık sesle, “Yatağı hazır mı?” diye sordu.

Mariah başını salladı. Korku ve çaresizlik onu esir almış, göğsünü, kalbini, boğazını sıkmaya başlamıştı. İçi burkulurken kıvranmaya başladı, nabızı kulaklarında atıyordu. Paramparça olmak üzereydi,

sahip olduğu o çok değerli, küçücük parçasını bile kaybetmek üzereydi. Keskin, titrek bir nefes aldı ve ayakta durmaya çalıştı.

Deli Fişek at arabasından inip Rass'i kucakladı. Babasının başı geriye düşerken kolu cansız bir halde sarktı.

Mariah onun o solgun, bitkin halini görünce nefesini tuttu. Her zaman yanında olan, her zaman canlı ve sağlıklı olan babası şimdi küçülmüş, yaşlı ve... ölüme yaklaşmış görünüyordu.

Jake de at arabasından atlayıp Mariah'nın yanına gitti. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu, cildiyse bal mumuna dönüşmüştü. Ağzı gergin, titrek bir çizgi halini almıştı.

Mariah onun üzüntüsünü anladı, onun da kendisi kadar perişan olduğunu ve yaşına rağmen gözyaşlarını tutmak için elinden geleni yaptığını biliyordu. Derinlerde bir şey, birkaç saat önce olduğu kadından kalan bir şey vardı ve ona uzanmaya çalışıyordu. Ama yapmadı, yapamadı. İçinde bir şey kalmamıştı, sakinleştirilmeyi bekleyen çocuğa vadedebileceği hiçbir şey yoktu.

Kendi zayıflığı yüzünden perişan olmuş bir halde Jake'in yaşlı gözlerinden uzaklara baktı.

Deli Fişek, Rass'i nazik kollarına alıp verandanın basamaklarından çıktı. Mariah'nın yanında durup şefkat dolu bir ifadeyle ona baktı. "Onu yatağına götürelim."

Mariah başını sallamaya çalıştı ama o basit hareket bile onu aşıyordu.

"Jake," diye devam etti Deli Fişek, "gidip bir sürahi ılık su, bez ve kaşık getir. Doktor ona mümkün olduğunca su içirmeye çalışmamız gerektiğini söyledi."

Mariah, bu işi üstlendiği için Deli Fişek'e minnet duymalıydı ama o kadar midesi bulanıyordu ve o kadar uyuşmuştu ki hiçbir şey hissedemiyordu.

"Bana yolu göster," dedi Deli Fişek nazikçe.

Mariah ona arkasını döndü ve oynak tırabzanlardan destek alarak dengesiz adımlarla merdivenlerden yukarı çıktı. Deli Fişek

onu ağır ağır izliyordu, gıcırdayan basamaklarda her adımı ağır ve gürültülüydü.

Mariah kocaman, yanan gözlerle karanlık koridora baktı ve kendini yürümeye zorladı. Ama her adımı midelerini burkan bir krampa dönüşüyordu. Parmakları titriyordu ve boğazı iyice kurumuştı.

Kapalı kapı şimdi tam karşısındaydı. Burası babasının ve eskiden, uzun zaman önce annesinin yatak odasıydı. Burası *onların* yeri, sığınağıydı. Mariah oraya girmek, ölmek üzere olan babasını oraya yatırıp ayakta durabilirmiş gibi yapmak istemiyordu.

Titreyerek kapı kulpuna uzandı ve kapıyı açtı. Solgun ay ışığı dantelli, beyaz perdelerden süzülüp püsküllü, mavi halıya düşüyordu. Gölgelelerin arasındaki dört direkli yatak bir duvara yaslanmış, üzerine beyaz çarşaf ile siyah battaniyeler yığılmıştı.

Mariah kaskatı bir halde odaya girdi, elleri gergin bir şekilde birbirine kenetlenmişti. Sessiz, karanlık oda lambadan yayılan gaz yağı, temiz çarşaf ve... lavanta kokuyordu.

O beklenmedik koku Mariah'nın neredeyse yere yığılmasına neden oluyordu. *Bu mümkün değil*, diye düşündü. Havadaki lavanta kokusu onun hayal gücünün bir ürünüydü.

İki lambayı yaktı ve yatağa gidip battaniyeleri açtı. Yanık yağın keskin kokusu karanlık odayı sarıp lavantanın imkânsız kokusunu tamamen sildi.

Deli Fişek de onun peşinden odaya girip Rass'i yatağına yatırdı. Eğilip battaniyeyi dikkatlice yaşlı adamın üzerine örttü ve çenesine kadar çekti.

Mariah o an babasına ilk kez gerçekten bakabildi. Lambanın altın sarısı ışığı onu neredeyse uhrevi sayılabilecek bir kehribar rengiyle yıkamıştı ama bu bile yaşlı adamın çukur, mavimsi yanaklarına renk katamamıştı. Kapalı gözlerinin altındaki gölgeler ona ölümü anımsatan, karanlık bir görüntü vermişti. Gri dudakları kaygan teninin solgunluğunda neredeyse görünmüyordu.

Kederin indirdiği şiddetli darbeye Mariah iyice sersemlediğini hissetti. Destek almak için yatağın direğine tutundu.

Deli Fişek yanına gelip kolunu onun omuzlarına sardı ve onu kendine çekti. Dokunuşunun yatıştırıcı sıcaklığı Mariah'nın iliklerine işleyen soğuğu biraz olsun hafifletti.

Bitkin bir iç geçirişle ona yaslandı. Deli Fişek pencerenin altındaki koltuğa geçip onu yatağın yanına çekti. Birlikte oraya oturdular.

"Mariah?"

Mariah birazdan duyacaklarını tahmin ederek irkildi. Duy-mak istemiyordu. Kâğıt gibi kurumuş dudaklarını yalayıp ahşap zemine baktı. "Evet?"

Deli Fişek sessizce iç geçirdi. "Rass komada."

Mariah başını salladı, odadan çıkmış gibi garip bir duygu sardı içini. İçinde artık başka biri vardı; o şey hareket etmesini sağlıyor, dudaklarını oynatıyor, ona başını sallatıyordu. Ama içinde duygu kalmamıştı, buz gibi soğukluktan başka hiçbir şey yoktu. Deli Fişek'in bundan sonra ne söyleyeceğini biliyordu. Daha önce de duymuştu çünkü. "Evet," dedi.

Deli Fişek yüksek sesle yutkundu. "Doktor Sherman onun durumunun... daha iyiye gitmeyeceğini söyledi."

"Doktor yanılıyor." Mariah bu sözlerin dudaklarından güçlü bir şekilde çıkması için çabaladı ama belli belirsiz bir fısıltıdan başka bir şey değildi.

"Belki de," dedi Deli Fişek alçak sesle.

Mariah'nın gözleri yaşlarla doldu. "Belki... belki bir mucize olur," dedi boğuk bir sesle.

"Sen mucizelere inanır mısınız?"

Bu soru Mariah'yı neredeyse öldürecekti. Kendini aniden acı verici ölçüde kırılğan ve savunmasız hissetti. "Hayır."

"Doktor onun fazla zamanının kalmadığını söyledi."

Mariah alt dudağını ısırıp güçlü olmaya çalıştı. "Ne kadar?"

“Belki bir hafta... belki bu gece.” Deli Fişek elini onun elinin üstüne koyup sıktı. “Onunla vedalaşmalısın.”

Mariah aniden ona döndü ve odaya geldiklerinden beri ilk kez gerçek anlamda ona baktı. Deli Fişek onu anlamadı. Kimse anlayamazdı. Yalnızlık ve keder onu etkisi altına alınca soğuk ellerini göğsüne bastırdı. “Bunun bir faydası olacak mı sence?” dedi sesindeki acıyı gizlemeye çalışarak. “Yani vedalaşmanın...”

“Elinden başka bir şey gelmez.”

Mariah o sözler üzerine nefesini tuttu. Kendini bir darbe yemiş gibi korku içinde hissederek, “Aman Tanrım,” diye fısıldadı. “Ben... ben Rass’le de vedalaşamam.” Gözyaşları boğazını düğümlyip gözlerini yaktı. Başını zonklayarak ağrıyordu. “Yapamam.”

Deli Fişek onun saçlarını nazikçe okşadı. “Keşke sana ne söyleyebileceğimi bilseydim Mariah.”

O kelimeler Mariah’nın içine işlemiş, eskisinden de donuk, cansız bir hale gelmesine neden olmuştu. “Kimsenin söyleyebileceği bir şey yok.”

“Haklısın.” Deli Fişek’in söyleyebileceği tek şeydi bu ama o basit, tek kelimeyle Mariah genç adamın onu anladığını, onun da sevdiği birini kaybettiğini fark etti. Deli Fişek kollarını onun bedenine dolayıp ona sıkıca sarıldı. “Ben yanındayım.”

Şimdilik.

Mariah o kelimeyi açıkça duydu, yüksek sesle söylenmiş gibiydi âdeta.

Deli Fişek şimdilik onun yanındaydı. Ama yakında gidecekti, Rass de gidecekti, Jake de gidecekti ve kendisi burada yalnız kalacaktı.

Büsbütün çaresiz bir yalnızlığa gömülecekti.

Mariah başını eğdi ve ağlayabilmeyi diledi.

Yirmi Birinci Bölüm

Deli Fişek yatak odasının açık kapısında durmuştu. Oda ışığa boyanmıştı. Mariah tüm perdeleri açmış, bütün lambaları yakmıştı. Ama o altın sarısı ışık bile ölümün soğukluğunu ko-
vamıyor, o kocaman, dört direkli yatakta kımıldamadan, sessizce yatan adamın soğuk, çökmüş yanaklarını ısıtamıyordu.

Deli Fişek'in göğsüne bir hüznün çöküp nefes alıp verişini iyice zorlaşana kadar kalbini sıkıştırmaya devam etti. Gözyaşları gözlerini yakarken güneş ışığına bulanmış odayı altın sarısı bir bulanıklığa dönüştürmüştü. Deli Fişek kederini gizlemeye gerek duymadan gözlerini kırptırdı. Yavaş yavaş odayı net bir şekilde görmeye başladı. Gördükleri ve duydukları yüreğini tekrar paramparça etti.

Mariah yatağın yanındaki koltukta oturuyordu. Hafifçe öne eğilmiş, narin ellerinden birini babasının mavi damarlı, büyük parmaklı eline dolamıştı. Diğer elindeyse bir şiir kitabı vardı. Ke-
keleyen, gergin sesi odayı doldurmuştu.

"Geçmiş hayatım tümüyle bana ait artık; uçup giden zaman geçici hayaller gibi yok oldu, anısı hafızada kaldı..."

Mariah kitabı elinden bırakıp başını eğdi.

Onun o üzgün ve yenilmiş hali, Deli Fişek'in kalbinde eskiye dair, çoktan unutulmuş bir şeyleri ortaya çıkardı. Mariah'nın en zayıf halini görüyordu şu an. Son bir iki gündür kapıda sessizce durup onu izlemiş, bir şey yapabilmeyi dilemişti.

Ama Mariah yardım etmesine izin vermezdi. Orada, yatağın yanında öylece oturuyor, babasının elini tutup ona şiir okuyordu. Çok sık olmamakla birlikte bazen okumayı bırakıp onunla öylece konuşuyordu. Önemli şeyler değildi bahsettikleri; korkularından, yalnızlığından, hissettiği çaresizlikten değil, havadan sudan, çiftlikten ya da yaklaşan kıştan bahsediyordu.

Kitabı elinden nadiren bırakıyordu ama şu anki gibi kendini bıraktığı anlar daha da nadirdi.

Deli Fişek son birkaç gündür onun yanından hiç ayrılmamıştı. Mariah yemek yememiş, neredeyse hiç uyumamış, yerinden kılmadamamıştı. Kederi, onu aşağıya çeken, yanaklarının rengini soldurup ruhunu cansızlaştıran gri bir kefen misali omuzlarına çökmüştü.

Ve Deli Fişek onun bir kez olsun dua ettiğini görmemişti.

Şimdi ona bakarken uykusuz kalmasının etkilerini görebiliyordu. Mariah sararıp solmuş, süzölmüştü. Teni o kremsi ışıltısını kaybetmişti, sağlıklı görünümü yerini donuk bir kül rengine bırakmıştı. Bir zamanlar hayat dolu olan gözleri şimdi boş ve donuk bakıyordu.

Üzüntüsü, Deli Fişek'in tahmininden daha fazla dokunmuştu ona. Çılgınlıktı bu ama canı yanıyordu çünkü Mariah'nın canı yanıyordu. Aniden yanına gitmek, ona sıkıca sarılıp onu kendine çekmek istedi.

Ama Mariah, Deli Fişek'in onu rahatlatmasına izin vermezdi. Deli Fişek gergin bir şekilde iç geçirip duvara yaslandı. "Mariah, sana yiyecek bir şeyler getirdim."

Mariah başını bile kaldırmadı. "Aç değilim ben." Sesi darma-dاغınık bir halde sırtına inen saçları kadar düz ve cansızdı.

Deli Fişek yorgun bir sesle ve kaybedeceğini bildiği bir savaşa girdiğini bile bile, "Bir şeyler yemelisin," dedi.

Mariah kitabını koltuğa açık halde koyup yanındaki lavaboya uzandı. Ellerini ılık suyun altına götürüp bezi aldı ve iyice büktü. Su avuçlarına tazyikli bir şekilde akıyordu. Sonra ıslak bezi dik-katlice babasının sarkık ağzına bastırdı.

Deli Fişek dışlanmıştı.

Öfkeli bir ifadeyle Mariah'ya baktı. Kontrolünü korumak, güçlü görünmek için çaba sarf ediyordu. Ama bunu pek becerdiği söylenemezdi. Deli Fişek onun, babasına baktığında alt dudağının titrediğini, yüzünü silerken ellerinin titrediğini gördü.

Mariah'nın güçlü görünmek için harcadığı acınası çaba, Deli Fişek'in yüreğini yaktı. Mariah'nın ne hissettiğini, yaşam enerjisini kaybettiğinde güçlü görünmenin ne kadar zor olduğunu biliyordu. Deli Fişek de o sandalyede çaresiz ve yapayalnız bir halde kalmış, annesinin ölüp gidişini çaresizce izlemişti.

Mariah'ya onu anladığını, yalnız olmadığını söylemek istedi. Ama Mariah onu dinlemezdi, ona bakmazdı bile.

Deli Fişek bunun sebebini biliyordu; biliyor ve anlıyordu. Acı bu kadar şiddetli ve savunma gücü bu kadar zayıfken herhangi bir şekilde şefkat görmek neredeyse dayanılmazdı. Şu an birinin ona iyi davranmasından ödü kopuyor, bir an için de olsa aslında hiç çıkamadığı o keder çukuruna düşmekten korkuyordu.

Deli Fişek burun kemerini ovuşturdu. Yapabileceği bir şey olmalıydı. Bir şey...

"Aman Tanrım."

Deli Fişek gözlerini açtı. "Ne oldu?"

"Kımıldadı."

Deli Fişek odaya girip Mariah'nın yanına gitti.

Mariah babasının elini her iki eliyle birden sıvazladı. "Rass? Rass?"

Rass homurdandı. Kısık, hisırtıya benzer bir sestir bu. Göz kapakları titreşti.

"Buradayım Rass. Mariah ve Deli Fişek. İkimiz de yanındayız."

Rass tekrar homurdandı ve dilini dişlerine bastırdı. Yavaşça, inanılmaz bir şekilde gözleri açılmaya başladı. "Mariah?" Sesinin cızırtılı bir versiyonuydu bu sanki.

"Buradayım Rass. Yanı başında." Mariah onun elini sıktı.

Rass kaşlarını çatarak odaklanmaya çalıştı. "Deli Fişek, sen misin?"

Deli Fişek boğazına yerleşen yumru yüzünden bir an için konuşamadı. "Buradayım Rass."

Rass'in moraran dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Evet, ben... lanet olası..."

"Rass, bir şeyler yemeni istiyorum..." diye söze başladı Mariah.

Rass sağlam elini hafifçe sallayıp onu susturdu. "Yemek yemenin bir anlamı yok."

Mariah nefesini tuttu. "Rass, yapma..."

"Ben verandadaki salıncağa oturmak istiyorum," dedi kalın, anlaşılmasa bir sesle. "Karanlık gökyüzüne son kez bakmak istiyorum."

Mariah titrek bir nefes aldı. "Öyle söyleme!"

Rass hüzünlü, çapaklı gözlerini Deli Fişek'e çevirdi. "Beni salıncağa taşıyor mısın?"

Deli Fişek gözyaşlarının gözlerini acıttığını hissetti. Rass çok yorgun ve yaşlı görünüyordu... kendisi gibi değildi. O eski, canlı gülüşü orantısız ve gevşekti. "Elbette," dedi Deli Fişek.

Eğilip Rass'i kucakladı, nazikçe kollarına aldı ve kaldırdı. Yaşlı adam tüy gibiydi.

"Ben de geliyorum," dedi Mariah.

Deli Fişek onu başıyla onayladı. Yaşlı adamı dikkatle taşıyıp merdivenlerden aşağı indirdi.

Mariah da yastık ve battaniyelerle birlikte bir dakika sonra verandaya gelmişti. Salıncağı çabucak yatağa çevirip Rass'in ayaklarını uzatması için içi dolgulu bir de tabure getirdi.

Deli Fişek, Rass'i salıncağa oturttu.

"Yanıma otur Mariah," dedi Rass hırıltılı, yorgun bir sesle.

Mariah babasının yanına oturdu. Rass ona yaslanırken Mariah da kollarını babasının sıksa vücuduna sardı. Birlikte veranda salıncağına yarı oturur yarı yatar şekilde yerleştiler. Salıncak yavaşça öne arkaya sallanıp sessiz geceyi gıcirtısıyla doldurdu.

Rass hüzünlü, anlayışlı bakışlarını Deli Fişek'e dikti. O bakışlar Deli Fişek'i derinden yaraladı ve bir an için nefes alıp vermesini

zorlaştırdı. O bakışları daha önce de görmüştü; annesinin gözlerinde, ölmeden birkaç dakika önce...

"Jake'i çağır..."

Deli Fişek güçlükle yutkundu. Hüzün göğsüne koca bir yumru gibi çökmüştü. "Elbette," dedi. Gitmekten korkarak bir dakika bekledi, sonra yavaşça dönüp uzaklaştı. Jake'i nerede bulacağını biliyordu; iki gün önce Rass'i eve getirdiklerinden beri çocuk ahırdan çıkmamıştı. Karanlıkta öylece oturmuş, sessizce öne arkaya sallanıyordu.

Mariah, Deli Fişek'in gidişini izledi. Gözden kaybolduğunda babasına daha sıkı sarıldı. "Bana geri döneceğini biliyordum. Biliyordum..."

"Güçlü olmalısın." Babasının nefes gibi çıkan sesi Mariah'nın sözlerini bölmüştü.

Mariah kaskatı kesildi. "Hiçbir yere gitmeyeceksin..."

Rass öksürdü. "Ben ölüyorum kuşum..."

Mariah'nın gözlerinden sıcak gözyaşları süzölmeye başladı. Başını iki yana salladı. "Hayır, Rass, hayır."

Rass bitkinlikle iç geçirdi ve ona baktı. O nemli, mavi gözlerde Mariah'yı fiziksel olarak hasta eden bir hüzün vardı. "Bunu kabullenmelisin Mariah. Bundan ne gizlenebilir ne de kaçabilirsin."

Mariah başını iki yana salladı. "Ben... ben... böyle şeyler söylemeni... istemiyorum. *Lütfen.*"

"Seni bu kadar zaman korumakla hata ettim Mariah. Annen ve ben... seni çok sevdik. Ağladığını görmeye dayanamıyorduk." Rass gözlerini sıkıca kapattı. Gözyaşları kirpiklerinin arasından süzölüp solgun, buruşuk yanaklarına aktı. "O yüzden ağlamana izin vermedik. Çok üzgünüm."

"Lütfen üzülme." Mariah'nın sesi yalvarır gibi bir tonda çıktı. "Lütfen."

Rass gözlerini açıp ona baktı. O an Mariah her şeyi gördü; acıyı, kederi, pişmanlığı. Rass'in bir babanın sessiz, sevgi dolu haliyle ona baktığı diğer zamanları hatırladı ve yüreği burkuldu.

Rass hep onun yanında olmuştu, her zaman; Mariah'nın ona yaklaşmadığı zamanlarda bile. Mariah onsuz bir hayat düşünemiyordu...

"Seni seviyorum kuşum."

Mariah neredeyse ağlayacaktı. "Ben de seni seviyorum... bırakma. Lütfen beni bırakma."

Rass ona küçük, içten bir tebessümle baktı. "Yıllardır bana bu şekilde seslenmemiştin."

"Seslenmeliydim."

"Ah, kuşum," dedi Rass sessizce. Titreyen elini yavaşça kaldırıp kızının yüzüne dokundu. Avucunun içi Mariah'nın kızaran yüzünde kuru bir kâğıt gibiydi. "İnsan acı çekmeye nasıl başlıyor?"

Mariah yanıt veremez halde başını iki yana salladı.

Uzun, çok uzun bir süre bakiştılar. Gecenin sesleri giderek kayboluyordu, düzensiz nefeslerinin birbirine karışan düetini ve salıncağın düzenli gıcirtısını geride bırakıyorlardı. Ay ışığı çiftliğe düşüp mavi ve inci renklerindeki ölü sarmaşıkları aydınlatıyordu.

Mariah'nın zihni ani ve mide bulandırıcı bir düşünceyle doldu; sarmaşıklar açarken babası burada olmayacaktı.

Çakıl taşlarını ezen adımlar sessizliği bölüp Mariah'yı düşüncelerinden uzaklaştırdı. Başını kaldırdı ve Jake ile Deli Fişek'in merdivenlerin en alt basamağında durduklarını gördü.

"Rass." Jake'in sesi şaşkın bir fısıltı gibiydi.

Rass hüzünle gülümsedi. "Jake." Sonra Deli Fişek'e baktı. "Beni tekrar üst kata çıkarır mısın? Kendimi yine yorgun hissediyorum. Jake, gel benimle."

Deli Fişek veranda basamaklarından çıktı ve Rass'i kollarına alıp tekrar yatak odasına taşıdı.

"Jake, gel," dedi Rass sağ elini bitkinlikle sallayarak. Sonra Mariah ve Deli Fişek'e döndü. "Bizi biraz yalnız bırakın."

Mariah yalvarırcasına babasına baktı. *Söyleyeceklerim henüz bitmedi. Ya başka zamanımız olmazsa?*

"Olur," dedi Rass, Mariah'nın zihnini okumuş gibi. "Şimdi gidin."

Rass rahat yastıklara yaslanıp derin bir iç geçirdi. Güçlü görünmek için epey çaba harcaması gerekiyordu. Bütün vücudu ağrıyordu, ağzında kül tadı vardı ve nefes alıp vermek bile ona acı veriyordu. Vücudunun felç olan sol tarafı ağırlığını sürekli aşağı çekiyordu sanki.

Gözlerini kapatıp kısa bir süre dinlendi.

Sızmış olmalıydı, emin değildi. Yorgun bir halde gözlerini açmaya zorladı kendini ve Jake'i yatağın yanında ıslak, kıpkırmızı gözlerle kendisine bakarken buldu.

"Merhaba Rass."

"Jake." Rass çocuğun adını sessizce, sevgiyle söyledi. "Seninle vedalaşmak istedim."

Gözyaşları Jake'in gözlerinden ısıldayarak sel olup akıyordu. Damlalar birer birer kirpiklerini aşip yüzüne süzülüyordu. "Gitmeni istemiyorum."

Rass'in kalbi şiddetle sıkıştı. Gözleri yaşlarla doldu ve sıcak, ıslak şeritler halinde şakaklarından aktı. "Fazla vaktimiz yok Jake. Ben gerçekten çok yorgunum." Onu yanına çağırdı. "Biraz daha yaklaş."

Jake yatağın yanında diz çöktü ve Rass'e baktı.

"O senin baban, değil mi?"

Jake ona hüznün dolu, titrek bir gülücükle karşılık verdi. "Bunu senden gizleyemeyeceğimi tahmin etmeliydim."

Rass'in söylemek istediği çok şey vardı ama o kadar gücü kalmamıştı ve yaşama isteği de gittikçe azalıyordu. "Ona gerçeği söyle Jake. Bu senin tek ümidin."

"Korkuyorum."

Rass'in içine bir acı saplandı. İrkildi ve konuşmaya devam etmeye çalıştı. "Mariah'nın bu bahaneyi kullanmasına izin verdim

ama sana izin vermeyeceğim. Babana gerçeği söyle, yoksa... hayatın boyunca peşini bırakmam."

Jake cesurca gülümsemeye çalıştı. "Tamam."

"Söz mü?"

"Söz."

Rass yavaşça, büyük bir çaba harcayarak uzanıp Jake'in yanağına dokundu. "Seni seviyorum evlat."

Jake şimdi sarsıla sarsıla ağlıyordu. Gümüş rengi gözyaşları solgun yanaklarına oluk oluk akıyordu. Başını eğip alnını Rass'ın yanındaki yumuşak battaniyeye yasladı. "Ben de seni seviyorum Rass."

Rass bir şey daha söylemek istedi ama kelimeler ağzından dökülmeden ne söyleyeceğini unuttu. Kalbindeki ağrı şiddetle geri gelmiş, kulaklarında gürliyordu. Sol koluna sıcak bir acı saplandı ve bilekleri ile parmaklarına yerleşti.

"Mariah'yı çağır," dedi kesik kesik nefes alıp vererek.

Rass yatağa iyice çökmeye başladı. Garip bir duygu vücudunu sararken cildine binlerce iğne saplanıyormuş gibi hissetti. Aynı anda hem sersemlemiş hem de aşağı doğru çekiliyormuş gibi hissediyordu. Damarlarındaki kan duyulabilir, zonklamayı andıran bir ritimle akıyordu.

Gözleri bir an yatak odasında gezindi ve her şeyi gördü, zihninde listelenmişlerdi sanki.

Burası çok uzun zamandır onun odasıydı...

Gözleri titreyerek kapandı, onları açık tutmaya çalışmak çok zahmetliydi. Aklında canlanan anı sıcak gözyaşlarını da beraberinde getirdi. Neredeyse yirmi beş yıl önceki bir günü, karısını New York'tan buraya getirdiği günü hatırladı. Bu oda, bu yatak onların sığınağı ve oyun bahçeleriydi.

Gözyaşları kapalı haldeki gözlerinden akıp yüzüne süzülüyordu.

Vücudunun iyice güçten düştüğünü hissediyordu. Yatağa gömülüp karşı konulmaz biçimde yavaş yavaş kaybolmaya başlıyordu sanki.

Mariah'ya uzanmaya çalıştı. Yanında olmalıydı, kızı ona seslenmeliydi ama Rass onu duymuyordu. Zihni her şeyi, kalbinin gürültülü atışlarını bile yok eden alçak bir mırıltıyla dolmuştu. Sağlam elini bile kaldıramıyordu, inanılmaz derecede ağırlaşmıştı.

Ağzını açıp kızının adını söylemeye çalıştı ama boğazı o kadar kuruydu ki hiç ses çıkaramadı. Dili kabarmış, işe yaramaz ve cansız bir haldeydi.

Rass yavaş yavaş soluk, kehribar rengi bir ışığın farkına vardı. Kaşlarını çattı. O altın sarısı ışık kalp atışlarına eşlik ediyor, pencereden içeri girip karanlık zeminde süzülüyordu.

Rass irkilerek gözlerinin kapalı olduğunu fark etti. Onları açmaya çalıştı ama yapamadı.

Ayakucunda bir şekil belirdi. Başta karanlık, hafif bir ışık yayan bir gölge gibiydi. Ama o gölge yavaş yavaş eridi ve şekil ortaya çıktı.

"Greta." Onun ismi dudaklarından bir iç geçiriş gibi dökülmüştü.

Greta gülümsedi. *Merhaba aşkım.*

Rass de gülümsedi ve tam o sırada bunun yarı felçli, dudaklarını bir yana kaydıran çarpık bir gülümseme değil, gerçek bir gülümseme olduğunu anladı. "Buradasın..."

Seni bekleyeceğimi biliyordun. Greta ellerini ona uzattı. *Gel aşkım. Vakit geldi...*

Rass aşağıya baktı ve gözleri hâlâ kapalı olsa da vücudundan yayılan ışığı gördü. Greta'nın arkasındaki ışık güçlendi, altın sarısından ışıltılı bir beyaza dönüştü. Sıcaklık Rass'in yanaklarını okşarken kendini yeniden güçlü hissetmesini sağladı. Yaşlılığın verdiği acı kayıp gitti. Rass hiç çaba harcamadan oturup elini uzattı. "Greta..."

"Hayır! Babacığım, beni bırakma." Mariah'nın boğuk sesi, Rass'in zihnindeki bulanıklığı delip geçti.

İçini bir belirsizlik kapladı. Durdu, dengesizce tekrar yatağa gömüldü. "Kuşum?" diye mırıldandı yorgun bir sesle.

Elini sıcak ve güçlü bir şey kavrayıp nazikçe sıktı. “Ben buradayım babacığım. Gitme.”

Greta kollarını uzatıp hüzünlü bir tebessümle ona baktı. *Vakit geldi aşkım.*

Rass büyük bir çabayla gözlerini açtı. Mariah yatağın yanında durmuş, elini tutuyordu. Gözleri o solgun yanaklarıyla tezat oluşturan, yaşlı, kıpkırmızı bir acı deniziydi âdeta. “Annen burada,” dedi Rass usulca.

“Ah, babacığım.”

“Seni seviyoruz kuşum.”

Mariah’nın gözleri yaşlarla doldu ama dökülmediler ve bu da Rass’i hayal edebileceği her şeyden daha büyük bir hüzne boğdu. “Gözyaşlarını tutma...”

O iyi olacak.

Rass, Greta’nın sözlerini duymaktan çok hissetmişti ve bu da onu sessiz, durağan bir huzura taşıdı. O sıcak, beyaz ışık ona doğru ilerleyip vücudunu parlak, neşeli bir sıcaklığa boğdu. Rass gözlerinin titreşerek kapandığını, nefesini son defa dışarı verdiğini hissetti.

Sonra kendini aniden farklı bir yerde buldu; bugüne dek sevdiği tek kadının kollarının arasında.

Yirmi İkinci Bölüm

Cenaze günü tam bir kış günüydü.

Gri, ruhsuz gökyüzünde güneş güçten, ısıdan yoksun, donuk, altın sarısı bir küreden başka bir şey değildi. Kar çitlerin, çıplak ağaç dallarının üzerini kaplamış, her şeyi yarı saydam, beyaz bir buz tabakasıyla örtmüştü. Dondurucu rüzgâr karla kaplı tepelerden esiyor, iniltili, yas dolu bir ağıtla düzlüğe iniyordu.

Mariah kaskatı bir halde ilerliyordu; başı dik, gözleri acı verici derecede kuruydu. Toprağı ezerek attığı her adım, bugün gittiği yerin, ne yaptığının vahşi ve yürek dağlayıcı bir hatırlatıcısıydı.

Çam ağacından tabutun arka ucunu tutuyordu. Alelacele ka- buğu soyulan odun, Mariah'nın tenini sıyrıyor, yumuşak avucuna batıyordu. Dalgın dalgın eldiven takması gerektiğini düşündü.

Önde Jake ve Deli Fişek aynı inatçı isteksizlikle yürüyordu, başlarını eğmişlerdi ve nefesleri kuş tüyü kadar hafıftı. Deli Fişek tabutun sağ tarafını tutmuştu, Jake ise sol tarafını.

Birlikte ağır adımlarla, yalpalayarak o sessiz, nadasa bırakılmış çiftlikten tepeye, Greta ile Thomas'ın yattığı tümseğe doğru iler- liyorlardı. Rüzgâr meşe ağacının çıplak, yapraksız dallarına esiyor, dalları takırdatıyordu. Rüzgârın şiddetiyle demir bank gıcırdayıp inledi.

"Evet," dedi Deli Fişek alçak sesle. "İndirelim."

Üçü birlikte eğilip tabutu donmuş, karla kaplı yere bıraktı. Tabut o sonsuz sessizlikte yankılanan boğuk bir gürültüyle yere indi.

Mariah doğruldu. İlk gördüğü, Jake ile Deli Fişek'in dün gece birlikte kazdığı çukurdu.

İçinde onu derinden sarsan bir acıyla tökezledi. O bariz düşünceleri zihninden atmaya çalıştı ama o kadar güçlü değildi. Sevgili babasının o çukura girmesini istemiyordu... Orası soğuk, karanlık ve nihai yerd.

Mariah tabuttan, çukurdan uzaklaşıp tek başına ve kaskatı bir halde her şeyden uzak durdu. Soğuk hava yüzüne çarparken ince saç tellerini korunmasız yüzüne düşürdü. Kalın paltosunun kürklü yakasını kapatmamıştı, umursamıyordu çünkü.

Yavaş yavaş, zalimce ikiye bölünüyordu sanki. Her nefesi canını yakıyor, gözleri ağlama isteğiyle yanıyordu ama ona rağmen ağlamıyordu. Tıpkı eskisi gibi, her zamanki gibi gözyaşları zonklayan, kızgın bir acı misali göğsünde düğümlenmişti.

Kollarını gövdesine sarıp var olmayan bir sıcaklık bulmaya çalıştı.

"Mariah?"

Mariah büyük bir çabayla başını kaldırdı ve Deli Fişek'in, tam karşısında durduğunu gördü.

"Deli Fişek." İsmi dudaklarından özlem dolu bir fısıltı halinde dökülmüştü. Zihninin uzak bir köşesiyle şu an ona gitmenin, kollarını onun gövdesine sarıp o rahatlığı hissetmenin ne kadar kolay olacağını düşündü.

Ama o çaba bile Mariah için fazlaydı. İçinin buz gibi, babası kadar ölü olduğunu hissetti. Derisinin altında, kalbinde kırık camlardan başka bir şey yoktu sanki.

Deli Fişek'le ya da Jake'le bir şey yapmak istemiyordu artık. Babasının anılarıyla, gece boyunca gözüne uyku sokmayan, gündüzse uyurgezer gibi dolaşmasına sebep olan o şiddetli kederle başa kalmak istiyordu. Konuşmak, bir şey söylemek ya da bir şey duymak istemiyordu.

Ölmek istiyordu.

"Mariah?" dedi Deli Fişek yeniden.

Mariah duygusuzca ona baktı. "Efendim?"

"Bir iki şey söylemek ister misin?" Deli Fişek ona ilgisizliğini neredeyse yok edecek endişe dolu bir bakış attı. Sonra ona uzandı.

Mariah, Deli Fişek'in yanına dokunmasına izin verdi, dokunuşunun sıcaklığını hissetti. Ama bunun hiçbir anlamı yoktu. "Evet," dedi kendi sesinin cansızlığının farkına vararak. "Bir iki şey söyleyeceğim."

Deli Fişek'in bakışlarını üzerinde hissederek yanından geçti. Onun için endişelendiğini biliyordu. Bunun eskiden bir anlamı vardı belki ve hâlâ olması gerektiğini de biliyordu ama yoktu.

İskeleti andıran meşe ağacının altında durup o boş çukura anlamsızca baktı. Karla kaplı toprakta o boş ve ürkütücü çukuru görünce ürperip gözlerini kapattı.

"Rass..." Mariah duraksayıp başını eğdi. Ağrıyan gözlerinin arkasında başını zonklatan bir ağrı peyda oldu. "Rass olsa, 'Benim için ağlama. Ben burada değilim,' derdi."

Şiddetli, iç parçalayıcı bir acı kalbini sarıp sarmaladı. Başını kaldırıp o çok sevdiği çiftliğe baktı. "O her zaman ölümün başka, daha iyi bir dünyaya açılan bir kapı olduğuna inanırdı. Umarım haklıdır. O..." Sesi çatladı. "Bunu hak ediyor."

Mariah soğuk zemine çöküp buz gibi elini tabutun kıymıklı tahtasına götürdü. Acı omuzlarına çöktü ve onu aşağıya çekmeye başladı. Soğuk, acımasız bir taştan duvarın altında eziliyormuş gibi hissetti kendini. Nefes alıp vermek imkânsız hale gelmişti. Çapaklı, kupkuru gözleriyle çam ağacından kalaslara baktı. "Güle güle babacığım. Seni seviyorum."

Mariah gözlerini uzun, acı verici bir an sıkıca kapattı ve ardından açıp ayağa kalktı.

Deli Fişek ve Jake ona bakıyordu. Gözleriyle ona bir sığınağın, rahat edeceği bir yerin güvencesini veriyorlardı âdeta. Ve Mariah o an birbirlerine yardım ederek bu kederin üstesinden hep birlikte gelebileceklerini anladı.

Ama umurunda değildi.

O kadar yorgun, ruhen o çökmüştü ki bir ailenin vereceği rahatlığı bile şu an isteyemiyordu. Deli Fişek ve Jake yakında gidecekti, Mariah bunu biliyordu. Rass onları bir arada tutan tutkaldı. O olmadan üçü birbirine yabancıydı. Deli Fişek'le geçirdiği geceleri şimdiden bir hayal, hiçbir gerçekliği ya da önemi olmayan bir peri masalı olarak görüyordu.

Mariah yaşadıkları benzer üzüntünün yakınlaştırdığı Deli Fişek ile Jake'e baktı. Birbirlerine ne kadar da benziyorlardı.

Mariah kendini onlardan ayrı, yapayalnız hissediyordu. Onlarla birlikte duracak güce ya da cesarete sahip olmayı diledi.

Ama yapamadı.

Yorgun bir halde eteğini kaldırıp o yeşil tümsekten uzaklaştı.

Deli Fişek ve Jake onu durdurmayı denemediler bile.

Rass'in ölümünü izleyen uzun günlerde ve ondan da uzun gecelerde ev tam bir umutsuzluk denizine dönüşmüştü. Mobilyaların üstünde toz toplanmış, pencere pervazlarını kaplamıştı. Çiftliğin kalbinin artık atmadığının soğuk ve boş hatırlatıcısı olan mutfak sessizlik içinde bekliyordu.

Yemek vaktinde kahkahalar havada uçuşmuyor, sohbet sesleri çınlamıyordu. Yemek vakti olmuyordu çünkü. Sohbet edilmiyordu. Yalnızca anılar vardı, evin her yerini dolduran karanlık, acı verici anılar.

Deli Fişek buna daha fazla dayanamayacaktı. Mariah'ya zaman vermeye çalışmış, kederini yaşaması için onunla arasına mesafe koymuştu. Ama o, kederini yaşamıyordu; ölüyordu. Yavaş yavaş, günbegün, adım adım. Deli Fişek bunu daha fazla izleyemezdi.

Ya Mariah için bir şey yapmalıydı ya da gitmeliydi.

Sorun da buydu zaten. Ne yapacağını bilmiyordu ve gitmek de istemiyordu.

Önündeki tencerede fokurdayan yahniye baktı. Yemeği dalgın dalgın karıştırdı. Yahninin güzel kokusu yükselip tüm mutfığa yayıldı.

Ön kapı gıcırdayarak açıldı ve sertçe kapandı. Ayak sesleri girişten mutfığa yaklaştı.

Deli Fişek beklenti içinde arkasına döndü.

Jake elleri ceplerinde, başı öne eğik, aylak adımlarla mutfığa girdi. Mutfak kapısında aniden durup başını kaldırdı. "Sen mi yemek pişiriyorsun?"

Deli Fişek omuz silktilti. "Birinin pişirmesi gerekiyor. Yoksa kilo vermeye başlayacağım."

Jake yüzünde endişeli bir ifadeyle başını ön kapıya çevirdi. "O da öyle."

Deli Fişek tahta kaşığı bir kenara koydu. Elini saçında gezdirip masaya doğru yürüdü ve bir sandalye çekti. Sandalyenin tahta ayakları ahşap zemini çizerek kaydı. Deli Fişek oturup bacaklarını uzattı. "Evet, farkındayım. Lanet olası bir korkuluğa döndü."

Jake onun karşısındaki sandalyeye geçip oturdu. "Seninle konuşuyor mu?"

Deli Fişek başını iki yana salladı ve yorgunlukla iç geçirdi. "Ne yapacağımı bilemiyorum Jake. O... çok yıprandı."

"Biliyorum. Dün ona ıtır çiçeği verdim, karda açan tek çiçektir. Ama onu almadı bile. O hüzünlü sesiyle bana teşekkür edip başını çevirmekle yetindi."

"Çiçek, öyle mi? Bu benim aklıma bile gelmedi."

"Şey, annemde hep işe yarardı ama onun üzüntüsü başkaydı."

Deli Fişek kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Jake güçlükle yutkundu. Konuşmakta zorlanıyordu şimdi. "Benim annem... bir adamı sevmiş ama adam onu sevmemiş. O yüzden annem hep üzgündü. Çok ağlardı." Jake bakışlarını Deli Fişek'ten kaçırıp duvara baktı. "Sonunda ondan vazgeçti ama onu hiç unutmadı ve benim de unutmamamı sağladı."

"O da Mariah gibi sessiz bir hayalete mi dönüşmüştü?"

"Hayır, o daha... duygusaldı."

"Evet. Kadınların çoğu öyledir." Deli Fişek başını iki yana sallayıp kapıdan karanlıktaki girişe baktı. Mariah'nın nerede ol-

duğunu, ne yaptığını anlamak için hareket etmesine gerek yoktu. Mariah, sırtı odun gibi kaskatı, çenesini kaldırmış halde o lanet salıncağa oturmuş, boşluğa bakıyordu. Gözleri cam gibi boştu, yanaklarıysa insanı sıkıntıya sokan gölgelerin arasına gömülmüştü.

Deli Fişek derin bir iç geçirerek nefesini serbest bıraktı. Tanrı aşkına, Mariah ölü gibi görünüyordu. Gözlerinin ışığı gitmiş, sağlıklı cildinin ışıltısı silinmişti.

Deli Fişek onu ne kadar özlediğini fark edince şaşırdı. Özlediği yalnızca bedeni değildi. Artık ona o gözle bakamıyordu bile. Kokusunu, gülümserken başını kaldırışını, onu yanında hissettiğinde ürpermesini, gülüşünü özlüyordu. En çok da gülüşüydü özlediği. Deli Fişek dirseğini masaya yasladı ve sakallı çenesini avuçlayıp başını iki yana salladı. "Lanet olsun, ben hiçbir yerde üç günden fazla kalmadım ki. Birinin bir sorunu olduğunda hemen kaçtım. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

"Kendini... kaybolmuş hissediyor," dedi Jake kısık sesle ve yüzünü kaldırdı. "Sen hiç öyle hissetmedin mi?"

Şu an hissediyorum. O düşünce Deli Fişek'i şaşırttı ama gerçekliğini inkâr edemedi. Mariah'nın gülüşü, sıcaklığı, dokunuşu olmadan kendini ölesiye sakın bir denizde yüzen bir tekne gibi hissediyordu. Amaçsız...

"Evet," dedi alçak sesle, dudaklarını ıslatarak. "Birkaç defa öyle hissettiğim oldu. Annem öldüğünde ben..." Başını iki yana salladı ve bugüne dek yaşayan hiçbir canlıya açıklamadığı şeyi ifade edecek kelimeleri bulmaya çalıştı. "Sanırım ben de ölmek istedim."

Jake'in gözlerinde ışıldayan yaşlar süzölmeye başladı. "Evet."

Aralarındaki sessizlik gittikçe büyüdü, anılarla yoğrulmuş bir sessizlikti bu.

Sonunda Jake yeniden konuşabildi: "Bizden nefret ettiğini falan sanmıyorum. Yalnızca... hiçbir şeyi umursamaz halde."

"Peki, biz ona nasıl yaklaşacağız?"

Jake hafifçe omuz silkti. "Bilmiyorum."

Deli Fişek masanın diğer ucundan ona baktı. "Annen öldüğünde sen o ruh halinden nasıl kurtuldun?"

Acıya benzer bir duyguyla Jake'in ıslak gözlerinde daha da hüznü bir ifade belirdi. Gözlerini Deli Fişek'e dikti. Bakışları şaşırtıcı derecede içtendi. "Başka bir şeye odaklandım... benim için hâlâ önemli olan bir şeye. Babama. Onu bulmaya gittim."

"Lanet olsun." Deli Fişek iyice çökmüştü şimdi. "Bunun bize bir faydası olmaz."

"Evet." Jake'in sesi iyice kısılmıştı, neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı. "Sanırım öyle."

Deli Fişek alt dudağını ısırp gözlerini sıkıca kapattı. Bu çok önemli bir durumdu ve ne yapacağını bilemiyordu. Gözlerini yavaşça açıp masanın karşısında oturan çocuğa baktı. "Bana yardım et Jake..."

Jake aniden kafasını kaldırdı. Kocaman, şaşkın gözlerle Deli Fişek'e baktı. "*Benden yardım mı istiyorsun?*"

"Bu işte birlikteyiz çocuk." Deli Fişek iç geçirip başını iki yana salladı. "Ah, Tanrım, bu işin üstesinden gelmesini nasıl sağlayacağımı bilmiyorum..." Sonra aklına bir şey geldi. Elini masaya vurup gülümsedi. "Buldum."

"Ne?"

"Göreceksin." Deli Fişek ayağa fırladı. "Ona biraz yahni yedirmeye çalış. Benim kasabaya gitmem gerekiyor. Gece dönerim."

Jake sıcak ocağın başında durmuş, yahniyi çatlak kâseye dikkatlice doldurmaya çalışıyordu. Kaynayan kahverengi karışım gözlerinin önünde bulanık bir görünüme bürünmüş, kahverengi parçacıklar ve beyaz porselenden oluşan hareketli bir lekeye dönüşmüştü.

Bu işte birlikteyiz çocuk. Birlikte.

Jake hayatı boyunca bu sözleri beklemişti. Yıllardır hissetmediği baş döndürücü bir duyguyla dolmuştu içi.

Yarın, diye düşündü. *Yarın ona gerçeği söyleyeceğim.* Ve bu sözler ona ilk kez hiç garip gelmedi. Hatta o sözlerle gerçekten inanıyordu şimdi. Yarın babasına gerçeği söyleyecekti.

Gülümseyerek metal kepeği bırakıp sıcak kâseyi iki eliyle tuttu. Döndü ve mutfaktan çıktı.

Farkına vardığı ilk şey salıncağın gıcırıltılarıydı. Morali yerine gelmişti ki Mariah'nın hüznünü görünce tekrar bozuldu. Mariah'nın yanındaki küçük masanın üzerinde bir mum cızırdayarak eridi. Buruk kokusu küçük verandayı doldurdu ve geceyi saran gölgeleri kovdu.

Jake verandaya adım attı ve kapıyı arkasından sessizce çekti. "Mariah? Sana yiyecek bir şeyler getirdim."

Mariah hareket etmeden sallanmaya devam ediyor, geceyi izliyordu. *Gırç, gırç, gırç.*

Jake ona biraz daha yaklaşıp salıncağın kolunu inceledi. "Mariah?"

Mariah solgun, bitkin elini salladı. "Aç değilim."

"Bir şey yemelisin... gücünü kaybetmemen için." *Doğru bir şey söyledim,* diye düşündü Jake. Tam da yetişkinlerin söyleyeceği bir sözdü bu.

Mariah acıyla gülümsedi ama bir şey söylemedi.

Jake kâseyi en üst basamağa bırakıp Mariah'nın görüş alanına girdi. Çömelip ona baktı ve ağzının kenarındaki çizgileri, gözlerinde ışıldayan hüznü inceledi.

Avuçlarını bükük dizlerine yaslayarak usulca, "Annem geçen yıl öldü," dedi.

Mariah gözlerini sıkıca kapatıp yorgunlukla iç geçirdi. "Çok üzüldüm Jake."

Jake'in içinde küçük bir ümit kırıntısı yeşerdi. Günlerdir ondan gördüğü en büyük tepkiydi bu. "Sen benim hayatımı kurtardın," dedi alçak sesle, "sen ve Rass."

Mariah o an Jake'e baktı ve baktığına neredeyse pişman oldu. Gözleri ölçsüz bir acıyla donuklaşmış, ağzı hüznü bir ifadeyle aşağıya kıvrılmıştı. Sırf ona bakmakla bile midesine sert bir yum-

ruk yemiş gibi hissetti. "Lütfen." Bu rica Mariah'nın boğazından fırlayıp çıkmıştı sanki. "Bunu bana yapma..."

Jake ne yapacağını bilemiyordu. İçini belirsizlik kapladı. *Keşke Deli Fişek burada olsaydı da bana yol gösterseydi,* diye düşündü. "Ben..."

Mariah ona sırtını dönüp gözlerini kırpmadan ileriye baktı. "Git. Lütfen."

Kafası iyice karışan Jake ayağa kalktı. "Sen bana burada bir evim olduğunu söylemiştin. Bunu söylerken ciddi değil miydin?"

Mariah uzunca bir süre bekledikten sonra yavaşça başını salladı.

Jake ona baktı ve onun da kendisine bakmasını diledi ama Mariah hiç kıımıldamadan kararan geceye baktı. "Ben... ben seni seviyorum Mariah," dedi Jake alçak sesle.

Mariah irkildi, sonra kaskatı kesildi. Gözlerinin kenarından bir damla yaş süzüldü ve pırlanta misali mum ışığını yansıttı ama düşmedi.

Jake'i duyduğunun tek göstergesi buydu.

Deli Fişek kasabadan döndüğünde Mariah hâlâ salıncakta oturuyordu.

Genç adam karanlık avluyu geçip gevşek tahta basamaklardan çıktı. Veranda onun ani gelişiyile takırdayıp sarsıldı.

Deli Fişek verandayı geçip tam Mariah'nın önünde durdu. Sırtarak koyu kahverengi bir şişeyi parmaklıklara yasladı. "Ben geldim."

Mariah ona bakma zahmetine bile girmede. Deli Fişek orada, çivi gibi kaskatı bir halde öylece oturup onu incelerken uzun parmaklarıyla şişeyi sıkıca kavradı. "Bu kadar yeter Mariah."

Mariah yavaşça ayağa kalktı. "Sanırım artık odama gitsem iyi olacak." Sırtı dik bir halde yere bakarak Deli Fişek'in yanından geçmeye hazırlandı.

Deli Fişek ayağını kaldırıp kovboy çizmesini salıncığın sol tarafına yasladı. Zincirler birbirine çarparak takırdadı, sunta oturarak yana kaydı. Mariah onun bacağı ile verandanın parmaklıkları

arasında hapsolmuştu. Yanından geçip gitmek dışında yapabileceği bir şey yoktu ve Deli Fişek'in de onu bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Mariah durup iki başlı bir yılan görmüş gibi onun tozlu çizmesine baktı. Mumun titrek, belirsiz ışığında profili solgun ve sertti. "Lütfen ayağını çek."

Deli Fişek diğer ayağını da yavaşça kaldırıp diğerinin üzerine attı. "Hayır."

Mariah dönüp o donuk kahverengi gözlerini ona dikti. "Şu an konuşmak istediğimi sanmıyorum... henüz. O yüzden sakıncası yoksa..."

Mariah'nın solgun, kül rengi yüzünü görünce Deli Fişek ona empati duydu. Mariah çok genç ve acı verici derecede savunmasız görünüyordu; bir arkadaşın eksikliğini duyan bir kadın. Deli Fişek hayatında ilk kez birinin arkadaşı olmak istedi. İçki arkadaşı ya da tanıdık biri değil, dürüst, sırlarını paylaşabileceği bir arkadaş. Buna Mariah'dan daha çok ihtiyaç duyan birini tanımamıştı. Ama önce ona ulaşabilmeli, o acı duvarını kırabilmeliydi.

"Ama sakıncası var," dedi sesine biraz sertlik katarak. "Küçük kızlar gibi sızlanmalarından ve 'bana acıyın' inlemelerinden bıktım."

Mariah'nın nefesi kesildi, mümkün olsaydı teni daha da beyazlardı. Titreyen elini karnına götürüp bastırdı. "Ben geçen hafta babamı kaybettim."

"Hayat böyledir. Ama çocuk gibi davranmanın bir anlamı yok." Deli Fişek söyledikleri etkisini gösterene kadar bekledikten sonra aklına gelebilecek en kaba sözleri söyledi: "Baban seni bu halde görseydi hayal kırıklığına uğrardı."

Mariah o an kederini korkunç bir sesle dışa vurdu: "Bunu bana neden yapıyorsun?"

Deli Fişek geri çekilip Mariah'nın ona bakmasını sağlamaya çalıştı ama başaramadı. Mariah başını kaldırmak büyük bir enerji gerektiriyormuş gibi üst üste attığı bacaklarına baktı. "Birinin yapması gerekiyor," diye karşılık verdi Deli Fişek usulca.

Mariah kaskatı kesildi. "Benim ne istediğim hakkında en ufak bir fikrin yok ama. Şimdi çek ayaklarını ve geçmeme izin ver. Yorgunum ve yatağıma gitmek istiyorum."

"Ama uyumuyorsun, değil mi? Gece saatlerce bu lanet salın-
cakta oturduğunu gördüm."

"Benim bileceğim bir şey bu," dedi Mariah ama sesinde iğne-
leyici bir ton yoktu, hafif bir üzüntü vardı yalnızca.

"Benim de bileceğim bir şey."

"Bunu yapamazsın."

"İzle de gör."

Mariah iç geçirdi ve elini karmakarışık haldeki saçlarında
gezdirdi. "Benden ne istiyorsun Deli Fişek?"

"Gülümsemi istiyorum. Özledim." Deli Fişek duygu yüklü
sesini alçalttı. "Seni özliyorum."

Mariah gözlerini sıkıca kapatıp başını eğdi. Birbirine dolaşan
kahverengi saçları yüzüne düştü. "Ah, Deli Fişek..."

Deli Fişek uzanıp işaret parmağıyla onun soğuk çenesine do-
kundu. Onu nazikçe kendisine bakmaya zorladı. Göz göze geldiler
ve bakışları birbirine kenetlendi. "Matt," dedi alçak sesle.

Mariah gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Adım Matthew Jedediah Stone. Annem bana Matt derdi."
Bu itirafa kendisi de şaşırıp gülümsedi. "Yıllardır bunu kimseye
söylememiştim."

"Neden bana söyledin?"

Deli Fişek şaşırtıcı bir hüznle duraksadı. "Sana verebileceğim
tek şey bu."

Mariah ürperdi ve kollarını gövdesine sarıp bakışlarını ondan
kaçırdı. "Senden bir şey istemiyorum."

"Evet, biliyorum."

Mariah ön kapıya anlamlı bir bakış attı. "Pekâlâ, Matt, dü-
rüstlüğü için teşekkür ederim ama..."

"Geçen hafta önemliydi senin için," dedi Deli Fişek usulca.

“Evet, belki... Geçen hafta söylemeliydin. Bu hafta neredeyse hiçbir şeyi umursamıyorum. Şimdi kusuruma bakmazsan...”

“Duygusuzluğun ilacı bende.”

Mariah donuk bakışlarını ona çevirdi. “Ben bundan emin değilim.”

Deli Fişek tekila şişesini eline aldı. “Çivi çiviye söker,” dedi sırtarak.

Mariah ona inanamamış gibi homurdandı. “Kederimin üstesinden gelmek için sarhoş mu olmalıyım?”

“Bende hep işe yaramıştır.”

Mariah neredeyse gülümsedi ama dudaklarının hafifçe kıvrılmasından ibaret acı dolu, tatsız bir tebessümdü bu yalnızca. “Bende işe yaramaz. Çok aptalca ve anlamsız.”

“Eee?”

“Ne?” Mariah kuzey rüzgârları kadar soğuk bakışlarını ona çevirdi. “Şimdi ne planladığını tam olarak anladım mı, bir bakalım. Ben... hayır, biz... sarhoş olacağız ve kendimi berbat hissederek mide bulantıları eşliğinde uyandığımda babam ölmemiş mi olacak?”

Deli Fişek’in tebessümü silindi. Mariah’nın gözlerinin derinliklerine baktı ve ona sunduğu rahatlığı görmesini ümit etti, hatta bunun için dua etti. “Hâlâ ölü olacak Mariah, yine çok acı çekeceksin. Ama şu anki kadar acıtmayacak. Belki ağlarsan...”

Mariah’nın gözleri büyüdü. “Alkol insanı ağlatabilir mi?”

“Elbette.”

Mariah’nın yüzünde küçük, gergin bir ifade belirdi ve kaşları çatıldı. Deli Fişek, Mariah’nın bunu düşündüğünü, değerlendirdiğini anladı.

Haydi Mariah. Dene. Bir kerecik...

“Tamam,” dedi Mariah usulca, “belki bir kadeh.” Sonra ona baktı. “Beni ağlatacağı konusunda garanti veriyorsan.”

Deli Fişek bir anda keyfinin yerine geldiğini hissetti. Bu bir başlangıçtı.

Hem kimse yalnızca bir kadeh tekila içmezdi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Mariah tekila içmeyi nasıl kabul ettiğine hâlâ inanamıyordu. Geçen hafta boyunca yemeyi, uyumayı, konuşmayı, her şeyi reddetmişti. Ama tekilaya hayır diyememişti.

Ağlama vaadi aklını çelmişti büyük ihtimalle.

Başını eğdi ve yanan, çapaklı gözleriyle karanlık toprağa baktı. Ağlamayı o kadar çok istiyordu ki fiziksel olarak canı yanıyordu. Kalbine hapsolan kederden kurtulmayı birkaç defa denemiş ama yapamamıştı. Gözyaşları ciğerlerine baskı yapan ve yılların verdiği o sabit, çaresiz, kontrollü halin perçinlediği sert bir duvar gibiydi.

Deli Fişek'e kaçamak bir bakış attı. *Matt*, diye hatırlattı kendine. Deli Fişek hiçbir şey söylemeden yanında yürüyüp onu çiftliğin ortasındaki gizli bir yere götürüyordu.

Elini tutmaya çalışmıştı ama Mariah ona izin vermemişti. Onunla tekrar o kadar yakınlaşmak, onu yatıştırmasına izin vermek istemiyordu. Karanlık, gizli bir yere gitmek, birazcık tekila içip ağlamak istiyordu yalnızca.

Deli Fişek'i eskisi gibi önemsemek istemiyordu. Deli Fişek ona ne söylemiş, kulağına kaç güzel söz mırıldanmış olursa olsun gerçek ortadaydı; yakında gidecekti ve Mariah yalnız kalacaktı. Kısa bir süre öncesine kadar bunun bir önemi yoktu onun için. En azından kendine bir önemi olmadığını söylüyordu. Ama o zamanlar Rass vardı. Yalnız değildi.

Şimdiyse Deli Fişek gittiğinde umutsuz bir yalnızlığa düşecekti ve içten içe gitmesini istemediğinin farkındaydı.

Deli Fişek aniden durup şişeyi açtı. "Burası güzel bir yer."

Mariah etrafına bakındı. Batı otağının ortasındaydılar. Dünden beri kar büyük oranda erimişti ama zemin hâlâ sert ve donuktu. Karanlığa gömülen toprak dört bir yandan etraflarını sarmış, yıldızlarla süslü mor gökyüzüne karışmıştı. Sol taraflarında kalan nehir paslanmaz çelikten, çağıldayan bir şeridi andırıyordu ve yüzeyi ay ışığının hüzmeleriyle aydınlanmıştı. Sağ tarafta yaşlı meşe ağaçlarının silüeti ve ısıldayan demirler vardı.

Mariah hemen bakışlarını kaçırdı.

Deli Fişek ona dokundu. "Tamam, iyileşeceksin."

Mariah kaşlarını çatı. "Ne yani? Burada oturup sarhoş mu olacağız?"

"Ayakta da durabilirsin."

Mariah ona uzandı. "Bana şişeyi ver."

Deli Fişek şişeyi ona uzattı. Kahverengi şişe ayın ışıltısını yansıtıyordu, içindeki sıvı altın misali dönüyordu. Alkolün keskin kokusu Mariah'nın tüm duyularını etkisi altına aldı.

Hoşnutsuzluğunu belirtircesine burnunu kırıştırdı. "Kötü kokuyor."

"Tadı daha da kötü."

Deli Fişek bağdaş kurarak çivi gibi sivri uçlu çimlere oturdu. Sonra yanını işaret etti. "Gel, otur."

Mariah yavaşça, kaskatı bir halde Deli Fişek'in yanına çöktü. Şişeye bakarken kendine doğru şeyi yaptığını söylüyordu.

"Kararsız mı kaldın?" diye sordu Deli Fişek usulca.

"Hayır." Mariah şişeyi eğip ağzına götürdü. Kalın cam, dudaklarında soğuk ve yabancı bir his uyandırdı. Mariah gözlerini sıkıca kapatıp tekiladan kocaman bir yudum aldı.

Gözlerinden yaş geldi. Alkol boğazını yakarak indi ve mide-sinde birikip onu sarstı. Mariah şişeyi ağzından uzaklaştırdı ve dudaklarını koluna sildi. "Aman... Tanrım."

Deli Fişek sırtıtarak ona baktı. "Sana ağlayacağını söylemiştim." Deli Fişek uzanıp şişeyi ondan aldı. Büyük bir yudum içtikten sonra şişeyi tekrar ona uzattı.

Mariah kaşlarını çatarak ona baktı. "Bir yudum daha mı içmeliyim?"

"En az."

"Belki biraz beklemeliyim..."

"Hazmettirici bir şey değil bu tatlım. Bir yudum daha iç."

Mariah yüzünü buruşturarak şişeyi aldı ve koluyla şişenin ağzını sildi.

Deli Fişek güldü. "Neden öyle bir şey yaptın? Dudaklarımın daha önce nereye değdiğini biliyorsun."

Mariah onu duymazlıktan geldi ve içini yakan bir yudum daha içti.

Deli Fişek tekrar dirseklerine yaslanıp ayak bileklerini üst üste attı ve yıldızlarla dolu sonsuz gökyüzüne baktı. Uzunca bir süre öylece oturdular; Deli Fişek çimlere yayılmış, Mariah resmî bir şekilde onun yanında diz çökmüş halde.

Tekila elden ele, elden ele geçti, ta ki Mariah o tadı *beğenene* kadar. Bir yıldız yağmurunu yutmak gibi bir şeydi bu ve her yudumdan sonra içinin biraz daha ısındığını hissediyordu. Günlerdir kaskatı kesilmesine sebep olan gerginliği başa çıkılabilir parçalara ayrılmıştı.

Deli Fişek bir süre sonra elini yere vurarak, "Gel buraya," dedi.

Mariah bir yudum daha içti. "Tamam." Sonra şişeyi ona uzatıp ağzını eliyle sildi.

Deli Fişek bir yudum içip şişeyi tekrar ona uzattı.

Mariah kaşlarını çatı. Bir an, yalnızca bir an için şişeyi bulanık gördüğünü sandı.

Deli Fişek şişeyi oynattı ve şişenin içindeki sıvı çalkalandı.

Mariah şişeye iki eliyle birden uzandı ve parmaklarını şişenin ince, soğuk ağzına doladı. "Anladım seni."

Bu kendi sesi miydi? Konuşurken dili sürçüyordu.

“Anladın,” dedi Deli Fişek alçak sesle.

Başını kaldırdı. Mariah ıslak, yanan gözlerle ona baktı. Deli Fişek de bir görünüp bir kayboluyordu sanki. Mariah gözlerini kısip ona odaklandı.

Yavaş yavaş onu görmeye başladı. Genç adam karanlık çimlerin üzerine uzanmış, dirseklerinin üzerinde doğrulmuştu. Ay ışığı upuzun saçlarına vurarak bronz, gülümseyen yüzünde ateşten bir hale oluşturmuştu.

Mariah’nın kalbi bir anlığına durdu sanki. Ah, Deli Fişek çok yakışıklıydı. Bunu neredeyse unutmuştu...

Ama bunu unutmak istiyordu, değil mi?

“Seni istemiyorum,” dedi ciddi bir ifadeyle ve bir yudum daha içti.

Deli Fişek kahkaha attı. Sessiz karanlıkta Mariah’nın kalbini sımsıkı kavrayan, tok, gürleyen bir sestti bu. “Evet, tabii.”

Nedendir bilinmez, Mariah’nın parmakları da titremeye başlamıştı. Şişeyi soğuk, sert zemine bıraktı. “İstemiyorum, doğruyu söylüyorum.”

Deli Fişek doğruldu.

Mariah onun bakışlarını üzerinde hissetti, ateşten bir parmak gibi boğazından aşağıya kayıyordu. Mariah ürperdi ve o duyguyu görmezlikten gelmeye çalıştı.

Yavaş yavaş ayağa kalktı.

Mariah onun hareketlerinin, dizlerinin kasılmasının, donmuş çimleri ezen topuklarının sesinin, hızlı hızlı nefes alıp verişinin tümüyle farkındaydı.

Deli Fişek ona bir adım yaklaşp durdu. Eli karanlıkta tam önünde duruyordu. “Gel.”

Mariah gözlerini kırpıştırarak ona baktı. “Nereye gidiyoruz?”

“Bir önemi var mı?”

Deli Fişek onun elini tuttu. “Bence bu kadarı yeterli.”

Mariah ona kızdı. "Bu kadarı yeterli mi? Kimin umurunda?" Mariah tekiladan son bir yudum daha alırken dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi.

"Haydi."

Mariah onun elini görmezlikten gelip şişeyi yere bıraktı. Şişe tak diye devrildi ve içkinin keskin kokusu havaya yayıldı. Mariah kıkırdarak şişeyi düzeltmeye çalıştı.

"Haydi Mariah."

"Ah, tamam." Mariah ellerini çime yaslayıp beceriksizce ayağa kalkmaya çalıştı. Kalktığı anda vücudunun dalga dalga uyuşturğunu, bacaklarının pelteye döndüğünü hissetti. Yalpalarken kolları savruluyordu, sonra bir anda yere çöktü.

Mariah tekrar kıkırdadı. "Ayağa kalkamıyorum."

Deli Fişek de küçük bir kahkaha atarak onu kucağına aldı. O ani hareket Mariah'ı şaşırttı. Karıncalanan kollarını içgüdüsel olarak onun boynuna doladı ve öylece kaldı.

Deli Fişek dönüp yürümeye başladı.

Mariah derin bir nefes aldı. Kendini çok iyi hissettiğini itiraf etmeliydi. Yüzünü onun boyun çukuruna gömdü ve gözlerini kapattı. Deli Fişek'in dengeli hareketi onu yatıştırıp rahatlattı. Hiçbir şey düşünmeden savrulduğunu hissediyordu.

"İşte geldik." Deli Fişek durdu.

Mariah başını kaldırdı ve gözlerini şiddetle kırıştıtararak etrafını kuşatan karanlıkta bir şeyler seçmeye çalıştı.

Çıplak, titrek bir uzuv gözüne ilişti.

Mariah nefesini tutup elini ağzına götürdü. *Hayır*, diye düşündü sarhoş kafayla, onu buraya getirmiş olamazdı. Burası olmazdı...

Deli Fişek'in kolu gevşedi ve Mariah onun vücudundan kaymaya başladı. Ayakları tak diye yere değdi ve dizleri anında gevşedi. Mariah kendini çimlerin üzerinde buldu.

Buraya dair her şey acı verici ölçüde tanıdıktı. Ona ait olan bir yeri tanıması için gün ışığına ihtiyacı yoktu.

İhanetin sivri ucu tüm vücuduna batıyordu sanki. “Beni neden buraya getirdin?”

Deli Fişek onun yanına diz çöküp elini tuttu. Parmakları birbirine kenetlendi ve sıcak, etten, sımsıkı bir topa dönüştü. “Vedalaşmalısın Mariah.”

Mariah ona döndü. “O lanet cenazede onunla vedalaştım zaten.”

“Bunu içten bir şekilde yapmalısın.”

Mariah başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Ben yanındayım.”

“Sence bu bir şeyi değiştirecek mi?” Mariah kahkaha attı. Keskin, neredeyse histerik bir kahkahaydı bu.

“Evet.”

Deli Fişek’in yanıtı öyle sessiz, öyle içtendi ki Mariah neredeyse ona inanacaktı. Bir an, baş döndürücü, sersemletici bir an, *ya haklıysa*, diye düşündü.

Deli Fişek onun elini sıkarak, “Onunla konuş Mariah,” dedi. “Söyleyemediğin her şeyi söyle.”

Mariah güçlükle yutkundu ve isteksizce karanlık çimlerin üzerindeki kapkara toprak yığınınına döndü. Mezar taşı ay ışığında parlarken üzerinde yazan kelimeler zihnine kazındı. *Erasmus Throckmorton’ın bedeni burada yatıyor. Koca, baba, kahraman.*

Mariah onun hakkında ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Yetmiş dört yılını bu topraklar üzerinde geçirip bir kişiye bile zarar vermemiş birine ne söylenebilirdi ki? Tanrı’ya, mucizelere ve ikinci şanslara inanan bir adama.

İnsan ölen babasına ne söylerdi? Onca yıl, onca anı... O soğuk granit parçasının üstünde ne kadar az yer vardı.

“O seni seviyordu Mariah.”

Mariah’nın başı aniden ağırlaştı. Başını salladı. “O benim hayatımdı,” dedi alçak sesle.

“Onun uğruna hayatından vazgeçmeni istemezdi.”

Mariah’nın dudaklarında küçük, acı tatlı bir tebessüm belirdi. Sonra titredi ve yüzü asıldı. “Sen onu nasıl bu kadar iyi tanıdın?”

"Onu tanımak zor değildi."

Bu kez Mariah'nın ıslak gülüşü yüzünde biraz daha uzun bir süre kaldı ve ardından silindi. "Evet, öyleydi."

"Konuş onunla," dedi Deli Fişek tekrar. "Onunla vedalaş."

"Bu çok saçma."

"Ne olmuş? Sarhoşsun zaten."

Mariah bu sözler karşısında neredeyse kakhaha atıyordu. Sonra ağırlaşmış başını yavaşça kaldırıp otların henüz büyümediği dik-dörtgen biçimli boş bir alana baktı. Oraya bakmak bile midasını bulandırıp dengesini bozmuştu. Elleri titredi, ağzı aşağıya doğru sarktı. Fakat onunla vedalaşmak istiyordu, bunun için yanıp tutuşuyordu. Hayatta olduğu zaman ona söylemek istediği ama hiçbir zaman söyleyemediği her şeyi söylemek istiyordu.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," dedi.

"Hissetme."

Mariah dudaklarını yaladı ve bakışlarını kaçırmaya, Deli Fişek'in baştan çıkarıcı sözlerini görmezlikten gelmeye çalıştı. Ama bakışları Rass'in soğuk, karanlık mezarına kayıp duruyordu.

Ah, onu ne kadar çok özlüyordu. Ona söylemek istediği, çoktan söylemiş olması gereken bir sürü şey vardı. *Babacığım... seni hayatım boyunca dışladığım için özür dilerim. Düşündüm ki... Aslında ne düşündüğümü bile bilmiyorum. Sanırım önümüzde daha çok uzun zaman olduğunu düşündüm.* Biçimsiz, umutsuz sözler zihninde dönüp duruyor, milyonlarca anıyı beraberinde getiriyordu.

Gözlerine dolan yaşlar mezarı bulanık görmesine neden oldu. Duyguları boğazında koca bir yumruya dönüşmüştü. *Keşke seni sevdiğimi daha sık söyleseydim... yalnızca sen ölürken değil. Yıllar önce de söylemeliydim... Stephen ve Thomas'tan sonra. Annemden sonra.*

Anne. O kelime bıçak gibi içine saplanınca yüreğinde şiddetli bir acı hissetti. Tek bir gözyaşı damlası yanağına süzüldü ve kucağında bükülmüş halde duran eline düştü.

Ah, Tanrım, ikinizi de o kadar çok özlüyorum ki...

Mariah boğulur gibi kesik kesik bir sesle ağlamaya başladı. "Aman Tanrım..."

Deli Fişek kollarını onun boynuna sarıp onu kendine çekti. Mariah'nın vücudu kasıldı. Sıcak gözyaşları dere gibi yanaklarına akıp genç adamın gömleğini ıslattı. Onun tuzlu, belirgin kokusu tüm duyularını doldurdu ve Mariah hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Deli Fişek onun birbirine girmiş saçlarını ve yüzünün ıslak yerlerini okşadı. "Geçti." O yatıştırıcı sözü tekrar tekrar mırıldanıp onu rahatlattı.

"Onları çok özleyorum Matt."

Mariah ağladıkça ağladı, boğazı kuruyup yanana, başı zonklamaya başlayana kadar. Ebeveynleri, kaybettiği gençliği, bebeği için ağladı. Daha önce uğruna gözyaşı dökemediği her şey için ağladı.

Sonra burnuna lavanta kokusu doldu.

Nefesini tuttu ve başını kaldırdı. Başının üstündeki yıldızlar yer değiştirip gökyüzünün ortasında kocaman, beyaz, sıcak bir topa dönüşüyordu.

"Yıldızlar hareket ediyor," dedi Mariah burnunu şiddetle çekip gözlerini silerek.

"Halüsinasyon. Tekilanın ikinci evresi." Deli Fişek, Mariah'nın yanağındaki gözyaşlarını sildi. "Birazdan geçer."

Mariah gözlerini kapatıp yavaşça tekrar açtı.

Ve demir bankın arkasında duran annesi ile babasını gördü.

Nefesi kesildi. "Anne... baba..."

Seni seviyoruz Mariah.

Mariah o sözleri duydu ve hissetti, yüksek sesle söylemişler gibi. Anne ve babası başka bir şey söylemedi ama o an, bir kalp atımı kadar kısa bir an Mariah onların sıcak, koşulsuz sevgisini hissetti. O sevgi içine işleyip ruhunun karanlık, ıssız yerlerini doldurdu.

İşte o zaman sorgusuz sualsiz onu anladıklarından emin oldu. Her zaman anlamışlardı zaten ve onu hep sevmişlerdi.

Tanrım, annesi ile babası onu sevmiştii. Tüm hatalarına ve yanlışlarına, o aptalca içine kapanmalarına rağmen onu sevmişlerdi.

İkisine baktı. "Thomas?" O ismi sessizce, ümitle fısıldadı.

Annesi gülümsedi. *O tekrar doğdu.*

Taze gözyaşları Mariah'nın gözlerini yakıp geçti ama bu kez mutluluktan, sevgiden akıyorlardı. Hayatında ilk kez içi ümit ve ışıkla dolmuştu. Elini yüzüne götürdü ve gözyaşlarını sildi.

Elini çektiğinde anne ve babası gitmişti.

Gitmelerine bir an için üzüldü ama daha uzun sürmedi. Mariah, Deli Fişek'e gülümseyip gözyaşları içinde gözlerini kırptırdı. "Onları gördün mü?"

Deli Fişek kaşlarını çatı. "Kimleri?"

Mariah gözünün önüne düşen saçını geriye attı ve gülerek, "Anlaşılan görmedin," dedi.

Deli Fişek gözlerini ona dikti. "Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Ah, Tanrım. Hem de nasıl, bilemezsin..."

"Thomas kim?"

Mariah isteksiz denebilecek bir tavırla annesinin mezarının yanındaki küçük, üzeri otlarla kaplı toprak parçasına baktı. Yıllardır ilk defa içini suçluluk duygusu kaplamadan, kendini kötü hissetmeden bakabilmişti ona. "Oğlumdu."

Deli Fişek yumuşak bir sesle şaşkınlığını dile getirdi. "Oğlum mu?"

Mariah ona döndü ve gözlerine baktı. "İki dakikada bekâretimi kaybettiğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"İşte o zaman hamile kaldım."

"Ah, Mariah." Deli Fişek onun yanağına dokundu, ürpermesine sebep olan, şefkat dolu, tüy gibi bir dokunuştı bu.

"Fark ettiğimde Stephen'a yazdım. O sıralar tiyatro ekibiyle birlikte Spokane'deydi. Benimle Walla Walla'da buluşacağını ve orada evleneceğimizi söyledi." Mariah şaşırtıcı bir şekilde artık Stephen'ın ona acı vermediğini hissetti, kendi saflığına biraz üzü-

lüyordu, o kadar. “Ona inanmamalıydım ama inandım, henüz on altı yaşındaydım. Beni kilisede bekletti ve gelmedi.”

“Peki... Thomas nasıl öldü?”

Mariah tekrar ağlamaya başladı. Yanaklarından eteğine düşen yumuşak, eriyip giden gözyaşlarıydı bunlar. “Aslında yaşadığı bile söylenemez. Neredeyse altı hafta erken doğdu. Minicikti... Doktor Sherman’ın yapabileceği bir şey yoktu. Başka çocuk yapmamalıyım.”

Deli Fişek onun yanağına dokundu. “Yapmamalı mısın, yoksa yapamaz mısın?”

Mariah gülümsemeye çalıştı. “Benim iyi çocuk ‘taşıyamadığımı’ ve o yüzden de başka çocuk yapmamam gerektiğini söyledi.”

“Ben doğmadan önce annem dört kez düşük yapmış. Doktorlar ona da aynısını söylemişler. Üstelik henüz on altı yaşındaymışsın. Şimdi çok daha güçlüsün.”

Mariah’nın nefesi kesildi ve gözleri kocaman açıldı. Bugüne dek hayal bile edemeyeceği kadar yeni ve güçlü, titrek bir ümit tüm vücudunu spiral gibi sardı. “Belki de.” Tek söylediği buydu: *Belki de*. Ama o kelime onu özgülleştirip bir defalığına da olsa inanmasına sebep oldu.

“Neden orada mezar taşı yok?”

Mariah arkasını dönüp küçük mezara baktı ve o donmuş çimlerin altındaki küçük tabutu hatırladı. Neden bir mezar taşı almadığını hatırlayarak başını iki yana salladı. “Onunla vedalaşamadım.”

Mariah gözlerini mezardan ayırmadan ayağa kalktı ve oraya doğru yürüdü. Hantalca dizlerinin üzerine çöktü, öne eğilip alnını kış otlarından oluşan dikenli battaniyeye dayadı. O koku toprağın bereketli kokusuyla birleşip burun deliklerini doldurdu. Tepesinde son kalan yapraklar birlikte hışırdıyordu. Yapraklardan biri sessizce yere düştü ve Mariah’nın saçına takıldı.

“Hoşça kal Thomas,” dedi boğuk bir sesle ve gözyaşlarının akmasına izin verdi. “Seni seviyorum bebeğim.”

Mariah orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Saatler ya da dakikalar geçmiş olabilirdi. Sonra yavaşça doğruldu.

Yan yana dizili mezarların üzerinden Deli Fişek'e baktı. Onun o karanlıkta oturmuş, kendisini beklediğini görünce içini güçlü bir duygu kapladı.

"Matt." Onun adını fısıldadı ve kollarını ona doğru uzattı.

Deli Fişek anında onun yanına gidip ellerini tuttu. Mariah ona iyice sokulup başını boyun çukuruna yasladı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı, teninin tuzlu ve tanıdık tadını dudaklarında hissederek.

Deli Fişek onu mezarlardan uzaklaştırırken Mariah derin bir nefes aldı ve başını geriye atıp gökyüzüne baktı.

O hareketle birlikte midesinde bir bulantı hissetti. Şaşkınlık içinde homurdandı ve elini ağrıyan karnına götürdü. Yıldızlar bulanıklaşıp titreşmeye başladı. "Aniden kendimi kötü hissetmeye başladım."

Deli Fişek'in yumuşak kahkahası onu çepeçevre sardı. "Hiç şaşırmadım."

Mariah odaklanmaya çalışarak uykulu gözlerini kırptırdı. "Neredeyiz biz?"

Deli Fişek bir kapının önünde durup onu ardına kadar açtı. "Barakada. Evim güzel evim."

Mariah'ı tutan elini gevşetti ve Mariah kemiksiz bir sürüngen gibi yere yığıldı. "Ah." Kıkırdayıp elini ağzına götürmeye çalıştı ama isabet ettiremeyip burnuna vurdu.

Deli Fişek onu kolundan kavrayıp ayağa kaldırdı. Mariah ona yaslanıp midesini tuttu. Mide bulantısı boğazına kadar yükselip oraya yerleşti ve kalp çarpıntısı gibi zonklamaya başladı.

"Uzanmak ister misin?"

Deli Fişek'in sesi ona milyonlarca kilometre öteden gelmişti sanki. Mariah donuk bir ifadeyle başını salladı. O basit hareketi yapması bile saatler sürmüştü sanki.

Deli Fişek onu yatağa yönlendirmeye çalıştı ama o hareketle Mariah'nın midesi iyice bulandı. Hiçbir uyarıda bulunmadan, bir anda Deli Fişek'in yatağına kustu.

Deli Fişek yatağa baktı. "Ah, lanet olsun."

Mariah bir an için dehşete düştü, sonra kıkırdamaya başladı. "A... affedersin."

Deli Fişek de güldü ve onu tekrar kollarına alıp büyük eve taşıdı. Banyoda dişlerini fırçalamasına yardım etti, onu merdivenlerden çıkarıp yatağına yatırdı.

Sonra çıkmaya hazırlandı.

Mariah ellerini uzatıp uykulu gözlerini kırıştırdı. "Gitme. Seni istiyorum..."

Deli Fişek usulca gülümsedikten sonra Mariah'nın yüzüne düşen bir tutam saçı geriye attı. "Uyumalısın. Hem küp gibi sarhoşsun." Deli Fişek kurt gibi vahşi, seksi bir ifadeyle sırıttı. "Yarın ayıldığında konuşuruz..."

"O zaman yanımda uyu."

Deli Fişek duraksadı. "Yalnızca uyuyacak mıyız?"

"Lütfen..."

"Neden olmasın?" Deli Fişek gülümseyerek soyundu ve çıplak halde yatağa uzanıp onu kendine çekti.

Mariah yanağını onun çıplak göğsüne yasladı ve huzurla gülümsedi. "Yatağına kustuğum için özür dilerim."

Deli Fişek onun saçını okşadı. "Merak etme, bunu yapan ilk kadın değilsin."

"Beni başka kadınlarla kıyaslamamalıydın."

Deli Fişek kıs kıs güldü. "Birinin yatağına ilk kusan kişi olmanın önemli sayılabileceğini düşünmedim hiç."

Mariah ona iyice sokulup kolunu sahiplenici bir tavırla genç adamın vücuduna sardı. Teninin sabun ve su kokusu burun deliklerini doldurdu. Uzun uzun, tatminkâr bir şekilde iç geçirdi.

"Tekilayı seviyorum..." O kelimeler dudaklarından döküldüğü gibi uykuya daldı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Mariah yavaş yavaş uyandı. Anlık bir hafıza kaybı yaşadı ama sonra dün gece olanları hatırladı. O anıyla birlikte içini derin bir acı kapladı.

Yanağına düşen o sıcak gözyaşı damlasını hissederek gözlerini kırptırdı. Buna benzer bir sürü sabah yaşayacağını, uyandığında ebeveynlerini, oğlunu, kaybettiği sevdiklerini düşünceğini biliyordu. Ve o acıyı hâlâ hissetse de, yüreği hâlâ acısa da Mariah ilk kez hayatına devam edebileceğini anladı. Günün birinde yeniden gülümseyebileceğini biliyordu.

Dirseklerinin üzerinde doğrulup yanındaki adama baktı. Gün ışığı pencereden süzülüp onu titrek, altın sarısı bir haleyle sarmalamıştı. Deli Fişek sırtüstü uzanmış, bir kolunu yatağın kenarından sarkıtırken diğerini savunmacı bir hareketle göğsüne yaslamıştı.

Mariah onu seviyordu.

Artık ne hissettiğini babasının ona söylemesine ihtiyacı yoktu. Deli Fişek'in o gülüşü, kahkahası, nezaketi, dürüstlüğü Mariah'ı ona bağlayan görünmez, çelik bir bağ gibiydi.

Dün geceyi, Deli Fişek'in onun için yaptıklarını düşündü ve Mariah karşılığında ona bir şey vermek istedi. Ama değerli, Deli Fişek'in gerçekten ihtiyaç duyacağı bir şeyi yoktu.

Peki ya aşk?

O düşünce aniden aklına gelmiş, inanılmaz gücüyle onu şaşırtmıştı.

Mariah'nın engel olmasına fırsat kalmadan ümit tüm benliğini ele geçirdi ve bastırılmayı reddederek içine işledi.

Belki de o havalı, sürekli gülümseyen hallerinin altında Deli Fişek de Mariah kadar yalnızdı ve böyle yalnız olmaktan sıkılmıştı. Belki Mariah'nın ona ihtiyaç duyduğu kadar, onun da Mariah'ya ihtiyacı vardı. Belki günün birinde Deli Fişek de onu sevmeyi öğrenirdi.

Lütfen Tanrım, izin ver kalsın...

Gözyaşları gözlerini yaktı. Mariah onları silmeye bile yeltenmedi. Bir daha ağlamaktan asla korkmayacaktı. Bundan böyle gizlenmeyecek, duygusal bir zırh kuşanmayacaktı. Bundan böyle yaşayacaklarıyla yüzleşecek, mutlu olmak için mücadele edecekti.

Mariah ona vermesi gereken her şeyi verecekti; kalbini, ruhunu, bedenini ve umudunu.

Bu kadarı geliyordu elinden.

İçini kıpır kıpır eden hoş bir duygu Deli Fişek'in vücuduna yayıldı. Diğer yana dönerken üzerindeki sıcak örtünün içine iyice gömüldü. Hiç bilmediği bir koku burun deliklerine dolarak o sersem halini ona daha fazla hissettirdi. Bir kolunu yana uzanıp gerindi.

Kolu sıcak ve katı bir şeye değdi. *Ten*, diye düşündü dermansız bir halde. Birinin yanında uyuyordu.

Ten. Bu farkındalık onu zihnindeki son uyku bulutundan da arındırdı. Gözlerini açtı.

Mariah ona sokulmuş, çenesini onun göğsüne hafifçe yaslamıştı. Dudakları neredeyse onun sol meme ucuna değiyordu. Deli Fişek onun nefesinin fısıltıyı andıran bir şefkatle tenine dokunuşunu hissetti.

Onu görmek bile Deli Fişek'in neredeyse yüksek sesle homurdanmasına sebep oluyordu. Bütün vücuduna yayılan sıcaklık kasıklarına yerleşti.

Mariah ona hafif, tembel bir gülücükle baktı ve mahmur gözlerine düşen saçlarını geriye attı. "Günaydın," dedi Deli Fişek'e doğrudan cinselliği hatırlatan yumuşak, boğuk bir sesle.

Deli Fişek gözlerini kırıştırıp soğukkanlı görünmeye çalıştı. "Günaydın. Kendini daha iyi hissediyorsun sanırım..."

"Harika hissediyorum." Mariah'nın bakışları onun bakışlarında âdeta eridi. Dilinin ucunu yavaşça aralık haldeki dudaklarının arasından uzatıp Deli Fişek'in meme ucunu yaladı. "Ve senin tadın da hatırladığımdan daha güzel."

Mariah'nın sıcak, ıslak dilinin ucu Deli Fişek'i alev alev yakmıştı şimdi. Ürperdi. Bütün vücudu canlanmış, tüm duyu-ları uyanmıştı. Daha önce birlikte olduğu hiçbir kadın ilk adımı atmamıştı, dikkatlerini üzerine çekmek için para ödedikleri bile. Ah, bu çok güzeldi...

Mariah onun meme ucunu tekrar yaladı ve hafifçe ısırdı.

Deli Fişek yine inledi. "Bunu nereden öğrendin?" dedi nefessiz kalarak ve sesine neşe katmaya çalışarak.

"Senden." Mariah onun meme ucunu iyice kavrayıp sertleşmesini sağladı.

Deli Fişek yastıkların arasına gömüldü ve gözlerini kapattı. Böyle bir şeyin ona kendini bu kadar iyi hissettireceğini kim bilebilirdi? Daha önce kimse ona böyle bir şey yapmamıştı; istemek de Deli Fişek'in aklına gelmemişti. *Fahişelerle yatmanın sakıncalarından biri*, diye düşündü tembel tembel. *Ödediğinin karşılığını alıyorsun, daha fazlasını değil.*

Ama bundan çok daha fazlası vardı aslında ve Deli Fişek de bunu biliyordu. Fiziksel duyuların ötesinde bir şeydi hissettiği. Mariah diliyle onun vücuduna dokunuyordu ve Deli Fişek onun dokunduğu her noktayı hissediyordu ama her nasılsa Mariah'nın yaptığı şey daha büyük bir derinlik kazandı. O nazik, ıslak dili Deli Fişek'in kalbine de dokunuyordu sanki.

Mariah başını kaldırıp gülümsedi. Göz göze geldiler ve o viski rengi gözlerin derinliklerinde Deli Fişek kendi duygularının bir

yansımasını gördü. O anın gücü, üzerine büyük bir darbe gibi indi. Deli Fişek'in göğsü gerildi, neredeyse nefes alamıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Mariah içten, sabit bakışlarını ona dikti. "Seni seviyorum."

Deli Fişek yanıt veremeden Mariah devam etti. Battaniyeler genç adamın çıplak vücudu yavaş yavaş ortaya çıkana kadar üzerinden sıyrılıp Mariah'nın arkasında birikiyordu. Serin hava tenine değdi.

Mariah bir anda başını örtünün altına soktu.

"Aman Tanrım..."

Dilinin o sıcak ucu Deli Fişek'in leğen kemiğinde gezinerek ardında yakıcı, ateşten bir iz bırakıyordu. Titreyen Deli Fişek'in tüyleri diken diken oldu. Gözlerini sıkıca kapattı. *Aman Tanrım...*

Mariah ıslak dudaklarını onun leğen kemiğinde gezdirdi. Ağır, sakın hareketlerle onun tadına varıyor, onu keşfediyor, ona dokunuyordu. İçi arzuyla dolan Deli Fişek titriyor, acı çekiyor, istiyordu. Hayatı boyunca böyle hissetmemişti; çaresiz ve kontrolsüz.

Mariah'yı omuzlarından kavrayıp uzun, diri vücudunu kendine çekti. Mariah'nın dudaklarının arasından bebek sesini andıran küçük bir inleme döküldü. Deli Fişek'in dudakları onun dudaklarıyla birleşmeden önce çıkardığı tek sestti bu.

Deli Fişek onu uzun uzun, sertçe öptü; binlerce kadınla birlikte olduğu halde hayatı boyunca hiç gerçekten sevişmediğini fark eden bir adamın bastırılmış tutkusuyla öptü onu. Dilini onun ağzına sokup yalnızca ona özgü olan o eşsiz tadı keşfetti.

Mariah da onu coşkuyla öpüyordu. Dili onun diline dolanıyor, ağzının derinliklerini keşfediyor, dişlerinin izini sürüyordu. Kollarını onun boynuna dolamış, göğsünü göğsüne yaslamıştı.

Dokundukları her yer alev alıyordu. Cayır cayır yanan tenleri eriyordu. Deli Fişek hiçbir kadını bu kadar arzulamamıştı. Onun içine girmeyi, vücudunun özünün kendi vücuduna karışmasını istiyordu âdeta.

Mariah'nın kombinezonunun düğmelerini çaresizce ararken titreyen parmaklarını zorluyordu. Öfkesi dudaklarından bir hırıltı

halinde döküldü. O ince kumaşı onun vücudundan sıyrıp atma isteğiyle küfretti.

Mariah titrek bir kahkaha atıp geri çekildi.

“Nereye gidiyorsun?” Deli Fişek kendi sesindeki heyecanı fark ederek geri çekildi.

Mariah onunki kadar heyecanlı bir sesle, “Onu yırtmandansa çıkarmayı tercih ederim,” diye karşılık verdi. Çevik, hünnerli parmaklarıyla dantelli kombinezonun düğmelerini açtı ve onu çıkardı. Fildişi rengi kumaş, ipeksi kollarından sıyrılıp o küçük, pembe uçlu göğüslerinden nazikçe kaydı.

Deli Fişek bu manzara karşısında inledi. İhtiyacı, içinde sert, zonklamaya benzer bir düğüme dönüşmüştü şimdi.

Deli Fişek ihtiyacın gerçek etkisini bugüne dek anlamamıştı; basit bir arzuyla eş anlamlı görürdü bunu ama şimdi gerçeği görebiliyordu. Basit bir yanı yoktu bunun.

Mariah’yı arzuluyor, ona hayatı boyunca hiç kimseye duymadığı kadar çok ihtiyaç duyuyordu. Üstelik yalnızca vücudunu değil, çaresizlikle eş değer bir duyguyla onu arzuluyordu. Mariah’nın gülüşüne, kahkahasına, ilgisine ihtiyacı vardı. Sevdiği insanlarla vedalaşamayan yanına ihtiyaç duyuyordu.

Mariah bakışlarını ondan çekti. Yavaşça, muhtemelen çok da farkında olmadığı baştan çıkarıcı bir tavırla iç çamaşırının bağcıklarını çözmeye başladı. Krem rengi kumaş kalçasının o hoş kıvrımından aşağıya düştü. Kıvrıcık, kahverengi tüyleri gevşek, bağcıklı bel kısmının kenarından görünüyordu.

“Tanrım, Mariah,” diye fısıldadı Deli Fişek. “Çok güzelsin.”

Mariah iç çamaşırlarını çıkarıp arkasına fırlattı. Kombinezonu dolaba takıldı, iç çamaşırıysa teslim bayrağı misali yatağın direğine takıldı.

“Gel buraya,” dedi Deli Fişek nefesi kesilmiş, gözleri ona odaklanmış halde.

Mariah başını iki yana salladı. Uzun saçları sallanınca pembe meme uçları sertleşti.

“Ama...”

Mariah eğilip bir parmağını onun dudaklarına bastırdı. “Hişşşt...”

Yatak örtüsünü çekip Deli Fişek’in çıplak vücudunu gözler önüne serdi. Genç adam orada öylece uzanmış, bacaklarını aralamış, ellerini iki yanında yumruk gibi sıkmış, güçlülkle nefes alıp veriyordu. Sıcak, anlamlı bakışlarla Mariah’yı izliyor, arzusu arttıkça hareketleri de ağırlaşıyordu. Vücudu ağırlaşmış gibi hareket edemiyordu. Nefesi kulaklarında top sesi gibi hızlı, değişken darbeler halinde uğulduyordu. Dudaklarını yalayıp yutkunmaya çalıştı ama yapamadı. Hareketsiz, savunmasız, gözler önünde ve kontrolü elden bırakmış halde öylece uzanıyordu.

Bir de acı verici ölçüde uyanık.

Mariah ona doğru eğilip ellerini onun göğsüne dayadı. Terli ve düz avuçlarından ıslaklık süzülüp Deli Fişek’in tenini yaktı.

Mariah ona hafif, gizemli bir tebessümle baktı... ve üzerine oturdu.

Deli Fişek şiddetle ürperdi ve gözlerini kapattı. Mariah genç adamın üzerine nazikçe oturarak onu vücudunun sıkı, kadifemsi dokusuyla sardı.

Deli Fişek onu çıplak kalçalarından kavrayıp kendine çekti. Mariah yaklaşıp parmaklarını meşe ağacından yatağın başlığına doladı. Göğüsleri Deli Fişek’in önünde sallanırken o kusursuz, pürüzlü uçlarıyla da onu baştan çıkarıyordu.

Deli Fişek hafifçe doğrulup birini ağzına aldı.

Mariah’nın dudaklarının arasından küçük bir zevk çılgılığı yükseldi ve Deli Fişek’in dağınık saçlarına doğru savruldu. Mariah hareket etmeye başladı, başta ne yapacağını bilmiyormuş gibi yavaş, sonra hızlı, daha hızlı hareket etti.

Deli Fişek’in gövdesi ter içinde kalmıştı. Parmakları Mariah’nın sıkı, sıcak kalçalarını kavrayıp sıkıyor, ona rehberlik ediyordu. Mariah’nın tecrübesiz, içgüdüsel hareketleri onu çılgına çeviriyordu.

Deli Fişek onun meme uçlarını emdi; önce birini, sonra diğerini, o buruşuk uçlarını arayış içindeki ağzına götürdü. Deli

Fişek'in üzerindeki Mariah, onu iyice baştan çıkaracak sessiz, çağılıya benzer sesler çıkarıyordu.

Vücutları alev alev yanarken kayganlaşıp birbirine geçti, ta ki Deli Fişek onun durduğu yerden kendisinin devam etmeye başladığının farkına bile varamaz hale gelene kadar. Vücutları âdetâ iç içe geçmiş, bütünleşmişti artık.

Deli Fişek arzudan nefes bile alamıyordu. Bütün duyuları gerilmiş, acı verici bir yoğunluğa erişmişti. Karanlık bir duygu kalbine çöküp onu tüketmeye başladı. Bir an kendini fazlasıyla savunmasız ve ürkek hissetti.

Mariah sert darbelerle üzerinde gidip gelirken Deli Fişek'in ciğerlerindeki havayı çekti. Deli Fişek ona tutunup bir meme ucunu emdi, diğerini de parmaklarıyla çekiştirdi.

Mariah kıvranıyor, inliyor, vücudu kavisler çiziyordu. Başını geriye atınca kahverengi saçları dağıldı.

Deli Fişek ona baktı; üzerinde kavisler çizmesini, gözlerini sıkıca kapatıp dudaklarını aralamasını, yanaklarının tutkudan kıpkırmızı olmasını izledi.

Boşalmamaya çalışıyordu. Hayatında ilk kez onun kendini iyi hissetmesini bu kadar önemsiyordu. Kendisi kadar onun da zevk almasını istiyordu.

Aman Tanrım, ne kadar güzel...

O çaba, içinde korkunç bir işkenceye dönüşürken iyice şişmiş, canı yanmış, kıvranmaya başlamıştı. Mariah'nın içinde rahatlamak, kendini o alev alev yanan, ıslak sıcaklıkta kaybetmek yakıcı, enerjik bir ihtiyaç haline gelmişti.

Dişlerini sıkıp kendini tuttu. O an Mariah'nın ismi dudaklarının arasından süzölmüştü belki, emin değildi. Vücudu kendini kontrol etme çabasıyla sarsılırken alnı ter içinde kalmıştı.

Mariah onun üzerinde hareket ediyor, inliyordu. Sonra aniden kaskatı kesildi. "Aman Tanrım, Tanrım..."

Islak, çaresiz bir teslimiyetle Deli Fişek'in üzerine yığıldı. Elleri yatağın direğini bıraktı ve Deli Fişek'in başını göğüslerine bastırdı.

Deli Fişek onun kalçalarını kavrayıp vücudunun derinliklerine girdi. Mariah gerilip inledi. Ritmik kasılmaları sayesinde Deli Fişek'i sımsıkı kavramıştı.

"Ah, Tanrım... Matt..." diye inledi.

Deli Fişek adını duyunca kendinden geçti. Onu kavrayarak yatağın üstünde bir kavis çizdi. Vücudu bir anda rahatladı ve acı dolu bir zevk, dalgalar halinde parmak uçlarına kadar yayıldı.

Sersemlemiş bir halde Mariah'nın vücuduna kenetlendi. Karanlık, zihninin her köşesini sardı. Mariah'nın adı dudaklarından dökülürken yavaş yavaş kendine gelmeye başladı.

Bitkin bir halde kendini yastıkların arasına bıraktı ve onu kendine çekti. Mariah genç adama sokulup kolunu onun beline doladı ve yüzünü boyun çukuruna yasladı. Keskin ter kokusu ve tutkunun tatlı kokusu havaya hâkim oldu.

Deli Fişek'in içini ani bir coşku kapladı ve gerçeklik zihnine doldu. Kaşlarını çatıp ona dair düşündükleri, ona nasıl ihtiyaç duyduğu aklına geldi ve hayatında ilk kez gerçekten korktu. Hayatı boyunca hiç kimseye ihtiyacı olmamıştı onun; Deli Fişek bunu hep garantilemişti. Kısıtlamalar, bağlılıklar olmadan yaşamıştı hep. Yürümek istediğinde yürümüş, durmak istediğinde durmuştu. Hiç kimse ve hiçbir şey ona durmasını söylememişti.

Böylesi bir özgürlük nefes alıp vermek kadar önemliydi onun için. Bu olmadan yaşayamazdı, beyaz çitlerin güvenliğine sığınamazdı. Issız bir yerin ortasındaki küçük bir elma çiftliğinde yaşlanamazdı.

Her şeye rağmen daha birkaç dakika öncesinde ona ihtiyaç duymuştu. Fiziksel bir rahatlama için, zaman geçirmek için ihtiyaç duymamıştı, gerçekten ihtiyaç duymuştu. Yürek parçalayacak kadar kusursuz dakikalarda, onun içindeyken, ona sarılırken kendini... bir bütün gibi hissetmişti.

Ah, Mariah, diye düşündü hafifçe homurdanarak. *Biz ne yapıyoruz? Biz ne yaptığımızı sanıyoruz?*

Ama Deli Fişek biliyordu.

Yalnızca harika seksin etkisi değildi bu. Aştı.

Mariah, Matt'e doğru kıvrılıp onu sımsıkı sardı. Matt de onun saçlarını nazikçe okşadı ama hiçbir şey söylemedi.

Mariah yine korkmaya başlamıştı. Şimdi, sabahın bu parlak ışığında Deli Fişek'in kalkıp, giyinip, onu bırakıp gitmesinden korkuyordu.

Gözlerini sımsıkı kapatırken gözyaşlarının canını yaktığını hissetti. *Lütfen gitme Matt...*

Bu kelimeleri dile getirmek istedi, dile getirmek için yanıp tutuştu ama her nasılsa boğazına yapışmışlardı. O yüzden onun yerine başka bir şey söyledi. "Ben... ben senin makalelerini okudum Matt."

Matt'ın onun saçını okşayan eli durdu. Vücudu bir anda kaskatı kesildi. "Okudun mu?"

Mariah ona bakabilecek pozisyona gelene kadar döndü. Bakışları kenetlendikten sonra Deli Fişek'in gözleri aniden kısıldı ve içlerinde temkinli bir ifade belirdi. "Evet," dedi Mariah alçak sesle. "Çok güzel yazılar."

Şimdi Deli Fişek'in yüzünde duyduklarına inanamamış gibi bir ifade belirmişti. "Öyle mi?"

Mariah başını salladı, söyleyeceği hiçbir şey boğazındaki yumruyu aşamayacaktı. Bugüne kadar kimsenin bunu ona söylememiş olmasına inanamadı. *Bana ihtiyacı var,* diye düşündü. *Benim ona ihtiyacım olduğu kadar.*

"Yazdıklarımı kimse okumadı..."

"Umarım senin için bir sakıncası yoktur..."

"Hayır." Deli Fişek onun yüzüne nazikçe dokundu ve gözlerini ona dikti. "Hayır." Yüzünde küçük bir tebessüm belirdi ama esprili bir ifade barındırmıyordu, acı tatlı bir hüzünden başka bir şey değildi. "Günün birinde bir gazetede çalışacağımı düşünürdüm hep ama bir yere yerleşip bu işin peşine düşmeyi bir türlü beceremedim."

Gidecek.

O kelime Mariah'nın yüreğini paramparça edip onu iyice güçten düşürdü, kanattı ve korku içinde bıraktı. Hepsini kafasından

atmaya çalıştı ama yapamadı, artık hayata bir perdenin arkasından bakamazdı. Deli Fişek onu bırakıp gidecekti. Mariah bu düşüncenin onu içten içe hasta ettiğini biliyordu. "Matt..."

"Efendim?"

Mariah ona baktı, yüreğini ve ruhunu tek, sabit bir bakışla dışa vurdu. Hayatı boyunca şu anki kadar korkmamıştı. "Seni seviyorum."

Deli Fişek'in yüzü soldu. Mariah korku dolu bir an için Deli Fişek'in kahkahalarla güleceğini düşündü ama genç adam gülmedi. Orada öylece uzanıp hüznü, içten bakışlarını ona dikti.

Ama suskunluğu Mariah'nın yüreğini dağladı. Gülümsemeye çalıştıysa da yapamadı.

"Mariah..."

Mariah parmaklarını onun dudaklarına bastırdı. "Yanıt beklediğim için söylemedim bunu. Ama eski halime dönemem artık, hissettiklerimi içime atamam. Canımı çok yakıyor içime atmak. Ben seni seviyorum Matt Stone. Bununla gurur duyuyorum. Senin..." Sesi o an çatladı. Sıcak, bulanık gözyaşları arasında gözlerini kırıştırdı. "Senin aynı duyguları hissedip hissetmemenin bir önemi yok."

Deli Fişek bakışlarını kaçırıp ıslıl ıslıl parlayan altın rengi pencereye baktı. "Önemi var."

Mariah onun çenesine dokunup kendisine bakmasını sağladı. Gözlerini ona dikmişken o anın ağırlığını yüreğine koca bir taş oturmuş gibi hissetti. Başka bir şey söylememesi gerektiğini, ona sokulup verebileceği, ona sunabileceği kadar sevgiyi kabullenmesi gerektiğini biliyordu. Bir hafta önce olsaydı bu kadarını kabul edebilir, hak ettiğinden daha azıyla yetinebilirdi. Ama o kadar. Matt onun kendine, dünyaya bakış açısını değiştirmişti ve artık geri dönüşü yoktu.

Mariah güçlükle yutkundu ve gözlerini acıtan gözyaşlarının arasından ona baktı. "Kal." O kelimeyi o kadar alçak sesle söylemişti ki ağzından bir fısıltı gibi çıkmıştı ama o yatak odasında tıpkı bir çığlık gibi yankılanmıştı.

Deli Fişek irkildi. "Ah, Mariah..."

Mariah onun sesindeki kederi duydu. O seste duyduğu diğer şeyse canını daha çok yaktı. Pişmanlık. Gözyaşları yanaklarına süzülüp dudaklarının kenarına gömüldü.

Deli Fişek, Mariah'nın gözünün kenarındaki damlayı sildi ve ona baktı. "Benimle gel desem gelir misin?"

Mariah'nın kalbi bir anlığına durmuştu sanki. Zihninde küçücük de olsa bir ümit yeşerdi. "Bunu gerçekten soruyor musun?"

Deli Fişek onunla göz temasını kesti ve Mariah'nın arkasındaki duvara baktı. Sorusunu usulca yanıtlamadan önce uzun, nefes kesici bir an bekledi. "Hayır, sanırım sormuyorum."

Mariah gözlerini kapatıp gülümsemeye çalıştı. "Zaten çiftliği bırakamam. Rass bunu kanıtladı."

"Canını yakmak istemedim Mariah."

Mariah onun yanından uzaklaşıp doğruldu ve çıplak ayaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı. "Sanırım ben bir gezgin için uygun biri olamam."

Arkasında yatak gıcırdadı. Deli Fişek de ayaklarını yere bastı. "Keşke sana ne söyleyebileceğimi bilseydim Mariah."

Mariah sırtını doğrulttu ama ona dönmedi. "Ne söyleyeceğini biliyorsun Matt. Ama söylemek istemiyorsun."

Deli Fişek uzunca bir süre orada durdu. Mariah onun bakışlarının sırtında ateşten bir dokunuş gibi gezindiğini hissetti. Deli Fişek daha sonra dönüp odadan çıktı. Kapı sessiz bir tık sesiyle kapandığında Mariah eğildi ve ağlamaya başladı.

Jake mutfak masasında oturmuş, Deli Fişek'in eve gelmesini bekliyordu. Üst katta zemin gıcırdadı ve bir kapı açıldı.

Mariah uyanıyordu.

Jake'in özgüveni sarsılmıştı. Bunu yapmak zaten yeterince zor olacaktı. Söylemek istediği şeyi Mariah'nın önünde söyleyemezdi.

Belki de Deli Fişek'i dışarıda, barakanın yanında beklemeliydi. Evet, öylesi daha mantıklıydı.

Sandalyesini itip ayağa kalktı.

Deli Fişek gürültülü adımlarla basamaklardan indi ve mutfığa girince Jake'le çarpıştı. Onu neredeyse yere yığıyordu.

Çocuğu omuzlarından kavrayıp düşmesini engelledi. "Affedersin Jake."

Jake babasına baktı. Üzgün görünüyordu. Durumunu açıklayacak başka kelime yoktu. Jake kaşlarını çatarak ona baktı. "Her şey yolunda mı?"

Deli Fişek acı acı güldü. "Harika." Sonra Jake'in yanından geçip kapıya yöneldi. "Gitmeliyim."

Jake ona uzandı ama yetiemedi. "Bekle!"

"Bekleyemem." Deli Fişek mutfak kapısından çıkıp gözden kayboldu.

Bir an için kararsızlığın etkisi altına giren Jake sonunda zihnini topladı. Rass'e, kendine bir söz vermişti. Bugün Deli Fişek bir oğlu olduğunu öğrenecekti.

Jake sandalyesini itip evden dışarı fırladı ve babasının arkasından basamaklardan indi. "Bekle!"

Deli Fişek yavaşlamadı bile.

"Lanet olsun." Jake ellerini yumruk gibi sıktı ve barakaya doğru ilerledi. Deli Fişek'in kolunu tutup onu kendine çevirdi. "Sana bekle, dedim."

Deli Fişek, Jake'in ona seslendiğini duymamış gibi bulanık gözlerle ona baktı. "Hı? Bak çocuk..."

"Jake!" diye haykırdı Jake. "Benim adım *Jake!*"

Deli Fişek gözlerini devirdi. "Affedersin."

Jake reddedilme korkusuyla kaskatı kesilmiş bir halde babasına baktı. "Neden önemli, biliyor musun?"

Deli Fişek kaşlarını çatı. "Hayır, neden?"

Jake derin bir iç geçirdikten sonra, "Benim adım Jacob William Vanderstay," dedi.

Sözlerinin karşı tarafa iletildiğini anında anladı. Deli Fişek gözlerini kıstı, ağzı ince, beyaz bir çizgiye dönüştü. “Ne diyorsun sen?”

Jake başını salladı. “Laralee benim annemdi.”

Deli Fişek irkildi. Kendisi ve duyacağı sözler arasına mesafe koymaya çalışırcasına bir adım geriledi. “Eee, ne olmuş?”

Jake onun peşinden bir adım attı. “Sen benim babamsın.”

“Bu mümkün değil.” Kelimeler ağzından ölüm saçan bir ok misali çıkmıştı.

Jake o sivri uçlarını yüreğinin derinliklerinde hissetti. Bir an ürkererek tökezledi. Deli Fişek’in ona inanmayabileceği aklına bile gelmemişti. Elini cebine sokup ön yüzünde menekşe resmi olan küçük bir madalyon çıkardı ve onu Deli Fişek’e uzattı. “Annem bunu bana verdi ve babamdan geldiğini söyledi.”

Deli Fişek madalyona uzunca bir süre baktı. Sonra gözlerini kapatıp burun kemerini kaşdı. Geniş omuzları çöktü, başı öne eğildi. “Aman Tanrım.”

Jake ona baktı. İçindeki her şey, her duygu, ümit ve korku midesine taş gibi oturmuştu. Bu anı çok uzun zamandır, hayatı boyunca beklemişti. Binlerce defa hayalini kurmuş, bir an önce gelmesini ummuştu.

“Bir şey söyle,” diye yalvardı.

Deli Fişek’in eli yüzünden düştü. Nemli gözlerle Jake’e baktı. “Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ben onun hamile olduğunu bilmiyordum.”

“Biliyorum.”

Deli Fişek söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı. “Lara nasıl peki?”

Jake güçlükle yutkundu. “O öldü.”

Deli Fişek gözlerini sıkıca kapattı. Konuştuğunda sesi yorgun ve kulak tırmalayıcıydı. “Neden beni takip ettin? Benden ne istiyorsun?”

Jake o kelimeleri, soruyu duymuştu ama yanıt vermedi. Bir anlamı yoktu. Çünkü yanıtı babasının hüznü, yorgun gözlerinde görmüştü. Veda anı yaklaşıyordu.

Jake kendini bu ana hazırlamaya çalışmış, kendine binlerce defa bunun bu şekilde biteceğini söylemişti. Yine de canı yanmıştı, hayal edebileceğinden çok daha fazla yanmıştı. “Seni tanımak istiyorum.”

Deli Fişek başını iki yana salladı. “Ben baba falan olamam.”

“Ama sen zaten babasın,” diye karşılık verdi Jake ona bakmadan. Sesi kendi kulaklarına bile kart ve donuk gelmişti. “Sen kimseye ebeveynlik yapamayacağını söylüyorsun.”

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum ki.”

Jake, *birlikte öğreniriz*, diyebilmek için can atıyordu. Ama yapamadı. Kelimeler boğazına dizildi ve sıcak gözyaşları aktı. O vazgeçiş omuzlarını iyice çökertti. “Evet, doğru.”

Deli Fişek iç geçirdi. “Bak Jake, bu haber beni biraz şaşırttı.”

“Evet, biliyorum.”

“Ama terk edilmenin ne kadar acı verdiğini biliyorum... Sanırım... yani birlikte vakit geçirip birbirimizi tanıyabiliriz. Ne dersin?”

Jake anında başını kaldırdı. “Şaka mı yapıyorsun?”

Deli Fişek neredeyse gülümsüyordu. “Ben de tam buradan gitmek üzereydim... Benimle gelmek ister misin?”

Jake önce bu teklife inanamadı ama sonra içini bir hayal kırıklığı sardı. “Gidiyor musun? Neden?”

Deli Fişek rahat görünmeye çalışarak omuz silkti ama Jake babasının gözlerindeki acıyı görebiliyordu. “Mariah’yı daha fazla üzmem istemiyorum. Zaten yeterince üzdüm onu. Ve artık gitme vakti geldi.”

Jake çaresizce babasının söylediklerini anlamaya çalıştı. Yavaş yavaş babasının hayatını anlamak için çabalıyordu; Deli Fişek küçük bir ip parçasını çekmişti ve her şey yavaş yavaş ortaya çıkıyordu sanki. “Ama asıl gidersen onu üzeceksin.”

“Üstesinden gelecektir.” Deli Fişek’in sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. “Ben de öyle.”

“Ama... ama...”

“Aması falan yok Jake. Burada benim için bir gelecek yok. Ben sürekli hareket halinde olması gereken bir adamım. Yollarda olmazsam ölürüm. O kadar basit. Evet, benimle geliyor musun, gelmiyor musun?”

Jake dönüp eve baktı. İkinci katın penceresinde bir gölge hareket etti. *Mariah*.

Onu düşününce Deli Fişek’in yüreği burkuldu, gözleri yaşlarla doldu. Son haftalarda *Mariah* ona istediği ve bir daha asla bulamayacağını düşündüğü her şeyi vermişti. Onun yanında kendini güvende ve rahat hissediyordu. Onu bırakamazdı, böylesine üzgün ve depresif bir halde bırakamazdı. Onu seviyordu.

Jake babasına döndü ve gözyaşlarının arasından ona baktı. Ve o an aylardır ne aradığını fark etti. O yalnızca babasını aramamıştı. Bir ev, aile, bir yere ait olmağı onun aradığı. *Mariah*’da bulduğu her şeydi yani. “Ben... ben bunu yapamam. O yalnız kalır.”

Deli Fişek acı içinde gözlerini kapattı. Sonra gözlerini yavaşça açtı ve Jake’e baktı. “Seninle gurur duyuyorum Jake.”

Jake o kelimelerin etkisini midesine yumruk yemiş gibi hissetti. Kelimeler moralini düzeltmeliydi, babasından nihayet bir ölçüde saygı gördüğünü hissettirmeliydi. Ama tam tersi bir etki yaratmışlardı; vedalaşma gibiydi o sözler. Yıllardır hissettiği ümit, hayaller, dualar nefesini kesecek noktaya gelene kadar onu sarıp sarmaladı. Kalbinde şiddetli bir acı duyarken içi burkuldu. İşte o an babasını sevmeyi ne kadar çok istediğini anladı. “Kal... lütfen. Aile olabiliriz.”

Deli Fişek gözlerini kırıştırıp başını iki yana salladı. “Yapamam.”

Jake’in içindeki son ümit kırıntısı da parçalara ayrılıp ayaklarının dibine düştü. Kendini çaresiz bir yalnızlığın içinde bularak başını salladı. Ağlayamayacak kadar üzgün bir halde eğildi. Babası onu bırakıp gidiyordu. Bunca yıldan ve hayalden sonra her şey bu şekilde

son buluyordu. Issız bir yerin ortasında, sessiz bir vedalaşmayla. Ve bunu değiştirebilecek hiçbir şey söyleyemiyordu.

Uzunca bir süre öylece durup hiçbir şey söylemeden birbirlerine baktılar. Sonra mucizevi bir şekilde Deli Fişek kollarını iki yana açtı.

Jake kendini babasının kollarına atıp ona sımsıkı sarıldı ve içinden onu hiç bırakmamak geçti. Babasının kalmasını istiyordu, hem de çok istiyordu ve bu durum onu hasta ediyordu.

Deli Fişek geri çekildi ve cam gibi ıslıl ıslıl parlayan gözlerle Jake'e baktı. "Seni özleyeceğim çocuk. Ama seni düşüneceğim. Ve belki günün birinde geri gelirim."

Jake burnunu çekti ve gözyaşlarını koluna sildi. "Gerçekten hissetmediğin bir şeyi söyleme."

Deli Fişek irkildi. "Hoşça kal Jake."

Bir sonraki sözü söylemek için Jake tüm enerjisini harcadı: "Güle güle."

Yirmi Beşinci Bölüm

Mariah âdeta uyuşmuştu. Odasında hiçbir şey görmeden, hissetmeden yürüyordu.

Pencereden dışarı boş boş bakarken Deli Fişek'in Jake'le konuştuğunu gördü. Onu orada, kendi mülkünde, oraya aitmiş gibi dururken görünce içi sızladı.

Oraya aitmiş gibi.

Küçük, çaresiz bir hıçkırık yükseldi dudaklarının arasından. Ah, onu her sabah orada görmeye, onunla birlikte yemeye, onunla gülüp kahkahalar atmaya o kadar alışmıştı ki... Geçen haftalarda tüm yaşamsal bağları vücudundan çekilip içini boşaltmış gibi yüreğini çepeçevre sarmıştı. Eski hayatına nasıl dönecekti şimdi? Onsuz çiftlik lanet olası, sıkıntı verici bir sessizliğe gömülecekti...

Deli Fişek, Jake'e neredeyse hüznü bir bakış attı ve sonra yavaş yavaş omuzları çöktü, barakaya gidip kapıyı arkasından kapattı.

Jake, Deli Fişek'in arkasından uzunca bir süre baktı. Aldığı derin nefes dinç görünümünü yok etti ve o da paramparça bir görünüme büründü. Ellerini ceplerine soktu ve kapalı kapıya özlem dolu bir bakış attıktan sonra dönüp ahıra doğru yürüdü.

Mariah barakaya bakıp Matt'in orada ne yaptığını, ne düşündüğünü merak etti. Gözlerini kapattığında onu hâlâ görebiliyordu. Duvara yaslanıp gülümserken Mariah'nın nefesini kesecek kadar yakışıklı görünüyordu.

Gözyaşları gözlerini yakarak yanaklarına süzüldü. İç geçirip eğildi ve alnını soğuk pencere pervazına yasladı. Nefesi camı buğulandırmıştı. Bir an için dünya bulanık, rüyaya benzer bir görünüme büründü. Ve yine küçük bir kız oldu, beyaz atlı prensinin aşağıda onu beklediğini hayal eden bir kız...

Belki seni bekliyordur.

Mariah bunun yanlış bir düşünce olduğunu hemen anladı. Ama o ümit tohumu insanın zihnine bir kez ekildi mi verimli bir toprak illa ki buluyordu. Belki aşağıda Mariah'nın ona engel olmasını bekliyordu...

Belki...

Mariah bunu düşünecek zamanı tanımadı kendine. Dolabına koşup çuvala benzer kahverengi elbiselerinden birini aldı. Onu hemen üzerine geçirip basamaklara yöneldi ve barakaya koşup kapalı kapının önünde nefes nefese kalmış bir halde durdu.

Ben ne yaptığımı bilmiyordum Mariah. Seni bırakıp gidemem...

Mariah gözlerini sımsıkı kapatıp kendini bu hayale inandırmaya çalıştı. Derin bir nefes aldı, titrek bir nefesti bu. "Lütfen Tanrım, kalsın. Lütfen..."

Sonra kapıyı çaldı.

Yanıt yoktu.

Vücudunu doğrultup kapıyı açtı.

Gördüğü şey suratına tokat gibi indi. Sessizce geri adım atıp destek almak için kapıya tutundu. O saçma sapan genç kız hayali yerle bir olmuştu.

Deli Fişek köşede diz çökmüş, eşyalarını beyaz sırt çantasına dolduruyordu. Çantayı kapatıp ayağa kalktı ve yavaş yavaş arkasına döndü.

Mariah gülümsemeye çalıştı. "Sürpriz." O tek kelime küçücük, dokunaklı ve acı dolu çıkmıştı. Tam da hissettiği gibi.

Deli Fişek iç geçirdi. Yarısı dolu çanta elinden kaydı ve pat diye yere düştü. "Mariah..."

Mariah titreyen ellerini önünde birleştirip onun, adını nazik ve sevgi dolu bir ifadeyle dile getirişinden çok da etkilenmemeye, bu nedenle acı çekmemeye çalıştı. "Vedalaşacak mıydın?"

Sonra Deli Fişek ona döndü ve Mariah kendi acısını onun gözlerinde gördü. O an kalbi binlerce minik pençeyle parçalandı sanki. Mariah titremeye başladı.

"Bilmiyorum."

Mariah içinde pişmanlığın kör edici dalgalarını hissetti. Ellerini iki yanında yumruk gibi sıktı. "Senden kalmanı istememeliydim."

Deli Fişek irkildi. "İstedigine sevindim. Keşke..." Deli Fişek ondan bakışlarını kaçırdı. "Tanrım, keşke kalabilseydim."

"Ama kalamazsın."

"Evet, kalamam." Deli Fişek çantayı alıp omzuna attı ve yavaşça ona doğru yürüdü.

Mariah ona bakarken her şeyini ezberlemeye çalıştı. Şu an orada olmayan çarpık gülüşünü, acıyla ısıldayan o bakışlardaki içten kahkahayı. Mariah ona dokunmak, onu kucaklamak, gerekirse ayaklarına kapanmak, kalması için ne yapabilirse onu yapmak istiyordu. Ama hareket edemedi, konuşamadı.

"Ben sana göre bir adam değilim Mariah." Deli Fişek'in kısık sesi Mariah'nın boynunu bir öpücük misali okşadı. "Seni ömür boyu sevmeye söz verecek ve sözünde duracak birini hak ediyorsun. Gün doğumundan gün batımına kadar hiç söylenmeden bu arazide çalışacak bir adamı. O çitleri hiç umursamayan bir adamı..."

Mariah onun gözlerinin, yüreğindeki o umutsuz, canını yakan aşkla ısıldadığının farkındaydı ama bunu değiştiremiyordu. "Belki... seninle..."

Deli Fişek başını iki yana salladı ve o nazik hareketi Mariah'nın neredeyse midesini bulandırıyor. "Bu çiftlikten ancak kendi iradenle çıkabilirsin ama buna hazır değilsin, değil mi?"

Mariah başını çevirdi.

"Bu utanılacak bir şey değil Mariah." Deli Fişek ona yaklaşıp gözyaşlarıyla ıslanan saçlarını geriye attı. Mariah kendini tutamayıp

onun dokunuşunun sıcaklığını hissetmek için ona iyice yaslandı. "Bu da seni özel yapan özelliklerinden biri. Hiç boş vermiyor, hiç unutmuyor, hiç vedalaşmıyorsun. Ama... ben bunu bir kadından isteyemem. Benimle vedalaşmanı *istiyorum*."

Mariah nefesini serbest bıraktı ve ondan uzaklaştı. O sözlerin kesinliğiyle âdeta çöktü. "Bunu biliyorum Matt. Sanırım başından beri de biliyordum."

"Ben sana hiç yalan söylemedim."

Mariah gözlerini sıkıca kapattı. Şimdi, kalbini kırdığı şu an bile Mariah onu sevmekten, onu arzulamaktan vazgeçmiyordu.

"Yine de bunun pek faydası olmadı."

"Makalelerimi sana bıraktım. Sahip olduğum tek şeyim onlar."

Mariah güçlükle yutkundu ve acısını alt etmeye çalıştı. "Geceleri içimi ısıtır."

Deli Fişek, Mariah'nın çenesine dokunup onu kendisine bakmaya zorladı. Mariah isteksizce gözlerini açtı.

Genç adam ciddi bakışlarını ona dikti. "Seni sevdiğimi söylesem bir faydası olur mu?"

Mariah'nın tüm dünyası o an altüst oldu. Onun gidişine ilk kez saf, şiddetli bir öfke duymuştu şimdi. Hiç düşünmeden ona tokat atmak için elini kaldırdı. Son anda kendini durdurdu ve elini indirdi. Bakışları birbirine kenetlendi. "Hayır, Matt." Mariah o kelimeleri güçlükle ifade edebildi. "Hiç faydası olmaz."

Deli Fişek dönüp hayatından çıkmadan önce söylediği son sözlerdi bunlar.

Deli Fişek yük vagonunun titreşen duvarına yaslanıp ağrıyan bacağına göğsüne çekti. Yanında sayfaları esintiyle birlikte uçuşan yeni bir defter duruyordu. Sayfalar beyaz ve boştu; o boşluk Deli Fişek'le âdeta alay ediyordu. Kaç defa denerse denesin yazamamıştı. Hiçbir şey ilgisini çekmiyor, tutkusunu ateşleyip bir şeyleri umursamasını sağlamıyordu. İçi tümüyle ölmüştü sanki.

Çatlamış, kanayan dudaklarının arasından iç geçirdi. Başını sunta duvara yasladı.

Kollarını, büktüğü dizlerine sarıp şiddetli soğuğa karşı kendini korumaya çalıştı. Ama boşuna çabalıyordu. Hava eski paltosundan içeri süzülüp âdeta etini kemiriyordu.

Kış bu yıl intikam alır gibiydi, dünyayı buz gibi beyaz bir battaniyeyle örtüp boş vagonları buzdan mezarlara çevirmişti. Deli Fişek uzun ve ağır bir şekilde iç geçirdi. Nefesi bir an havada asılı kalıyor, sonra yok oluyordu.

Cehennemdeydi sanki. Üşüyordu, açtı ve yorulmuştu. Bir hafta önce Lonesome Creek'ten ayrıldığından beri bir şey yememişti. Herkesin paniğe kapıldığı bu yıl, buz tutmuş Amerika'da iş bulmak mümkün değildi. Bağış da yapılmıyordu.

Yıllar önce trenle yolculuk etmeye ilk başladığında her şey ona rüya gibi gelmişti; boş vagonlarda kaçak yolculuk, demiryolu işçilerini kurnazca alt etmek, istediği yerde kamp kurmak, San Francisco ve New York arasındaki her kasaba panayırında en güçlü adamlarla dövüşmek... O zamanlar kendini özgür hissederci.

Şimdi ise... farklı hissediyordu. Eskiden demiryolları her yere gidiyormuş gibi görünürken şimdi hiçbir yere gitmiyormuş gibi görünüyordu. Hayatı aşktan, heyecandan, amaçtan soyutlanmıştı; buz gibi vagonlarda sevimsiz, küçük bir kasabadan diğerine sonsuz, ümitsiz saatler boyu gidip gelmekten ibaretti artık.

Pislikten kararan elleriyle gözlerini silip dikkatini tekrar vagona verdi. Isınabilmek için top gibi büzüşüp gözlerini kapattı ve uyumaya çalıştı. Yorgun ve başarısızlık hissiyle.

İçinden küfredip ağrıyan gözlerini ovuşturdu ve başını tekrar duvara yasladı.

Hayatında ilk kez birini özlemenin, onu deli gibi, acı çekercesine özlemenin ne demek olduğunu anladı. Annesinin yasını tutmuştu ama o farklıydı. Ölüm bir kaybedişti, zamanla anıya dönüşüyordu.

Ama Mariah öyle değildi. Her geçen gün onu daha çok öz-lüyordu.

Mariah oradaydı; sıcak, canlı, nefes alıp veren bir varlıktı. Deli Fişek gözlerini kapattığında onun gülüşünü görüyordu, kış aylarının soğukluğu tenine dokunduğunda onun sıcaklığını hatırlıyordu, sessizlik sonsuz ve boyun eğmez bir şekilde onu sarıp sarmaladığında Mariah'nın kahkahasını duyuyordu.

Şu an büyük ihtimalle ocağın başında akşam yemeği yapıyordu, haşlanan etin ağız sulandıran kokusu ocaktan yayılıp tüm mutfığa yayılıyordu. Jake de onun arkasında sofrayı kuruyordu büyük ihtimalle.

Tanrım, o gümüş çatal bıçakların takırtısını ve konuşmalarının alçak sesli melodisini neredeyse duyabiliyordu.

Ev... Mariah... Jake... Hepsi oradaydı; sıcak, rahat ve onu kolları iki yana açık halde karşılayarak...

Oradan ayrıldığından beri belki de bininci defa, *ama istediğim bu değildi*, diye hatırlattı kendine. O, "rahatlık" ya da güven arayan bir adam değildi. Bu hayatı seviyordu; tek başına olmayı, istediği yere gitmeyi, içinden geleni yapmayı seviyordu. Hep sevmişti. Diğer adamların nefes almaya duyduğu ihtiyaç onun özgürlüğe duyduğu ihtiyaçla aynıydı.

Yalnızca buna tekrar alışmak düşündüğünden biraz daha uzun sürmüştü. Ama hepsini aşacaktı. Çok yakında. Bu küçük özlem kıpırtıları her an kaybolmaya başlayacak, Deli Fişek yine eski benliğine kavuşacaktı.

Her an...

Kalemi ile defterini tekrar aldı ve soğuk, beyaz sayfaya baktı. Hiç düşünmeden bir şeyler yazmaya başladı. Ne yazdığına baktığında içi buz kesti. Kâğıdın üzerinde tek bir kelime vardı.

Mariah.

Kalemi vagonun diğer ucuna fırlattı ve onun duvara çarparak tiz bir ses çıkardığını, sonra da yerde yuvarlandığını duydu.

Bu saçmalığın bitmesi ve Mariah'yı unutması an meselesiydi. Yakında eski benliğine dönecek, makale yazıp tekila içecek, fahişelerle yatıp gülecekti.

Bunu yapmaya her an başlayabilirdi.

Jake'in gerçekleri Mariah'ya söyleyecek cesareti bulabilmesi tam üç hafta sürdü.

Her akşam yemekten sonra yaptıkları gibi verandadaki salıncağa oturmuşlardı. Alacakaranlık ağır, mor battaniyesini çiftliğe sermişti. Yıldızlar karanlıkta ışıltıyor, taze kar tabakasının üzerine milyonlarca pırıltı gönderiyordu.

Jake ona yandan, kaçamak bir bakış attı.

Mariah kamburunu çıkarıp oturmuş, ellerini kucağında kavuşturmuştu. Rengi solmuştu, gözleri hüznüydü ve karşısında uzanan araziye bakıyordu. Jake onun araziye taradığını, Deli Fişek'in dönmesini beklediğini biliyordu.

"Bence seni seviyordun," dedi usulca.

Uzun, sessiz bir anın ardından Mariah başını salladı. "Bence de Jake."

Tekrar aşına oldukları sessizliğe gömüldüler. Jake söylenmesi gereken şeyi söyleme cesaretini bulmaya çalıştı. "Annem de onu sevmiştin."

Mariah şaşkın bir ifadeyle ona döndü. "Ne?"

Jake gülümsemeye çalıştı. "Ben onun oğluyum."

Mariah bir an nefesinin kesildiğini hissetti. "O bunu biliyor mu?"

Jake başını salladı. "Giderken beni de götürmek istedi."

Mariah'nın dudaklarında hüznü bir tebessüm belirdi. "Tam da ona yakışır bir davranış. Neden gitmedin?"

Jake gözlerini ona dikti. "Ben... ben onun babam olduğu kadar senin de annem olduğunu düşündüm."

"Ah, Jake..." Mariah onun adını fısıltı gibi söyleyebilmişti, başka bir şey söyleyemeyecek kadar etkilenmişti çünkü.

"Geri dönecek."

Mariah başını iki yana sallayıp elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Hayır, hayatım, dönmeyecek."

“Benden söylemesi. Onu tanıyorum artık. Dönecek.”

Mariah ona kırılğan bir ifadeyle gülümsedi ama bir şey söylemedi.

Jake kolay kolay pes etmeyecekti. “Dönecek.” O kelimeyi tekrar tekrar söyledi, kendini buna gerçekten inandırana kadar.

Tren düdüğünün iki kısa, keskin sesiyle Deli Fişek tedirgin, rüyasız uykusundan uyandı. Çapaklı gözlerini kırıştırdı ve vagonun soğuk, ürpertici duvarından uzaklaştı. Kırsal bölge buz gibi beyaz bir leke misali yanından geçip gitti. Nerede olduğundan haberi yoktu; arazi son haftalarda geçtiği düzinelerce yere, Teksas’a, Arizona’ya, New Mexico’ya benziyordu. Günler ve geceler zihninin içinde bulanmaya, karla kaplı kasabalar ile boş tren vagonlarının akılda kalmayan, iç içe geçmiş puslu bir kolajına dönüşmüştü.

Ne kadar da soğuktu. Deli Fişek ellerini ovuşturup üflüyor, anlık bir illüzyonla ısındığını hissetmeye çalışıyordu.

Tren düdüğü tekrar öttü, o delici feryadı buzlu havayı bir an için sarıp lokomotifin hırıltılarına karıştı ve sonra sustu. Motor yavaşlarken devasa demir tekerlekler demiryolunda gıcırtilar çıkardı.

Trenin hızı azaldı ve insanın suratına kırbaç gibi çarpan sert hava nazik, kar kokulu bir esintiye dönüştü. Rüzgâr olmadan vagonun mayhoş kokusu Deli Fişek’in içini bayıltıyordu. Eski gübre, küflü çuval kokusu... insan teri.

Deli Fişek irkildi. Ah, banyo yapmalıydı. Çenesindeki tel tel olmuş kıllara dokunup dışarıya baktı. Ne olduğunu bile anlamadan yine Lonesome Creek’i düşünmeye başlamıştı.

Mariah.

Onun adı rüzgârla birlikte kulağına gelmiş, zihnine taze hava gibi dolmuştu. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyordu; Mariah’ı, Jake’i ve çiftliği özlüyordu. Çok garipti bu, hayatı boyunca nereye gideceğini düşünmüştü hep. Gideceği her yeni kasaba açılmamış bir Noel hediyesi, bulunmayı bekleyen bir hazineydi onun için. Ama son zamanlarda her şey değişmişti. Artık gittiği yerleri, ge-

ride bıraktığı şeyleri düşünür olmuştı. Ve o zaman dilimi, o yer açılmamış bir hediye gibi gelmeye başlamıştı ona.

Deli Fişek iç geçirdi ve elini tekrar saçında gezdirdi. Daha önce bunu hiç yapmamış, geriye bakmamıştı ve bundan hoşlanmamıştı.

O doğru olanı yapmıştı. Tabii ki öyleydi. Er ya da geç Mariah'yı unutacaktı. O, kadınları hep unuturdu. En iyi yaptığı şeylerden biriydi bu.

Bu ve insanları gücendirmek.

Yaptıkları konuşma aniden aklına geldi ve onu acı tatlı bir yumruk gibi şaşırttı.

Sinirlenip çantasını aldı ve şapkasını kafasına geçirdi. Yavaşlamaya başlayan trenden atladı ve sertçe yere indi. Bacaklarında duyduğu acı dizlerine yerleşti.

Eğilip acısı geçene kadar bekleyerek, "Aman Tanrım," diye lanet etti. Sonra yavaşça doğruldu.

Ve kendini Albuquerque'nin eteklerinde buldu.

Gülümsedi. "Evet, bravo bana." Albuquerque. En sevdiği kasabalardan biriydi burası. Burada sayısız bar vardı ve bu hat üzerindeki en güzel fahişeler de buradaydı.

İşte şimdi kafanı dağıtırsın, diye düşündü gülümseyerek. Hatırlayıp durduğu o kadını nihayet unutmaya başlayacaktı.

Yeni yağmış, gevşek kar tabakasının üzerinden ana cadde boyunca sert adımlarla yürüdü. Albuquerque için sakın bir gündü; meydanda koşturanlar yoktu, yaptıkları eşyaları ahşap kaldırımda satan Kızılderililer de yoktu. Deli Fişek kasabanın yeni kısmından eski kısmına doğru yürüdü.

Tip 'Em Back adlı bara yaklaştığında tanıdık gürültüler ve kokular sokağa taşıp onu içeri çekti, daha önce defalarca olduğu gibi onu keyifle karşıladı. Deli Fişek şapkasını geriye itip kanatlı kapıdan geçti.

Perişan haldeki duman altı bara adımını attı. Mekâna hâkim olan gri, puslu tabakanın içinde etrafını görmeye çalışırken gözlerini kırıştıtırıp öksürdü. Bir yerlerden küçük bir piyanonun tuşlarına

basan güçlü parmakların sesi geliyordu. Yükselen seslerin, kahkahaların ve kesik öksürüklerin ahenksizliğine uğultular karışıyordu.

Deli Fişek kapının arkasından sertçe kapanmasına izin verdi. Duman onu eski bir dost gibi karşıladı. Tanıdık kokular duyularına saldırırken ona bir süredir uzaklarda olduğunu hatırlattı. Keskin tütün kokusu, yıllardır havalandırılmayan bir yerin küf kokusu ve insan teri ile kirli kıyafetlerin iç bayıltıcı kokusu burnuna doldu.

İçerisi boğucu ve gürültülüydü, karşısındakinin nereli olduğuyla ilgilenmeyip adını sormayan insanlarla tıka basa dolmuştu. Deli Fişek'in bu zamana dek kendini ait hissettiği yerlerdendi burası.

Çantasını köşeye atıp düşüşünü izledi. Sonra ellerini cebine sokup uzun, meşe ağacından bara yöneldi.

Tam oraya varmıştı ki gürültünün arasından bir erkek sesi yükseldi. "Aman Tanrım, Deli Fişek Stone ölümün eşliğinden dönmüş!"

Deli Fişek başını kaldırdığında barla hâlâ yaşlı Freddy Tomlinson'ın ilgilendiğini gördü.

Freddy sapsarı tavşan dişlerini göstererek ona sırttı. "Lanet olsun Stone, öldüğünü sandım."

Deli Fişek bara gidip çatlak, boyalı taburelerden birine oturdu. "Ölmediğimi tahmin etmeliydin Freddy. Yalnızca iyiler erken ölür."

Freddy şiddetli bir kahkaha atıp elini kahkahanın etkisiyle titreşen karnına götürdü. "Evet, o konuda haklısın." Islak bir bezi barın üstüne savurup tezgâhı boylu boyunca silmeye başladı.

Deli Fişek sırttı. "Soracak mısın yoksa? Bir barmen aklından geçenleri okuyamıyorsa müdavim olmanın ne anlamı var ki?"

Freddy bezi elinden bırakınca bez bir şap sesi eşliğinde Deli Fişek'e doğru kaydı. Freddy dönüp arkasındaki aynalı raftan bir şişe tekila ve *shot* bardağı aldı, onları Deli Fişek'in önüne koydu, sonra silmeye devam etti.

Deli Fişek kaşlarını çatarak *shot* bardağına baktı. Hep böyle kirli miydiler? Hatırlayamadı. Daha önce buna hiç dikkat etmemiş, bunu düşünmemişti bile. Umurunda da olmamıştı.

Ama şimdi umursadığını fark etmek onu kızdırmıştı. Bardağın üzerinde biraz toz olması neyi değiştirecekti ki? Kimin umurun-daydı bu?

Deli Fişek parmaklarını tekila şişesinin etrafına doladı ve kendine bir kadeh doldurdu. Alkolün mayhoş, göz sulandıran kokusu burun deliklerini doldu. Kadehi alıp içindekini tek dikişte içti.

Sonra bir tane daha doldurdu.

Sandalyede arkasına yaslandı ve bacaklarını uzatıp etrafına bakındı. Mekân tanıdık simalarla doluydu. Kirli masalarda kam-burlarını çıkararak oturmuş adamlar poker oynuyordu. Boya küpüne dönmüş kadınlar yanlarında dikilmiş, onlara en fazla parayı vereni destekliyorlardı. Oyun kâğıtları ahşap masaya düşerken fişler çarpışıyor, adamlar küfrediyordu.

Gerçekten de çok gürültülüydü burası.

Bu düşünceyle Deli Fişek kaşlarını çattı. Barların bu kadar gürültülü, duman altı olduğunu hiç fark etmemişti. Diğer her yer buraya kıyasla çok daha sıkıcı ve boğuktu. Ama şimdi burada tek başına oturmuş, kalitesiz tekilasını içerken sakinliği özlediğini fark etmişti...

İğrenerek başını iki yana salladı. "Aman Tanrım, Mariah. Sen de mi her şeyi mahvedeceksin?"

Bir yerden bir kadının çığlığı duyuldu. "Deli Fişek Stone, gözlerime inanamıyorum!"

Deli Fişek irkildi ve geniş merdivenlere baktı. Martha –yoksa Matilda mıydı?– fahişeler ile müşterilerin arasından basamakları iniyor, insanları ite kaka, çıglık ata ata bara doğru ilerliyordu. Sonra birkaç metreyi koşarak geçip nefes nefese kalmış bir halde Deli Fişek'in yanına geldi.

Deli Fişek'e gülümsedi ama deneyimli, güzel gülümsemesi nedense Deli Fişek'i sinir etti. Kadın sürmeli gözlerini kırıştıırıp elini göğüs dekoltesine götürdü. "Vay, vay, vay," diyerek iç geçirip dilini rujlu alt dudagında gezdirdi. "Beni unuttuğunu düşünmeye başlamıştım."

Deli Fişek kaşlarını çatarak ona baktı. Yıllar içinde bu kadınla defalarca yatmıştı ve her defasında da çok eğlenmişti. Balıketi vücuduyla her zaman çok güzel olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi onu olduğu gibi görüyordu; içkinin ve kötü bir yaşam tarzının sonucu olarak erkenden çökmüş genç bir kadın.

Kadın beyaza çalan sarı saçlarını geriye atarak, "Genç bir kadına içki ısmarlamayacak mısın?" diye sordu.

"Elbette." Deli Fişek şişeyi ona uzattı.

Kadın ona hoş bir ifadeyle gülümsedi. "Hayır, teşekkürler. O şey beni kusturuyor."

Deli Fişek geçmişini hatırlayarak her şeye rağmen gülümsedi. "Evet, bazı kadınların üzerinde öyle bir etkisi oluyor."

Beni başka kadınlarla kıyaslamamalısın.

Birinin yatağına ilk kusan kişi olmanın önemli sayılabileceğini düşünmedim hiç.

Kadın -Margaret miydi adı?- ona dokundu. "Uzun zaman oldu Deli Fişek. Nerelere saklanmıştın?"

Deli Fişek içkisinden aldığı yudumu yutmadan önce dilinde gezdirdi. "Saklanmamıştım. Ben yalnızca..." *Evdeydim.* Bu düşünceyle sarsıldı, öyle ki bir an için konuşamayacak kadar kafası karıştı.

"Neredeydin?"

Deli Fişek omuz silkip o düşünceyi bir kenara itti. Ev istemiyordu, bir evi olduğunu düşünmek de istemiyordu. O, yollardaki hayatını seviyordu, lanet olsun! Bu hayatı seviyordu. "Hiçbir yerde. Sen nasılsın?"

"İyiyim." Kadın ona yaslanıp bacağına örten saten eteğini ağır, erotik, davetkâr bir tavırla ovuşturdu.

O hareket Deli Fişek'i âdeta dondurdu. Kadın ter ve ucuz parfüm, zevksiz arka odalar ve telaşlı sevişmeler gibi kokuyordu.

Kadın boğuk sesiyle kulağına, "Odama çıkmak ister misin?" diye fısıldadı. Eldivenli elini masanın altından Deli Fişek'in bacaklarının arasına kaydırıp onu hafifçe sıktı.

Deli Fişek bu teklifi neredeyse düşünmeden kabul ediyordu. Ama kadının yüzüne, o keskin hatlı, ağır makyajlı yüzüne ve duygusuz, mavi gözlerine baktığında bunu yapamayacağını anladı.

Bu farkındalık onu şaşkına çevirdi. Bu kadını istemiyordu ve kadın da onu istemiyordu. Gerçek anlamda değil. Yalnızca... birleşme istiyorlardı. Hissetmedikleri bir şeyi hissediyormuş gibi yapmaktı istedikleri. Eskiden bunun Deli Fişek için bir sakıncası olmazdı. Lanet olsun, o gerçek isimlerin bilinmediği, soğuk ilişkileri sever, onu ve kendilerini çok da umursamayan kadınlarla eğlenirdi. Ondan bir şey istemeyen ve isimlerini unutmamasını umursamayan kadınlarla...

Ama artık değişmişti. Mariah ve onunla paylaştıkları değiş-tirmişti onu. Seks ve aşk arasındaki farkı öğrenmişti –ah, ne farktı ama– ve artık eskisi gibi olamazdı.

Deli Fişek kadından bakışlarını kaçırdı ve tekilasından bir yudum daha içti. “Kusura bakma M...”

“Millie,” dedi kadın usulca. Sesi, Deli Fişek’in daha önce fark etmediği bir kırgınlıkla titredi.

“Affedersin Millie. Bu defa olmaz.”

Kadın onun yanına çöküp dirseğini masaya yasladı ve ona baktı. “Kendine bir kadın mı buldun Stone?”

Deli Fişek yanıt veremedi.

Kadın *shot* bardağını kafasına dikti ve ürpererek ağzını elinin tersiyle sildi. “Eğer bulduysan ve onu benden uzak duracak kadar önemsiyorsan Noel gecesi burada ne işin var, söylesene?”

Deli Fişek kafasını kaldırdı. Barın arkasındaki köşeye yaslanmış kuru, süssüz ağacı da o an fark etti. Bir de müziği. O küçük piyanodan yükselen Noel şarkılarının melodisi kesik kesik duyuluyordu.

Millie'nin yüz ifadesi yumuşadı, yüzünde içten bir tebessüm belirdi. “Bilmiyor muydun?”

Deli Fişek başını iki yana salladı. “Hayır.”

Kadın onun sırtını sıvazladı ve gitmek üzere ona arkasını döndü. “Evet, Deli Fişek, mutlu Noeller. Ben işimin başına dönsem iyi olacak.”

Deli Fişek kadının vedalaşmasını zar zor duydu. Barın arkasındaki aynaya baktı ve o kaba, bakımsız halini görünce Jake ve Mariah’nın şimdi ne yaptığını düşündü. Evin Noel süsleri ve yeşil dallarla süslendiğini, hindi, sos ve bal kabaklı turta koktuğunu hayal edebiliyordu. Kahkahaları ve hediyelerini açarken ambalajlardan çıkan belli belirsiz hisirtıları duyabiliyordu.

Suçlu bakışlarını aynaya dikti. *Burada tek başına rezil bir halde oturup içerek ne yaptığını sanıyorsun? Senin gideceğin bir yer var. Bir evin var...*

Deli Fişek şeyi kafasına dikip tekilasından içini yakan bir yudum daha aldı. “Kahretsin.” Ağzındaki ıslaklığı elinin tersiyle sildi. Ne yaptığını sanıyordu ki?

Geri dönemezdi.

Jake geri dönmeni ister.

Deli Fişek o fikrin etkisinde kalmamaya çalıştı. Ama Jake aklına geldiği anda düşüncelere dalmaktan kendini alamadı. Tanrı aşkına, baba olabilirdi. *Baba.*

Oğlunun hayatının büyük bir kısmını kaçırmıştı zaten ama tümünü kaçırmamasına gerek yoktu. Jake’in yetişkinliğe adım atmasına, âşık olup kendi çocuklarına sahip olmasına tanıklık edebilirdi.

“Tanrım...” Deli Fişek iç geçirip başını iki yana salladı ve o sözlerin ne kadar etkileyici, ne kadar cazip olduklarına şaşırdı.

Ama Mariah’yı da düşünmeliydi. Deli Fişek onu seviyordu, başka hiçbir kadını sevmediği kadar seviyordu. Bunu biliyordu; onu bırakırken de biliyordu. Unutabileceğini, özgür yaşamın içinde duyguların silineceğini düşünmüştü ama öyle bir şey olmamıştı. Tam tersi onu daha da fazla hatırlar olmuştu. Onu her günün her dakikası hatırlıyordu. Yumuşak bir şeye dokunduğunda onun tenini düşünüyordu, pürüzlü bir şeye dokunduğunda üzerinden çıkarmadığı o kaba kumaşlı elbiseleri hatırlıyordu. Vanilya ya da lavanta

kokusu, hatta saf sabun kokusu aldığında da onu hatırlıyordu. Yeşil gözlere baktığında kahverengiye hatırlıyordu.

Kahverengi değil.

Deli Fişek o anıyı hatırlayarak gülümsedi, onu bırakırken aklından ne geçiyordu ki? Nasıl bu kadar aptal, bu kadar kör olabilmişti?

Ama yanıtı biliyordu. Şu an bardan çıkıp Lonesome Creek'e gitmesini engelleyen de buydu. Mariah onu seviyordu, Deli Fişek bundan emindi ve döndüğünde de onu affedecekti. Peki, Deli Fişek orada kalabilecek miydi?

İşte asıl sorun buydu; onu tabureye mühürleyen sorun. Hayatında hiç gerçek bir söz vermemiştir. Bir kez bile. Ve bu da sonsuza dek sürecek bir sözdü.

Geri giderse oradan bir daha asla ayrılamayabilirdi.

Şişeye uzanıp onu kendine çekerek, "Kahretsin," dedi. Öyle bir şeyi hayal bile edemezdi. Bir iş bulup o saçma sapan çitlerin arkasındaki bir evde, gece nerede yatacağını ve sabah nerede uyanacağını bilerek yaşayamazdı.

Mariah'yla.

O düşünceyle homurdanıp içkisinden bir yudum daha içti ve şişeyi sertçe bara bıraktı.

Geri dönerse bir daha asla gidemezdi.

Lanet olsun.

Yirmi Altıncı Bölüm

Mariah kucagındaki kutuya baktı. Gözyaşları yanaklarından süzülüp krem rengi iç çamaşırlarına aktı. Kutunun kapağını tekrar açıp onu yanına koydu ve buruşuk, beyaz ketenden koruyucu tabakayı tekrar açtı.

Elbise bir yıl önce onu bıraktığı şekilde, kusursuzca katlanmış halde duruyordu. Yüksek yakası şarap rengi kadife kumaşın üzerinde bembeyaz görünüyordu. Mariah uzanıp o narin dantele parmak uçlarıyla dokundu. Yumuşak, hafif ve kadınsıydı; son on beş yıldır giydiği elbiselerden çok farklıydı. Bir dizi yuvarlak, sedef düğme boynundan karın bölgesine doğru inip pilili, beyaz saten kemerde bitiyordu.

Mariah'nın içini bir hüznü kapladı ama mutlu anılarla karışık, acı tatlı bir hüznüdü bu. Annesinin ona verdiği son Noel hediyesiydi bu elbise. Onu özenle seçtiğini, en güzelini seçene kadar düzinelerce kataloğu incelediğini hatırladı. Yürekten seçilmiş bir elbiseydi bu.

Mariah elbiseyi kutusundan nazıkçe çıkardı. Şarap rengi kadife elbise ışığı yakaladı ve şarap dolu bir kadeh gibi ışıldayarak yumuşak dalgalar halinde kucagına döküldü.

Mariah kutuyu kenara itip ayağa kalktı. Elbiseyi üzerine tuttu ve aynadaki yansımasına bakıp gülümsedi. O zengin şarap rengi, yanaklarının süt beyazıyla kontrast oluşturup kahverengi kaşlarını ortaya çıkarıyordu.

Kahverengi değil.

O anı hiç beklenmedik bir anda aklına gelmişti. Aynadaki yansımasına baktı ve gözlerindeki yaşları gördü ama şaşırtıcı bir şekilde içini derin bir hüznün kaplamadı.

Birini... kaybetmenin acısını yaşıyordu belki de. Ya da neler olabileceğinin acısını.

"Ah, Matt," diyerek iç geçirdi ve başını iki yana salladı.

O gitmişti ve geri gelmeyecekti. Mariah haftalardır bunu düşünmeyi ertelemişti, gerçekliğini fark etmişti. Ama şimdi aynanın karşısında durup kendi gözlerine bakarken daha fazla inkâr edemezdi.

O gitmişti ve geri dönmeyecekti.

Bu farkındalığın ona hissettirdikleri çok garipti. Oysa şu an çaresiz, perişan halde olmalıydı. İki yıl önce -lanet olsun, daha iki ay önce- o haldeydi. Ama her nasılsa geçen haftalarda büyümüştü. Hâlâ canı yanıyordu. Onu hâlâ özlüyordu, büyük ihtimalle her zaman da özleyecekti. Ama artık geçmişiyse yaşayabilir, yoluna devam edebilirdi. Eskisi gibi, Stephen'la yaşadığı zamanki gibi değildi. O zamanlar on altı yaşındaydı ve gerçeklerle yüzleşecek durumda değildi. Şimdi büyümüştü, daha zekiydi ve hayatta kalabilecek kadar güçlüydü. Deli Fişek'e ihtiyacı yoktu. Onu seviyordu, bazen onu acı çekecek kadar özlüyordu. Ama ona ihtiyacı yoktu.

Deli Fişek ona vedalaşmayı öğretmişti.

Mariah aynadan uzaklaştı ve çuvala benzeyen kahverengi elbisesini çıkardı. Onu bir kenara fırlatıp o göz alıcı Noel elbisesini giydi ve geniş, beyaz kemerini beline takıp sıktı. Kadife korse gevşekçe üzerinde durmuş, göğsünü dalgalar halinde sarıp beline iniyor, yere kadar şelale misali akıyordu.

Mariah dalgali saçlarını çabucak yüzünden geriye tarayıp Jake'in verdiği eski, pembe kurdeleyle topladı. Yanaklarına hafif bir renk verdi ve merdivenlerden indi.

Mutfak Noel kokularıyla dolmuştu; jambon, baharatlı elma şarabı, pıkan cevizli tart... İçeri girip odaya göz attı ve masanın ortasında bir arada duran reçellere, jölelere, turşulara, patateslere, sebzelere, ekmeklere baktı.

Ellerini önünde kavuşturup Jake'i beklemek üzere oturma odasına geçti. Küçük oda titreşen bir ışıkla aydınlanırken her yer yeşillere bürünmüştü. Köşede, kırmızı örtüyle kaplı masanın üstünde küçük bir Noel ağacı duruyordu. Dalları cam ipliğinden meleklerle, yaldızlı elmalarla, parlak vişnelerle, şekerlemelerle ve titreşen mum ışığıyla süslüydü. Arkasındaki pencere camına yansiyordu her şey.

"Merhaba Mariah."

Mariah sesin geldiği yöne dönüp bakınca Jake'in kapıda durduğunu gördü. Rass'ın onun bedenine göre daraltılmış eski kumaş pantolonlarından birini ve beyaz düğmeli bir gömlek giymiş, siyah pantolon askısı takmıştı. Yanlış taktığı papyonu da yakasında garip bir açıyla duruyordu. Alnından geriye taradığı bakır rengi saçları kulaklarının alt kısmına kadar dalgalanarak iniyordu.

Onu görünce Mariah'nın yüreği sıkıştı. Çok yakışıklı, yetişkin gibi ve kuşkulu bir halde, yanağında küçük jilet izleriyle öylece durmuş, Mariah'nın onayını bekliyordu.

"Çok yakışıklı olmuşsun."

Jake ona gülümsedi. "Sen de çok güzelsin."

Jake gülümseyerek onun yanına gitti. Mariah da onu kollarından tutup kendine çekti. Hiçbir şey söylemeden pencereye doğru yürüdüler ve dışarıya bakıp beklediler. Hep bekliyorlardı.

Mariah onun hafifçe kendisine doğru eğildiğini hissetti ve anladı. Bu yıl her şeyi doğru yapıyorlardı, çok çabalıyorlardı ama geçmiş Noellerin hayaletleri onları çepeçevre sarmış, tüm odalarda toplanmış, her şeyde yer almıştı. Bu, ikisinin de ebeveynleri olmadan geçirdiği ilk Noel'di ve yaptıkları her şey canlarını yakıyordu.

Mariah cama bakıyordu, bakıyor ama ağaçlardaki mumlardan yansıyan parlak ışık halkalarını görmüyordu. Dışarıda çiftlik belli bir şekli veya anlamı olmayan bir dizi karanlık silüetten oluşuyordu. Ay ışığı iskelete dönmüş yüzlerce elma ağacının yapraksız dalına yansıyor, karlı araziye ezilmiş pırlantalardan oluşan tozlu bir göle çeviriyordu. Dünya soğuk ve sakindi.

“Geri dönmeyecek.” Mariah o kelimeleri usulca söylemişti, söylediği anda yarattığı acıyı yok edebilmeyi dileyerek.

Jake iç geçirdi. “Evet, biliyorum.”

“Burada olduğun için çok mutluyum Jake,” dedi Mariah usulca, kalbi duracakmış gibi hissediyordu.

Jake boğazını temizledi. “Evet, ben de.”

Zaman sarmallar halinde dönerken onlar da o tanıdık, sessiz hüznün içine düştüler ama Mariah buna izin veremezdi. Gülümsemeye çalışıp boğazını temizledi. “Evet, şimdi lezzetli Noel yemeğimizi yemeye ne dersin?”

Jake kolunu yavaş yavaş çekerek ona döndü. “Önce sana hediyeni vermek istiyorum.”

Mariah ağaca baktı. “Öyle mi?”

“Orada değil. Gel benimle.” Jake onu aydınlık evden karanlık verandaya çıkardı. Uzakta, dünya gece yarısının mavi renk ve şekillerine bürünmüş, dolunayın altın sarısı beyaz ışıyla donatılmıştı.

Jake onu kolundan tutup gıcırtilı basamaklardan indirdi. Mariah bileğine kadar gelen taze karın içine adımını attı. Soğuk hava ciğerlerine dolarken gözleri yaşardı. Nefesi büyüleyici bir an buz gibi havayla buğulanıp hemen kayboldu.

“Farklı bir şey dikkatini çekti mi?”

Mariah, Jake’in sesindeki tereddüt dolu gururu duydu ve gülümseyerek çiftliği taradı. “Şey, ahır hâlâ yerinde, baraka aynı görünüyor, odun yığını aynı durumda...” Mariah’nın nefesi kesildi. “Aman Tanrım, Jake...”

“Onu kaldırdım.”

Mariah temkinli bir adım atarken gözleri kaldırımın sonuna ilişti. Çitler gitmişti. Mülkün çevresi tamamen açılmıştı. Karlar evin önünden kesintisiz olarak yola ve sonsuzluğa uzanıyordu. Onu durduracak hiçbir şey yoktu.

Mariah eskiden çitlerin olduğu o boş yere baktı ve içini karmaşık duygular kapladı. Korku, neşe, rahatlama.

Jake başını kaldırıp ona baktı. Soğuktan yanakları kızarmıştı. "Her gün o çitlere bakmak istemedim."

Bu basit sözler o kadar içten ve anlayış doluydu ki Mariah'nın içi bugüne dek hiç tatmadığı duygularla doldu. Derin ve ıslak, onu yakan, içini inanılmaz, baş döndürücü bir sıcaklıkla kaplayan duygulardı bunlar. "O çitleri kaldırmak benim aklıma bile gelmemiştir," dedi alçak sesle ve bunu neden akıl edemediğini merak etti.

"Düşündüm ki o çitler orada olmazsa..."

Mariah, Jake'e baktı ve onun o yeşil gözlerindeki umudu ve korkuyu gördü. Bir an kendini onun gözünden gördü. Onu sevmeyen bir adama âşık olan ve çiftliğinden dışarı adım atamayan otuz dört yaşında bir kız kurusu. Ve içi utançla doldu. Gözleri yaşardı. Jake'in alnına düşen inatçı bir saç tutamını geriye attı, parmakları sevgiyle onun alnında gezindi. "Ne düşündün?" diye sordu kesik kesik, boğuk bir sesle.

Jake gergin bir ifadeyle yutkundu. "Düşündüm ki... çit orada olmazsa farkına bile varmadan oradan geçip gidebilirsin."

Geçip gidebilirsin. O beklenmedik kelimeler Mariah'nın yüreğine yerleşti. Başını kaldırdı ve çiftliğin ötesinde uzanan, uzaklardaki tepenin eteklerinde eriyen karla kaplı boşluğa baktı. Orada artık çit yoktu; onu durduracak bir çit, kaldırılması gereken bir sürgü, itilip açılması gereken bir kapı yoktu artık. Ona o mantıksız, aptalca korkusunu her gün hatırlatacak bir şey kalmamıştı.

Mariah çiftlikten uzaklaşmaya çalıştığını hayal etti. İçini bir korku sardı, buz gibi soğuk ve tehditkâr bir korkuydu bu. Alnından ter aktı, başını kaşındırdı. Ama bu farklı bir korkuydu; daha yumuşak, o boğucu, zayıf panik duygusundan arınmış bir şeydi.

"Belki yapabilirim." Mariah o kelimeleri alçak sesle, konuş-tuğunu bile bilmeden söylemişti.

O düşünce içini inanılmaz bir umutla doldurdu. On beş yıldır ilk defa bunun olabileceğine gerçekten inanmıştı. Belki kolay olmayacaktı ama mümkündü. Dünya artık onu eskisi kadar korkutmuyordu.

Özenle hareket edip her gün küçük adımlarla denemeler yaparsa ve inancını korursa belki yapabiliirdi. Yüzünde bir tebessüm belirdi. “Belki...”

Jake ona döndü. “Seni seviyorum Mariah. Mutlu Noeller.”

Mariah ona dönüp gözlerini acıtan yaşların arkasından ona baktı. Onu kollarına alıp ona sıkıca, sevgiyle sarıldı. “Ben de seni seviyorum Jake. Mutlu Noeller.”

Deli Fişek çiftliği uzaktan gördü ve durdu. O kutu gibi çiftlik evi, karla kaplı uçsuz bucaksız tarlaların ortasında kusursuz bir diş gibi yükseliyordu. İskeleti andıran düzinelerce elma ağacı bir yelpaze misali evin etrafını çevrelemiş, çıplak dalları şık bir beyazlığa bürünmüştü.

Deli Fişek buradan ayrıldığından beri ilk kez içinin ısındığını hissetti. Dudaklarında bir tebessüm belirdi. Evdeydi.

Sonra tebessümü yavaş yavaş silindi. Ters bir şeyler vardı. Etrafına bakınıp bahçeyi, evi, ahırını inceledi. Her şey aynıydı ama bir... fark vardı sanki.

Çitler gitmişti.

Deli Fişek, Mariah'yla gurur duyduğunu hissederek yeniden gülümsedi. Başarmıştı. Tanrım, o beyaz çitleri kaldırmıştı. Tah-taların durduğu yerde bulunan karın üstündeki ayak izlerinden orada sürekli bir hareket olduğunu görebiliyordu. Bu onun hayal edebileceği en güzel karşılamaydı.

Çantasını tekrar sırtına atıp eve doğru yürüdü. Adımlarında haftalardır hissetmediği bir canlılık vardı. Kalbinin her atımında heyecanı büyüyordu. Ailesini yeniden görmek, kendini onların sevgi dolu kollarına atmak için sabırsızlanıyordu.

“Deli Fişek?”

Deli Fişek sırtarak başını kaldırdı. Jake barakanın yanında, kucığında odunlarla durmuştu. “Merhaba çocuk. Sana geri döneceğimi söylemiştim.”

Jake'in ağzı açık kaldı. Odunlar kollarından kayıp ayaklarının dibindeki karın üstüne düştü. "Dönebilirim," diye mırıldandı Jake kocaman, yuvarlak gözlerini Deli Fişek'e dikerek. "Dönebilirim, demiştin."

Deli Fişek ona yanıt vermeyi düşündü ama vazgeçti. Jake'e açıklama yapamayacak kadar uzun bir yoldan gelmişti. O normal, umursamaz halini takınıp yaşadıkları anın keyfini kaçırmak istemiyordu. "Seni özledim."

"Öyle mi?" Jake'in sesinden merakı anlaşılıyordu.

Deli Fişek gülümsedi. "Evet, ben de şaşırdım bu işe." Çantasını bırakıp Jake'i yanına çağırdı. "Gel buraya."

Jake temkinli adımlarla karı ezerek yürüdü. Ona bir adım ötede durdu.

Deli Fişek anlık bir hayal kırıklığı hissettiyse de o duyguyu hemen bertaraf etti. Uzanıp oğlunun omuzlarını sıkmak istiyordu, bunu o kadar çok istiyordu ki içi acıyordu. Ama hiçbir şey yapmadı, yerinden kıılmadı. Ağırdan almak, bunun sonsuza dek sürmesi için her şeyi doğru yapmak istiyordu.

Jake inanılmaz derecede genç ve savunmasız görünüyordu. Kollarını iki yanına indirip güneşe karşı yüzünü buruşturarak öylece durmuştu. Deli Fişek kendi babasının dönüşünü nasıl da çaresizce beklediğini hatırlayınca oğlunun neler hissettiğini anladı.

"Özür dilerim Jake," dedi alçak sesle, pişmanlık içine bıçak gibi saplanmıştı. O kelimeler öyle küçük ve anlamsızdı ki... Ama bundan başka söyleyebileceği bir şey de yoktu. Bu ve onları ömür boyu seveceği, koruyup kollayacağı dışında bir şey yoktu.

Jake hiçbir şey söylemedi.

"Seni bırakıp gitmemeliydim. Her şey çok hızlı gelişti, bunun bir bahane olmadığını biliyorum ama ne yapacağımı bilemedim. Sorumluluk almaktan ölesiye korkuyordum."

Jake öne doğru temkinli bir adım attı. "Fikrini değiştiren ne oldu peki?"

“Sen benim oğlumsun.” O birkaç kelime bile Deli Fişek’in boğazının düğümlenmesine yetti. “Bunu söylemenin benim için ne anlam ifade ettiğini bilemezsin Jake. Bu konuyu, seni düşünmeye başladığımdan beri buradan uzak kalamadım.” Sonra bakışlarını kaçırdı. “Tanrım, senin hayatını kaçırdım zaten... ama bundan sonrasını kaçırmak istemiyorum.”

Jake’ten bir hıçkırık sesi yükseldi. Öksürdü, sonra ileri atıldı. Deli Fişek oğlunu kucaklayıp ona sıkıca, çaresizce sarıldı.

“Seni özledim Deli Fişek,” dedi Jake, babasının boynuna kenetlenerek.

Deli Fişek yavaşça geri çekilip Jake’in yaşlı gözlerine baktı. “Bana baba demek istemezsin sanırım, değil mi?”

Jake ona ıslak, titrek bir tebessümle baktı. “Hayatım boyunca bunu bekledim ben.”

Deli Fişek alçak sesle ve bunun doğru olduğunu ilk kez anlayarak, “Keşke bilseydim Jake,” dedi. Oğlunu çok daha önce tanımış olmayı isterdi. Değişeceğine, kalacağına inanıyordu.

“Ben de baba.”

Baba. Usulca söylenmiş o kelimeyle Deli Fişek yüreğinde bir şeyin acı vererek büyüdüğünü hissetti. Güçlülükle yutkundu ve içini saran o saf duyguyla mücadele etti. “Ben gidip Mariah’yı görmeliyim,” dedi kalınlaşmış bir sesle. “Ondan af dileyip bu aileye resmiyet kazandırmak için.”

Jake irkildi. “Mariah... değişti.”

Deli Fişek sırttı. “Çitlerin kalkmasından anladım bunu. Tanrım, onu o kadar özledim ki...”

Jake alt dudağını ısırdı. “Ben burada kalıp beklerim...”

Deli Fişek güldü. “Bu iyi bir fikir olabilir Jake. Onu en son şaşırttığımda bana silahın ucuyla saldırmıştı.”

“Ben olsam o ihtimali şimdi de göz ardı etmezdim.”

Deli Fişek, Jake’in esprisi karşısında sırttı. Çantasını barakaya bırakıp eve baktı. Dudaklarında aptalca bir tebessüm belirdi.

Tanrım, onu görmek, tadına varmak için sabırsızlanıyordu. Buradan gittiğinden beri kolları boş, cansız kalmıştı. Onları doldurmak, kendini bütünlenmiş hissetmek için Mariah'ya ihtiyacı vardı.

Jake'in saçını okşadı. "Birazdan görüşürüz çocuk. Şimdi gidip biraz kur yapmalıyım."

"İyi şanslar baba."

"Şansa ihtiyacım yok. Aşkım bana yeter." Deli Fişek sırtmaya devam ederek karlı avluyu geçip veranda basamaklarından çıktı. Kapının kulpunu yavaşça çevirip içeri girdi.

Sıcak ve rahat ev onu her zamanki gibi sessizce karşıladı. Oturma odasındaki şömineden gelen çıtırtıları ve ocağın üstündeki jambonun cızırtılarını duyabiliyordu.

Deli Fişek kapıyı nazikçe kapatıp mutfığa doğru yürüdü.

Mariah köşede, buz kutusunun önünde diz çökmüştü. Onun bu kez kahverengi bir elbise giymediğini anlaması Deli Fişek'in bir dakikasını aldı. Mariah saçını geriye tarayıp gevşekçe örmüştü ve şu an neredeyse yere değen örgüsünü o pembe kurdeleyle bağlamıştı. Küçük, sarı çiçeklerle süslü, açık mavi bir elbise giymişti.

Mariah ayağa kalkıp arkasını döndü.

Deli Fişek kapıya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ona gülümsüyordu. "Merhaba hayatım."

"Matt..." dedi Mariah nefesi kesilerek. Elindeki sarı kâse yere düşüp paramparça oldu.

"Ben geri döndüm."

Mariah dudaklarını araladı, yanakları kıpkırmızı olmuştu. Bir an için gözlerinde akışkan, sıcak, içten bir ifade belirdi. Ama sonra bakışları sertleşti. Yüzünde Deli Fişek'in çok iyi bildiği o ciddi, onaylamaz ifade belirdi. "Hayır, dönmedin."

"Hı?"

"Geri geldin Matt." Mariah ellerini ıslak bulaşık bezine silip geri adım attı. "Dedim ki geri dönmedin. Buradasın yalnızca. Arada fark var."

Deli Fişek kaşlarını çattı. "Ben geri döndüm."

Mariah gülümsemeye çalıştı ama gözleri soğuk, tedirgin ve güvensizdi. "Jake adına harika bir şey bu. Seni çok özledi. Baraka her zamanki gibi cumartesi günü hazır olur. O zamana kadar yer yatağında uyursun."

Biraz delirmiş durumda, o kadar. Öfkeli bir kadınla başa çıkabilirsin. Deli Fişek en seksi gülümsemesini takınıp parmaklarını kot pantolonunun beline geçirerek ona doğru yürüdü. "Peki ya sen hayatım? Sen de beni özledin mi?"

"Özledim," dedi Mariah sertçe. "Bir süre."

Deli Fişek aniden durdu. "Sonra vazgeçtin, öyle mi?"

Mariah gülümsedi. "Büyüdüm." Bakışları onun bakışlarıyla birleşti, bu defa o bakışlarda temkinli bir ifade ya da soğukluk yoktu. Gözleri ona içtenlikle bakıyordu. "Sen beni değiştirdin Matt. Önce hayatıma girerek, sonra da hayatımdan çıkarak. Başımın çaresine bakabileceğimi öğrendim."

Deli Fişek ne yapacağını bilemez haldeydi, dengesini kaybetti. Mariah'nın kendini onun kollarına atacağını, onu nefesi kesilene kadar öpücüklerle boğacağını sanmıştı. Deli Fişek kavuşmalarını defalarca böyle hayal etmişti. Ateşli, ıslak bir kavuşma olacaktı. Böyle bir şey olacağı aklına bile gelmemişti.

O düşünceyle titredi, kaybolduğunu hissetti. İç geçirdi ve elini omuzlarına kadar uzanan saçlarının arasından geçirdi. Bunca yolu hayatında ilk kez âşık olduğu ve sonsuza dek seveceği kadını kaybetmek için gelmiş olamazdı.

Kurumuş dudaklarını yaladı ve Mariah'ya baktı. Bu defa yüzünde ne alaycı ne de seksi bir tebessüm vardı. Acı, dürüstlük ve ümit vardı. "Hayatını tekrar değiştirmek istiyorum," dedi usulca, "kalarak."

Mariah irkildi. "O halde barakada kal."

"Anlamıyorsun."

"Hayır, sen anlamıyorsun. Sen..." Mariah'nın sesi çatladı. Gözyaşları gözlerine hücum ederken bakışlarını Deli Fişek'ten kaçırdı. "Sen benim kalbimi kırdın... Seni artık istemiyorum."

Deli Fişek onun acısını hissetti. Pişmanlık ve utanç, kalbini çepeçevre sarıp nefes almak ona acı verene dek onu sıktı. Albuquerque'den aldığı ucuz yüzüğü çıkarmak için elini cebine attı. Onu alıp tozunu sildi ve altın alamadığı için lanet etti. "Seni seviyorum Mariah ve seninle evlenmek istiyorum. Sen ve Jake'le birlikte gerçek bir aile kurmak istiyorum."

Mariah ona ya da yüzüğe bakmadı. "Ne?"

"Ben... Ben Lonesome Creek'teki büroya gittim ve yazı işlerinde çalışmaya başlayacağım."

Mariah nefesini tuttu ve ona baktı. "İş mi buldun?"

Deli Fişek gülümsedi. "Haftada iki defa makale yazacağım. Sanırım bu birkaç faturamızı ödemeye yeter ve meyve bahçesiyle ilgilenmeye de zamanım olur."

Mariah ellerini önünde kavuşturdu ve bakışlarını ondan tekrar kaçırdı. "Öyle mi?"

Deli Fişek onun bir an için gücünü kaybedip tereddüt ettiğini fark etti. "Evlen benimle."

Mariah gözlerini kapattı ve derin derin nefes alıp verdi, sonra yavaşça açtı ve ona baktı. "Hayır, kalacağına inanmıyorum."

"Beni sevmediğini söyle Mariah. Bunu söyle, hemen gideyim. Yoksa yıllar da geçse burada kalır, teklifimi her sabah tekrarlarım; sen bana güvenene kadar."

Mariah. Deli Fişek'in onun adını o kadar yumuşak bir şekilde ve nazikçe söylemesi Mariah'nın içindeki bir şeyleri harekete geçirdi. Anılar onu kuşatırken isteksizce de olsa ona karşı eski hislerinin canlandığını fark etti.

Tanrı aşkına, onu ne kadar da özlemişti.

Lavaboya tutundu ve kımıldamamaya çalıştı ama Deli Fişek'in bakışlarının etkisi, gülüşünün sıcaklığı onu yakarak içinin sıvı, esnek bir hal almasına sebep oldu.

"Aman Tanrım, Matt." Mariah iç geçirdi ve gözlerinin dolduğunu hissetti. Yalan söyleyemezdi, Deli Fişek'e onu sevmediğini söyleyemezdi. O kelimeleri bir araya getiremezdi. Deli Fişek'i

canından çok seviyor, ona nefes almaya ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyaç duyuyordu.

Deli Fişek ona yaklaştı. Mariah'ya dokunmasına ramak kalmıştı ama dokunmadı. Öylece durup ona acı verecek kadar dürüst gözlerle baktı. "Sana hiç yalan söyledim mi Mariah?"

"Ha... hayır."

Deli Fişek onun çenesine dokundu; Mariah'nın midesini altüst eden, tüy gibi hafif bir dokunuştı bu. "Kalıyorum," diye fısıldadı ve Mariah onun gözlerindeki yaşları gördü.

Deli Fişek'e, gözlerindeki sessiz çaresizliğe, bakışlarındaki hüzne baktı ve kendini kaybetti. Onu geri çeviremez, ona onu sevmediğini söyleyemezdi. Yüzlerce, binlerce defa kalbi kırılrsa da söyleyemezdi. Kendini koruma altına aldığı günler geride kalmıştı. Artık güçlüydü, istediği şeyi alabilecek kadar güçlü. Ona, kendine, aşka inanacak kadar güçlü.

Mariah, Deli Fişek'e kırılgan, sevgi dolu bir tebessümle baktı ve ağlamaya başladı. "Ah, Matt," dedi nefes alarak. Ardından kollarını iki yana açtı. "Neden bu kadar geciktin?"

Yazarın Notu

Bazen yazarlar yazılması zor, hatta sancılı bir kitapla karşı karşıya kalır. Bu da benim için o kitaplardan biriydi. Bu vesileyle bazı özel kişilere teşekkür etmek istiyorum.

En zor zamanlarımda bana yardım eden ve etmeye devam eden erkek kardeşim Kent'e, kız kardeşim Laura'ya...

Her günümü mucizeye çeviren Benjamin ile Tucker'a...

Ve bu yıl çok sayıda trajediyi cesaret ve ümitle karşılayan "diğer" ailem Hannahlara ve Shieldlara...

Anna'ya, Sharon'a ve Burt'e... Bu kitap size.